„Un thriller captivant, visceral și demonic despre puterea unei obsesii și consecințele ei devastatoare." *Daily Telegraph*

NEIL GRIFFITHS

OBSESIA CARAVAGGIO

Un tablou care valorează milioane de dolari este tăiat din ramă și sustras din altarul unei capele din Palermo și, timp de treizeci de ani, capii clanurilor mafiote implicate în crima organizată îl folosesc ca o garanție în afacerile lor.

N

colecția
SUSPANS

NEIL GRIFFITHS s-a născut în 1965. Lucrează în media și a scris piese radiofonice pentru Radio 4. A debutat în 2003 cu romanul *Betrayal in Naples*, care a câștigat Authors' Club Best First Novel Award, 2004, și a fost nominalizat pentru Pendleton May Award și Waverton Good Read Award. În prezent trăiește la Londra, după ce a locuit mult timp la New York și Paris. Romanul *Saving Caravaggio (Obsesia Caravaggio)* a fost nominalizat la Costa Novel of the Year, 2006.

Neil Griffiths

OBSESIA CARAVAGGIO

Traducere din limba engleză
Iris Manuela Gîtlan-Anghel

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: Caravaggio, *Narcis*, detaliu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GRIFFITHS, NEIL
Obsesia Caravaggio / Neil Griffiths;
trad.: Iris Manuela Gîtlan-Anghel
București, Nemira & Co, 2007
ISBN 978-973-143-074-4

I. Gîtlan-Anghel, Iris Manuela (trad.)

821.111-31=135.1

Neil Griffiths
SAVING CARAVAGGIO

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Vasile ARDELEANU

Tiparul executat de Alföldi Nyomda Rt.

ISBN 978-973-143-074-4

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Pentru Bridget

„Dar își amintea timpul când singur stătea,
Când a fi și d'orința de a fi se îngemănau,
Înainte ca întunecatele culori să pălească."

Wallace Stevens

(din poezia *Anglais Mort à Florence)*

PARTEA ÎNTÂI

CALABRIA ȘI *'NDRANGHETA*[1]

Îmi este înfățișată ca dovadă. Cu o mișcare bruscă a mâinilor, bătrânul o întinde peste genunchi până la picioarele mele. Un nor de praf se ridică în clipa în care marginile ating pământul. Nu mă mișc, reacționez. Încerc să-mi ascund șocul, neîncrederea. Mă uit la bătrân. Cei doi tineri din dreapta mea, unul stând în pragul căsuței, iar celălalt sprijinindu-se de BMW-ul nou, intră în raza vederii mele periferice. Sunt nervoși. Este cald. Soarele arde cumplit pe cer. Stăm la umbra unui chiparos înalt și neclintit. Avem băutură. Whisky. Johnnie Walker Blue Label. Bătrânul vorbește. Îmi spune că asta poate fi ceea ce-mi doresc. Îmi arată tabloul cu o mână zbârcită, arsă de soare. Pânza îi acoperă poalele și picioarele ca o cuvertură grea, întinzându-se nemărginită pe pământ. Pânza este întunecată și deteriorată. Este străbătută de o rețea de crăpături și fisuri. Marginile sunt gata să se rupă, degradate și murdare. Nimic nu atestă strălucirea de odinioară.

---

[1] *'ndrangheta* – organizație mafiotă din Calabria (n. tr.).

Poate că a fost folosită de multe ori ca dovadă. Dar nu cred – nu tabloul acesta.

De fiecare dată când bătrânul vorbește, fac eforturi să înțeleg dialectul, să recunosc italiana ascunsă printre cuvintele calabreze; înțeleg cam o treime dintr-o discuție. Asta mi s-a întâmplat peste tot în Calabria. Oamenii înțeleg ceea ce spun eu. Chiar și bătrânul m-a felicitat pentru italiana pe care o vorbesc.

– Mă interesează doar Turner, spun eu. Tabloul lui Turner.

Bătrânul nu răspunde. Observ o mișcare subtilă a ochilor. Afirmația mea a fost prea îndrăzneață; pânza m-a tulburat.

Analizez imaginea obscură. O știu prea bine. Am studiat câteva reproduceri de mai multe ori; petele de lumină din mijloc înfățișează o frunte, un umăr, faldurile veșmintelor sau un chip; umbrele întunecate reprezintă sfinții; spectrul alb care veghează întreaga scenă este un înger. Știu că pe panglica din mâna îngerului sunt scrise cuvintele GLORIA IN ECCELSIS DEO, deși numai prin restaurare vor deveni din nou lizibile. Mai știu că – dacă mă voi întoarce cu această pictură – știrea va face înconjurul lumii. Numele meu va apărea pe prima pagină a ziarelor. Mă voi bucura de o oarecare notorietate dacă voi recupera pânza lui Turner, dar gloria nu va dura mai mult de o zi. Se vor face speculații referitoare la prețul de „răscumpărare“ și la autorii care l-au „încasat“. Se vor scrie câteva rânduri despre tablou. Dar nu se va pomeni nimic despre operațiunea mea: două luni și jumătate petrecute în Europa: Viena, Budapesta, Napoli. Și acum

Calabria. Am petrecut doar o săptămână și un weekend acasă.

Îmi prind rădăcina nasului cu degetul mare și cu cel arătător. Mi-e sete și sunt obosit. A fost o zi copleșitoare. Drumul printre dealurile aride părea să nu se mai sfârșească; pe tot parcursul călătoriei, am stat pe bancheta din spate a BMW-ului, fără aer condiționat, doar cu geamurile deschise. O oră am mers legat la ochi. Trebuie să mănânc ceva. Mintea pare că mi se încleiază. Oboseala mentală provocată de căldură și de pericol este ciudată. Și primejdioasă. Le arunc o privire celor doi tineri. Cel care stă în pragul casei fumează; celălalt privește fix suprafața neagră și strălucitoare a mașinii. Zărește o pată pe care o îndepărtează rapid cu mâneca de la haină.

Cer ceva de mâncare. Zâmbesc. Le spun că nu pot să negociez pe stomacul gol. Bătrânul dă din cap și strigă ceva. Din căsuță își face apariția o femeie. Este mult mai tânără decât bătrânul și ar putea să fie mama celorlalți doi. Este îmbrăcată în negru din cap până în picioare – fustă neagră, lungă până la genunchi, bluză neagră, pantofi negri. Brațele goale, picioarele și chipul îi sunt arse de soare. I se cere să aducă ceva de mâncare. Bătrânul se adresează tinerilor pocnind din degete. Aceștia îi îndeplinesc ordinul fără grabă. O masă este așezată la umbra chiparosului înalt și neclintit. Cei doi aduc încă două scaune.

Bătrânul rulează pânza lui Caravaggio – cu mâini contorsionate, dar cu mișcări blânde – automate și absente. Văd cum imaginea dispare sub forma unui sul la comanda mâinilor arse de soare ale bătrânului. Pânza pare acum doar o carpetă veche și uzată. El i-o pasează unuia dintre tineri, care o duce în casă. Sunt sigur că a și dispărut

din mintea bătrânului. Aranjez scaunele în jurul mesei. Bătrânul ne toarnă în pahare Blue Label. Nimeni nu rostește nici un cuvânt. Nu simt ostilitate din partea acestor oameni. Mi se pare că suntem patru străini obligați să stăm la aceeași masă într-o cafenea micuță dintr-un sat, mulțumindu-ne să bem cafeaua în tăcere. În timp ce mâncăm, nimeni nu spune nimic. *Spaghetti e melanzane*[1], cu puțin chili. După ce terminăm de mâncat, bătrânul cere o altă sticlă de whisky. Tot Blue Label. În Anglia, o sticlă de Blue Label costă peste o sută de lire sterline.

Negocierile încep după cafea. Tinerilor li se permite să se așeze. Ei își trag scaunele de la masă, își pun picior peste picior și fumează. Bătrânul spune că nu are tabloul, dar că poate să facă rost de el. Vrea banii. Eu îi spun că nu am banii, dar pot să fac rost de ei. Asta îl scoate din sărite. Strigă ceva ce eu nu înțeleg. Tinerii nu reacționează. Am mai fost aici. Îmi ațintesc privirea asupra conturului vag al unui alt sătuc de cealaltă parte a văii; pare identic cu cel în care am fost adus: în jur de douăzeci de căsuțe albe și o bisericuță. Știu că bătrânul vrea mai întâi banii, hotărându-se ulterior să-mi dea sau nu tabloul. Cu toții vor asta: să ia banii și să pretindă apoi că returnarea pânzei reprezintă un act de generozitate sau o favoare. Asta dacă ai noroc. Recompensa pentru acest tablou este de un milion de euro. De ce să nu-i ia? Și să vândă apoi tabloul mai departe. În America. Sau Japonia.

Bătrânul se calmează. Nu se aștepta să capitulez prea ușor; a știut din clipa în care am coborât din mașină că nu sunt un amator. Îmi zâmbește.

---

[1] Spaghete cu pătlăgele vinete (n. tr.).

– Când vei avea banii?

– În douăzeci și patru de ore după ce îi cer.

Spune că se mulțumește cu două milioane de euro; tabloul valorează zece.

Îmi îndrept privirea spre vale. Dealul este arid și stâncos. Pământul este arid și galben. Chiparoșii înalți sunt negri și verzi. Lumina se reflectă într-o fereastră.

Îi spun că instituția căreia îi aparține tabloul nu va accepta propunerea lui. Bătrânul își rotește ochii – tabloul îi aparține. Este rândul meu să zâmbesc. Da. Firește.

Bătrânul se ridică în picioare sprijinindu-se de masă. Îi spune ceva unuia dintre tineri, care se ridică plictisit, cu un aer adormit, indus de spaghete, whisky și căldură. Nu înțeleg ce se discută; au adoptat în totalitate dialectul calabrez. După ce termină de vorbit, bătrânul se întoarce și mă studiază încă o dată – o ultimă analiză înainte de a lua o hotărâre: vrea sau nu să facă afaceri cu mine? Mă ridic în picioare, lăsându-mă examinat. Știu că nu-l voi mai întâlni pe bătrân. De acum încolo, operațiunile vor fi conduse de soldații săi – aprobate de el, bazate pe această ultimă examinare, pe ceea ce instinctul îi spune acum. Știu că – dacă mă voi întoarce mâine aici – nu-l voi mai găsi pe bătrân. Mi-a trebuit aproape o lună ca să stabilesc această întâlnire, care a durat doar două ore.

Tinerii pornesc motorul BMW-ul, iar roțile se învârtesc fără noimă, stârnind un nor de praf. Este timpul să plec. Nu ne strângem mâinile și nici nu ne sărutăm. În această acțiune de recuperare a tabloului, am specificat faptul că lucrez de „partea cealaltă". Că sunt polițist. Instituția a insistat să ne încadrăm în termenii legalității. Nu trebuie să pretind că fac parte din lumea interlopă.

Nu vor avea loc negocieri. Banii reprezintă o recompensă, nu un preț de răscumpărare.

Părăsesc umbra chiparoșilor înalți și neclintiți. Bătrânul îmi aruncă o ultimă privire, apoi se întoarce și intră în casă. Mă urc în mașină. Trebuie să mă las din nou legat la ochi.

Următoarele zile sunt întotdeauna cele mai periculoase. Trebuie să negociem schimbul. Să stabilim un loc. Să dau banii. Să iau tabloul – în acest caz, o pânză în ulei, probabil desprinsă din ramă, făcută sul sau poate chiar împăturită. Dar nu aceste lucruri mă îngrijorează. Trebuie să mă conving de stabilitatea internă a organizației – încearcă oare cineva să saboteze afacerea? Cine are de câștigat dacă afacerea nu se încheie? Atunci sunt vulnerabil – când accentul cade asupra altor aspecte și nu mai este vorba doar despre o simplă afacere. Dar astăzi este vorba aproape întotdeauna de afaceri. Războiul s-a încheiat. Dar există posibilitatea începerii unui alt război. În special, atunci când *capo di tutti capi* este atât de bătrân ca bătrânul acesta.

Nu există motive de instabilitate. Este vorba de o afacere nesemnificativă. Nu ar avea nimeni de câștigat dacă ar sabota-o. Dar Caravaggio – asta este cu totul altceva. Celebrul tablou furat. Tăiat din ramă și sustras din locul său – altarul unei capele din Palermo – în 1969, a fost folosit în ultimii treizeci de ani de clanurile implicate în crima organizată ca asigurare valorând câteva milioane de dolari – o garanție pentru orice, de la afaceri cu droguri până la asasinate politice. Sau, cel puțin, așa spune legenda. La fel ca majoritatea polițiștilor din lumea artelor frumoase, am fost convins că tabloul fusese distrus.

Dar ca orice admirator al artei lui Caravaggio, am sperat ca acest lucru să nu fie adevărat.

Aerul din mașină este fierbinte, uscat, plin de miresme puternice, apăsătoare. Știu că – atunci când voi ajunge la hotel – trebuie să divulg descoperirea pe care am făcut-o. Trebuie să divulg informația care va deveni și va rămâne o „știre-bombă" în lumea artelor frumoase timp de mulți ani de acum încolo.

FLORENȚA
ȘI MAFIA OBIECTELOR DE ARTĂ

I

– Sunt semnătura și fotografia *mea;* a expirat doar de o săptămână. Ceea ce înseamnă că este încă valabil. Nici măcar nu ai nevoie de pașaport ca să ajungi de aici în Franța.

– Care este scopul vizitei tale în Italia?

Ezit. Am venit să mă documentez pentru o carte.

– Am venit să mă documentez pentru o carte.

– Ești scriitor?

– Da.

Ofițerul de la pașapoarte se uită la mine, la fotografia din pașaport și apoi pare să se gândească dacă profilul meu real și cel din fotografie se potrivesc cu cel de scriitor. Îmi îndrept umerii – vreau să fiu convingător. Vreau să-l conving că sunt într-adevăr scriitor.

– La Bologna?

– La Florența.

Ofițerul dă din cap. Normal! Majoritatea călătorilor care ajung pe aeroportul Marconi merg la Florența.

– Cât stai în Florența?

Nu pot să răspund la această întrebare. Sper să stau în Italia doar o săptămână, dar anul trecut am fost nevoit să stau, douăsprezece săptămâni la rând.

– Nu cred că e cazul să răspund la această întrebare. Legile Uniunii Europene îmi oferă libertate de mișcare.

Ofițerul repetă întrebarea.

Scrutez cu privirea aeroportul din Bologna. Este aproape gol – câțiva călători care stau pe rucsacuri, oameni de afaceri care vorbesc la telefoane mobile și câțiva indivizi singuratici care par istorici de artă amatori: îmbrăcați mai degrabă pentru munte decât pentru muzee, țin în mână exemplare din *Blue Guides* și pungi de la Uffizi imprimate cu *Venus* a lui Botticelli.

Mă analizez cu rigoare. Îmi studiez costumul de nuntă. De la care n-a trecut nici măcar un an. Plătit de soția mea. Cadoul ei de nuntă pentru mine. Costum din lână gri-închis, cămașă albă din bumbac egiptean, cravată de un albastru-închis, pantofi maronii, palton. Toate frapant de scumpe. Dar ea a insistat. Un bărbat îmbrăcat în haine elegante, a spus ea cu un surâs enigmatic.

Ofițerul știe probabil că puțini scriitori își permit să se îmbrace atât de bine. Dar eu nu vreau să mă încadrez în acest tipar, nu pentru genul meu de activitate. Tiparele stârnesc discuții anoste; ușurința de a te încadra într-un tipar este un lucru plictisitor. Eu vreau să impresionez; astfel, îi determin pe oameni să vorbească despre ei. Să-și dezvăluie temerile. Este un truc menit să descătușeze tainele

oamenilor. Așadar, dacă vreau să fiu scriitor, trebuie să port haine elegante, lipsite de extravaganța și nonconformismul vieții de boem.

La o lună după nuntă și două săptămâni după luna de miere petrecută la Florența, mi s-a încredințat misiunea Turner. Stăteam în casa noastră mare – casa lui Sarah – așteptând-o să se întoarcă. Primul lucru pe care l-a văzut a fost bagajul meu. Nu a spus nimic, strecurându-se ca o himeră printre mâinile mele dornice să o atingă. Am fost plecat două luni și jumătate.

Ofițerul de la pașapoarte mă studiază. Nu pierde din vedere calitatea hainelor mele; doar sunt în Italia, nu? Își ațintește privirea asupra pantofilor mei maronii, lustruiți și eleganți – un model clasic, ușor modernizat, puțin lunguieț și cu vârful bont.

În ziua nunții, eu și Sarah întruchipam eleganța desăvârșită. Pe treptele Oficiului Stării Civile din Chelsea de pe King's Road, eram un cuplu frumos. Turiștii se întrebau dacă nu era vorba de un cuplu celebru. Cred că mariajul nostru va dura cât mariajul cuplurilor celebre. Poate și mai puțin. În dimineața asta, când am sărutat-o, luându-mi la revedere, nu s-a mișcat. Somnul respinge dragostea. Am dispărut din gândurile ei în clipa în care a stins veioza.

– Te rog să mă urmezi!

Ofițerul mă conduce într-un birou mic. Pe perete este un poster Alitalia, înfățișând un avion 737 plutind pe cer. Un birou modest. Un computer vechi. Un alt ofițer stă la birou, „răsfoind" mai multe liste cu cifre de pe monitor. Este mai bătrân, în jur de patruzeci de ani, puțin cam

gras. În buzunarul de la cămașă, are un pachet de țigări. La intrarea noastră, nu se ridică în picioare.

Primul ofițer îi întinde pașaportul meu și îi explică situația: este expirat (doar cu o săptămână, intervin eu); sunt scriitor; merg la Florența; refuz să spun cât am de gând să rămân în Italia.

Ofițerul mai în vârstă mă privește.

– *Parla Italiano?*

– *Si.*

– Cât ai de gând să stai în Italia?

– Două săptămâni.

Cei doi ofițeri se privesc între ei.

– Două săptămâni? repetă întrebarea ofițerul mai bătrân.

– Da. Doar atât.

Scanează o pagină de pe monitor și verifică datele din pașaport.

– Unde te cazezi? mă întreabă primul ofițer.

– La o *pensione*. Pe Via Dante, răspund eu, nedorind să obstrucționez ancheta.

– Pe Via Dante, repetă ofițerul mai tânăr; cel în vârstă o caută în computer. Apoi îmi răsfoiește pașaportul. Dând o altă pagină, el îi arată colegului său ștampilele și vizele mele: SUA, Rusia, India, Japonia, Argentina.

– Ești om de afaceri?

– Nu, sunt scriitor, așa cum a spus colegul tău.

– Scrii povestiri de călătorie?

Mă gândesc că un răspuns afirmativ ar putea să pună capăt interogatoriului mai repede decât în cazul în care le-aș spune că scriu despre artă, istoria artei, deși în Italia acest lucru nu ar părea neobișnuit. Încuviințez, așadar, din cap.

– Da, scriu povestiri de călătorie.

Ofițerii îmi dau înapoi pașaportul.

– Trebuie să-ți scoți un pașaport nou.

Ofițerul mai tânăr mă conduce afară și îmi arată ieșirea și departamentul de unde îmi pot recupera bagajele. Stația de autobuz pentru gara din Bologna este chiar la ieșirea din aeroport. Un autobuz își așteaptă pasagerii. Îmi așez cele două genți pe suportul pentru bagaje, îi plătesc șoferului și îmi ocup locul. Sună telefonul. Îl deschid și mă uit să văd cine sună. Pe ecran apare „Serviciu". Apăs OK și întreb pe un ton neutru:

– Îmi spui un nume? Ne-au dat un nume?

Legătura este foarte bună – de parcă interlocutorul ar fi lângă mine. Jim, șeful meu, îmi spune: nu, cei de la Roma sunt evazivi, repetă că motivul pentru care au apelat la un străin este că nu au dorit să lucreze cu italieni în această misiune. Eu repet: o persoană de contact din Florența reprezintă condiția participării mele; nu mă interesează cine este. Nu vreau să lucrez singur. Nu în Italia.

– Mi s-a spus că se lucrează la această problemă.

– Te sun din nou pe la amiază. Dacă nu mi se spune un nume până atunci...

Fac o pauză. Nu știu ce să spun, ce amenințare să arunc – ce ultimatum să dau. El nu știe că mă aflu aici dintr-un alt motiv. Ar trebui să-i spun. Să mărturisesc acum. Am acceptat misiunea doar ca să mă pot întoarce în Italia, ca să fiu mai aproape de Caravaggio. Și de aceea, dacă nu mi se dă un nume, trebuie să-l găsesc singur. Dar nu pot să fac asta. Ar însemna prea multe explicații. De ce nu am divulgat informația până acum?

Jim este iritat de amenințarea unui ultimatum.

– Ce se întâmplă dacă nu avem un nume până atunci, Danny?

– Mă întorc acasă.

Îmi închid telefonul și privesc pe fereastră la o stradă umedă și largă; picături de ploaie lovesc în geamul autobuzului.

Sunt expert în pictura lui Caravaggio, dar înainte de asta, sunt un admirator al artei sale. În al treilea rând, sunt polițist. Poate că acest lucru nu este un titlu de glorie, dar nu prea am cu ce să mă laud. Sunt și soț. Și cam atât. Accentul pe care îl acord detaliilor mă transformă într-un tip meticulos. Conștiincios. Serios. Unii ar spune obsedat. Eu aș spune că sunt pasionat. *Cândva* eram pasionat. Asta înseamnă că nu mai sunt cum eram odată. Chiar dacă sunt cel mai bun în meseria mea.

Când am pomenit în trecere despre tabloul lui Caravaggio, am vrut doar să știu ce-am face dacă l-aș vedea. Jim a fost categoric: „Îi informăm pe cei de la Roma. Dacă ești convins că l-ai văzut, informăm Roma. De când a fost furat, aceiași oameni lucrează la rezolvarea cazului. Este Graalul lor, nu al nostru."

Oamenii au memoria scurtă. Uită că sunt singurul din departament cu o diplomă în istoria artelor. Domeniul: Caravaggio. Se înșală, așadar. Este și Graalul meu.

Drumul de la aeroport spre gară este presărat cu magazine micuțe, situate în incinta blocurilor de locuințe din beton, cu acoperișuri plate. Deasupra, cerul este un tablou cu nuanțe perfecte de gri, impenetrabile. Îmi pun paltonul.

Autobuzul virează la dreapta spre gara din Bologna. Ceilalți pasageri se pregătesc să coboare înainte ca autobuzul să oprească. Eu rămân pe loc, cu privirea ațintită pe fereastră. Aștept până aud deschizându-se ușile electronice. Ultimul la rând, după două cupluri tăcute – zborul de dimineață le-a tăiat pofta de a vorbi – îmi iau genţile de pe suportul de bagaje și cobor în stradă. Înţesate de cărţi și de haine – mă documentez, nu? – genţile par mai grele de fiecare dată când le ridic. Le târăsc în gară. Cumpăr un bilet de clasa întâi pentru gara Santa Maria Novella din Florența. Mă uit la panourile care anunţă sosirea și plecarea trenurilor. Trenul vine probabil de la Milano în drum spre Roma sau Napoli sau poate chiar Palermo. Următorul tren trebuie să sosească peste șaptesprezece minute. La cafeneaua din gară, comand un espresso și un croasant. Beau cafeaua și desfac croasantul; este uscat și cleios. Mănânc doar jumătate din el, pentru că este timpul să mă îndrept încet spre peron.

Ploaia cade pe bolta din fier forjat, creând un râuleț întunecat pe marginea peronului. Trenul sosește la timp. Un hamal mă ajută să-mi urc genţile. El le îndeasă pe suportul îngust de bagaje lângă fereastră. Hamalul aranjează celelalte bagaje ca să facă loc genţilor mele. Eu îi adresez multe *grazie mille*[1].

Vagonul este plin de directori italieni, majoritatea bărbați, de vârstă mijlocie, purtând costume gri-închis, frumos croite, model clasic, cămăși albe și cravate închise la culoare. Toate accesoriile lor – ochelarii, servietele,

[1] Multe mulțumiri (n. tr.).

portofelele, stilourile – sunt la fel de elegante. Rafinamentul este la el acasă.

Îmi scot paltonul și mă așez pe scaunul de la fereastră. Îmi pun biletul pe masa din fața mea, mă sprijin de spătar și închid ochii. Trenul merge lin, fără zgomot. Mi-o imaginez pe Sarah în drum spre serviciu. Ia autobuzul din Sloane Street, trece prin Knightsbridge, spre Piccadilly, se așază – ca întotdeauna – pe rândul din spate și citește în lumina difuză a soarelui de ianuarie. Știu că nu se gândește la mine. Chiar și absența mea pare de mult uitată. Am dispărut acum din două planuri.

2

Ninge. Împrejurimile gării Santa Maria Novella sunt acoperite cu un strat gros de zăpadă albă, netulburată de nimic; acoperișul bisericii Santa Maria Novella este învelit cu o pătură albă; mașinile și scuterele creează pe străzi modele complexe de cercuri și acolade. Florența seamănă mai mult cu Moscova sau St Petersburg. Este frig – vântul tăios din Apenini coboară temperatura sub zero grade. Aerul înghețat îmi brăzdează obrajii; trece prin costumul și cămașa mea, ajungând până la oase. Îmi las bagajele jos și mă înfofolesc cât pot de bine în palton, ridicând gulerul peste urechi. Îmi scot mănușile din buzunarele paltonului și mi le pun în mâinile înghețate.

Planul meu era să merg pe jos până spre Via Dante, dar nu mă așteptam să mă întâmpine vântul biciuitor, zăpada și frigul atât de pătrunzător. La stația de taxiuri,

stau la rând în spatele oamenilor de afaceri din Torino, Milano, Roma – de oriunde. Când prind un taxi, îmi arunc bagajele pe bancheta din spate și mă așez lângă ele.

– Via Dante, *per favore*.

Șoferul dă din cap și pleacă din stație. Îmi spune ceva despre zăpadă, eu încuviințez din cap și fac o referire la frig. Numai simplul gând mă înfioară și mă cuibăresc – cu tot cu bărbie – în palton.

Taxiul ajunge imediat în centrul Florenței, iar eu îmi arunc privirea spre cer. Caut domul care se ridică deasupra zidurilor înalte. Vederea domului îmi spune că am ajuns într-adevăr în Florența. Florența – sau orașul pe care eu îl percep ca Florența – își dezvăluie cu adevărat identitatea numai după ce domul îți apare în fața ochilor. Nu mă îndoiesc că – fără dom – Florența ar fi în continuare la fel de frumoasă, dar nu ar mai fi atât de uimitoare. I-ar lipsi splendoarea.

Sunt puțin șocat când zăresc domul prin geamul din spate al mașinii și îmi ridic gâtul, îmi sucesc capul, iar ochii sunt gata să-mi iasă din orbite. Țiglele din teracotă au dispărut, acoperite cu o zăpadă imaculată. Cupola însăși pare un arc desăvârșit care își înalță – dintre zidurile de marmură albă – vârful alb ca zăpada, cu ochiul său de sticlă. Este un munte în inima orașului. Frumusețea aceasta albă îmi taie respirația.

– Uluitor! șoptesc eu.

Șoferul, cu urechile ciulite, mă privește din oglindă.

– *Duomo*, îi explic eu. Pare un munte.

El își ridică privirea ca și când ar fi căutat un obiect pe cer.

– *Si, bello.*

Trecem de dom și facem dreapta spre Via del Proconsolo. Parcurgem drumul într-un timp relativ scurt datorită faptului că străzile sunt libere, lucru corelat – cred eu – cu vremea imprevizibilă, dar și cu faptul că nu mai suntem obligați să acordăm mereu prioritate în traversarea străzilor grupurilor de turiști. Orașul pare pustiu și oarecum fantomatic fără mulțimea de turiști la fiecare colț.

Taxiul ajunge în Via Dante Aligheri, lăsând în urmă schelăria ridicată în jurul unei capele mici, care – datorită stratului gros de zăpadă – seamănă cu un grajd dintr-un tablou înfățișând nașterea Domnului. Oprim în fața clădirii cu numărul 14. Îmi târăsc bagajele pe caldarâm. Clădirea datează din secolul al XVI-lea; este sobră, lipsită de ornamente, cu zidurile vopsite într-o culoare palidă și cu obloane de culoare verde-închis. La parter se află sediul agenției American Express. Eu stau în apartamentul profesorului Claudio Bramante, aranjament de care s-a ocupat un custode de la National Gallery. Deschid ușile grele din mahon și îmi târăsc gențile pe treptele abrupte din piatră. Ecoul pașilor mei răsună în clădire. Peste tot se simte un miros slab de dezinfectant. Trec de recepția hotelului de la etajul al doilea, delimitată de o ușă masivă din lemn cu un mic grilaj la mijloc. Apartamentele se află la etajele trei și patru. Gențile par din ce în ce mai grele cu fiecare scară pe care o urc. Când ajung la destinație, brațele și umerii mă dor cumplit. Cheia de la apartament pare ușoară ca un fulg. Împing gențile înăuntru cu piciorul. Înainte de a avea șansa de a admira apartamentul – tavanul boltit, lucrătura din lemn și piatră, podeaua din teracotă – mă frapează temperatura ambientală, mai

scăzută cu cel puțin cinci grade decât cea de a afară. Intru direct în bucătăria mică și aprind toate ochiurile aragazului. Aerul trosnește sub imperiul valului de căldură. Verific apoi dacă nu cumva a fost lăsată deschisă vreo fereastră. Înălțându-se semeț deasupra acoperișurilor Florenței, domul oferă o priveliște unică – ochiul de sticlă din vârful cupolei pare aproape invizibil în imensitatea cerului alb. Camera este împărțită în două compartimente. Cel din capăt, situat lângă ușă, joacă rolul de sufragerie: acolo se află o masă din sticlă înconjurată de șase scaune. La mijloc, lângă bucătărioară, sunt două fotolii din piele, maronii, deteriorate și crăpate, purtând din plin amprenta timpului. Între ele se află o măsuță de cafea înțesată cu reviste de artă și modă. Pe un perete, se înalță o bibliotecă mare, cu vitrină, plină în cea mai mare parte de cărți, dar care „găzduiește“ și câteva sticle de băutură și un obiect decorativ – un soi de premiu. Lângă bucătărie, se află o bibliotecă mică, înțesată de cărți broșate. Apartamentul ar fi confortabil dacă nu ar fi atât de frig. Dormitorul este alcătuit dintr-un pat dublu, frumos aranjat, un dulap de haine și o măsuță de toaletă cu articolele aferente. Într-un colț, se află o sobă cu gaz butan. Împing soba în sufragerie, deschid supapa și apăs pe butonul de aprindere până când gazul ia foc; țin apăsat butonul, în timp ce urmăresc perdeaua de flăcări care încinge grilajul din față. Las în continuare aprinse ochiurile aragazului. Mă cufund într-un fotoliu. Nu mi-am scos încă paltonul și mănușile. Mă uit la ceas. Zece dimineața. N-am nimic de făcut până la ora douăsprezece, când va trebui să iau o hotărâre. Privesc cum aburii care îmi ies din gură par niște nori de puf și

apoi închid ochii. Vreau să dorm și să-mi eliberez mintea de Sarah, de Caravaggio – gânduri obsedante.

Nu pot să dorm. Ochii refuză să se închidă, deschizându-se în clipa în care îi închid. Mă ridic din fotoliu, îmi bag mâna în buzunarul paltonului și scot telefonul. Îl deschid și apăs pe 2. Pe ecran apare numele SARAH. Țin telefonul la ureche. Aerul din jurul meu s-a mai încălzit puțin, dar cred că în restul camerei este în continuare foarte frig.

– Sarah Delaney, răspunde ea, cu glas domol, puțin răgușită.

– Eu sunt...

Voiam să par bine dispus.

– Bună, tu...

Nu-mi dau seama dacă prin acest răspuns încearcă să pară veselă, dându-mi de înțeles că nu vrea să se certe sau să prelungească starea de încordare dintre noi sau dacă e cineva lângă ea.

– Poți să vorbești?

– Dar tu poți?

– E ger în Florența; totul este acoperit de zăpadă...

O discuție sterilă. Fără rost.

– Cred că e frumos.

Mesajul ei este searbăd, fără să încurajeze continuarea discuției.

Nu răspund imediat; mă uit la perdeaua portocalie de flăcări care se hârjonesc în sobă.

– Sarah, chiar n-am vrut să vin aici – știi asta.

Ea rămâne tăcută. Este evident că vreau iertare, înțelegere, că vreau să-mi sprijine acțiunile. Știu că ea știe asta. Refuzul ei de a mă ajuta mă scoate din sărite.

– Sarah...
– Da...
– Am spus că n-am vrut să vin aici...
– Dar ești acolo.
– Este meseria mea. Cred că trebuie să vorbim serios.
– Nu prea văd cum am putea să vorbim dacă ești mereu plecat.
– Nu e corect din partea ta. Când sunt acasă, nu vrei să vorbești...
Din nou tăcere.
– Sarah!
– Sunt aici.
– Te rog... situația asta este la fel de neplăcută pentru amândoi.
– Daniel, sunt la serviciu. Trebuie să pregătesc o licitație importantă pentru mâine.
Este rândul meu să rămân tăcut. Ea nu intervine.
– Nu știu ce să spun... Ea nu-mi răspunde, obligându-mă să-i rostesc numele pentru a treia oară. Sarah!
– Te sun diseară când ajung acasă.
– Îți mulțumesc.
Legătura se întrerupe și închid telefonul. Încerc să închid din nou ochii. Nu mă cufund în întuneric, ci o văd pe Sarah, o făptură învăluită în lumină, care îmi zâmbește – o partidă bună pentru fiul unui comerciant. Dar înainte de a afla asta – *summa* care o transformă într-o partidă bună: poziție, influență, bani – am văzut-o îndreptându-se spre mine pe holul casei de licitație Langdon's, înaltă și zveltă, îmbrăcată într-un costum gri-mangal cu negru, cu părul negru tuns scurt și cu ochii de un albastru pur. Ar fi putut să treacă pe lângă mine. Inițiativa i-a aparținut.

S-a oprit. S-a oprit și mi-a spus cu glasul ei domol, răgușit: „Îmi place cum arăți."

Apoi, am luat masa împreună; eu am refuzat să vorbesc despre munca mea, gândindu-mă că nu și-ar dori să iasă cu un polițist; ea ajunsese de pe băncile Universității Oxford direct la Langdon's, având specializarea în engleza modernă. „Cu ce se mănâncă asta? Cu cârnați de porc și piure de cartofi în sos?" Gluma mea dezvăluia multe, mi-am spus eu. Nu toată lumea făcea glume de acest gen, ci numai cei din clasa muncitoare. Dar ea a râs și și-a pus mâna peste a mea, spunând din nou: „Îmi place cum arăți", adăugând un zâmbet fals glasului ei îmbogățit acum de vin. Ce-a văzut la mine? mă întreb. Rămășițele unor pasiuni pierdute?

Mă trezesc lac de sudoare, înfofolit în palton. Soba încinsese aerul din jurul meu. Mă ridic din fotoliu, închid aragazul și mut soba în colțul camerei. Mă uit pe fereastră. O ninsoare lină albește țiglele din teracotă roșie care scăpaseră de primii fulgi de zăpadă. Este ora douăsprezece. Am dormit două ore. Ochii îmi cad asupra bagajelor nedesfăcute. Nu are nici un rost să le despachetez până nu vorbesc cu Jim. Mă uit din nou pe fereastră, bag mâna în buzunar și scot mobilul. Nu prea știu ce răspuns aș vrea să primesc. Am amenințat că – dacă nu mi se spune numele unei persoane de contact – mă voi întoarce acasă. La Sarah. Unde trebuie să fiu.

Așez pe masa din sticlă geanta mai grea și o deschid – înăuntru se află un laptop, blugi, tricouri și trei albume de artă, toate având același nume pe copertă. Același nume. Unul este scris cu litere moderne, argintii, scoase în relief;

altul este scris cu litere înclinate, albe, ca o semnătură; iar cel de al treilea – cu litere mari, latinizate. Același nume, care duce însă cu gândul la lucruri atât de diferite: geniu, vagabond, iconoclast, criminal, psiholog, aventurier, enigmatic. Trebuie să recunosc faptul că el m-a adus în Italia. El este adevărata mea misiune.

Iau albumele și mă așez în fotoliu. Dar ce fac în privința misiunii mele oficiale? Aceea de a investiga validitatea zvonurilor potrivit cărora o persoană din cadrul personalului de la Uffizi este șantajată pentru a participa la un jaf. Zvonuri! Trebuie să dovedesc că nu sunt adevărate, mi-a spus Jim. Ar trebui să fie o misiune ușoară. Și rapidă. O misiune politică – acoperim Roma dacă se va întâmpla ceva. Avem cel mai bun om din Europa pentru această misiune. Va juca rolul unui scriitor, al unui expert în istoria artei, dornic să scrie un articol despre *Doni Tondo*, lucrarea lui Michelangelo. Nici măcar nu este domeniul meu de activitate – nu în lumea adevăraților experți, unde o carieră strălucitoare se bazează pe interpretarea unei singure scrisori sau a unei date controversate, susținând sau contrazicând afirmațiile celorlalți experți. Am o oarecare experiență în domeniu; nu sunt doar un simplu polițist. Dacă mă veți căuta pe Internet, veți găsi: „Daniel Wright. Caravaggio: Fiecare popor are nevoie de un desperado. Universitatea din Newcastle. Imagini cu rezoluție mare." Este suficient ca să impresionez mafia sau oricare altă organizație din lumea interlopă. Dar personalul de la Uffizi, printre care se află unii dintre cei mai mari istorici de artă din lume? Am nevoie de un CV mult mai bine conceput, nu doar de teza mea postuniversitară, dacă vreau ca oamenii să-și deschidă

sufletul în fața mea, să discute despre galerie și despre colegii lor, dacă vreau să aibă încredere în mine. Pentru asta, trebuie să le câștig încrederea, ceea ce înseamnă să le impun respect, lucru care presupune să mă situez pe o poziție superioară față de toți ceilalți istorici de artă din Florența implicați în proiectele de cercetare de la Uffizi.

Deschid telefonul și apăs pe tasta 3: serviciu. Sună de zece ori înainte ca Jim să răspundă.

– Sunt Danny. Ai noutăți?

– Încă se dezbate problema. Este vorba despre un procuror. Dacă se vor declara mulțumiți de alegerea făcută, el va fi persoana de contact. Dar asta nu se va întâmpla astăzi.

Îmi plimb privirea prin cameră.

– Dar poate să dureze zile întregi.

– Dan, mai dă-le un răgaz de douăzeci și patru de ore! Mâine la aceeași oră vei afla răspunsul.

– De ce le-aș mai acorda un răgaz?

– Știi foarte bine de ce. Pentru că misiunea noastră va deveni de un milion de ori mai grea dacă îi supărăm pe italieni. Ei ne cer această favoare.

– Dar eu pierd timpul inutil. Fac o pauză. Mi se ivește o altă ocazie. Pot să negociez: Bine, aștept răspunsul, dar între timp vreau să investighez ceva. Anul trecut...

Jim pune capăt discuției.

– Relaxează-te, Dan! Ai fost cam stresat în ultimele zile.

Deschid primul album la tabloul intitulat *Iudita tăind capul lui Holofern*. Una dintre picturile mele preferate. De o cruzime uluitoare. Trupul lui Holofern, care a cunoscut satisfacția sexuală, ne este înfățișat contorsionat

în pat. Pictorul a comasat întreaga frumusețe a Iuditei în ochii ei, ușoara încruntare a chipului sugerându-ne o concentrare și o hotărâre de fier în realizarea actului sângeros. Ador poziția mâinii cu care îl trage pe Holofern de păr – înșfăcându-l cu fermitate, îi dă capul pe spate, expunându-i și întinzându-i gâtul pentru ca sabia să-l secționeze cu ușurință. Decapitarea nu este un simplu act prin care iei viața cuiva.

Îmi sprijin obrazul de telefon. Sunt stresat? Poate că da. Respirația este rapidă; gâtul și umerii sunt încordați și mă dor. Poate că ar trebui să mă relaxez. Să mă relaxez și să mă bucur de frumusețea Florenței ca turist, nu ca polițist sau ce altceva oi fi. Să mă relaxez și să profit de timpul liber ca să mă înfrupt din splendoarea artelor frumoase.

Mă ridic din fotoliu și așez toate albumele pe masa din sticlă. Le deschid pe toate la tabloul *Nașterea Mântuitorului cu Sfinții Laurențiu și Francisc;* dedesubtul fiecărei reproduceri este scris: „1609, ulei pe pânză, 260 x 197 cm. Oratoriul din Campagnia di San Lorenzo (furat în 1969)." Nici una dintre reproduceri nu este satisfăcătoare. Nu se ridică la standardele moderne. Imaginile sunt învăluite într-o negură, ca și când furtul originalului se face simțit și în reproduceri, conferindu-le o aură de mister și sugerând o existență incertă și obscură. Mă concentrez asupra versiunii celei mai mari, prezentate în culori pe o pagină întreagă. O privire superficială nu-i dezvăluie tainele. La prima vedere, este un simplu tablou care înfățișează nașterea Mântuitorului. Sugerează multă evlavie și puțină inspirație. Nu atestă geniul artistului, care l-a creat în perioada sa de pribegie, fugind din Roma sub acuzația de

crimă. Recunoaştem aici câteva dintre modelele lui Caravaggio, dar în rest nu se deosebeşte prea mult de alte opere cu caracter religios realizate de alţi pictori ai vremii. Cu toate acestea, o examinare mai atentă scoate la iveală aspecte interesante. În primul rând, momentul pe care îl surprinde: Maria îşi cuprinde protector pântecul cu mâinile, după ce i-a dat naştere lui Hristos. Nici un alt tablou realizat anterior nu o înfăţişează pe Fecioară exact în acest moment sublim. Apoi, un alt personaj interesant este tânărul îmbrăcat elegant, situat în prim-plan, cel care sădeşte sămânţa îndoielii; el înghionteşte pruncul cu piciorul: acest moment trădează suspiciune şi lipsă de respect. O altă amprentă radicală, care dezvăluie complexitatea gândirii teologice a lui Caravaggio. Veşmintele au un design contemporan, fiind croite după tiparul hainelor purtate de italieni în anii 1600, captând atenţia privitorilor acelor timpuri, dar îndepărtându-i pe cei din vremurile moderne. Dintre toţi însă, personajul întruchipat de Iosif este cel care mă fascinează cel mai mult. Plasat în obscuritate, la marginea tabloului, se sprijină într-un toiag şi – în loc să-şi privească pruncul – vorbeşte cu tânărul elegant. Pare exclus din acest moment sublim, aşteptând răbdător să i se spună când îşi va putea asuma rolul de tată al lui Hristos. Pare că, până atunci, se mulţumeşte cu postura unui simplu bătrân, guraliv, puţin absent, marginalizat. Poate că tabloul nu este una dintre capodoperele lui Caravaggio – lipsesc austeritatea şi paleta culorilor închise – dar geniul narator şi psihologic îşi face însă simţită prezenţa. Tabloul nu mă impresionează prea tare, dar existenţa lui mă fascinează mai mult decât oricare alt tablou din lume. Dacă

aş porni singur în căutarea lui? Dacă aş reuşi să-l recuperez? Aş deveni eroul lumii artelor frumoase? O lume care şi-a închis porţile în faţa mea cu cincisprezece ani în urmă, pentru că, aşa cum mi s-a spus, băieţii din clasa muncitoare „nu ajung prea departe" în această lume. Fireşte, nu s-au exprimat chiar aşa, dar sintagma folosită – „candidaţi fără pregătirea necesară" – este destul de sugestivă. Puţine lucruri s-au schimbat de atunci. Chiar şi acum, în ciuda statutului meu de poliţist şi de personaj direct implicat în acţiunile de recuperare a multor tablouri de valoare, sunt considerat doar un pion nesemnificativ, care trebuie să realizeze schimbul, o rotiţă în maşinăria plătită de contribuabilii britanici. Nu-i interesează faptul că recuperez şi returnez mai multe tablouri pe an decât oricare alt ofiţer de poliţie din lume. Ei sunt administratorii artei, gardienii valorilor naţiunii, o mână de indivizi erudiţi, care ocupă câteva posturi importante, nu poliţişti însărcinaţi cu misiunea de recuperare a operelor de artă furate, ce aşteaptă să iasă la pensie la cincizeci de ani ca să-şi amenajeze o nouă curte interioară, să joace golf sau să se implice în activităţile tipice poliţiştilor pensionaţi.

Privesc tabloul, amintindu-mi fisurile şi crăpăturile care îi străbat suprafaţa, dar şi mâinile arse de soare ale bătrânului în timp ce îl făcea sul. Închid albumele. Mă întorc la fereastră. Fulgii de nea continuă să cadă, îngroşând stratul de zăpadă de pe acoperişuri. Îi simt greutatea, răceala, strălucirea: o sută de milioane de luminiţe strălucitoare, argintii, care îi compun structura delicată. Deschid fereastra şi îmi plimb un deget prin zăpada de pe pervaz. Îl adâncesc în zăpadă, este uscat o clipă, apoi,

după ce căldura corpului topește fulgii, pe piele apar picături de apă. Mă cuprinde frigul. Apoi am senzația că îngheț. Rezultatul reacției fizice. Structura mea atomică, mai puțin delicată ca zăpada, dar și mai puțin extremă, permite accesul frigului. Închid fereastra. Vârful nasului îmi este amorțit, iar obrajii sunt îmbujorați.

N-am mai mâncat bine de aseară. Nu mi-e foame, dar simt un gol în stomac. Verific dulapul din bucătărioară. Găsesc numai macaroane uscate, conserve de fructe și nes. Frigiderul este gol. Scanez în minte împrejurimile străzii pe care mă aflu. În apropiere, este restaurantul unde eu și Sarah obișnuiam să mâncăm în luna de miere. Chelnerii sunt puțin enervanți în încercările lor de a agăța fete – în special, americance – dar mâncarea este bună.

Treptele din piatră miros încă a dezinfectant. Îmi ridic gulerul de la palton și îmi pun mănușile. Via Dante este pustie. O iau la stânga, apoi la dreapta, gândindu-mă că voi recunoaște drumul în clipa în care voi ajunge la Palazzo Vecchio, amintindu-mi că restaurantul este pe undeva pe o alee care pornește de acolo. Traversez Piazza della Signoria, având grijă ca în dreapta să am mereu statuia uriașă a lui Neptun, pe care acum zăpada îl acoperă ca într-o mantie de hermină. Câțiva turiști, care s-au adunat în mijlocul pieței, se înalță pe vârfuri ca să obțină o panoramă. Ghida îi caută cu privirea pe turiștii rătăciți, nerăbdătoare să-și înceapă discursul, fără s-o facă încă pentru a nu fi nevoită s-o ia de la capăt. Majoritatea oamenilor vizitează Florența o dată în viață – într-o excursie cu școala, într-un periplu cultural, într-un weekend, în luna de miere, într-o excursie prin Italia sau Europa; alții o vizitează de câteva ori pentru a-i explora

frumusețile în profunzime; iar cei norocoși o vizitează frecvent, recunoscând faptul că puține alte orașe oferă atâtea bogății culturale. Aceasta este cea de a noua mea călătorie aici (de fiecare dată când am venit la Florența, exceptând trei cazuri, am avut de îndeplinit o misiune) și mă simt ca acasă. Sunt lucruri pe care uneori simt nevoia să le revăd: *David* din Accademia continuă să mă impresioneze mai mult decât oricare altă operă de artă; liniștea din Piazza Santa Croce mă încântă așa cum nu o face nici un alt loc din lume; micile ateliere artizanale, care mărginesc străzile înguste, continuă să-mi trezească pasiuni pentru lucruri de mult apuse. Dar rămâne în primul rând un loc al afacerilor: străzile te îndrumă spre birourile muzeelor sau spre cafenele ca locuri de întâlnire, unde nu-ți poți sorbi cafeaua în tihnă și nici nu-ți poți studia ghidul de călătorie. Este, de asemenea, un loc al singurătății, al izolării și al deghizărilor. Doar de trei ori am avut ocazia să vin aici și să fiu eu însumi, doar de trei ori am fost însoțit, doar de trei ori am putut să-mi împărtășesc gândurile, sentimentele și impresiile, fără să mai fiu nevoit să le trec prin filtrul rolului meu, fără să mai fiu nevoit să pretind că sunt altcineva. Acum, este prima oară când vin în Florența iarna, dar mi s-a părut întotdeauna un loc rece, de vreme ce nu poți găsi căldură în istoria și în bogăția ei modernă.

Trec pe lângă zidurile înalte din cărămidă maronie ce înconjoară Palazzo Vecchio și caut strada îngustă care mă va duce la restaurant. Îmi amintesc că îl puteam vedea din strada principală – poartă numele unei persoane – Luigi's, pare-mi-se. Scrutez cu privirea o străduță; dar nu se vede nimic, doar zăpada neclintită, care s-a așternut

ca un covor alb, puțin mai îngustă decât strada, cu marginile perfecte, părând și mai albă, și mai strălucitoare în comparație cu caldarâmul. Restaurantul se află pe următoarea străduță – îi văd numele – Luigi's. Sunt sigur că este închis. Nici nu este de mirare, dat fiind caracterul exclusivist al afacerii – numai indivizi din partea locului, îmbrăcați cu paltoane, fulare și mănuși scumpe. Numai un turist ciudat se plimbă aiurea pe străzi, nepregătit pentru frigul iernii, purtând doar o glugă ce-l protejează de vânt.

Cafeneaua din Piazza di San Firenze este și ea închisă. Optez pentru Antico Fattore, lângă Uffizi: este aproape, mâncarea este acceptabilă și, deoarece galeriile Uffizi sunt închise lunea, s-ar putea să nu fie aglomerat. Mă îndrept spre Arno, traversez strada și merg pe malul râului. Apa este învăluită în tonalități cenușii, este murdară și pare să alerge spre o destinație necunoscută. Crengile copacilor care veghează râul sunt incrustate cu zăpadă, iar cerul este alb. Trec pe lângă aripa estică a galeriilor Uffizi și străbat lunga *cortile*[1] străjuită de statuile artiștilor, ascunse sub arcadele loggiei. Latura din dreapta îi găzduiește pe cei mai cunoscuți: Machiavelli, Dante, da Vinci, Giotto și alții. Le citesc numele, le privesc chipul și simt că îi recunosc pe Michelangelo și Dante – puterea chipului lor se regăsește în puterea operei lor.

Cum era de așteptat, restaurantul este aproape gol. Ospătarii în vârstă mă întâmpină fără prea multă căldură, întrebându-mă: *Uno solo?* Încuviințez din cap, le arăt locul unde vreau să mă așez – o masă pentru patru persoane

[1] Curte interioară (n. tr.).

în colțul celei de a doua camere – și mă îndrept într-acolo înainte de a mi se oferi o alternativă. După ce studiez meniul, comand o porție de *spaghetti genovese* și un pahar de Amarone; apoi, mi se ia meniul. Numai două mese sunt ocupate. La masa cea mai îndepărtată, patru bărbați de vârstă mijlocie tocmai au terminat de comandat. Par oameni de cultură, dar pot fi și bancheri. La o masă mai aproape de mine, stau două femei, care par mai degrabă secretare și mai puțin administratorele operelor de artă de la Uffizi. Îmi încrucișez brațele și mă sprijin de spătarul scaunului. Mi s-a promis o vizită privată dacă m-aș duce astăzi la galerie. Pare tentant. Dar așa debutează misiunea mea. Și exact asta încerc să evit. Este greu însă să refuzi șansa de a admira în tihnă *Doni Tondo*. De fiecare dată când am avut ocazia să-l văd, am fost nevoit să-mi fac loc literalmente cu coatele printre mulțimea de turiști strânși în jurul așa-zișilor istorici de artă care „livrau" aceeași poveste, aceeași interpretare mediocră. De câte ori nu mi s-a întâmplat să mă aflu în camera aceea micuță, așteptând un moment, un singur moment tihnit, în care să admir tabloul fără să fiu deranjat de prezența unor idioți dotați cu camere de luat vederi, pe care le țin la ochi sau – mai rău – la mică distanță în așa fel încât să vadă pictura în ecranul camerei video? Și exact de asta aș avea parte – de un moment de liniște petrecut în compania tabloului – dacă m-aș duce acolo după masă.

Acoperirea mi-a fost asigurată de Lucy Stevens, o prietenă care este custode la National Gallery și are cunoștințe printre personalul de la Uffizi. Lucrurile au fost prezentate în felul următor: trebuie să realizăm o serie

de monografii despre cele mai importante tablouri din lume și domnul Wright a fost invitat să scrie despre *Doni Tondo* – poate avea acces la tablou într-o vizită confidențială ? Când am întrebat care este numele persoanei de contact, Lucy a fluierat în semn de admirație. Francesca Natali. Va trebui să fii atent, mi-a spus ea. Este foarte inteligentă. Și-a luat licența în managementul afacerilor la Milano. A lucrat o perioadă la compania McKinsey's de la Metropolitan Museum. Mulți cred că ea conduce acum ostilitățile la Uffizi. Ridicând din sprâncene în mod ciudat, Lucy a mai adăugat: este, de asemenea, și foarte frumoasă. Asta dacă îți plac acest gen de femei, a mai spus ea. Subiectul nu mi-a stârnit interesul; m-am săturat de administratore atrăgătoare și bine educate.

Ospătarul îmi aduce spaghetele și paharul de Amarone. Iau o înghițitură de vin. Îi sorb căldura, care se strecoară încetul cu încetul în cap, apoi îmi cuprinde tot corpul, trecând prin inimă și stomac, dovedindu-se astfel că vinul roșu este un drog ideal, un narcotic subtil. Atac spaghetele. Mâncarea este bună, foarte condimentată, dar îi lipsește rafinamentul. În local intră mai mulți oameni, care sunt conduși spre mesele lor. Îmi mențin vigilența în cazul în care în restaurant ar intra Francesca Natali, convins fiind că o voi recunoaște – inteligența și frumusețea de care vorbea Lucy ies în evidență chiar și în Italia.

Termin spaghetele și îmi savurez în tihnă paharul de Amarone, din care am lăsat destul pentru a nu fi deranjat de ospătari. Împing puțin scaunul și îmi întind picioarele sub masă, încrucișând gleznele. Din această poziție, văd pe fereastră o parte din galeriile Uffizi. Iau o înghițitură

din paharul cu vin, uitându-mă pe fereastră, fără să văd însă prea mult, cu mintea goală, simțind doar atingerea paharului pe buze și dulceața vinului pe limbă. Un ospătar mă întreabă dacă vreau cafea. Îi răspund dând afirmativ din cap. Cafeaua sosește într-un minut, iar eu o dau pe gât într-o secundă – este amară, fierbinte și cleioasă. Nota de plată apare și ea câteva clipe mai târziu, strecurată pe masă de un ospătar care aduce desertul la masa celor patru bancheri.

Plec din restaurant și străbat lunga *cortile* a galeriilor Uffizi, cercetând ușile în căutarea numărului unde o voi găsi pe persoana de contact. Altceva nici nu am de făcut. Aștept un moment înainte de a suna la sonerie. Dacă n-am venit ca să-mi îndeplinesc misiunea, de ce-am venit ? Are vreo importanță ? Polițist sub acoperire, turist sub acoperire – nu e nici o diferență. Minciuna e aceeași. Sun. Apare un paznic.

– Vreau să mă întâlnesc cu Francesca Natali. Numele meu este Daniel Wright.

Ușa se închide. Mă legăn pe călcâie și îmi lovesc mâinile una de alta. Ușa se deschide din nou. Paznicul este înlocuit de această dată de un omuleț îmbrăcat în costum. Un funcționar bătrân. De la departamentul de relații cu publicul.

– Aveți întâlnire, signor Wright ?

N-aș putea spune asta, gândesc eu. Mai degrabă un aranjament.

– Da și nu.

– Numele dumneavoastră nu apare pe agenda ei și nu aveți nici permis.

– Știu. Este aici ?

Omul ridică din umeri.

– Veniți cu mine!

Urcăm împreună o scară mare din piatră cenușie până ajungem la etajul al treilea. Mă conduce pe un coridor lung cu birouri pe partea stângă. Ne oprim la capătul coridorului, la ultimul birou.

– Poftiți!

Bătrânul mă invită într-o cameră spațioasă cu ferestre înalte. Acestea îți oferă o vedere panoramică a malului sudic al râului Arno, cu dealul și brazii incrustați de zăpadă. Pe birou se află un laptop deschis, iar pe o măsuță, lângă peretele din stânga, tronează un computer. Nu vezi hârtii aruncate la întâmplare sau cărți și nici nu există imprimantă, fax sau fotocopiator. Este un birou pur electronic. Nu există nici telefon fix. Doar un celular lângă laptop, în apropierea căruia se afla o ceașcă de cafea cu urme de ruj și o pereche de ochelari cu ramă de baga. Este interesant modul în care sunt așezate: ochelari, ceșcuță, celular, laptop – sugerând eficiență, concentrare, sârguință. Scaunul din spatele biroului poartă marca Eames, fiind original, dacă ne luăm după pielea uzată, sau a fost cumpărat cu mult înainte de adoptarea designului recent. Ascuns după ușă, se află un fotoliu maroniu-deschis, cu spătarul și brațele pătrate – tipic italienesc. Pe unul dintre brațe este o scrumieră albastră, smălțuită, care conține o țigară stinsă; același ruj de buze pe filtru. Pe celălalt braț, se odihnește, deschisă, o carte, așezată în forma unui cort mic. Citesc titlul. *Elvira's Secret*. Pare un roman de dragoste. Dacă ar fi trebuit să ghicesc lectura preferată a persoanei care ocupă acest birou, nu m-aș fi gândit în nici un caz la un roman, iar romanele de dragoste ar

fi fost excluse din start. Pe pereți se află un singur tablou. O fotografie. Cartier-Bresson. Un bărbat și o femeie în mare, fotografiați de undeva de sus; el stă în picioare, ținându-și iubita în brațe, în timp ce ea plutește în apă, cuprinzându-l cu picioarele. Din locul în care stau, nu le pot vedea chipul, dar ea este goală, iar sânii îi sunt mângâiați de valurile mării. Tabloul este semnat. Mă îndrept spre fereastra din spatele biroului și îmi ațintesc privirea spre râul Arno.

– Signor Wright.

Mă întorc. Francesca Natali stă în pragul ușii, iar eu sunt la biroul ei.

– Intră!

Îi zâmbesc încercând să-mi ascund stânjeneala.

Ne schimbăm locurile, mutându-ne în unghiuri diferite față de birou. Francesca închide monitorul laptopului, își pune ochelarii și mă privește.

Lucy avea dreptate – mă atrage frumusețea Francescăi Natali. Este înaltă pentru o italiancă – în jur de un metru șaptezeci – și are pielea măslinie, strălucitoare, ochii căprui, alungiți, și părul negru, ondulat, căzându-i în falduri pe umeri, fiecare buclă dansând ca un arc moale în timp ea se mișcă. Poartă o rochie lungă, cafenie, din in, fără o croială deosebită, dar destul de strâmtă pentru a-i scoate în evidență formele, și o jachetă scurtă, neagră. Este încălțată cu o pereche de sandale Birkenstock, peste niște ciorapi lungi, negri. Ciorapii mă determină să o studiez cu mai multă atenție. Este mai în vârstă decât m-am așteptat.

Îi întind mâna peste birou. Francesca o strânge absentă înainte de a se așeza pe scaun. Nu-mi oferă un loc.

Ezit, dar, pentru că nu vreau să mă simt ca un școlar în fața directoarei, închid ușa și mut fotoliul din spatele ușii în mijlocul camerei. Mă așez, împing scrumiera pe birou, iau romanul și îl pun lângă scrumieră.

– Interesant.

– Mă faci să mă rușinez.

– Ar cam trebui.

– Dar *ție* îți e rușine de ceva?

Francesca ia mobilul, se uită de la distanță la ecran și apoi îl pune în altă parte.

– De mai multe lucruri pe care nu-mi place să le recunosc.

Îmi ațintesc privirea pe fereastră, dincolo de ea, spre cerul albastru care se ivește din spatele dealurilor. Ea deschide laptopul și apasă pe câteva taste; aud „mormăitul" ușor al hard drive-ului.

– Îmi place fotografia lui Cartier-Bresson.

Ea mă privește, peste computer, și apoi se uită la tablou.

– Este un cadou de la Storaro, spune ea, ridicând din umeri.

– Nu-ți place?

Numele nu-mi spune nimic.

– Este foarte frumos.

Tonul ei este placid, lipsit de sentimente, amintindu-mi pentru o clipă de răspunsul pe care mi l-a dat Sarah atunci când i-am spus că zăpada acoperă Florența.

– Dar nu te impresionează?

Este o întrebare importantă – răspunsul poate scoate multe lucruri la iveală.

Francesca zâmbește, dar nu spune nimic. Eu aștept.

– Care este motivul adevărat al vizitei tale aici? mă întreabă ea în cele din urmă.

– Să văd tabloul lui Michelangelo.

Nu mă grăbesc; acesta este motivul pentru care am venit astăzi aici în loc să mă întorc în apartamentul înghețat sau să mă încălzesc la gura sobei cu gaz.

– Dar îmi imaginez că l-ai mai văzut.

– Nu în liniște.

– Cred că te afli aici dintr-un motiv cu totul diferit.

– Și care ar fi acest motiv?

– Nu știu. O femeie.

Fac o pauză înainte de a răspunde. Dacă ar fi trebuit să ghicesc lectura preferată a acestei femei, bazându-mă pe conversația de față, aș fi spus *Elvira's Secret*.

– Nu știu de ce crezi că motivul pentru care mă aflu aici este o femeie. Dar te asigur că nu-mi doresc decât să petrec un timp în compania lui Michelangelo și să fac puțină muncă de cercetare. Și dacă este posibil, poate reușesc să scriu ceva în liniștea și pacea pe care ți le oferă Florența.

Francesca mă studiază, apoi se ridică în picioare.

– Vino cu mine!

Mă ridic de pe scaun și o urmez pe coridor. Afară ne așteaptă bătrânul care m-a condus prima dată; el îmi oferă un permis pe care este scris numele meu. Francesca mi-l agață de buzunarul de la piept.

– Te va conduce Silvio.

Înainte de a-i putea răspunde, dispare în birou, închizând ușa în urma ei.

Silvio străbate coridorul, cerându-mi să-l urmez. Mă supun cu greutate, surprins de retragerea atât de bruscă

a Francescăi. Silvio mă strigă, așteptându-mă la capătul coridorului lung, unde îmi ține deschisă o ușă.

După ce urcăm câteva trepte, mă conduce în aripa vestică a galeriilor Uffizi. Ușile tuturor camerelor sunt închise. Silvio scoate cheia de la sala 25 și descuie ușa. Mă poftește înăuntru. Apoi mă închide în cameră. Aud clicul pe care îl face cheia în broască – un mecanism perfect. În fața mea se află *Doni Tondo*. Întotdeauna îmi pare mai mare, mai luminos și mai impozant – o capodoperă prin excelență. Geniul artistului își face, cu siguranță, simțită prezența aici, anunțându-ne că acest tablou este cu totul diferit de altele. Am simțit întotdeauna că geniul poate fi identificat în aspectele care conferă unicitate unei opere de artă. Pare că artistul încearcă să realizeze ceva obișnuit – în acest caz, un simplu tablou al sfintei familii – dar nu poate pune frâu originalității sale și de aceea creează o operă ușor de recunoscut, pe care o învăluie însă într-o aură de necunoscut. Acest lucru este valabil și pentru tânărul Michelangelo. În acest caz, unicitatea este asigurată de temporalitatea membrilor familiei. Maria și Iosif au trăit împreună, au mâncat împreună, au vorbit, au discutat și s-au certat; au așteptat cu nerăbdare și au întâmpinat cu dragoste venirea pe lume a unui alt copil; au un trecut împreună, o istorie sexuală; ei au perspective și psihologii diferite, bazate pe vârstă și pe sex. Ei nu sunt sfinți, nu li s-au conferit ranguri divine sau, dacă le au, nu le-au permis accesul în viața lor, în creșterea fiului lor. Toate aceste aspecte transformă tabloul într-o capodoperă. Un mic detaliu din această pictură mă fascinează însă mai mult decât tabloul în sine – este vorba despre mâna dreaptă a Mariei și atitudinea pe care o

transmite prin gestul său. Pentru erudiți, faptul că modelul a fost bărbat pare să fie singurul lucru care îi interesează, ignorând aspectele narative și filozofice pe care acest gest le conferă tabloului per ansamblu. Ador poziția brațului și umărului Mariei și mărturisesc că le-am studiat ore în șir în reproducerile din albumele de artă. Prin acest detaliu, tabloul capătă formă, valoare și viață, atrăgându-mă cu forța unui magnet spre momentul pe care îl înfățișează: mama încredințează copilul în mâinile tatălui – un copil care este încă ușor de ținut în brațe, de ridicat și de trasferat de la un părinte la altul. Acest detaliu ne sugerează faptul că tabloul nu este doar o simplă reprezentare, o alegorie sau o poveste religioasă; el ne dezvăluie adevărul care se ascunde dincolo de imagini: prin aceste gesturi aparent minore, oamenii pot deveni aidoma zeilor.

Mut scaunul care se află între sălile 25 și 26 și mă așez în fața tabloului, ținându-mi mâinile în poală, picioarele întinse și gleznele încrucișate. Privind tabloul acum și bucurându-mă de privilegiul de a sta pe scaun, încep să mă întreb ce caut eu aici. Știu că cei de la galerie mă cunosc doar sub masca pe care le-am prezentat-o, dar – până când misiunea mea este acceptată în mod oficial – când trebuie să-mi asum rolul în mod oficial – sunt doar un turist în Florența, îndrăgostit de artă. Dar iată-mă aici, singur, închis, cu una dintre marile capodopere ale omenirii. Mi s-a întâmplat de multe ori să fiu singur în compania unor valori ale lumii: în camerele de hotel, așezam tablourile pe pat, le sprijineam de scaune sau le agățam de dulapuri. La un moment dat, am fost nevoit să mut în baie toată mobila din dormitor ca să fac loc unui tablou

de Tițian. Trebuia să estimez gradul de deteriorare și să transmit informațiile – prin videoconferință– proprietarilor, societății de asigurare. M-am aflat în compania operelor de artă în locuri dintre cele mai ciudate: depozite, pivnițe, hambare, chiar și într-un garaj părăsit destinat bărcilor. Tablourile erau desprinse din ramă, întinse pe podea, pe cutii sau pe mese. Am salvat, am recuperat și am transportat tablouri de Gaugain, Picasso, Renoir, Klimt, Turner, Kandinsky, dar și multe altele realizate de maeștri din vremuri de mult apuse. Fiecare acțiune de recuperare – momentul unic pe care îl trăiesc după aceea, când conștientizez faptul că eu sunt autorul salvării unor valori inestimabile, iar siguranța lor reprezintă acum responsabilitatea mea – îmi creează o senzație de intimitate, o afecțiune puternică, dar și un simț al proprietății, sentimente pe care le-a cunoscut probabil numai artistul care le-a dat viață. Relațiile dintre mine și un tablou sunt extrem de complexe. Chiar și astăzi, vreau să-mi aștern gândurile pe hârtie într-un eseu, fără să-mi pese de misiunea și acoperirea mea; dar mă simt ridicol, pentru că ideea monografiilor va fi abandonată la întoarcerea mea acasă. Știu că ar trebui să scriu despre acest tablou. Dar eu sunt polițist, nu istoric de artă – ar fi absurd. Știu că, dacă aș începe din nou să scriu și mi-ar plăcea cuvintele pe care le aștern pe hârtie, ar însemna să îndur o altă pedeapsă. Ca polițist, îmi îndeplinesc misiunile cu succes. Iar lumea artei are nevoie de un polițist bun, nu de încă un istoric.

Privesc tabloul și îmi spun: „Bucură-te de el, admiră-l în tihnă! Nu ești în misiune, nu trebuie să te întâlnești cu mafioți, nu trebuie să închei nici o afacere, nu trebuie să organizezi nici un transfer de bani, nu trebuie să stabilești

nici o întâlnire, nu trebuie să predai nici un tablou, nu trebuie să prinzi nici un avion, nu trebuie să ajungi la gară și nici să înduri un drum lung cu mașina: acum ești singur în compania unei capodopere. Când ai mai avut șansa să stai singur într-o galerie, doar în prezența operelor de artă ?" Mi se oferă uneori ocazia să admir o capodoperă la Langdon's cu Sarah, înaintea unei licitații importante, dar ea este mereu pe picior de plecare, iar eu trebuie să fiu cuminte, să nu le răspund lacheilor instituției care încearcă să mă intimideze sau forurilor superioare care încearcă să mă impresioneze cu întrebările lor politicoase despre activitatea mea. Acum am la dispoziție tot timpul din lume; nu cred că Silvio se va întoarce prea curând. Adopt o poziție destinsă cu mâinile și picioarele atârnând în voie. Sunt întruchiparea relaxării desăvârșite. Corpul meu „plutește" nestingherit. Dar mintea mea este încordată, stresată, ancorată în altă parte. Indiferent de dispoziția pe care încerc s-o adopt, gândurile îmi zboară aiurea. Mă ridic în picioare și mă îndepărtez de *Doni Tondo* ca să privesc celelalte picturi din sală. Albertinelli, Ghirlandaio, Fra Bartolomeo. Acum *vreau* să fiu deranjat. Mă duc la ușă și ascult. Oare Silvio e acolo ? Nu aud nimic. Bat încet în ușă. Acesta este oare semnalul ? Doar n-or să mă lase aici fără nici o posibilitate de a ieși. Bat mai tare. Nimic. Nici un ecou. Mă aventurez în sala 26 – tablourile lui Rafael. Încerc să mă concentrez asupra lor. Dar culorile fuzionează; compoziția pare abstractă. Parcă mă aflu în fața tablourilor lui Picasso. Mă întorc în sala 25. Nu înțeleg cum poți să închizi pe cineva într-o sală ca aceasta în care se află unele dintre cele mai valoroase opere ale omenirii. Le-aș putea distruge, nu ? Am pătruns

în galerie invocând un motiv fals. Oare n-ar trebui să fiu însoțit de un paznic, chiar dacă recomandările de la National Gallery susțin minciuna invocată? Mă întorc la ușă și strig. Mă uit pe gaura cheii. Doar umbre și aer. Mă așez din nou pe scaun. *Doni Tondo* răspândește în sală o lumină uluitoare. Mă frapează bogăția tabloului, luxul Sfintei Familii: veșmintele lor sunt elegante, strălucitoare, somptuoase; tabloul nu înfățișează o familie săracă, o familie de meșteșugari. Îl studiez pe Iosif, un tată afectuos, devotat familiei lui, care își ia fiul din brațele mamei sale – o figură cu totul diferită de bătrânul înfățișat de Caravaggio.

Aud cheia în broască, ușa se deschide. Simulez o concentrare profundă, o intensitate analitică; nu vreau ca Silvio să-mi observe privirea goală.

– Ce vezi?

Este Francesca, învăluită în buclele ei spiralate, care dansează jucăușe. Pare în largul ei, îmbrăcată în jacheta scurtă, încheiată până la gât, puțin largă în talie; rochia îi mângâie gleznele, iar șoldurile se mișcă unduioase sub țesătura de in.

– Prea mult ca să pot absorbi totul dintr-odată, spun eu ridicându-mă în picioare.

– Putem aranja o altă vizită. Într-o seară. Săptămâna viitoare.

– Ar fi foarte bine.

Stăm în mijlocul camerei, despărțiți doar de scaun.

– Cunoști bine Florența? întreabă ea, scoțându-și ochelarii.

– Da și nu. Am mai fost aici de câteva ori. Anul trecut, în luna de miere.

Francesca înregistrează informația; zâmbește.

– De ce nu ai adus-o și pe soția ta cu tine?

Cât de frumos ar fi fost – cât de frumoasă ar fi fost chiar și simpla perspectivă ca Sarah să fi vrut să vină cu mine! Să fi insistat în joacă. „De ce nu mă iei cu tine? Nu te voi încurca. *Te rog!*“

Francesca cercetează camera absentă.

– Este o cameră mică. Apoi adaugă: Ce faci mai târziu?

Întrebarea ei mă ia prin surprindere.

– Nu mi-am făcut nici un plan.

– Mă întâlnesc cu Storaro și cu prietenii lui. Lunea, ei iau masa la Baldovino's. N-ai vrea să vii și tu?

– Storaro?

Ea este surprinsă de întrebarea mea.

– Immanuel Storaro. Cel mai bogat colecționar al nostru. Are o galerie aici, în Oltrarno.

Încerc să identific persoana.

– Ce colecționează?

– Orice.

– Mi-ar plăcea să-l cunosc.

Francesca își pune ochelarii, își suflecă mâneca de la jachetă și se uită la ceas. Îi urmez exemplul. Este ora cinci după-amiaza.

– Unde stai?

– Pe Via Dante, în apartamentul unei cunoștințe.

Ea cade pe gânduri. Îi sugerez să-mi spună ora la care ne vom întâlni la Baldovino's. Îmi răspunde zâmbind.

– Trebuie să respectăm regulile lui Storaro.

Își plimbă privirea prin cameră.

– Și care ar fi acestea?

– Ne întâlnim în fiecare luni la ora șapte seara la biblioteca hotelului Art, după care traversăm orașul ca să mâncăm la Baldovino's, chiar și pe o vreme ca asta.

– Atunci ne întâlnim acolo?

– Cred că ar fi mai bine dacă am sosi împreună și te-aș prezenta eu.

Ea se gândește câteva clipe; privirea îmi zăbovește asupra picioarelor ei, încălzite în ciorapi și confortabile în sandalele Birkenstock.

– Vin să te iau la ora șapte.

– Nu vom întârzia?

– Mă va ierta. La ce număr stai?

– La ultimul etaj deasupra birourilor agenției American Express. Apartamentul profesorului Bramante.

– Cred că îl cunosc.

Francesca mă conduce afară și încuie ușa. Silvio ne așteaptă. Anticipez rutina: Silvio mă va conduce mai departe. Nu mă înșel. Francesca nici măcar nu-mi spune *ciao*, dispărând pe o ușă lăturalnică, după ce îmi face semn cu mâna, dându-mi de înțeles că pleacă.

Un vânt biciuitor străbate curtea interioară. Îmi ridic gulerul de la palton și îmi înalț privirea spre cerul din ce în ce mai întunecat – are din nou o tonalitate impenetrabilă de gri. Urmele roților mașinilor municipale formează zigzaguri în Piazza della Signoria. Zăpada pare solidă sub picior, deoarece primul strat s-a transformat în gheață și a fost acoperit de ninsoarea proaspătă. Mă pregătesc să cotesc pe Via Dante când îmi sună telefonul. E Sarah. Ea îmi întrerupe efuziunea de bucurie.

– Îmi pare rău, dar poți să aștepți o secundă?

Mă adăpostesc sub schelăria ridicată în jurul capelei și privesc cum apa curge șiroaie în preajma mea.

– Dan, pot să te sun mai târziu? Diseară?

– Când diseară?

– Târziu. După cină. Ies în oraș. Îmi cer scuze, dar acum trebuie să plec.

Îmi închide telefonul. De data asta, o sun eu.

– Mă scoți din sărite. Te iubesc, dar mă scoți din sărite.

O aud râzând.

– Vorbim mai târziu, da?

– Da, vorbim mai târziu.

Este rândul meu să închid telefonul. Îl bag în buzunar și încep să-mi caut cheia. Oamenii stau la coadă în fața birourilor agenției American Express.

Odată ajuns în apartament, aprind toate ochiurile aragazului și focul în sobă, îmi așez laptopul pe măsuța de cafea și încerc să intru în rețeaua departamentului de poliție. Numele lui Storaro mă obsedează de când am plecat de la Uffizi. Dacă este cel mai bogat colecționar din Italia, atunci trebuie să aibă un trecut: nici un colecționar de artă care preferă operele premoderne nu este „curat" sută la sută. N-ai cum să fii – ar trebui să aștepți o viață întreagă ca operele marilor artiști să apară la licitații. De aceea, lumea artei a încheiat adesea pacte cu furnizori mai mult sau mai puțini legali. Când am intrat în poliție, am descoperit cu uimire cât de flexibilă devine noțiunea de legalitate când este vorba de cei implicați în domeniul artelor frumoase. Am fost și mai uimit când am descoperit câte opere celebre sunt disponibile pe „piața gri". Dar am înțeles în curând că – din cauza sumelor uriașe de bani

și a puterii sociale și politice a celor implicați – până și acțiunile guvernului sunt la limita legalității.

Aștept cinci minute ca să văd dacă se poate realiza conexiunea. Nu se întâmplă nimic. Nu mă respinge, dar nici nu-mi permite accesul. Dacă l-aș suna pe Jim ca să-l rog să efectueze o mică anchetă, ar dura prea mult: ore sau poate chiar zile întregi. Dezactivez opțiunea și intru pe Google – unde în altă parte? Scriu „Immanuel Storaro".

Rezultate **1-10** din aproximativ **16 670** pagini pentru **„Immanuel Storaro"** (0,09 secunde)

Paginile sunt o îmbinare între site-uri de artă și articole din ziare. Citesc primele zece rezultate, căutând ceva care să-mi stârnească interesul. Unul dintre articole ridică întrebarea: Oare este acesta cel mai puternic om din lumea artei? Accesez site-ul. Să cumperi puterea este un lucru – modul în care aruncă bani în stânga și-n dreapta îl situează cu mult înaintea rivalilor săi. Obsesia este cu totul altceva – până unde este dispus să meargă ca să-și satisfacă dorințele? Este, așadar, conchide autorul articolului, cel mai puternic om din lume, într-o anumită măsură. Următoarea pagină prezintă un site despre cei mai bogați și celebri oameni din Italia. Aici găsesc o scurtă biografie a subiectului meu. Fotografiile sunt proaste, făcute de la distanță de paparazzi, dar nu pare un individ prea chipeș, de genul manechinelor din revistele italienești. Citesc apoi un articol despre furnizori și tablouri recuperate. Numele lui Storaro apare destul de des, corelat cu operele de artă recuperate. Unii îl consideră un erou – punându-și la dispoziție averea uriașă pentru a reda

domeniului public operele de artă pierdute. Alții îl consideră o amenințare – promovând criminalitatea în lumea artei prin apelarea tot mai frecventă la serviciile furnizorilor de pe piața neagră, ale hoților și mafioților. Se menționează numele lui Gustav Ballack, cel mai puternic om de pe piața neagră a obiectelor de artă și antichităților. Din articol nu reiese dacă între el și Storaro există vreo legătură, dar cred că există: dacă vrei să cumperi sau să vinzi cele mai bune lucruri din lume, apelezi la Gustav Ballack. „Răsfoiesc“ și alte articole. Nimic nu sugerează că Storaro s-ar diferenția cumva de alți colecționari bogați – fericiți să eludeze legea, atenți să n-o încalce.

3

Francesca sosește la ora șapte și cinci. Sună la interfon și se prezintă. Eu cobor în stradă. O mașină Smart, neagră, este parcată lângă zid. Ea îmi face semn cu mâna și coboară ca să-mi facă loc. Îi spun „bună“ în engleză. Salutul este însoțit apoi de un sărut; Francesca poartă o geacă din piele, un pulover negru, fără gât, blugi și ghete de munte. Conduce repede și cu precizie. Nu stă în poziția normală de șofat, ci se sprijină cu spatele de ușă și își ține picioarele lateral, de parcă este mai important să se uite la pasagerul ei, nu la drum.

– Ai vorbit cu soția ta?

– Puțin.

– Îi este dor de tine?

– Nu cred că îi este dor de cineva. E o femeie foarte independentă.

– Dar ție îți este dor de ea?

– Nu știu. Nu sunt singur dacă gândurile mele legate de ea trădează sau nu dorul, îmi spun în sinea mea. Apoi adaug cu voce tare: Aș vrea să petrecem mai mult timp împreună.

Francesca îmi răspunde dând din cap. Mergem pe Via de' Castellani și ne îndreptăm spre râu.

– Nu ești adepta privitului înainte când conduci, nu?

Ea ridică din umeri, se uită în treacăt la drum și apoi se întoarce din nou spre mine în timp ce ne apropiem de biroul ei.

– Storaro știe că vii. Trebuie să te previn: colecționează experți.

Intrăm pe o străduță lăturalnică și de acolo, într-o piață mică. Francesca parchează mașina aproape de zid.

– Va trebui să ieși pe aici.

Deschide portiera de pe partea ei și coboară, luând între timp un portofel de pe bordul mașinii și îndesându-l în buzunarul de la geacă. Eu mă strecor pe scaunul șoferului, evitând schimbătorul de viteze, și apoi mă dau jos. Suntem vizavi de hotelul Art, primul hotel de lux din Florența.

Holul de la intrare este spațios, având în mijloc o bancă portocalie, încăpătoare. Recepționerii ne zâmbesc și ne poftesc înăuntru. Pe pereți se află fotografii mari. Francesca o ia la dreapta, trecând de lifuri și intrând într-o sală imensă, mobilată cu canapele crem, scaune și măsuțe joase. Pe peretele din capăt se află o bibliotecă înaltă până la tavan, înțesată cu albume de artă. La capătul sălii,

canapelele au fost aranjate astfel încât să formeze un dreptunghi, având la fiecare extremitate câte un scaun. Locurile sunt ocupate de tineri îmbrăcați în costume negre, cămăși albe și cravate în culori închise; unii stau sprijiniți de canapele, ținând la piept pahare cu bere din import; alții stau aplecați peste măsuțe, cu coatele pe genunchi, având în față cocteiluri sau băuturi ușor alcoolizate. Vorbesc cu însuflețire, adresându-se unul altuia cu gesturi atât de evidente încât ai impresia că folosesc un limbaj al semnelor. Mă întreb care dintre ei este Storaro. Nu recunosc pe nimeni din fotografiile de pe Internet. Cu toate acestea, un singur om participă la toate conversațiile, un singur om ascultă toate discuțiile din jurul lui și toată lumea pare să acorde atenție unui singur om. Primul lucru pe care îl observ în privința acestui individ este diferența uluitoare dintre el și modelele masculine tipic italienești; în al doilea rând, m-a frapat statura sa extrem de scundă. Cocoțat pe marginea scaunului – dacă s-ar fi rezemat de spătar, ar fi riscat să rămână suspendat în aer – nu pare să aibă mai mult un metru cincizeci. Purtând un costum în dungi și o cămașă albă, eleganța sa scoate la iveală o anumită duritate; este un corp compact, alcătuit numai din mușchi. Chipul are și el anumite aspecte distinctive – un nas mare și cărnos și buze asemănătoare cu niște smochine foarte coapte. Părul poartă urme atavice: buclele negre și recalcitrante îmi amintesc de părul lui Nero sau Caligula. Ochii ies cu totul în evidență. Sunt alungiți precum cei ai Francescăi și ageri. De un albastru-intens, contrastând cu pielea măslinie și părul negru, strălucesc ca blocurile de marmură luminate din interior, conferindu-i o înfățișare stranie, ca și când strălucirea lor ar sugera o

inteligență neșlefuită, o energie brută, un caracter divin necizelat. Fără acești ochi extraordinari, ar fi doar un boxer cu chipul terciuit. Datorită lor însă, seamănă cu Napoleon – un individ charismatic, debordând de viață și energie, un argint viu prin excelență. Un alt lucru care mă trimite cu gândul la Napoleon este modalitatea prin care reușește să-i asculte și să vorbească cu acoliții săi, participând la două sau trei discuții simultan, fără să-și piardă niciodată șirul gândurilor, ritmul vorbirii sau mesajul fiecărei dezbateri în parte; Napoleon putea să dicteze până la o duzină de scrisori în acest fel.

Storaro o vede pe Francesca și se ridică în picioare, un zâmbet luminându-i chipul rotund. Este agil și pășește apăsat pe călcâie. Energia pe care o emană trupul lui, exact în acest moment, este determinată de un reflex, de faptul că se află în apropierea Francescăi, de faptul că o are lângă el. Ea se îndreaptă spre el, strecurându-se printre două canapele și masa din mijloc, evitând cu abilitate picioarele care se retrag pentru a-i face loc. Eu rămân la periferia dreptunghiului format din echipa Storaro. Ea se apleacă pentru a-l săruta; mâna lui zăbovește pe coapsele ei. Este oare un bărbat îndrăgostit? Francesca îmi face semn să mă apropii. Îi ofer mâna lui Storaro, dar el preferă să mă întâmpine atingându-mi coatele, ca și când gestul strângerii de mână ar fi accentuat diferența de înălțime dintre noi, iar mâna mea întinsă ar fi părut mai mult una de ajutor. Mă invită să stau jos. Dar nu este nici un loc liber. Se uită la bărbatul din dreapta noastră, ordonându-i să-mi cedeze locul. Acesta se ridică în picioare și părăsește biblioteca. Mă așez în colțul rămas liber de pe canapea. Este din pluș, amăgitor de incomodă. Storaro

se cocoață din nou pe marginea scaunului. Francesca se tolănește lângă el pe brațul canapelei.

Îi privesc pe bărbații din jurul mesei. Par niște tineri dintr-un partid politic, încinși de dezbateri, chipeși în comparație cu Storaro, bronzați, bine făcuți, cu trăsături proeminente și bine definite. Dar nici unul dintre ei nu este înzestrat cu amalgamul de aspecte caracteristice micuțului Storaro. Ei par fericiți cu rolul de acoliți, de lingușitori, mulțumiți de cariera lor de lingăi.

Se apropie un chelner care ne întreabă ce băuturi dorim. Eu cer vodcă și apă tonică; Francesca, o vodcă dublă. Storaro continuă discuția întreruptă de apariția noastră: analiza unui scandal în care sunt implicați funcționari de rang înalt din guvern și Cosa Nostra. El acceptă faptul că negocierile încheiate cu reprezentanții crimei organizate este un mod de viață în Sud, dar nu este de acord cu acțiunile guvernanților: ei au putere, influență, bani – să flirtezi cu Cosa Nostra în aceste condiții înseamnă să dai dovadă de un orgoliu și de o lăcomie fără margini. Și pentru asta ar trebui arestați. Dar nu vor fi, spune el. A auzit, nu trebuie să-l întrebăm de unde, că acești funcționari vor demisiona, martorii vor dispărea, iar cazul va fi mușamalizat – lucru care dovedește faptul că cei rămași la putere vor negocia în continuare cu Cosa Nostra, deoarece guvernele nu-și pierd martorii. Iar noi acceptăm asta, spune el sceptic. Se întoarce apoi spre mine – străinul, outsiderul.

– Tu ce părere ai?

Mă foiesc pe loc, îmi aranjez cuta de la pantaloni și arunc o privire echipei Storaro.

– Merităm societatea pe care ne-o permitem.

– De acord, spune el, dând din cap. Apoi se întoarce spre Francesca: Raţionamentul domnului Wright este foarte practic. Un lucru nou pentru tine.

El râde forţat. Francesca îi aruncă o privire directă şi severă: este cazul să-şi pună lacăt la gură. Storaro ridică mâna, sugerând supunere sau concediere; nu ştiu care dintre ele. Este fericit să dezvăluie natura relaţiei lor. Iubirea lui, dacă despre asta este vorba, este poleită cu duritate, o duritate publică. Expresia Francescăi este rece, abstractă, opacă.

Ni se aduc băuturile. Chelnerul pune pe masă suporturile din hârtie subţire, pe care aşază apoi paharele. Eu amestec băutura înainte de a lua o înghiţitură.

Câţiva membri ai echipei Storaro comentează şansele pe care le are Fiorentina în partida pe care o va juca cu Juventus la sfârşitul săptămânii. Storaro este vădit plictisit. Îşi fixează privirea într-un punct mort. Trage de guler. Amestecă în băutură. Se uită în pahar. Apoi, se întoarce spre mine, întrerupând discuţia celorlalţi, punându-i capăt.

– Cât stai aici?

– Cam o săptămână. Poate mai puţin. Poate mai mult. Nu ştiu.

Storaro compilează informaţia. Mă uit la Francesca. Oare a ştiut că voi deveni centrul atenţiei lui?

– Eşti singur?

– Da.

– Eu nu călătoresc singur.

Mă uimeşte simplitatea discuţiei; aş fi putut la fel de bine să stau pe o bancă în parc discutând cu un bătrân.

– Este deprimant, spun eu din politeţe.

– Cred că uit cine sunt atunci când călătoresc singur. Mă surprinde cât de mult depindem de ceilalți, cât de tare suntem îngemănați! De aceea, să fii ignorat sau să nu fii înțeles sau să fii înțeles greșit... te determină să recurgi la lucruri disperate care te pot defini. Lucruri pe care s-ar putea să le regreți după aceea.

„Ce încearcă să-mi spună? Mă previne să o evit pe Francesca? O privesc. Oare și pe ea o va avertiza să mă evite?"

– Eu călătoresc foarte mult singur. Cred că analiza ta este corectă. Cu toate acestea, ideea de a tatona granițele permisiunii este tentantă – eul nostru limitat ne permite să facem lucruri pe care eul nostru mai mare și mai autoritar le interzice.

Iau o înghițitură din băutură.

Storaro râde din nou, de data aceasta mult mai firesc, ochii săi alungiți micșorându-se.

– Cred că suntem de acord, signor Wright. Din multe puncte de vedere. Este bine să descoperi oameni care îți împărtășesc opiniile în privința chestiunilor abstracte.

Își menține privirea ațintită asupra mea, dar mângâie absent genunchiul Francescăi.

Storaro crede oare că mă va cuceri, împiedicându-mă astfel să mă apropii de Francesca? Acesta este planul lui: să-mi câștige repede încrederea?

– Oamenilor le este ușor să împărtășească aceleași opinii legate de lucrurile abstracte; lucrurile concrete sunt mai greu de *împărtășit*.

Îi zâmbesc mai întâi lui Storaro și apoi Francescăi; ea își mușcă buza de jos, ținând pe genunchi paharul gol.

Zâmbetul lui Storaro dispare. A înțeles mesajul: „Nu sunt atât de ușor de cucerit."

– Ai dreptate, iar eu sunt o persoană foarte posesivă.

Deasupra echipei Storaro plutește un nor de încordare. Instinctul îmi spune să pun capăt discuției în punctul acela, dar mă aud spunând calm și cu multă fermitate:

– Sunt convins că posesiunile tale se simt în siguranță tocmai din această cauză.

Este rândul Francescăi să izbucnească în râs. Storaro îi aruncă o privire incendiară. Gluma făcută pe seama lui i-a stârnit o furie instantanee. Ea ridică din umeri și îi evită privirea.

Ochii îi reflectă deciziile interioare, gândurile îi sunt trădate de contracțiile aproape imperceptibile ale mușchilor: ar putea să dea frâu liber mâniei sale și să strice seara, dar hotărăște să treacă cu vederea gluma pe care am făcut-o, ignorând umilința subtilă. Încearcă să se controleze punând alte întrebări.

– Ești scriitor, înțeleg, expert în opera lui Michelangelo? Cel puțin, așa mi-a spus Francesca. Este o întrebare grea, la care nu trebuie să răspund. El continuă: Aici, la Florența, avem foarte mulți experți.

Peste asta nu pot să trec.

– E adevărat, dar toți spun același lucru.

Membrii echipei Storaro s-au mai relaxat puțin, au cerut alte băuturi și și-au aprins țigările; Storaro le-a permis acest lucru, renunțând să-și verse mânia câteva clipe mai devreme.

– Și care ar fi ideile tale cu totul originale?

– Mă interesează doar operele care își mențin caracterul modern. Operele a căror frumusețe nu depinde de

timp. Nu mă interesează sursele de inspirație, referințele sau contextul istoric. Mă interesează doar puterea tabloului de a impresiona, de a impresiona acum. Asta...

Mă întrerupe.

– Și în acest caz suntem de acord. Este imperativ ca în formularea unei opinii să nu ne lăsăm prinși în păienjenișul ideilor preconcepute și să nu ne gândim doar la reputația operelor de artă și la locul lor în istorie. Operele supraviețuiesc nu doar pentru că sunt geniale sau perfecte, ci pentru că sfidează timpul. Se oprește câteva clipe, puțin îmbujorat, apoi continuă: Ai vizitat galeria mea?

Întrebarea asta este menită să mă demaște? Un expert în artele frumoase, chiar și unul radical ca mine, ar fi trebuit s-o viziteze. Ezit destul de mult înainte de a da un răspuns, motiv pentru care Storaro pune o altă întrebare.

– De câte ori ai vizitat Florența?

– De multe ori.

El se întoarce spre Francesca.

– Mâine, Francesca. Te rog! Adu-l mâine!

Francesca zâmbește: un zâmbet vag, plictisit, dar Storaro este mulțumit că a obținut acceptul ei. El se ridică de la masă și își croiește drum spre ușă printre mese și scaune. Bărbatul alungat de la locul lui își face apariția purtând pe braț mai multe paltoane.

– Mulțumesc, Luca, spune Storaro, luându-și haina și punându-și-o pe umeri.

Gestul mă trimite cu gândul la un toreador în miniatură: ostentativ, dar sigur pe el. Cu cât îl privesc mai mult, îmi dau seama că urâțenia lui fizică degajă putere, iar statura sa scundă emană dinamism; nu-și irosește energia încercând să impresioneze prin grație sau vanitate,

ocupând un spațiu fizic – el ocupă tot spațiul, după bunul său plac.

Ceilalți se ridică în picioare și își iau paltoanele din brațele lui Luca, apoi așteaptă ca Storaro să preia conducerea. Eu îi arunc o privire Francescăi, iar ea îmi șoptește:

– Napoleon și mareșalii săi.

Înainte de a părăsi hotelul, Storaro își ia la revedere de la membrii personalului, care îi spun cu toții pe nume.

– Își petrece mult timp pe aici? o întreb pe Francesca în timp ce îi deschid ușa; Storaro este deja în mijlocul pieței – o prezență singuratică în întuneric.

– Locuiește aici până la finalizarea casei sale.

Adresându-mă lui Storaro, ca și când aș fi dorit să obțin confirmarea lui, îl întreb:

– Așadar, locuiești aici?

– Da.

El trece cu privirea pe lângă mine, axându-se asupra echipei sale, care se adună sub marchiză. Pentru o clipă, ochii lui trădează o căldură sinceră, de parcă acești oameni sunt fiii lui, iar el vrea să-i numere înainte de a pleca pentru a se convinge că nu lipsește nici unul. Francesca se sprijină de mașina ei, ignorându-i pe toți membrii echipei Storaro, care încearcă să comunice cu ea. Eu mă detașez de grup.

Storaro pornește la drum, ridicându-și gulerul paltonului și frecându-și mâinile, apoi își întinde buclele, asigurându-se că toate stau la locul lor. Este evident că părul reprezintă un aspect important pentru Storaro: spre el își îndreaptă frustrările legate de înălțimea sau aspectul său exterior, convins fiind că acesta este singurul element din înfățișarea sa pe care îl poate controla. Simt o

oarecare compasiune pentru el când văd că fiecare buclă pe care a încercat să o întindă își reia forma inițială în clipa în care este lăsată în voia ei. În comparație cu buclele Francescăi, ușoare și jucăușe, cârlionții lui Storaro par niște inele dure din fier forjat.

Storaro preia conducerea grupului, flancat de mine și de Francesca, urmați la câțiva pași de acoliții săi. Deasupra noastră, cerul se înseninează, iar luna ne luminează calea, reflectându-se în zăpadă și proiectându-ne umbrele pe clădiri, nu pe străzi. Parcă e Crăciunul: un grup de prieteni se îndreaptă spre bar într-o seară rece și întunecoasă, luminată de spectrul ireal al luminițelor de Crăciun, în cazul nostru – de șirurile de beculețe aprinse deasupra capetelor.

Storaro mă întreabă dacă știu povestea tablourilor lui Jackson Pollock, care au dispărut din vama franceză în anii cincizeci. Îi răspund afirmativ, dar nu pare să mă audă, continuând să-mi schițeze detaliile. La sosirea vaporului, nimeni nu-și mai amintea unde erau tablourile. El este convins că picturile există și astăzi undeva. Este convins că nu au fost furate. Într-o bună zi, le va descoperi. Cineva va da de ele, întrebându-se despre ce este vorba și atunci – își pocnește încet degetele, protejate de mănușile sale cafenii – aceste capodopere semnate de Jackson Pollock vor ajunge pe piață. Eu exclam din când în când, mai mult din politețe. Continuă să vorbească despre piață și despre licitația de multi-milioane de dolari pe care o va face. Vorbește în aerul rece, scoțând aburi pe gură cu o forță explozivă. Mă mulțumesc să nu-l întrerup. Francesca, aflată între noi, păstrează și ea tăcerea. Mă întreb care este adevărata natură a relației lor. Ea a părut

plictisită încă de la începutul serii și abia a scos câteva cuvinte, comportându-se ca o păpușă anostă, câștigată ca trofeu de un bogătaș guraliv. De-a lungul serii, i-am evitat de câteva ori privirea, refuzând să cred că invitația mea a făcut parte dintr-un joc. Acum mă frământă aceleași întrebări care m-au tulburat atunci când m-am aflat față în față cu Michelangelo. Care este rolul meu aici? Sunt în misiune? Nu. Și atunci de ce-am venit aici? Doar pentru că am fost invitat și nu aveam altceva de făcut? Probabil. Mă simt bine? Mă uit la Storaro, care ne-a imprimat ritmul său, mergând cu pași mari, apoi la Francesca, ce-și ține mâinile îndesate în buzunare și își mușcă buza de jos. În final, mă uit la gașca de „mareșali" care ne însoțește. Trebuie să spun: „Da, firește că mă simt bine." Și asta pentru că toată lumea de aici crede că mă pricep la artă, și nu doar ca polițist. Pentru că acum ideile mele sunt importante, nu numărul operelor de artă recuperate. Pentru că italiana mea este corectă, accentul este bun și nimănui nu-i pasă de unde vin. Pentru că mă aflu în compania unei persoane importante de la Uffizi și a unuia dintre cei mai influenți colecționari din Italia, iar mâine, când îi voi vizita galeria, părerile și experiența mea vor fi luate în considerare. Mă simt bine, pentru că, măcar o dată, pot să interpretez rolul pe care mi l-am dorit în urmă cu cincisprezece ani, când lumea a pus sub semnul îndoielii capacitățile, ambițiile și aspirațiile mele. Și în final, mă simt bine deoarece gândurile obsesive despre Caravaggio mi-au dat pace.

Intrăm în Piazza Santa Croce prin partea de sud-est, având biserica în față. Piața îți ia practic respirația. Locuințele mici de pe partea stângă poartă amprenta timpurilor

medievale. Ori de câte ori citesc despre Florența renascentistă, mă gândesc la aceste clădiri: împodobite cu fresce, având o structură delicată și o măreție fragilă, conferită de etajele superioare proeminente. Piața și-a menținut o parte din rolul ei inițial – nu există cafenele, mese în aer liber, chioșcuri de ziare sau magazine de suvenire – doar o întindere uriașă, pietruită: este un loc pe care îl traversezi, un loc unde stabilești întâlniri, un loc la care te gândești, un loc sub soare în inima orașului.

Restaurantul Baldovino's se află în colțul cel mai îndepărtat al pieței, vizavi de intrarea principală în biserică. Un local modern, al cărui proprietar este un scoțian. Am mai fost aici, singur, dar și cu Sarah. A doua oară când am mâncat aici am făcut o pasiune pentru platoul cu brânză. Alegerea acestui restaurant este o opțiune ciudată pentru un om foarte bogat, dar poate că îl atrage lipsa vechii iconografii a Florenței.

Storaro este întâmpinat cu multă efuziune – ca un prieten – și ne conduce la o masă mare din spate, situată în partea dreaptă a bucătăriei. El îl informează pe ospătar că mai este nevoie de un scaun la masă, pentru mine. Nu așteaptă ca sarcina să fie preluată de ospătari, ci execută singur schimbările necesare. În urma acțiunilor sale, se creează puțină dezordine, lucru care este remediat de Luca și de alți doi ospătari. Storaro se așază la masă, oferindu-mi locul proaspăt creat de lângă el; Francesca se așază la stânga lui.

Se pare că, în timp ce Storaro răsfoiește meniul, ceilalți pot să preia frâiele conversației. De acest moment de libertate profită un bărbat care stă în fața mea în partea dreaptă. A vorbit foarte puțin până acum. El le cere

membrilor echipei Storaro să-și exprime opiniile legate de expoziția de artă Venice Biennale, ce va avea loc în curând. Până în acest moment, tinerii lui Storaro nu și-au dezvăluit agilitatea minții, preferând să stea în umbra acestuia și să-l aprobe fără discernământ. Ei mă impresionează pe loc. Discuția este caracterizată de pasiune și inteligență, de stăruința specifică locuitorilor din sudul Europei atunci când își susțin ideile despre artă și filozofie. Ironia nu-și are locul în aceste dezbateri și nici prețiozitatea: ei acceptă să fie întrerupți la mijlocul unei fraze, vorbesc cu gura plină, ținând pâinea într-o mână și paharul de vin în cealaltă, gesticulând exagerat pentru a-și sublinia punctul de vedere, pentru a impresiona un interlocutor sau a respinge un argument, pentru a face haz sau chiar pentru a jigni pe cineva. Dezbaterile trădează seriozitatea cu care este tratat un subiect, fiind presărate pe alocuri cu râsete și accese de furie.

Storaro permite desfășurarea nestingherită a conversației în timpul primului fel de mâncare. Festivalul este important, îmi spune el. Îmi ciulesc urechile ca să prind cât mai mult din dezbaterile care au loc în jurul meu. Francesca pare acum mai însuflețită, intervenind în discuție atunci când nu-i convine ceva. Se declară admiratoarea anumitor artiști, dar nu încearcă să pledeze în favoarea lor, ci să clatine convingerile sau ideile preconcepute ale altora. Nu are răbdare să asculte teorii sofisticate, ultraelaborate, preferând în schimb opiniile simple și clare; nu o interesează ideile „la modă", ideile superficiale, sau cele „inteligente".

Când se servește cel de al doilea fel de mâncare, este rândul lui Storaro să comenteze și să analizeze toate opiniile

care s-au exprimat până acum. El îl alege pe unul dintre membrii echipei sale și redă aproape ad literam pledoaria sau acuzațiile pe care acesta i le-a adus operei unui artist, exprimându-și argumentele pro sau contra cu elocvență și obiectivism. Maniera sa de abordare a subiectelor nu trădează fanfaronadă sau superioritate; nu-și bate joc de nimeni și nici nu jignește pe nimeni. Se mulțumește doar să stârnească interesul pentru continuarea dezbaterilor, clătinând energic din cap atunci când argumentele sale se confruntă cu opozițiile sau frustrările celorlalți. Îi combate cu blândețe pe cei mai rezervați și îi reduce la tăcere pe cei mai înverșunați dacă îndrăznesc să-l întrerupă. Este un tată nepărtinitor. Simt uneori cum își agită picioarele sub masă, nerăbdător sau plictisit.

În cazul Francescăi, lucrurile stau cu totul diferit: vorbesc între ei, uneori chiar în șoaptă. Sorbind din paharul cu Amarone și mestecând sparanghelul *al dente*[1], mă las în voia acestor discuții fascinante. Îmi place acest individ din ce în ce mai mult – arta are nevoie de oameni ca el: pasionați, intelectuali, cu o minte ageră și tăioasă ca un brici. Îmi dau seama că Storaro obligă eurile să i se supună, dar el și-a pus eul pantagruelic în slujba artei: acesta este târgul. Poate că noi semănăm. Poate că eul meu a avut de suferit în ultimul timp – pus în slujba violenței, a criminalității și a lui Sarah – dar când este vorba de artă, sunt, fără îndoială, egalul său, eurile noastre slujind același zeu. Munca mea îmi pune viața în pericol. Mă trezesc adesea cu țeava unei arme în spate sau la tâmplă.

[1] Fiert puțin (n. tr.).

Dacă acest om este binefăcătorul cel mai înfocat al artei, eu sunt protectorul ei cel mai fervent.

Mă trezesc că am pierdut șirul discuției. Îmi concentrez atenția asupra lui Storaro. Vorbește despre ultima lui călătorie la New York. S-a dus acolo ca să cumpere mai multe obiecte de artă: un Carracci, un desen de Rembrandt, un Soutine și un Morandi. S-a întors cu toate patru. Aici pocnește din degete. Este mult mai important să închei afacerile – *să pui mâna pe ele* – decât să demonstrezi că a fost o misiune ușoară. Apoi continuă, vorbind în șoaptă, cu ochii ageri și răutăcioși. În ultima zi a sejurului său, i s-a propus să cumpere *Concertul* lui Vermeer. Echipa scoate un murmur de uimire, oglindindu-i tonul șoptit. El dă din cap – ca pentru a spune: e adevărat. Se adresează apoi membrilor mai puțin cizelați și eleganți ai echipei și le cere să întocmească un raport care să conțină toate datele și informațiile obținute din momentul în care această capodoperă a dispărut.

Ținându-mi coatele pe masă, cu degetele împreunate, formând o arcadă deasupra farfuriei goale, mă văd obligat să-l corectez.

– De când a fost furată.

Storaro se întoarce spre mine, curios.

– Furată?

Nu mă pot abține.

– Da, de când a fost *furată*. Împreună cu alte trei tablouri de Rembrandt, cinci de Degas și un Manet. Valoarea estimativă – trei sute de milioane de dolari.

Toți ochii se ațintesc asupra lui Storaro înainte de a zăbovi asupra mea.

– Da, ai dreptate. Tabloul a fost furat. Îi simt irascibilitatea; şi-a mai stăvilit o dată mânia în seara asta pentru acest străin, nu mai este dispus să repete figura. Eşti bine informat, continuă el. Te interesează acest domeniu?

– De fiecare dată când o operă de artă este furată, devenim mai săraci.

Replica trădează altruism, nu pare să reflecte sentimentele unui poliţist.

Storaro ia o înghiţitură de vin.

– Şi dacă mi-ar fi oferit mie ca să-l cumpăr?

Trebuie să-mi joc rolul la perfecţie, să nu uit cine pretind că sunt.

– Ce-ţi spune conştiinţa?

Pe chipul lui Storaro se citeşte asprimea; nu-i place întrebarea.

– Conştiinţa mea mă priveşte doar pe mine, signor Wright. Nu-i văd privirea pe care i-o aruncă Francescăi, dar îi simt mânia care este gata să explodeze. Nu-i place să se justifice în faţa nimănui. Când se întoarce din nou spre mine, pare ceva mai calm. Este un lucru pur teoretic, îmi spune el apoi. Mi s-au oferit multe tablouri furate. Cele mai multe afaceri nu se materializează, indiferent cât de mult aş dori asta.

Ar trebui să mă opresc aici. Este mult mai important să intru în graţiile acestui om decât să-l oblig să mărturisească faptul că ar încălca legea dacă ar considera necesar s-o facă. Dar merg mai departe.

– Bănuiesc că te afli în posesia unor tablouri pe care alţii le revendică.

Acesta este motivul pentru care sunt poliţist şi nu istoric de artă? Oare instituţia artelor frumoase m-a respins

într-adevăr sau aceasta este menirea mea – să sondez lucrurile, să aflu adevărul?

– Bănuiești?

– Da. N-am de unde să știu.

Storaro se plimbă cu privirea printre noi, ațintindu-și ochii asupra Francescăi. Duelul îl incită. N-am cedat deloc și de aceea trebuie să treacă la acțiune. El se adresează echipei sale.

– Spui că ești expert în opera lui Michelangelo, nu?

Toate privirile sunt îndreptate asupra mea. Este o manevră inteligentă. Unde să mă uit: în farfuria goală, într-un punct lateral, în tavan? Asta și urmărește: să mă oblige să cedez, să fac un pas înapoi ca să mă pot uita undeva. Este o strategie simplă și eficientă. Nu mă las însă intimidat de trucuri ca acesta. Am avut de-a face cu oameni mult mai periculoși decât Storaro și clica lui.

– De fapt, Caravaggio reprezintă domeniul meu de activitate.

– Nu doar Michelangelo? Sunt impresionat. Eu nu sunt expert. Nici nu este nevoie. Pasiunea este importantă. Arta nu a fost niciodată agreată de inteligențele cenușii. O iubim pentru că ne atinge coardele sensibile ale inimii. Eu cumpăr numai ceea ce îmi tulbură sufletul. Apoi le împărtășesc și altora frumusețea care îmi aparține. Nu păstrez nici o operă de artă numai pentru mine.

Este un argument puternic. Emoțiile sale sunt puternice. Am fost aidoma cândva. Cu mult timp în urmă. Nu sunt egalul lui. Nu mai am nimic de spus.

– Abia aștept să-ți văd colecția mâine.

Simt că Storaro nu vrea să cedeze, dar Francesca îi atinge mâna cu degetele, iar el își calează atenția spre alte lucruri. Cât de puternice sunt sentimentele lui pentru ea?

Se apropie un ospătar, care ne întreabă ce dorim să comandăm ca desert.

Este unsprezece și jumătate când mi se aduce platoul cu brânză. Storaro nu a comandat nimic, preferând în schimb „să fure" de pe platoul meu o bucată de brânză de oaie pe care o ține între degete și o mănâncă precum o ciocolată. La ora douăsprezece fix, se ridică brusc de pe scaun, spune noapte bună și pleacă, fără să-mi lase timp să-mi iau la revedere și să-i mulțumesc. Francesca îmi spune că se plictisește să aștepte ca toată lumea să termine de mâncat și, în plus, îi place să meargă singur acasă. Îmi scot portofelul din geacă și arunc pe masă un card de credit. Francesca îl pune la loc.

Echipa Storaro începe să dispară. Unii îmi strâng mâna, alții se fac pur și simplu nevăzuți. Francesca îi sărută pe doi dintre ei, îi face semn altuia cu mâna și îi ignoră pe ceilalți. După doar zece minute de la plecarea lui Storaro, eu și Francesca rămânem singuri, cu platoul de brânză între noi. Francesca îl fixează câteva clipe cu privirea, apoi așază rămășițele cu degetul în așa fel încât să creeze o floare.

– Pentru tine.

Îi zâmbesc.

– Îți mulțumesc. De ce n-ai plecat cu ceilalți?

– Ai fi rămas singur.

– Cunosc drumul.

– Vrei să plec?

Privesc chipul Francescăi: întunecat, inteligent și impasibil.

– Nu.

Ea strică petalele florii.

– Vorbești cu soția ta în seara asta?

– Nu știu. E cam târziu. Dar ei sunt cu o oră în urmă. Poate că o să vorbesc.

– Ar trebui. Îi este dor de tine.

Nu-i răspund. Plecăm din restaurant și traversăm piața spre partea de sud-vest, lăsând urme pe zăpada proaspătă.

– Vrei să știi de ce Storaro a plecat atât de repede? Din cauza fetelor. Mai are câteva ore înainte de a agăța o fată. Îi plac americancele, înalte, blonde și bronzate. Ele nu-i află niciodată identitatea. Nu este nevoie să apeleze la bani. Unele îl mai refuză, dar în final, nu ajunge niciodată singur acasă.

– Chiar și în această perioadă a anului? întreb eu râzând.

– Mai sunt cazuri – fete bogate, care urmează cursuri de pictură și sculptură. Vin de la New York să-și facă aici vacanța.

– Care este relația dintre voi?

– Storaro spune că mă iubește, răspunde ea ridicând din umeri.

– Asta chiar e interesant pentru el: să iubească ceva și să nu-i aparțină.

Ea ridică din nou din umeri. Eu sondez și mai mult lucrurile.

– Nu poți să-ți exprimi o părere?

Se oprește și mă privește.

– Storaro e Storaro, l-ai văzut cum e. Trebuie să joci după cum îți cântă. Dar este în aceeași măsură generos și lipsit de scrupule. Facem excepție însă când este vorba de prieteni, continuă ea, strecurându-și brațul pe lângă al meu; buclele ei îmi mângâie gâtul.

Începe să ningă. Fulgii cad ușor și clar. O cascadă albă, moale. Fiecare fulg de zăpadă strălucește palid în întunericul străzii înguste, căpătând mai multă formă și culoare în lumina felinarelor și a ferestrelor caselor. Fulgii se aștern pe hainele și fețele noastre, evaporându-se în clipa în care ne ating. Francesca scoate limba pentru a se îmbăta cu gustul pustiu al frigului. Îmi bag mâna liberă în buzunarul paltonului ca să opresc vibrațiile telefonului. E Sarah. A promis că va suna.

4

Mă trezesc devreme, puțin mahmur, într-o cameră înghețată, inhalând condensul din aer pe care îl simt prin pătura grea ce mă acoperă cu totul. O rază de soare pătrunde prin jaluzelele trase. Oare zăpada s-a topit? Totul va reveni la normal?

Mă ridic din pat, aprind focul în sobă și fac un duș. Gândul îmi zboară la Sarah, la faptul că nu am vorbit cu ea aseară, ignorând telefonul pe care mi l-a dat; am sunat-o mai târziu, dar pentru că nu mi-a răspuns, i-am lăsat un mesaj: vreau să fiu acasă cu tine; sper să fiu în curând. Cuvintele mi s-au părut goale când le-am scris. Mi-a plăcut prea mult seara aceea ca să-mi doresc să fiu

acasă, într-o casă rece, rece ca Sarah. Și la fel ca un copil dornic să meargă la plimbare, nu am putut să ignor emoția care m-a cuprins la gândul că voi vizita galeria lui Storaro. Eul meu, răpus de prejudecăți, a prins din nou viață, eliberat din ghearele violenței și criminalității, descătușat din lanțurile barierelor invizibile și diferențelor de clasă.

O sun pe Sarah, privind spectacolul străzii, dincolo de acoperișurile clădirilor, unde singura dovadă a ninsorii de aseară par a fi câteva grămăjoare de zăpadă neatinse de razele de soare. Îmi răspunde din nou robotul. Chiar și în zilele foarte pline, nu pleacă la serviciu la ora asta. Formez numărul de la birou. Nu-mi răspunde nimeni. Când o sun pe mobil, intră direct căsuța vocală. Este în metrou ? Nu are semnal ? Sunt puțin descumpănit.

Plec din apartament. Mirosul de dezinfectant a dispărut. Când ajung pe stradă, razele calde ale soarelui îmi dezmiardă chipul, urmate apoi de o pală de vânt tăios. Respir adânc; aerul este rece, făcându-mi pielea ca de găină. Mă îndrept spre barul din colțul străzii și comand un espresso și două plăcinte. Iau *La Repubblica* dintr-un stativ de ziare de pe perete. Sună telefonul. Mă uit la ecran – serviciu.

– Danny ?

– Jim !

– Uite cum stau lucrurile ! L-au ales pe procuror. Nu-l agreează, dar ei promit că până la sfârșitul săptămânii el va fi omul tău de legătură. Mă bucur că astfel ai ocazia să vii acasă și te întorci săptămâna viitoare când individul este instalat în post.

– De ce nu-l agreează ? Am nevoie de un om în care să am încredere. De un om în care au și *ei* încredere.

– Știi cum sunt avocații europeni: îi interesează mai mult politica decât faptele criminale.

Întorc o pagină din ziar.

– Nu are nici un rost să vin acasă acum. Ei știu că sunt aici.

– La cine te referi?

– La cei de la Uffizi.

– Ai luat legătura cu persoana de contact?

– Mă plictiseam.

– Ți-am spus să te relaxezi.

– Asta nu e treaba ta.

Mă uit pe fereastră la bisericuța acoperită de schelărie. Oare Dante se ducea acolo? mă întreb. Pentru ce se ruga? Ca Beatrice să-l iubească?

– Danny?

E timpul să dau cărțile pe față.

– Anul trecut. În Calabria, în timpul misiunii de recuperare a tabloului lui Turner... Fac o pauză; cum să expun lucrurile – să le spun repede? Apoi adaug: Dacă ți-aș spune că am văzut într-adevăr pânza lui Caravaggio?...

Mă întrerupe brusc.

– Știi ce trebuie să faci! Dacă ai văzut-o, anunțăm Roma. Punct!

Simt niște contracții în stomac, provocate de cafeaua fierbinte și amară. Ce să-i spun?

– Ai văzut-o sau nu? întreabă Jim.

– Nu știu.

– Danny?

– Poftim.

– Spune-mi!

– Poate.

Nu mă crede.

– Atunci baţi câmpii. Numai nebunii cred că nu a fost distrusă.

Chiar şi eu mă îndoiesc uneori? Da. Sunt nebun? Probabil.

– Şi nu uita, Dan, continuă Jim, ăia nu se dau în lături să omoare poliţişti!

– Mă descurc.

– Nu ai de ce să te descurci.

Schimb subiectul, inima bătându-mi cu putere, pentru că îmi dau seama că nu pot să renunţ la tablou, nu în favoarea Romei şi nici măcar în favoarea lui Jim.

– Ce ştim despre Immanuel Storaro?

– De ce?

Vocea îi trădează nerăbdarea. Este vorba de nebunia mea sau de misiune – de care dintre ele? Eu continui:

– E doar un individ bogat care îşi dă aere?

– Ce legătură are asta cu misiunea noastră, Danny?

– L-am cunoscut aseară. Are o galerie aici. Cumpără obiecte de artă furate.

– Nu fac cu toţii asta? Cum l-ai cunoscut?

– Prin Francesca Natali.

– Are legături cu cei de la Uffizi?

– O cunoaşte pe Francesca.

– Crezi că Storaro are vreo legătură cu zvonurile legate de Uffizi?

– Zvonurile sunt o prostie, ştii asta!

– Zvonurile constituie misiunea ta.

– Storaro mă interesează cu adevărat.

– Caravaggio, Storaro... Ai grijă, Dan! Îi vezi peste tot. Ar trebui să vii acasă, să-ţi limpezeşti gândurile.

– Hotărăşte-te!

– Vino acasă! Ai ocazia să petreci puţin timp cu Sarah! Te întorci săptămâna viitoare. Relaxează-te!

– Îmi tot spui asta.

– Pentru că vorbesc serios.

– Nu ştiu ce răspuns să-ţi dau.

– Spune-mi ce-ai de gând să faci!

– Cred că mai rămân aici.

– Şi ce-ai să faci?

– O să mă relaxez, cum m-ai sfătuit.

În apartament, după ce aprind aragazul şi focul în sobă, mă conectez la Internet şi îmi verific e-mailurile. Unul este de la Sarah – trimis ieri. Îl accesez.

Bună, Dan.
Ne scoatem reciproc din sărite, nu?
Mi-e dor de tine.
Sx

L-a trimis la ora şapte şi jumătate după-amiaza. Nu mai înseamnă prea mult acum, deşi e-mailul îmi dă de înţeles că se gândeşte la mine cât timp sunt plecat. Punând în practică ghicitoarea episcopului Berkeley, mă întreb ce fel de copac căzător sunt eu în pădurea lui Sarah. Căderea mea trece neobservată – sunt convins de asta. Sau poate că mă înşel. Scriu un e-mail.

Francesca,
Îţi mulţumesc pentru o seară interesantă. Mergem împreună la galeria lui Storaro?

Vrei să ne întâlnim acolo? La ce oră?
Dan

Îl trimit. Mă întorc la e-malul trimis de Sarah și apăs pe „replay".

Sarah,
Am încercat să iau legătura cu tine. N-am primit nici un răspuns. Totul e în regulă?
DanX

Dau laptopul la o parte. Mă anunță că am primit un e-mail. De la Francesca.

Signor Wright,
Galeria este deschisă. Piazza Santo Spirito.
Francesca

Doar pentru că Storaro a sugerat ca ea să mă însoțească, am crezut că va veni cu mine; nu-mi amintesc însă să fi acceptat.

Mulțumesc, Francesca.
Mă duc în dimineața asta.
Sper să te revăd.
Daniel

Nimic nu mă mai împiedică acum să plec. Închid computerul. Trec de femeia de serviciu care freacă treptele cu o perie aspră; scările miros puternic a dezinfectant. Afară, Via Dante strălucește. Soarele de dimineață a topit

ultimele rămășițe de zăpadă, creând bălți în care se oglindește lumina. Îmi desfac nasturii de la palton și jachetă; aerul rece trece de cămașă, mușcându-mi pielea. Îmi bag mâinile în buzunarul pantalonilor. Mergând cu pași repezi, îmi trebuie doar zece minute ca să ajung în Piazza Santo Spirito din Oltrarno. Piața este aproape la fel de mare ca toate celelalte spații publice din Florența, dar fără grupurile de turiști. Este situată în centrul unui cartier rezidențial din oraș. În jurul cercului de copaci care delimitează sectorul destinat pietonilor se află un mic magazin alimentar. În mijloc, este o fântână din piatră cenușie, simplă, incrustată cu excrementele negre și albe ale porumbeilor, bugetul alocat curățeniei orașului fiind direcționat în altă parte. Acesta este cel mai murdar loc pe care l-am văzut în Florența. În dreapta mea, se află o biserică, având fațada din stuc de culoare maro-deschis, modestă și fără ornamente, ca toate construcțiile din timpul Reformei. Galeria Storaro este situată în colțul cel mai îndepărtat. O clădire nouă. Șocant de nouă pentru Florența. Șocant de nouă în orice loc. Designul ei accentuează cu bună știință simplitatea clădirilor învecinate și contrastează vădit cu biserica de vizavi. La prima vedere, pare un ou portocaliu înalt de o sută de metri, jumătate aliniat cu celelalte clădiri, jumătate invadând spațiul public al pieței. De la distanță, suprafața oului este perfect netedă, dar când mă apropii, pare alcătuită din mii de plăci de teracotă. De la o distanță de douăzeci de metri, suprafața este decupată în planuri late de o jumătate de metru pătrat, aranjate arbitrar. Clădirea se armonizează perfect cu perspectiva cubistă a acoperișurilor din Florența.

Nu există ferestre, ci doar o ușă dublă în capătul cel mai îndepărtat.

Recepția seamănă mai mult cu cea a unei agenții de publicitate decât cu a unei galerii de artă. Biroul lung este construit din straturi șerpuitoare de lemn de cedru și crom. Acolo stau două femei atrăgătoare în uniforme (costume în nuanțe de gri, cămăși albe, cravate castanii imprimate cu chipul lui Storaro), cu ochii ațintiți în niște monitoare uriașe de laptop. Pereții sunt goi. Cele două recepționere îmi zâmbesc. Un grup de tineri – turiști, judecând după hanoracele cu glugă, rucsacurile și ghidul lor de călătorie – își face apariția dintr-un loc care este probabil intrarea în galerie. Un lucru neobișnuit pentru Italia, vizitarea galeriei nu impune plătirea unei taxe de intrare. Mă îndrept spre biroul recepționerelor.

– Vreau să vorbesc cu signor Storaro, vă rog. Numele meu este Daniel Wright.

Una dintre recepționere ridică receptorul și îmi anunță vizita.

– Îmi pare rău, domnule. Signor Storaro nu vă poate primi. Vă invită în schimb să vizitați galeria.

Sunt dezamăgit. Mă simt trădat. Mai întâi de Francesca, și acum de Storaro. Oare rolul pe care l-am jucat aseară nu a fost suficient de credibil încât să-i pot impresiona până la capăt?

Îmi las paltonul la garderobă. Însoțitoarea este la fel de atrăgătoare și de elegantă ca și cele două recepționere. Toate recrutate de la o agenție de fotomodele, bănuiesc. Și alte instituții procedează în acest fel: am mai văzut fotomodele angajate la hotelurile din New York în anii nouăzeci și acum la Londra. Dar este prima oară când

văd fotomodele într-o galerie de artă. Gardianul care stă de pază în prima sală pare și el preluat direct din paginile revistei italienești de modă *Vogue*. Prin această metodă se încearcă oare atragerea tinerilor spre artele frumoase? Îi zâmbesc gardianului. Acesta nu manifestă nici o reacție. Spre deosebire de mine, tânărul nu s-a angajat aici ca să se apropie de artă. Îmi croiesc drum spre inima galeriei. Forma exterioară a clădirii promitea un aspect interior similar cu cel al muzeului Guggenheim din New York, ajungând în mijlocul arcuit al clădirii printr-o spirală; construcția aceasta este însă mult mai convențională. Studiez harta galeriei. Sunt șase etaje și o coloană centrală care găzduiește cele două lifturi. Din hartă rezultă că în fiecare sală există doar patru tablouri – unul pe fiecare perete. Un lux pe care și-l permit doar colecțiile mici. Sub hartă, se poate citi un mic paragraf – deviza galeriei.

> Primul tablou pe care îl veți vedea a fost creat în 1440, cel de lângă el – în ultimele douăsprezece luni. În unele săli există tablouri din patru secole diferite. Credința mea este următoarea: dacă scena și contextul sunt corespunzătoare, oricine poate să aprecieze arta ca întreg, indiferent cât de îndepărtată sau dificilă ar putea părea. Acesta nu este un muzeu. Nimic de aici nu este antic.
>
> *Immanuel Storaro*

Mă plimb prin galerie. Sunt puțini vizitatori. Acest lucru mi se pare deprimant. Știu că în acest moment, într-o dimineață rece de ianuarie, la galeriile Uffizi se anunță: „Oamenii stau la coadă de aproape trei ore."

Trofeele colecției sunt la etajul al treilea. În centrul clădirii-ou. Într-o sală pătrată, spațioasă. Patru tablouri. Un Rothko, un Cézanne, un El Greco și un Velázquez. Primul gând care îmi trece prin minte este: Cum a pus Storaro mâna pe aceste tablouri? Prima impresie care îmi umbrește cu totul primul gând este că mă aflu în fața unui vis: Uluitor! Mă rotesc pe călcâie pentru a le putea vedea pe toate deodată. Nu poți să privești un tablou fără să percepi energia pe care o degajă un alt tablou, fără să simți chemarea lui. Această sală nu este destinată tablourilor „frumoase". Ea este dominată de o forță centrifugă, ce te poartă de la un tablou la altul. Două tonalități întretaie sala. Pe de-o parte, Cézanne și El Greco, propagând o lumină aurie, difuză, dar puternică în același timp, pătrund în cameră ca razele de soare; Rothko și Velázquez, pe de altă parte, răspândind o lumină obscură, oarecum timidă, dar la fel de puternică, străbat camera ca razele lunii. Fiecare tonalitate este înzestrată cu frumusețea și magnetismul ei. Dacă există un mesaj ascuns în această sală, acesta ar fi că arta influențează lumea mai presus de detaliile, emoțiile și aparențele ei, mai presus de intelectul și sentimentele noastre. Că arta ne modifică radical percepția asupra lumii și că dominația sa este de natură fenomenologică.

Cât de des vine Storaro în această sală? Dacă aș dispune de acest lux, aș mai pleca vreodată? Mă rotesc din nou pe călcâie. Învăluit în lumina unduitoare. Mă opresc doar când îmi aud numele rostit în șoaptă. Este Luca.

– Storaro vă așteaptă.

Nu mi-am dat seama că așteptam să mă primească. Mă bucur. Vreau să-i arăt recunoștința mea. Acum nu

mă interesează dacă sunt sau nu un polițist nemulțumit; sunt fericit pentru că Storaro mi-a făcut din nou să vibreze corzile inimii, sufletul meu nu este pustiit.

Luca mă conduce în vârful oului. Tavanul boltit este pictat în cercuri viu colorate – o versiune inversată a unui tablou de Kenneth Nolan. Din camera mică, ce îndeplinește rolul de recepție, dau mai multe camere separate. Ne întâmpină o tânără americancă foarte frumoasă. Prin ușile deschise, îi zăresc pe câțiva din membrii echipei Storaro; unii vorbesc la telefon, ținându-și picioarele pe birouri și jucându-se cu pachetele de țigări, brichetele sau capsatoarele; alții privesc țintă în monitoarele calculatoarelor, ghidând ușor mouse-urile pe pad-uri. Luca mă conduce la o ușă, bate, o deschide și apoi se retrage.

Dacă designul galeriei indică interesul lui Storaro pentru formele organice și tonalitățile sobre, biroul său îi trădează interesul pentru haosul desăvârșit dintr-un spațiu închis. Este o cameră spațioasă, ocupând aproape jumătate din vârful oului. În stânga mea, sunt patru dulapuri înalte din stejar, toate aflate într-un echilibru precar, sertarele de sus, pline până la refuz, fiind deschise pe jumătate sau în totalitate; în dreapta mea, se află o masă înțesată cu mape de birou, deschise sau închise, bombate din cauza presiunii exercitate de greutatea albumelor de artă stivuite peste ele. Peste o sută de cataloage de expoziții și licitații stau aruncate pe podea. În mijlocul camerei, zac mai multe lăzi din lemn, care au adăpostit cândva, cred eu, obiecte de artă, toate înconjurate de mormane de bucățele albe de polistiren. În tot acest haos nu se vede nici o urmă de tehnologie modernă. În mod surprinzător, pereții sunt complet goi, cu excepția unei fotografii:

Cartier-Bresson. Îndrăgostiții italieni în mare. Este ușor înclinat într-o parte.

Storaro stă la birou. La invitația sa, un alt pocnet din degete, sugerând mai degrabă entuziasm și nu un ordin, îmi croiesc drum printre cutiile, cărțile și cataloagele împrăștiate pe jos. Storaro se ridică de pe scaun; văd prin biroul de sticlă că își sprijină picioarele de o cutie. Mă salută în aceeași manieră în care a făcut-o și aseară, atingându-mi coatele cu mâinile. Apoi se întoarce și se îndreaptă spre fereastră, admirând priveliștea panoramică a Florenței. Cu o mână, încearcă să îndrepte o buclă rebelă. Îl urmez. Poartă un costum englezesc în dungi. Cu un singur nasture. Încheiat chiar sub coaste. Pieptul îi iese puțin în afară. Păstrăm tăcerea câteva clipe. Dealurile care se văd dincolo de oraș strălucesc sub cerul albastru, translucid. Storaro rupe primul tăcerea.

– Francesca n-a venit cu tine.

Când rostește aceste cuvinte, glasul îi trădează o oarecare fanfaronadă. Este mai mult o afirmație și mai puțin o întrebare.

Înțeleg acum care a fost rostul invitației pe care mi-a făcut-o aseară. Nu a avut nici o legătură cu interesele noastre comune sau cu pasiunea lui de a colecționa experți. Totul s-a redus la Francesca. Storaro a dirijat un mic joc al puterii. *Ordonându-i* Francescăi să mă aducă la galerie, a vrut să vadă reacția ei – știa că doar interesul pe care ea l-ar fi nutrit pentru mine ar fi determinat-o să-i asculte ordinul. Tonul plin de bravadă sugerează plăcerea pe care o simte pentru că Francesca nu i s-a supus. M-a prins pe picior greșit și asta mă deranjează. Clocotesc de mânie. Încerc să mă liniștesc privind pe fereastră acoperișurile

din teracotă roșie, oglindite de această clădire uluitoare. Storaro debordează de energie ca să păstreze prea mult tăcerea. Amândoi ne balansăm pe călcâie.

– Îți place galeria mea.

Este din nou o afirmație, nu o întrebare.

Îmi vine să explodez: o ador, îl invidiez. Sala aceea! Am visat cândva să lucrez într-un loc ca acela. Dar nu pot să-mi descătușez sentimentele, nu după ce a făcut prima observație, nu după ce-am descoperit adevăratul motiv pentru care m-a invitat aici. Tăcerea este singurul meu atu. Storaro nu agreează tăcerea; el este adeptul entuziasmului și al luptei, al exercitării personalității și puterii.

– Cine ești? mă întreabă el pe același ton de bravadă.

Este întrebarea cea mai grea, fie că lucrezi sub acoperire, fie că nu. Să explici cine ești, indiferent despre ce este vorba, pare întotdeauna un gest disperat sau o încercare de a te scuza. Toate autobiografiile trebuie să fie subțiri. Optez, așadar, pentru sinceritate, sinceritatea crudă.

– Sunt o cauză pierdută.

Storaro mă privește cu intensitate, obligându-mă să fac un pas înapoi pentru ca unghiul dintre noi să nu fie atât de abrupt. Nu-mi transmite antipatie, dar mă simt analizat. Un freamăt ușor pare să-i străbată ochii albaștri, strălucitori, în timp ce mă privește. Nu simt însă vulnerabilitate, în ciuda freamătului și a dorinței de a se juca. Nu simt nici întuneric. Și nici dorința de a-și presăra jocul cu cruzime. Refuz să mă implic.

Storaro râde, a înțeles strategia jocului meu.

– Prototipul tăcut.

Mă mângâie pe braț și se întoarce spre ușă. Îl strigă pe Luca, oarecum absent, și se așază la birou, desfăcându-și

nasturele de la haină, înălțându-se pe scaun și proptindu-și picioarele pe cutie.

Luca apare în pragul ușii și îmi face semn cu mâna. Mai stau câteva clipe lângă fereastră. Am fost „concediat". Jocul meu a funcționat. Jocul lui s-a terminat. Prezența mea aici nu-și mai are rostul. Mânia mea este gata să se reverse. Mi-ar plăcea să-l lovesc pe Storaro în moalele capului. Mai mult: să-i zdrobesc craniul mic și tare de biroul din sticlă. Dar mă aplec în schimb peste el și îi șoptesc:

– Storaro! Ce zici de pânza furată a lui Caravaggio – *Nașterea Mântuitorului?* N-ai vrea să știi unde este?

Îl simt cum se încordează, contracțiile musculare străbătându-i spatele și umerii. Se întoarce încet spre mine. Prezența mea este sinonimă acum cu un complot, oportunități, tâlcuri ascunse. Nu mai aștept. Traversez camera și trec pe lângă Luca. Aud doar frânturi din cascada de cuvinte italienești care se revarsă între cei doi bărbați.

Când ies din clădirea-ou, sunt cuprins de un alt val de mânie. Ținta nu mai este Storaro, ci eu însumi. Am făcut o greșeală prostească. De ce i-am spus? Știu de ce. Din motive copilărești, ce vor avea rezultate mult mai subtile. Am vrut să-l tulbur. Să-i clatin puțin stăpânirea de sine. Să nu mă las ușor „concediat". Să-i bântui gândurile. Nu a avut nici o importanță faptul că era ultima persoană căreia ar fi trebuit să-i dezvălui informația. Nu a mai contat nimic în acel moment. Am vrut doar să mai stau puțin în haosul din camera aceea, să mă identific cu el. Să-i înlocuiesc victoria pe care a obținut-o cu ajutorul Francescăi printr-un joc mult mai important: tabloul lui Caravaggio. O greșeală stupidă, stupidă. Ar fi trebuit să rămân prototipul tăcut. Acum îl instruiește pe unul dintre membrii

echipei sale să mă investigheze. Să verifice pontul – de unde știam unde se află tabloul? Cât va dura până va obține toate informațiile? Datorită puterii, influenței, banilor și resurselor sale, va afla totul până la sfârșitul zilei. Dar s-ar putea să-și concentreze atenția numai asupra tabloului. Ar fi cel mai valoros trofeu din colecția sa. Dacă există și eu știu unde este, atunci trebuie să știe și alții – alții mai aproape de el, autoritățile supreme. În fața ochilor îmi apare imaginea pânzei lui Caravaggio, întunecată și argintie sub soarele fierbinte, fragilă și deteriorată în mâinile uscate și arse de soare ale bătrânului. Existența ei devine atât de palpabilă, acum când pare vulnerabilă în mâna altora, a celor care o pot găsi înaintea mea. Mi-am forțat norocul.

5

Ajuns în apartament, pornesc laptopul, accesez Outlook-ul și scriu un email.

Jim,
Pot să-mi iau concediu?

Aștept. Păzesc laptopul. Stau aproape nemișcat, doar degetele se agită nervoase. Ochii înguști îmi trădează gândurile încordate și concentrarea lăuntrică.

Stai cuminte!

Pot să-mi iau concediu?

Nu.

Mă gândesc o secundă, sau și mai puțin...

Îmi iau câteva zile libere, doar pentru mine.

Apoi îi scriu un e-mail lui Sarah.

Aș vrea să vin acasă – crede-mă! Dar nu pot. Am rămas fără semnal la telefon. Nu-ți face griji!
Vorbim peste câteva zile.
DanX

Împachetez doar lucrurile de care am nevoie, nimic în plus. Mă îmbrac cu blugi, un tricou alb și un pulover negru, la baza gâtului. În sufragerie, golesc conținutul portofelului pe masă. Banii îi îndes înapoi în portofel. Răsfoiesc cardurile de credit, hotărându-mă să las în apartament cardul de credit de la serviciu, pe cel al contului comun și pe cel al contului meu personal. Rămâne unul singur pe care îl bag înapoi în portofel. Numele scris pe el: David White, pseudonimul meu – foarte apropiat de numele adevărat – ales special ca să-mi atragă atenția în cazul în care cineva îmi folosește cartea de credit. Îmi caut telefonul în buzunarul drept al paltonului; îl găsesc în buzunarul stâng. Îl pun pe masă și îl învârt ca pe un titirez. Îl las acolo învârtindu-se.

Miercuri, joi, vineri și weekendul. Mă întorc duminică seară. Ce voi descoperi în tot acest timp ? Ceva. Cât de mult voi reuși să mă apropii de ținta mea ? Dacă îl voi

găsi pe Italo Nenni, poate că voi descoperi ceva, poate mă voi apropia de ținta mea.

Mă îndrept cu pași repezi spre gară. Nimic nu mă mai poate opri acum; nimeni nu mă poate contacta, nimeni nu știe unde mă duc. Jim va bănui ceva, dar ce poate să facă ? Să trimită trupele după mine ? Ai voie să-ți iei câteva zile libere; o să mă întorc luni la serviciu. Va fi negru de supărare – nu mă va lăsa să scap fără un perdaf. Doar nu mă pot întoarce cu un Caravaggio, revendicând toate titlurile de glorie ! Dar de ce nu, dacă îl găsesc ? Aș putea spune că a fost o misiune personală, nu ? Sponsorizată de mine. În timpul meu liber.

La gară cumpăr un bilet pentru Napoli, trenul trebuie să sosească în cincisprezece minute de la Milano cu destinația Palermo. De acolo, voi ajunge la Reggio cu vaporul, traversând strâmtoarea Messina. Nu are nici un rost să mă duc direct în Calabria. Poate că aș fi mai aproape de Caravaggio, dar acolo nu am nici o persoană de legătură, iar dacă există vreo regiune în Italia unde oamenii neagă cu vehemență implicarea în crima organizată, aceasta este Calabria. Trebuie să acționez de la Napoli, cu ajutorul lui Nenni. Prin intermediul acestui *camorrista*[1], am ajuns la bătrân în urmă cu șase luni. Dar în decurs de șase luni este posibil ca *'ndrangheta* să se fi aliat cu Cosa Nostra. Dacă așa stau lucrurile, înseamnă că sicilienii s-au debarasat deja de cei pe care îi consideră o piedică – și aici îl includ și pe Italo Nenni. Aceasta este problema cu care se confruntă poliția: fiecare sindicat al crimei organizate știe care sunt informatorii

[1] *Camorrista* – membru al mafiei napolitane (n. tr.).

celorlalte sindicate din crima organizată, astfel că, în momentul în care se încheie alte alianțe, acești oameni devin primele victime, adesea în doar câteva ore. Trei oameni uciși – unul din cauza unei bombe puse în mașină, altul într-un restaurant, iar ultimul înecat – nu înseamnă începutul unui război: înseamnă de obicei sfârșitul unuia. Italo Nenni trebuie să fie în viață, căci, fără el, voi fi obligat să-mi caut o altă persoană de legătură și asta durează mai mult de patru zile.

Cumpăr *Guardian Europe* de la un stand de ziare și îmi ocup locul pe peron, sprijinindu-mă de un stâlp de fier. Trenul intră în gară. Exact la timp. Citesc ziarul în timp ce călătorii coboară, apoi mă urc și eu, alegând un loc cu fața spre direcția de mers a trenului. Vizavi de mine nu stă nimeni.

Peste patru ore voi fi la Napoli. Am timp să mă gândesc, să găsesc o soluție. Să rezolv două probleme importante. Cum voi putea să-i conving să-mi arate pânza lui Caravaggio pentru a doua oară? Și apoi ce voi face? Misiunea mea de polițist implică recuperarea, în termeni semilegali, a operelor de artă furate: răscumpăr tabloul (plătesc prețul de răscumpărare), negociez (închei o afacere) și uneori trec la acțiune (arestez pe cineva). Dar situația de acum este cu totul diferită: nu am bani să răscumpăr pânza, nu am cu cine să închei o afacere și nici nu am autoritatea de a aresta pe cineva. Este puțin probabil ca departamentul de poliție să-mi dea bani; o afacere necesită complicitate din partea ambelor părți implicate; arestarea cuiva necesită implicarea poliției locale, ceea ce înseamnă să fiu scos din joc. Mai rămâne o singură variantă... să fur tabloul.

NAPOLI ȘI CAMPANIA

I

Mă cazez la un hotel aproape de gară. Camera este modest mobilată; predomină culorile deschise: un blond laminat și bej. Patul este tare, iar pernele nu au nici o formă, ca și când ar fi îndesate cu vată. Sunt fericit să fiu din nou în Napoli, ultimul oraș din vestul Europei unde timpul a rămas pe loc și unde noțiuni precum globalizare, modernizare și esența mărcii sunt complet necunoscute.

Îmi arunc geanta pe pat și ies din cameră. La Napoli este mai cald decât la Florența. Și mai aglomerat. Traficul este, ca de obicei, blocat. Motocicliștii călare pe scuterele Vespa încearcă să se strecoare printre mașini. Trotuarele sunt înțesate de tarabe improvizate, unde se vând produse falsificate, CD-uri și DVD-uri piratate. Atmosfera abundă de conversații și certuri. În ciuda norilor grei, care anunță ploaia, orașul seamănă cu un avanpost din Africa de Nord.

Ca să ajungi în cartierul Forcella, inima Camorrei din centrul orașului Napoli, trebuie să traversezi Piazza Garibaldi, care este aproape de gară și aproape de hotelul meu. Dacă Nenni mai trăiește, aici îl voi găsi. Dar nu va fi ușor să luăm legătura. Mai întâi, va trebui să stabilim contactul vizual, apoi va trebui să ne întâlnim undeva, într-o cafenea sau la întretăierea unor străzi, pentru a schimba câteva cuvinte fără să atragem atenția. Astfel, *scuzi*, *grazie* sau *prego* vor indica locul și ora întâlnirii: vechiul cod dintre polițist și informator. Mă îngrijorează însă faptul că, dintr-un oarecare motiv, Nenni mă va evita, iar eu voi fi obligat să duc muncă de convingere. Există și o altă variantă mult mai neplăcută: ar putea să dezvăluie în Napoli o informație pe care numai el o știe – că sunt polițist, un *sbirro*.

Am stabilit deja locul întâlnirii. Cel pe care Nenni l-a ales anul trecut. Sus pe deal, în Vomero. Într-un local unde se servește înghețată. Pentru că, după cum mi-a explicat el cu vocea lui stridentă, Camorra nu frecventează localurile de pe deal – sunt prea burgheze. Atunci, i-am dat cinci mii de euro ca să-mi spună un nume, numele care m-a condus în cele din urmă la bătrân. L-am „periat" o săptămână: trei întâlniri ca să-i câștig încrederea, încă una ca să încheiem afacerea și ultima ca să facem trocul: banii în schimbul numelui.

Este greu să nu-l observi pe Nenni, indiferent dacă îl cauți sau nu. Este slab ca un țâr și înalt pentru un italian din Sud. Are ochii bulbucați, roșii, congestionați, obrajii galbeni și gura mare, mobilă. Pentru că suferă de o boală endocrină, respiră mereu cu greutate și rostește cuvintele repede, în șuvoaie. Este și prost pe deasupra. Nu

devii mafiot dacă ai gura slobodă. Dar se pare că alții sunt și mai proști, pentru că vorbesc în preajma lui. Nu știu ce face Nenni în cadrul organizației. Nu prea multe – de ce și-ar mai asuma rolul de informator în alte condiții? Dar lucrurile nu stau așa întotdeauna; am întâlnit informatori putred de bogați, care își asumă acest rol doar pentru adrenalina și puterea pe care le implică jocul. Le place să aibă rol dublu, să pună condiții, să exercite influență: să domine. Nu-i interesează că în acest fel nu vor obține niciodată prestigiu, faimă, glorie. Le place doar să hotărască soarta altor oameni. Nu știu care au fost motivele lui Nenni, dar valul de putere care l-a cuprins în momentul în care am făcut schimbul de informații a fost vizibil. Știa că fiecare cuvânt pe care mi-l spunea era echivalentul unei potențiale sentințe de condamnare la moarte.

Forcella este un cartier murdar, sărac, aglomerat; clădirile constituie un amalgam de modern și medieval, toate necesitând însă o renovare, o investiție, o curățenie urgentă. Nu există nimic fermecător aici. Dar străzile degajă ceva tulburător. Aerul vibrează, atmosfera este incendiară. Peste tot plutește mânia umană: bărbații sunt veșnic agitați, iar femeile se ceartă aprig. În ciuda faptului că este situat în centru, aproape de gară, de Spaccanapoli, de port, pare o închisoare – o închisoare a lanțurilor întunecate, a sclaviei psihologice. Motive atavice, adânc înrădăcinate, îi împiedică pe oameni să rupă aceste lanțuri și să plece. Zidurile îți provoacă un soi de claustrofobie. Turiștii care se rătăcesc aici cad pradă tulburării, disperării: frica li se cuibărește în inimă, iar pericolul pare să-i amenințe la tot pasul. Chiar și în toiul verii, când soarele strălucește pe cerul senin, lumina are o singură

calitate: adăugă un alt zid transparent, greu, impenetrabil pentru locuitorii orașului.

Începe să plouă. O ploaie măruntă, caldă. Îmi ridic privirea spre cer: norii sunt apăsători, denși, compacți. Vremea urâtă este un impediment în operațiunile de urmărire a oamenilor din Napoli, străzile devin pustii, ușile se închid, iar bandele de *camorristi* iau cu asalt străzile, pizzeriile și cafenelele. Dar nu pot să mă dau bătut. Timpul este scurt. Merg o oră, oprindu-mă din când în când ca să mă adăpostesc de ploaie sub arcade, în pragurile ușilor sau sub porticurile capelelor. Știu că, dacă l-aș găsi astăzi pe Nenni, acest lucru s-ar datora unui miracol. Dar ce pot să fac ? Mă gândesc la Storaro: Oare *el* ce face ? Câți soldați din echipă a implicat în această misiune ? Va apela oare la Goldini, singurul anchetator italian care crede în existența tabloului ? Mă îndoiesc. La fel ca și mine, îl vrea pentru el. Eu îmi doresc doar să-l găsesc – pe urmă, mai vedem. Cât de mult se poate apropia Storaro ? Nu am de unde să știu. Va ajunge undeva sau nu va ajunge nicăieri. Se va apropia mai mult ca mine ? Puțin probabil acum, doar după câteva ore de cercetări. Încerc să mă relaxez; sunt în Napoli și îl caut pe individul care mi-a oferit cele mai valoroase informații obținute în decurs de treizeci de ani din exteriorul crimei organizate. Dețin controlul acestui joc.

Mă întorc la hotel, fac un duș, mă îmbrac cu haine curate și mă duc la bar. Este seară. Comand ceva de băut – whisky – și mă cufund într-un fotoliu. Ploaia lovește în geam. Ultima mea șansă de a-l mai găsi astăzi pe Nenni este să mă duc la *trattoria* din capătul străzii Spaccanapoli, la marginea Cartierului Spaniol. Dacă este singur,

lucru aproape cert, iar localul este aglomerat, lucru posibil, aş putea mă aşez la masa lui.

Mă uit la ceas: opt şi zece seara. Este încă prea devreme ca să prind vreun napolitan la masă. Mai comand ceva de băut. Cum voi reuşi să-l conving pe Nenni să-mi dezvăluie tot ce ştie fără să-i ofer o sumă de bani cu adevărat tentantă ? Trebuie să-l conving că spuma profitului este realmente tentantă, ceea ce înseamnă că va exista un profit gras şi, dacă ţinem seama de faptul că Nenni ştie că sunt poliţist – şi încă unul corect, misiunea mea va fi cumplit de grea. Rafalele de ploaie lovesc geamul cu putere. Cerul este întunecat, brăzdat de nori negri. Felinarele împrăştie pe străzi o lumină palidă, difuză, cu nuanţe de portocaliu, galben şi alb.

Ploaia se mai domoleşte la ora nouă, iar eu pot să plec. Aerul nopţii este umed, opac. Trotuarele şi străzile sunt pline de bălţi. Maşinile napolitanilor ridică în permanenţă jeturi de apă. N-am ştiut niciodată că Napoli poate fi atât de întunecat; zidurile aruncă umbre atât de compacte încât drumurile sunt învăluite într-un întuneric fără margini – greu de-l poţi tăia cu cuţitul. Unele străzi sunt atât de înguste, încât poţi atinge zidurile cu braţele întinse, pierzându-le în umbrele negre.

Trattoria este deschisă; din interior răzbate o lumină fumurie. Încerc să disting printre meseni o prezenţă slabă şi agitată, care îţi sare în ochi chiar şi de la distanţă. Este aici. În capătul sălii. Singur. În faţă are o farfurie cu macaroane. Restaurantul nu este destul de plin ca să mă pot aşeza la o masă ocupată, iar să insist să stau la masa lui Nenni ar însemna să trezesc suspiciuni. Mă plimb în jurul clădirii, pe străduţele lăturalnice, unde dau de câţiva

drogați cocoțați pe scările bisericii Salita Pontecorvo, oprindu-mă să privesc acele și seringile folosite, aruncate pe treptele din piatră ca într-o pictură abstractă. Drogații nu se uită la mine și nici nu vorbesc; sunt cufundați într-o euforie indusă de droguri, urmată de stări de vomă.

La întoarcere, restaurantul este mult mai aglomerat și nu găsesc nici o masă liberă. Intru.

– *Uno solo?* mă întreabă un ospătar, arătându-mi cu mâna, într-o încercare de a se scuza, că nu mai au locuri libere și că va trebui să mă așez la masă cu altcineva. Îi zâmbesc, îi spun că mi-e foame și că nu am nimic împotrivă să mănânc cu altcineva, croindu-mi drum în tot acest timp spre masa lui Nenni.

Nenni ridică privirea spre mine, chipul dezvăluindu-i o gamă largă de sentimente: uimire, neliniște, consternare. Îi spun *ciao* și mă așez la masă. Trupul i se arcuiește de parcă ar fi primit un pumn în piept. Este reacția unui om rănit de moarte; același lucru s-ar fi întâmplat dacă aș fi fost într-adevăr un turist flămând care i-ar fi invadat teritoriul. Îi zâmbesc, spunându-i cu privirea: Stai cuminte! Se întoarce la farfuria lui. Răsucește cu furie spaghetele, împrăștiind pe masă sosul *ragu*[1]. Mestecă cu gura deschisă, îndesând mereu pâine pentru ca dumicații să nu-i cadă pe jos. Probabil că pentru Nenni mâncarea nu este doar o simplă hrană, ci un combustibil, o sursă de energie, care îi împiedică organismul sleit de puteri să se prăbușească definitiv. Îmi dau seama pentru prima dată că tocmai această hiperactivitate este cea care îl menține pe Nenni în viață; vigilența sa exacerbată îl ajută să

[1] Sos cu carne tocată (n. tr.).

„adulmece" imediat pericolul. El simte că nu mă aflu acolo ca să-i fac rău.

Citesc meniul de pe perete. Comand *spaghetti alla puttanesca*, urmate de cârnați și *friarielli*[1] – mâncarea mea napolitană preferată. Apoi cer o sticlă ieftină de Taurasi, singura băutură disponibilă. Voi aștepta să sosească *primo piatti*[2] înainte de a închega o discuție. Și atunci, nu voi atinge decât subiecte cu caracter turistic: Ce pot să vizitez în Napoli? De unde iau vaporul spre Capri? Sorrento este într-adevăr atât de frumos precum se spune?

Nenni nu mai are răbdare.

– Ce cauți aici?

Îi zâmbesc.

– Știi cumva de unde pot să iau vaporul spre Capri?

Nenni clatină din cap; umărul stâng i se cutremură de spasme.

– Te cunosc. Ce cauți aici?

– Sorrento este într-adevăr atât de frumos precum se spune?

– Las-o baltă, *sbirro*! Ce vrei?

Arunc o privire în jurul meu; nimeni nu pare interesat de discuția noastră. Ospătarul îmi aduce pastele.

– Vreau să aflu câte ceva despre cineva.

– Nu-l cunosc. Lucrez pe cont propriu acum.

– Ce coincidență! Și eu la fel.

Nenni mă privește curios. Două lucruri îi stârnesc interesul. În primul rând, ca toți napolitanii, este superstițios și de aceea coincidențele joacă un rol important în viața lor. În al doilea rând, dacă nu se află în fața unui

---

[1] Un soi de broccoli (n. tr.).
[2] Primul fel (n. tr.).

polițist, atunci în fața cui se află? Își șterge farfuria cu pâine și apoi o mănâncă.

– Câștig bani frumoși. Îl plătesc pe Savarese, dar rămân cu o sumă frumușică.

– O altă coincidență! Și eu câștig bani frumoși. Și nu-i plătesc nimic lui Savarese.

– Tu nu ești *camorrista*.

Ridic din umeri.

– Am nevoie de un nume.

Nenni îl privește pe ospătarul care îi aduce *secondo piatti*[1]; pentru că este agitat, Nenni îi dă farfuria goală, luându-i din mână, fără să mai aștepte, platoul cu *fritto misto*[2]. Se creează un moment de confuzie.

Răsucesc încet spaghetele cu furculița.

Nenni mă sfidează.

– Nu-ți mai spun nici un nume. Lucrez pe cont propriu acum.

Glasul îi trădează mândria, dar și dorința de a oferi mai multe explicații.

– Cu ce te ocupi?

Nenni clatină din cap violent.

– Nu. Nu.

Iau o îmbucătură.

– Nu vrei să-mi spui?

– Tu ce faci acum, *sbirro*?

– Același lucru, dar pentru alții.

Nenni face ochii cât cepele, gata să-i iasă din orbite și să sară în spaghetele mele – două mingiuțe de mozzarella în sos de roșii.

---

[1] Al doilea fel de mâncare (n. tr.).
[2] Diverse produse prăjite (n.tr.).

Mâncăm amândoi. Îl las pe Nenni să vorbească, vrute și nevrute. Este căsătorit acum. Cu o femeie frumoasă. Și din nou: câștigă foarte mulți bani. Are o mașină frumoasă. S-a mutat din Forcella. Era prea multă mizerie. Ospătarii, continuă el, îi spun Don Italo acum. Nu cred că am auzit această formulă de adresare, dar dau din cap în semn că înțeleg, că sunt impresionat. Următoarea întrebare o presar cu o nuanță de respect, dar și cu ironie.

– Spuneți-mi, Don Italo, cum câștigați atâția bani?

– Dacă îmi furi afacerea, *inglese*, va trebui să te ucid.

Îndreaptă furculița spre mine. Eu râd.

– Tu nu ucizi oameni, Nenni.

– Plătesc. Este ieftin în Napoli.

– Nu mă amenința! Pot să vorbesc cu Savarese. Ți-aș putea dezvălui secretele.

Nenni își șterge gura, bărbia și obrajii cu un șervet pătat cu suc de roșii.

– Spune-mi, ce clienți ai?

O clipă nu înțeleg întrebarea, dar apoi îmi dau seama că Nenni a înghițit povestea pe care i-am spus-o: așadar, dacă nu mai sunt polițist, atunci activez în lumea interlopă și dacă activez în lumea interlopă, am fie victime, fie clienți. Și pentru că nu crede că am decăzut chiar atât de mult încât să fac victime, atunci mi-am făcut clienți.

– Gusturile lor sunt prea scumpe pentru tine, Nenni.

Urmează o clipă de tăcere, urmată de un zâmbet.

– Poate că da. Poate că nu.

Glasul lui Nenni trădează siguranță, un lucru nou pentru el. Trupul lui este la fel de agitat, dar modul în care vorbește sugerează echilibru. Îl las să creadă că mi-a stârnit interesul.

– Nu știu în ce afaceri ești implicat.

Zâmbește; este mulțumit că poate să mă manipuleze acum – lucrurile s-au schimbat.

– Ai clienți japonezi sau americani? Ăștia au bani.

– Trebuie să-mi spui un nume mai întâi.

Încearcă să-și liniștească tremurul mâinilor, așezându-le pe masă.

Aștept. Metabolismul lui Nenni nu știe ce înseamnă răbdarea. La fel ca Storaro, tăcerea îl neliniștește, mintea lui are nevoie de stimuli ca să funcționeze.

– Cât stai în Napoli?

– Cât este nevoie ca să aflu un nume.

– Cât valorează?

– Pentru mine sau pentru tine?

Îmi dăruiește un zâmbet generos. Are o gură mare, cu buze mobile. Dinții sunt neobișnuit de drepți și de curați.

– Ai nevoie de bani?

Peste ochi i se așterne o perdea întunecată; este timpul să facă o evaluare.

– Sunt om de afaceri, spune el repede, ascunzând ceva.

Este rândul meu să zâmbesc.

Nenni cade pe gânduri, clipește; îl simt agitându-și nervos picioarele sub masă. Se apleacă spre mine și îmi șoptește:

– Putem să câștigăm bani împreună extrem de ușor. Nu te mai gândi la Savarese!

Eu mă sprijin de spătarul scaunului.

– Acum știu că nu vorbești serios.

– Ba vorbesc foarte serios. Cercetează restaurantul cu privirea, apoi continuă: Am nevoie de un nou partener.

Aceasta este o discuție periculoasă, indiferent cât de departe am fi de Forcella. Mă întreabă, făcându-mi semn cu capul, dacă am microfon. Îmi deschei geaca și cămașa: nu am nici un aparat de înregistrat. Vreau să știu ce urmărește.

– Ce vrei, Nenni?

– Hai să ne întâlnim mâine seară!

– Mai bine vorbim acum.

Nenni se gândește la propunerea mea; gândurile sale sunt vizibile, se materializează: își ține mâinile încleștate, iar pielea subțire de pe maxilarele proeminente se încordează. Nu știe ce hotărâre să ia.

– Ce cumpără clienții tăi?

Mă gândesc la Storaro – dispus să cheltuiască oricât pentru artă. Mă gândesc la Gustav Ballack – cel mai mare om, din toate punctele de vedere, în lumea clandestină a artei, aflat întotdeauna în căutarea celor mai valoroase obiecte. Mă hotărăsc ca în această tranzacție să devin agentul acestor oameni – afaceriști importanți, colecționari de obiecte de artă furate: cei mai mari în domeniu.

– Clienții mei sunt oameni care cumpără obiecte de artă. Oameni importanți. Foarte bogați.

– Altceva? întreabă Nenni, aplecându-se spre mine; vrea să afle mai multe detalii despre dorințele clienților mei. Ospătarii ne privesc. Atac cu multă seriozitate spaghetele și iau o înghițitură de vin: gestul trebuie să le spună că nu mă deranjează prezența acestui om.

El schimbă subiectul.

– De ce-ți trebuie numele acela?

Este rândul meu să mă încordez. Nu vreau să-mi spună că nu-l știe, că nu-l poate afla deoarece discuția s-ar

sfârși aici. Vreau ca Nenni să se implice serios în această afacere; vreau să-i ofer motive pentru care să nu mă poată refuza, pentru care să-mi dezvăluie numele dorit. Și nu trebuie să mă mintă.

– Vrei un nume, dar nu vrei să-mi spui la ce-ți trebuie?

Simt că Nenni nu-și mai poate controla starea de nervozitate; venele îi pulsează cu violență prin pielea subțire a gâtului.

– Trebuie să fii atent, Nenni.

Replica mea îl înfurie. Ochii săi congestionați par apoși, roșietici, triști pentru o clipă; buzele groase și mobile încep să tremure. Mânia îi ascunde teama. Îmi dau seama că în tot acest timp s-a chinuit să joace un rol. Siguranța afișată a fost un adevărat act de voință. Echilibrul relativ ascunde o disperare adâncă.

– Sunt Italo Nenni, un prost, cred ei. Așa cum crezi și tu. Dar ești aici. Și vrei ceva de la mine. Atunci, ne întâlnim mâine seară, în Piazza del Plebiscito. La ora zece seara. Nu uita! Și eu vreau ceva de la tine.

Se ridică în picioare, lovindu-se de masă, zdrăngănind paharele, farfuriile și tacâmurile.

Aruncă banii pe masă, peste resturile de *fritto misto*. Vreau să-i adun, să-i așez frumos în mijlocul mesei, dar ar părea un gest ciudat pentru o persoană pe care se presupune că nu o cunosc.

El stă lângă masă, o prezență agitată. Vrea să-i confirm că voi veni la locul indicat. Iau o înghițitură din paharul cu vin și mă uit la o fotografie înrămată, care înfățișează Vezuviul înaintea ultimei erupții, coloane de fum ridicându-se încet spre cer.

Nenni refuză să mai aștepte și pleacă, o manevră dificilă într-un restaurant aglomerat pentru un individ care nu-și poate controla membrele. Mesenii își trag scaunele ca să-i facă loc să treacă și îl urmăresc cu priviri pline de compătimire. Un ospătar vine la mine, cerându-și scuze și aducându-mi o farfurie cu doi cârnați groși, legați unul de altul și o porție de *friarielli*, înotând în ulei de măsline. Mănânc, întrebându-mă: În ce este implicat Nenni? Ce i-ar stârni un entuziasm atât de debordant și de ce crede că m-ar interesa „afacerea" lui? Obiecte antice, opere de artă furate? Puțin probabil. Întrebarea de o mie de puncte este însă: Mă voi duce mâine seară la locul de întâlnire indicat? Trebuie să accept faptul că – dacă vreau să mă apropii de Caravaggio în următoarele câteva zile – nu prea am de ales.

2

La ora zece seara, stau într-un colț în Piazza del Plebiscito. Vântul care bate dinspre golf este blând, rece și sărat. Cred că va trebui să-l aștept pe Nenni cel puțin o oră, asta în ipoteza că va veni. Însă după numai cinci minute, un Alfa Romeo Sportwagon, model nou, oprește lângă mine și cineva coboară geamul din dreapta șoferului. Nenni se apleacă, se uită la mine și cercetează piața goală. Apoi deschide portiera.

Fac un pas înapoi, clătinând din cap.

– Dacă tu crezi că merg cu tine, ești nebun.

Trupul lui Nenni se încordează.

– Ești în siguranță.

Se așază apoi la volan.

Eu mă aplec, spunându-i:

– Las-o baltă!

Lovește nervos volanul cu degetele acoperite de niște mănuși de culoare închisă. Se uită în oglinda retrovizoare, apoi în cea laterală.

– N-am de gând să mai aștept prea mult, *sbirro*.

– Atunci, la revedere.

Trântesc portiera și mă retrag. Roțile scrâșnesc și mașina pornește cu viteză prin piața goală. Rămân pe loc. Talentul de negociator al lui Nenni are lacune: el nu știe cum să abordeze această tactică. Roțile scrâșnesc din nou și mașina se întoarce în marșarier; geamul este încă deschis. El rămâne la volan, cu privirea ațintită prin parbriz, așteptând.

– Dacă vrei să mă urc în mașină cu tine, Nenni, trebuie să știu cu ce te ocupi.

El clatină din cap; și-a recăpătat o parte din stăpânirea de sine afișată inițial.

– Trebuie să te întrebi, *sbirro:* Merită să-ți riști viața ca să afli numele pe care îl dorești?

Mă gândesc mai întâi la Sarah, apoi la Jim; nici unul nu știe unde sunt; amândoi ar spune: Nu te urca în mașină!

Îmi îndrept spatele și încerc să mă concentrez. Din automobil răzbate căldura; motorul puternic zumzăie încet.

Mă aplec spre mașină, spunând:

– Cum ai aflat unde era tabloul lui Turner anul trecut?

Nenni zâmbește, cu buzele sale mari și mobile. Degetele se odihnesc liniștite pe volan.

– Cel pe care l-ai întâlnit în Cosenza... Este vărul meu. N-ai observat asemănarea dintre noi? mă întreabă el râzând. Știe că individul cu care m-am întâlnit este un zdrahon. Nenni continuă: Dacă știe numele pe care îl vrei, poate încheiem afacerea.

Îmi face semn cu capul să mă urc în mașină.

Îmi asum riscul. Nenni este singura modalitate prin care pot să ajung rapid la Caravaggio; nu văd nici un motiv pentru care ar vrea să-mi facă rău. În plus, îmi spune vocea conștiinței, dacă nu-ți asumi riscul, totul se sfârșește aici.

Mă urc în mașină.

– Bănuiesc că n-ai de gând să-mi spui unde mergem, nu?

Nenni îmi face semn cu degetul să tac, de parcă mașina ar fi înțesată de microfoane, și apasă pe accelerație. Manevra este prost executată; nu găsește schimbătorul de viteze și nu apasă la timp pe pedale. O să fie distractiv, îmi spun în gând. Dar pe parcurs, observ o diminuare a ticurilor lui Nenni: nu-și mai răsucește gâtul, arcuindu-l mereu; respirația pare mai regulată; genunchii, care se mișcă întruna în ritmul bâțâielii picioarelor, sunt acum liniștiți.

Ieșim din oraș și mergem de-a lungul portului, urmând indicatoarele autostrăzii A3. Golful pare un zid negru, care se înalță din mare spre cer, fără granițe sau orizont; insula Capri și peninsula Sorentina nu se văd nicăieri. Alfa Romeo se strecoară cu ușurință printre șirul de mașini Fiat sau Smart sau printre scuterele Vespa.

Reformulez întrebarea.

– Ai de gând să-mi spui unde mergem?

Nenni îmi aruncă o privire fulgerătoare.

– Într-o expediție.

– Spune-mi odată! Mai am încă timp să-i chem pe *carabinieri* ca să te aresteze. Vrei să petreci o săptămână în închisoare, întrebându-te ce părere are Savarese despre asta?

Nenni râde.

– Cheamă-i! Ești în mașina mea, spune el pe jumătate în glumă, pe jumătate serios.

Râd și eu.

Nenni se concentrează asupra drumului.

– Cine sunt oamenii tăi, cumpărătorii tăi?

Un fior îi străbate umerii și apoi trupul; mașina se clatină ușor când rotește volanul la stânga, apoi la dreapta. Ignor întrebarea. Lăsăm în urmă ultimele indicii ale orașului și străbatem terenurile industriale părăsite, unde se află suburbiile sărace. Cerul deasupra noastră este intangibil și întunecat, lipsit de nori, dar presărat cu stele. Traficul începe să se diminueze. În doar zece minute, după ce am ocolit un Vezuviu întunecat – un spectru negru pe cerul nopții – mergem pe un drum lung, drept, neted, mărginit de copaci. Nenni apasă pe accelerație și schimbă vitezele, mașina începând să muște din asfalt. Un indicator arată o bifurcație a drumului, care duce spre est sau spre sud. Nenni o ia la stânga și reduce viteza pentru a ajunge, pe o scurtătură, la autostrada care se îndreaptă spre sud. Manevra mă suprinde. Nu mă surprinde faptul că am părăsit Napoli – „afacerile“ lui Nenni îl poartă cu siguranță în afara orașului, dar, din anumite motive, nu știu sigur care, nu mă așteptam s-o luăm spre sud. Poate pentru că sudul este teritoriul altor oameni.

Nenni strânge cu putere volanul, ţinând braţele întinse, piciorul pe acceleraţie şi privirea aţintită prin parbriz; este fie animat de dorinţa de a ajunge undeva cât mai repede cu putinţă, fie luptă din răsputeri ca să-şi stăpânească toate mişcările trupului, conştient fiind că un singur tic ar putea duce la pierderea controlului asupra maşinii.

– Îţi place să conduci?

Nenni apasă cu putere pe acceleraţie, iar acul kilometrajului trece de o sută optzeci şi cinci... o sută nouăzeci... atingând două sute de kilometri pe oră. Pentru că sunt puţine maşini pe autostradă, preia conducerea şi ajunge la linia de sosire – ţinutul sudic. În depărtare, în dreapta mea, văd un lanţ muntos, o linie joasă, zigzagată, neagră, ce se profilează la orizont. La poalele munţilor, se întinde o câmpie întunecată, luminată doar pe alocuri. Este un ţinut puţin populat, un ţinut dur.

Nenni încetineşte, pentru că îşi desprinde mâna stângă de pe volan ca să dea drumul la radio; este fixat pe un post care transmite muzică clasică. Nu recunosc muzica – are o orchestraţie bogată, culoarea fiind mai importantă decât evoluţia partiturii: este o compoziţie de Berlioz sau de Resphighi.

– Îţi place muzica asta?

Nenni dă energic din cap, convins, sigur pe el.

– Nu prea eşti vorbăreţ în seara asta.

– Cine sunt clienţii tăi?

Mă hotărăsc să-i răspund, pentru că în acest fel voi stimula discuţia. În plus, vreau să aflu ce ştie.

– Immanuel Storaro, spun eu pe un ton neutru. Chiar acum fac achiziţii pentru Immanuel Storaro.

Nenni strânge ochii și își țuguie buzele groase și întredeschise.

– Îl cunoști ? îl întreb eu.

El râde.

– Este foarte cunoscut în Italia.

Sunt convins că lucrurile nu se vor opri aici. Aștept, așadar.

– Este foarte urât, nu-i așa ? mă întreabă el, râzând în continuare.

Nenni nu pare impresionat de clientul meu.

– Ce mai știi despre el ?

– Este finanțatorul echipei Fiorentina – nu câștigă niciodată.

– Doar atât ?

– Îi plac femeile.

– Doar e italian.

– E adevărat.

Nenni nu este înzestrat cu caracterul impenetrabil caracteristic napolitanilor, astfel că îl poți citi ca pe o carte deschisă. Înțeleg, așadar, că el nu îl recunoaște pe Storaro ca pe un cumpărător important în lumea interlopă. Sunt și mulțumit, dar și neliniștit. Pe de o parte, Storaro are astfel mai puține șanse să ajungă repede la Caravaggio. Pe de altă parte, este obligat să acționeze pe căi legale – căi prin care informațiile de acest gen se scurg cu ușurință, fapt care ar arunca tabloul în mâinile lumii interlope. În plus, recuperarea pe căi legale ar însemna ca pânza să se întoarcă în capela din San Lorenzo, iar Storaro știe asta.

– Este rândul tău, Nenni. Unde mergem ?

După o scurtă ezitare, Nenni își sprijină capul de spătarul scaunului.

– Uită-te în spate!

Mă întorc spre bancheta din spate. Este goală.

– În spate!

Nenni este nervos și își desprinde o mână de pe volan ca să-mi arate cu degetele portbagajul. Mașina se dezechilibrează. Prind volanul pentru a stabiliza automobilul, la fel ca un instructor auto. Aștept până când Nenni preia controlul asupra volanului și apoi mă strecor pe bancheta din spate ca să cercetez portbagajul. Acolo văd o geantă sport mare, Nike, umflată, cu fermoarul deschis. Înăuntru, se află un set de bare lungi din crom, două hârlețe, un târnăcop și două lanterne puternice. Mai disting, de asemenea, forma unui pistol, un Glock de 9 mm. Mă strecor înapoi la locul meu.

– Ei bine, fie îngropăm ceva, fie dezgropăm ceva, fie ne ocupăm de grădinărit. La ce-ți trebuie pistolul?

Nenni se uită în jur.

– Sunt *camorrista*, nu uita!

Accept explicația.

– Nenni, pistolul rămâne acolo, ai înțeles?

Italianul ridică din umeri.

– Nimeni nu știe unde mergem.

Apar o serie de indicatoare pe drum –arată sudul, estul, alte orășele – semnalând și un tronson de șosea supraînălțată. Nenni conduce mașina spre tronsonul respectiv, urmând indicatoarele care arată estul. Știu doar două lucruri despre această zonă: este foarte săracă și este celebră pentru numărul mare de vase grecești din Antichitate. În fiecare an, tot mai multe vase sunt dezgropate și exportate ilegal. Afacerea a devenit o miniindustrie. Am cunoscut-o pe Sarah în timp ce investigam agenția Langdon's pentru

că a oferit spre vânzare zece vase ce nu aveau numere de înregistrare internaționale – casa de licitație a fost pe punctul de a fi închisă din cauza scandalului. Și așa îmi cade fisa: destinația, uneltele de săpat, obiectivul. Nenni este *tombarolo* – jefuitor de morminte.

– Ești *tombarolo*, Nenni, îi spun eu râzând.

– Da, sunt *tombarolo*, îmi răspunde el cu vădită mândrie.

– Și merge afacerea?

Nutresc o oarecare simpatie pentru colecționarii care asigură această piață clandestină, clasiciști obsedați, disperați să posede ceva, orice, din epoca lor mult iubită. Ei tratează cu minuțiozitate orice informație istorică nou apărută, oferindu-le oamenilor – prin intermediul simpozioanelor și monografiilor – chiar și cele mai nesemnificative detalii, donându-și adesea vasele, după moarte, instituțiilor publice. Dar, așa cum se întâmplă în lumea obiectelor de artă și antichităților, cererea creează ofertă, iar oferta creează oameni ca Nenni, oameni și mai răi decât el. Și în căutarea mărfii lor, se distrug alte artefacte valoroase. Lumea pierde obiecte importante ori de câte ori acești oameni își croiesc drum spre un alt mormânt. Și nu doar artefactele sunt distruse, ci și mormântul însuși: modul în care a fost conceput și construit – totul este devastat sau distrus în mii de bucățele în căutarea vaselor neprețuite – singurele obiecte care se vând bine. Un *tombarolo* este un vandal, dar și un hoț.

– Storaro cumpără lucruri de acest gen?

Pentru prima dată, acum citesc în ochii lui disperarea pe care am văzut-o aseară.

– Nu sunt pentru Storaro – nu e epoca lui preferată. El începe cu Giotto. Dar mai sunt și alții.

Mă gândesc la Gustav Ballack, dar Nenni nu mă presează. Simt că mintea lui procesează informațiile. Mașina merge cu o viteză mult mai mare decât celelalte de pe șosea. Închid radioul.

– Cum reușești să le vinzi?

Nenni râde nervos.

– Prin Savarese. El se ocupă de vânzări. Eu doar le găsesc. Atunci, își bate fruntea cu degetul, spunându-mi: Acesta este harul meu.

Mă uit la ceasul de pe bord: unsprezece fără cinci.

Nenni continuă:

– Cred că Savarese câștigă prea mulți bani. Vreau să le vând direct, spune el, uitându-se la mine.

Nenni dă dovadă de o aroganță și de un curaj nebun. Vrea să-și înlăture șeful și să pornească o afacere pe cont propriu. Vrea ca eu să-i furnizez clienți. Ce minte poate concepe un plan ca ăsta? Savarese este un criminal, iar eu sunt un fost polițist, sau, cel puțin, așa crede el. Dacă nu l-aș cunoaște pe Nenni, aș spune că este o înscenare.

– Nenni, nu-l trage pe sfoară pe Savarese! Te va ucide.

Nenni mă privește, spunându-mi:

– Savarese nu este decât un vânzător. Apoi, își lovește din nou fruntea cu degetul, continuând: Eu le găsesc.

Nenni comite o greșeală clasică. În lumea lui, un har nu are nici o valoare dacă nu este pus în serviciul celor puternici. Lorenzo Savarese poate să trăiască fericit într-o lume fără harul lui Nenni, indiferent care ar fi acesta. Poate să trăiască fericit într-o lume fără Nenni.

Ieșim de pe autostradă, traversăm o intersecție și imediat o luăm pe un drum îngust. Nenni schimbă viteza în ultimul moment; ai zice că mă aflu lângă un șofer profesionist, atât de lină și de perfectă este manevra. Trecem prin mai multe sătucuri, ale căror ziduri albe din stuc se reflectă în lumina farurilor noastre. Cei câțiva oameni pe care îi vedem par italieni desprinși dintr-o epocă de mult apusă: au chipuri dure, aspre, murdare; poartă haine făcute dintr-un material greu și gros, de culoarea pământului. Ne urmăresc cu privirea de parcă n-au mai văzut o mașină de foarte mult timp. Drumul este singura construcție modernă; nu există sigle de firme transnaționale; nu vedem nici măcar un neon luminat. Singurul semn de „modernizare" este o tinichea ruginită, pe care scrie Fiat și care este agățată deasupra unui mic garaj. Terenul este plat și întunecat. O câmpie întunecată. Farurile mașinii sunt singurele surse de lumină, mersul nostru este singura mișcare. Lumea pare imensă, vastă și, în același timp, mică și compactă. Mașina se oprește. Luminile se sting odată cu motorul. Nu mai există nimic. Nu văd nimic. Absolut nimic.

Îi aud respirația lui Nenni, rapidă și sacadată.

– De ce nu aprinzi nici o lumină? Nu se vede nimic.

Nenni coboară din mașină, se duce la portbagaj și îl deschide. Bâjbâie nervos; eu mă agit pe scaun, cu ochii ațintiți în întuneric. Două raze de lumină apar deodată, extrem de puternice, îndreptate spre mine. Pentru o clipă, sunt complet orbit.

– La dracu'! strig eu în engleză.

Nenni îndreaptă lanternele spre pământ și vine încet spre portiera mea; lovește ușa cu una dintre lanterne. Cobor din mașină și iau una din mâna lui Nenni.

– Și acum ce facem?

Nenni este din nou cuprins de agitație; lumina lanternei tremurânde ne dezvăluie un teren noroios plin de pietre. El ține în mână geanta cu uneltele de săpat; greutatea aproape că îl doboară. Mă ofer să-l ajut, dar Nenni mă ignoră, azvârlind geanta pe umăr. Luminez locul la întâmplare. Caut ceva, orice, care să-mi spună unde sunt, un indiciu pe care să-l recunosc și să-l localizez cu ușurință dacă mă voi întoarce ziua. Dar nu găsesc nimic, doar garduri vii, garduri obișnuite, un teren arat care se întinde până unde bate lumina. Locul este atât de comun, încât am putea fi oriunde în Europa, la nord sau la sud. Îndrept lumina spre chipul meu, ca un copil care vrea să arate înspăimântător; văd cum din gură îmi ies aburi.

– Și acum ce facem? repet eu întrebarea.

– Acum mergem. Tu mă urmezi. Nenni caută.

Mi-l imaginez pe Nenni lovindu-și fruntea cu degetul și, pentru a-mi confirma imaginea, îndrept lumina spre el. Și lui îi ies aburi din gură sub forma unor norișori. Nu-și lovește fruntea cu degetul. Începe să străbată terenul arat. Îl urmez la o distanță de câțiva pași, fixând lumina lanternei pe spatele lui – o țintă. Apoi, încerc să-l prind din urmă, fără să țin seama de terenul denivelat, aproape sucindu-mi glezna. Îi strig lui Nenni să se oprească. Să mă aștepte.

– Mergem încet. Nu e departe.

Dintr-un punct imaginar deasupra noastră, mă văd pe mine și Nenni, doi oameni care străbat un teren întins, nemărginit, plat și întunecat, ușor denivelat, care nu duce nicăieri.

– Povestește-mi despre soția ta, Nenni!

Este rândul italianului să se oprească. Ezistă puțin înainte de a răspunde.

– Este frumoasă. Face mâncare bună.

Îl aud pe Nenni sărutându-și vârful degetelor pentru a sublinia bunătatea mâncării. Ezitarea sa, faptul că s-a oprit și apoi gestul prin care a subliniat calitatea, perfecțiunea mâncării, mă conving de adevărul spuselor sale: soția lui e într-adevăr frumoasă și face mâncare bună. Acest lucru mă frapează o clipă, șocul provocat de un adevăr incontestabil.

– Ești foarte norocos, Nenni, îi spun eu încet, melancolic, în speranța că Nenni va înțelege că vorbesc serios. Și apoi îl întreb: Știe cu ce te ocupi?

De data asta, nu-mi mai răspunde. A fost o întrebare crudă și regret că i-am pus-o. Îi spun în schimb:

– Și soția mea e frumoasă. Dar gătește groaznic.

Îl aud pe Nenni râzând. Îndrept lumina spre chipul lui. Încearcă s-o evite. O țin în continuare ațintită asupra sa.

– Lucrează la Langdon's.

Nenni procesează informația; îi citesc gândurile pe chip: a mai auzit acest nume; corelat cu vasele antice.

– Poți să le vinzi acolo?

Nu știu de ce îi ofer lui Nenni această informație, această speranță falsă. Viața nu este corectă cu acest *camorrista* pe jumătate nebun, însurat cu o femeie frumoasă care face mâncare bună. Nu este corectă deoarece, în ciuda anilor de violență și trădare, pare să nu înțeleagă că merge pe o pantă greșită. I se pare că această nouă aventură – smulgerea afacerii sale din mâinile lui Lorenzo Savarese și ale Camorrei – îi oferă șansa de a duce o viață cinstită. Asta e! Nenni crede că astfel devine un om

cinstit. Această aventură nu implică crime, droguri, amenințări, șantaje: este doar o afacere cu obiecte foarte vechi și fragile pe care oameni normali, nu criminali, și le doresc cu disperare. Cred că această dorință ardentă a consumatorului este cea care îi creează lui Nenni o impresie falsă, justificându-i dreptul de a-i sufla afacerea lui Savarese, un criminal sofisticat și periculos. Îndepărtez lumina de pe chipul lui Nenni, îndreptând-o spre picioarele mele; simt că șosetele sunt îmbibate de apă. Urăsc asta și mă întreb ce caut aici.

Nenni se oprește. Poziționez din nou lumina pe chipul lui. Gestul meu este menit să-l întrebe: De ce ne-am oprit?

Nenni nu spune nimic. Stă nemișcat. Se rotește la patruzeci și cinci de grade și pornește din nou. Uneltele zdrăngăne în geantă.

Acesta este oare harul lui Nenni, harul care îl ajută să localizeze obiectele antice? Îl urmez și așez lanterna în poziție verticală, lumina pierzându-se în cerul nopții.

Mergem alte zece minute. Câmpul pare nemărginit, interminabil. Apoi, Nenni aruncă geanta cu unelte. O fixez cu lanterna. Italianul scoate din ea un vârf lung de metal. Cu două răsuciri ale mâinii, vârful devine lung de doi metri. Italianul îl împinge în pământ. Intră ușor, pământul înghițindu-l parcă recunoscător. Când dispare aproape cu totul, Nenni mai scoate o bară din geantă, o fixează de prima și continuă să împingă, lungind mereu bara de deasupra – este o manevră abilă pe care o execută cu calm și răbdare. Repetă figura încă o dată. Vârful se află acum la o adâncime de șase metri în pământ, moment în care Nenni pune capăt acțiunii de extindere a barei.

– Este aici, își spune sieși. Știu asta.

Trage vârful la suprafață, deșurubând barele pe parcurs. Apoi străbate lateral câmpul.

– De unde știi că e aici?

Sunt convins că nu a descoperit locul citind un text antic; este imposibil să-i fi întrecut pe arheologi și pe oamenii de știință.

– Am mai fost aici. Este unul aici. Știu asta.

Dau din cap absent, ignorând ideea reîncarnării pe care o sugerează replica lui, singura modalitate, de altfel, prin care ar fi putut să descopere locul acesta.

Nenni împinge din nou vârful în pământ, efectuând operația aproape cu ochii închiși. Picioarele mele sunt reci și ude. Îl aud pe italian vorbind singur.

Ce vom face dacă vom găsi un mormânt? Vom săpa în continuare? Îl vom profana? Așa se pare, altfel cum s-ar putea explica prezența târnăcopului și a hârlețelor?

– Să stabilim un lucru, Nenni! Dacă vom găsi ceva, nu conta pe mine! Îi luminez chipul ca să-mi subliniez cuvintele. Ai înțeles?

Nenni mă privește, ținând în mâini extensia finală.

– Nu facem noi munca asta, *sbirro*. Îi plătesc pe alții. Eu doar localizez.

– Pe cine plătești? *Cammoristi?*

Nenni râde – din suflet.

– Nu. *Cammoristi* sunt niște barbari. Plătesc studenți. Studenți săraci. Râde din nou, apoi repetă: Studenți săraci.

Răspunsul lui mă șochează, mă șochează mai mult decât sinceritatea lui Nenni și dragostea pe care o nutrește pentru soția lui. Mă șochează curajul și geniul de care dă dovadă convingându-i pe studenții săraci să efectueze

săpăturile în locul lui. În Napoli, în sudul Italiei, mulți dintre studenți provin din familii extrem de sărace – sumele pe care le primesc de la Nenni se dovedesc o sursă de venit atât pentru perioada lungă de studii, cât și pentru familia lor.

– Ei lucrează cu atenție, continuă Nenni. Sunt eficienți. Inteligenți.

Eu dau din cap în întuneric: da, îmi imaginez că sunt.

Nenni scoate vârful la suprafață pentru a doua oară, se repoziționează zece metri mai încolo și reîncepe procedura. Eu rămân pe loc, privind cerul și întrebându-mă dacă aș fi acceptat – pentru o viață mai bună – această sarcină ingrată când eram student. Probabil.

Îl aud pe Nenni chicotind și strigându-mă.

Mă duc la el. Nenni îmi apucă mâna și mi-o pune pe extensia de bară.

– Ascultă! Simte vibrațiile!

Nenni lovește ușor bara cu degetul ca pe un diapazon. Sunetul străbate bara până spre vârful adâncit în pământ, pierzându-se într-un ecou slab. Mă uit spre locul unde îl simt pe Nenni.

– Ecoul sugerează că ai găsit o adâncitură, o cavitate?

– Simte vibrațiile! îmi spune el, lovind din nou bara.

Slăbesc strânsoarea barei, pregătit să simt vibrațiile la fel de slabe ca ecoul. Dar nu simt nimic.

– Nimic, îi spun eu.

Nenni lovește din nou bara, de data asta mai tare. Vibrațiile coboară spre vârful îngropat în pământ, unde se pierd înghițite în adâncul insondabil. Sunt gata să mă declar înfrânt în lupta cu vibrațiile, când le simt deodată intensificându-se. Au părăsit adâncul pământului și se

ridică la suprafață. O dovadă în plus a existenței unui spațiu gol.

– Și acum ce facem?

– Măsor mărimea și ne întoarcem la Napoli.

– Și apoi?

– Mâine îmi trimit echipa aici și vom avea vasele pentru americani și japonezi. Dar și pentru soția ta. E ușor.

Îi ignor sugestia.

– Cum vei recunoaște locul?

– Îl voi recunoaște. Nu-ți face griji, *sbirro!*

Mă mișc de colo-colo în timp ce Nenni repetă procedeul de patru ori, strigându-mă numai o singură dată când dovezile sonice sunt certe – există un mormânt acolo.

Abia după treizeci de minute reușim să găsim mașina, când blugii mei sunt deja uzi leoarcă până la genunchi, iar pantofii înoată în apă. Nenni aruncă instrumentele în portbagaj și se urcă în mașină. Mă așez pe scaunul din dreapta, îmi scot pantofii și șosetele și încerc să îndepărtez blugii care mi s-au lipit de piele. În momentul în care Nenni pornește motorul, dau drumul la sistemul de încălzire și îl îndrept spre picioare.

– Nu pot să stau aici ore în șir cu picioarele înghețate.

Nenni nu-mi răspunde și încearcă în următoarele cinci minute să scoată mașina din noroiul în care s-a înțepenit. Încearcă să întoarcă roțile din spate în direcția opusă celei dorite, obligându-mă să împing sau să trag de volan ca să-l ajut.

După ce pornim, Nenni preia din nou controlul asupra mașinii. Nu întâlnim nici un suflet în drumul nostru spre autostradă. Nu vedem nici o lumină. Este o noapte ciudată.

Aştept ca Nenni să-mi spună numele promis. Nu vreau să par disperat, cu atât mai mult cu cât Nenni ştie acum faptul că persoana de contact este soţia mea, iar o persoană de contact care face parte din familie este cea mai bună legătură din lume. Ascultăm până la capăt simfonia a treia a lui Brahms, la pupitrul orchestrei aflându-se Ricardo Muti. Nenni este vizibil impresionat când se rosteşte numele maestrului.

– Muti este cel mai bun, spune el categoric şi mândru.

Apoi, eu îl întreb de ce îl consideră pe dirijorul italian ca fiind cel mai bun – poate pentru simplul fapt că este italian?

În drum spre Napoli, am senzaţia că între mine şi Nenni s-a creat o legătură, că am găsit un teren comun de comunicare, ce depăşeşte sfera lucrurilor negative: câştig, lăcomie, manipulare, ameninţări, teamă. Noile noastre subiecte le implică pe soţiile noastre, mâncarea sau muzica ce ne face sufletul să vibreze – acestea sunt lucruri pozitive. Poate că legătura se datorează tonului degajat, aproape prietenos, cu care Nenni mă întreabă unde stau şi uşurinţa cu care face un mic ocol pentru a mă lăsa la hotel: la urma urmei, este ora trei dimineaţa. Sau poate se datorează unui sentiment de sfială care s-a instalat între noi odată ce am ajuns în faţa hotelului. Nenni rămâne tăcut pe scaun, incapabil să înceapă discuţia despre numele pe care mi l-a promis, ca şi când, în ultimele cinci ore, am devenit cu adevărat prieteni, iar schimbul de informaţii atât de dezgustător, stând într-o maşină pe o stradă întunecată, în toiul nopţii, ar distruge această prietenie atât de fragilă. Mă întreb dacă ar trebui să-l invit

în hotel, la bar, și să discutăm problema în timp ce „descântăm“ o băutură. Rămân însă pe loc.

Nenni oprește motorul și începe să se agite. Se întoarce în cele din urmă spre mine.

– Ce nume vrei ?

Am așteptat atât de mult momentul acesta. Privesc într-un punct mort. În mașină este întuneric, iar noaptea este cenușie. Ajung cu puterea gândului în camera lui Sarah. O văd dormind. Este cufundată într-un somn adânc, de care profită din plin până la ivirea zorilor, înainte de zbârnâitul ceasului deșteptător, când va adopta atitudinea intransigentă față de frigul din dormitor și din baie.

– Vreau să știu în posesia cui se află pânza lui Caravaggio.

Simplitatea cererii mele și imposibilitatea îndeplinirii ei îl fac pe Nenni să izbucnească în râs.

– Las-o baltă, *sbirro!*

– Vreau doar să știu unde este.

Se instalează un moment de tăcere. Îl aud pe Nenni lovind nervos pedalele cu picioarele.

– Știi în mâinile cui se află ?

– De ce vrei tabloul ăla ?

O întrebare de o mie de puncte. Mă gândesc la răspuns. Motivele mele trebuie să pară cât mai logice în concepția lui Nenni. Mă hotărăsc să-i spun adevărul.

– Din același motiv pentru care nici tu nu mai vrei să-l lași pe Savarese să-ți ia toți banii. Vreau ceva pentru mine, doar pentru mine.

– Pânza lui Caravaggio ? întreabă Nenni uimit.

– Nu, îi răspund eu râzând. Îl admir pe Caravaggio de când mă știu, dar lucrurile nu se limitează doar la asta. Mărturisesc că vreau puțină glorie în viața mea.

Rostesc aceste cuvinte pe un ton neutru, rece, placid. Îmi dau seama că raționamentul meu degajă aceeași aroganță care îi permite lui Nenni să creadă că „harul" său îi oferă libertatea de a acționa dincolo de granițele lumii în care a trăit toată viața. Același lucru este valabil și pentru mine. În ciuda dezamăgirii provocate de cariera mea, misiunea de polițist mi-a oferit accesul la lucruri pe care le iubesc, acces pe care poate nu l-aș fi avut în alte circumstanțe.

– Vrei numele celui care are tabloul?

Îmi îndrept privirea spre geamul din dreapta mea, spre piața unde ne-am oprit. Bălțile formate în urma ploii sunt luminate difuz. Autocarele care staționează sunt întunecate și goale. Din când în când se mai ivește câte o mașină de pe o stradă lăturalnică, ce se face aproape imediat nevăzută. Nu ne este teamă că am putea fi văzuți sau urmăriți. Nu trezim interesul nimănui, stând în mașină, în fața hotelului din acest oraș, în ciuda subiectului discuției noastre, a afacerii de amploare și a morților implicate de ea. Nu trezim interesul nimănui, pentru că suntem neînsemnați în acest oraș și – simt eu – neînsemnați în lumea afacerilor cu obiecte de artă. Putem vorbi, așadar, în siguranță.

– Da, Nenni. Spune-mi numele!

Nu mai vreau să rămân doar un simplu pion, nu acesta a fost planul meu.

După o ușoară ezitare, aproape imperceptibilă, Nenni spune, tresărind din umeri:

– Ruffelle. Massimo Ruffelle. Apoi, după o altă ezitare, adaugă, fără să mai tresară: Dar e mort.

O clipă, nu-mi dau seama dacă Nenni își bate joc de mine sau dacă spectacolul de astă-seară nu a fost altceva decât o manifestare a puterii sale: m-a convins să merg cu el, să traversez un câmp pustiu și să-i respect harul – o manifestare absurdă a noului statut pe care l-a atins în viață – un statut inedit față de cel de anul trecut, când era doar un simplu informator. Lovesc cu putere volanul.

– Să te ia dracu', Nenni!

Nenni tresare violent pe scaun, cu trupul contorsionat, respirând rapid și sacadat. Încearcă să vorbească, dar nu reușește din cauza respirației întretăiate.

Nenni nu și-a bătut joc de mine. A fost cinstit. Mă întorc spre el. Disperarea lui este acum vădită; îi provoacă spasme violente. Nu mă mai îndoiesc de faptul că Nenni este disperat să încheie o afacere.

– Ce e, Nenni?

Trebuie să se liniștească înainte de a vorbi. Acest lucru necesită multă putere de concentrare, controlarea respirației, încuviințări din cap, un dialog intern.

– Îmi pare rău. În posesia lui s-a aflat până acum pânza lui Caravaggio. Nu știu unde a ajuns. Dar dacă vinzi vasele antice, îți voi spune un nume. Promit. Dar totul trebuie să se deruleze rapid. Trebuie să încep o nouă viață cu soția mea.

Dă din cap. Mesajul său este cât se poate de clar. Îmi spune că dorința lui de independență depășește noțiunea pericolului pe care îl reprezintă Savarese.

Îi întind mâna. Acest gest nu este menit să pecetluiască afacerea; i-o întind din alte motive – motive pe care

nu le pot defini în totalitate; sunt conștient oricum de faptul că generozitatea și bunăvoința în această lume duc la trădare și nu sunt chiar atât de naiv. Dar îi întind mâna.

Nenni are nevoie de un mic răgaz pentru a-și regăsi stăpânirea de sine și pentru a reuși să-mi întindă, la rândul lui, mâna.

– Te caut eu, îmi spune el în engleză cu un zâmbet.

Zâmbetul meu este crispat. Cobor din mașină. Vreau să-i urez noroc și să-l sfătuiesc să fie atent. Îi spun în schimb pe un ton placid:

– Numele, Nenni! Îl vreau mâine. Ai înțeles? Altfel, mă întorc la Florența și nu te mai pot ajuta.

El dă repede din cap, gest însoțit de o singură tresărire a umerilor.

– Ne-am înțeles.

Urc treptele hotelului. Aud motorul mașinii, care pleacă în viteză. Îmi croiesc drum printre ușile grele ale hotelului și ajung în holul puternic luminat.

În cameră, stând pe pat, cu o vodcă în mână, îmbrăcat într-un tricou și în pantaloni scurți, după ce-am făcut un duș fierbinte, mă gândesc la următorul pas pe care trebuie să-l fac. Dacă Nenni îmi spune numele, ce trebuie să fac mai departe? Îl ajut să vândă vasele antice, să-și facă o viață nouă? Nu pot s-o implic pe Sarah și nici casa de licitații Langdon's. Va trebui să apelez la Gustav. Dar atunci încalc legea – vând vase descoperite ilegal celui mai influent contrabandist din lumea artei. Sunt pregătit să fac asta pentru Nenni, pentru Caravaggio?

Dar dacă Nenni nu-mi dă nici un nume? Aventura se încheie aici? Nu se poate. Voi avea nevoie de luni sau poate chiar de ani întregi ca să mă infiltrez în *'ndrangheta*.

Nenni este singura mea speranță. Singura. Clatin din cap și îmi torn încă un pahar de vodcă. Dacă Savarese bănuiește că Nenni îi subminează afacerea, l-ar putea omorî până mâine. Lorenzo Savarese nu se gândește de două ori când trebuie să omoare pe cineva.

Mă uit la ceasul afișat pe ecranul televizorului. Patru și douăzeci dimineața. Privesc pe fereastră și mă întreb dacă lumina portocalie care se vede deasupra orașului indică zorile. Mi se face somn. Mă întorc pe o parte, cu spatele la geam, și înghiontesc perna ca s-o fac mai comodă. Oare câți oameni îl visează pe Caravaggio în seara asta?

3

Mă trezesc la ora opt scăldat în lumina puternică a dimineții. Mă întorc pe o parte și îmi îngrop fața în pernă. Lumina îmi străpunge camuflajul și îmi intră în ochi. Mă ridic din pat și trag jaluzelele. Camera este învăluită pe loc în întuneric, cu excepția unei raze palide care pătrunde pe sub ușă. Mă urc înapoi în pat: patru ore de somn nu sunt suficiente. Îmi ating cu mâna organele genitale – o zonă de confort. Mintea mea este încețoșată și greoaie, iar eu am nevoie de o minte ageră și tăioasă ca un brici. Mă dor picioarele din cauza frigului și umezelii de aseară. Gâfâi. Am necazuri, necazuri pe termen lung. Sarah. O minte îmbâcsită ca a mea nutrește gânduri melodramatice: nu mă iubește, ceea ce înseamnă despărțire, divorț, eșec. Apoi și mai multe eșecuri. Trebuie să mă relaxez.

Mă concentrez asupra respirației: inspir aer pe nas, încet, îndelung, și expir pe gură. Somnul mă mângâie ușor. Apoi dispare. Mă întorc pe spate, cu ochii deschiși; corpul meu știe că este ziuă. Mă duc la baie și mă uit în oglindă. Nu mă surprinde oboseala care mi se citește pe față. Mă întorc în pat și încerc să-mi amintesc o metodă prin care poți adormi la loc, truc învățat de la o veche prietenă. Trebuie să-ți relaxezi toți mușchii, începând cu degetele de la picioare. Te încordezi, te relaxezi, mergi mai departe. Degetele de la picioare, labele, gambele, șoldurile – fiecare mușchi în parte. Metoda începe să funcționeze. Întunericul din jurul meu este tot mai greu, invadându-mă, contopindu-se cu dorința mea întunecată de a dormi, cu dorința mea întunecată de a uita.

Mă trezesc la doisprezece și jumătate, plin de vitalitate. Intru și ies din duș în doar câteva minute, cu mintea limpede, odihnită, energică. Este important acum să-l aștept pe Nenni. Așteptarea face parte dintr-o acțiune și mai importantă. Salvarea tabloului lui Caravaggio.

La ieșire, îi spun recepționerei ca voi lipsi două ore dacă mă va căuta cineva.

Soarele strălucește pe un cer albicios. Este cald. În Spaccanapoli, luminițele de Crăciun, care au fost lăsate până la Bobotează, sunt dezactivate acum. Asist la o zarvă creată de cei care, cocotați în vârful scărilor înalte, așezate aproape perpendicular pe ziduri – dezasamblează cablurile electrice cu beculețe colorate. Toți cei aflați pe stradă își exprimă opiniile. Schimbul de replici este dur, mânios; câțiva oameni spun glume și râd. Eu urmăresc gestica spectatorilor: fiecare sfat nedorit este însoțit de

un gest care anulează directivele precedente sau invocă o putere mai mare datorită căreia trebuie să le urmezi sfaturile. Oamenii cocoțați pe scări le răspund mânioși și gesticulează violent: lăsați-ne în pace! – par a spune. Șirurile de luminițe se întind pe toată lungimea străzii Spaccanapoli, iar dacă lucrurile vor continua în acest fel, vor reuși să le scoată pe toate abia la Crăciunul viitor.

Intru într-un mic restaurant, unde comand *spaghetti vongole*[1] și apă. Încerc să mă încurajez, spunându-mi că Nenni își va respecta promisiunea. Că până la sfârșitul zilei voi afla un nume. Apoi, va trebui să găsesc o soluție ca să închei afacerea. Cum voi reuși să pun mâna pe tablou? Mafioții sunt dornici de competiție și preocupați de propria lor imagine. Prima trăsătură le deschide apetitul pentru afaceri riscante, cea de a doua îi orbește, făcându-i vulnerabili. Amândouă îi transformă în niște oameni nestatornici. Nu trebuie uitat niciodată că nu sunt niște oameni de afaceri obișnuiți. Ei nu cunosc noțiunea de corectitudine. Totul trebuie să se desfășoare după bunul lor plac și numai în favoarea lor. Partenerii lor trebuie să pornească într-o afacere de pe o poziție dezavantajoasă și să negocieze termenii *în favoarea lor*, folosindu-se în acest scop de tactica preferată de negociere – violența. Violența și „adjuvanții" ei: intimidarea, amenințările, șantajul, tortura, bătaia. Din experiența pe care am acumulat-o infiltrându-mă printre acești oameni, am înțeles că lumea lor se derulează în jurul acestei forțe ireductibile. Violența este chintesența existenței unui mafiot.

---

[1] Spaghete cu scoici (n. tr.).

Părăsesc restaurantul cu mai puţină energie şi nu atât de optimist. Disputa legată de luminiţele de Crăciun continuă, după ce s-a mutat doar la câţiva metri distanţă de locul iniţial. Alţi spectatori, aceleaşi sfaturi, aceleaşi gesturi. La hotel nu mă aşteaptă nici un mesaj. O întreb pe recepţioneră dacă a observat pe cineva dând târcoale – este imposibil ca individul ăsta să nu-ţi atragă atenţia, îi spun. Dar n-a văzut pe nimeni. Rămân în bar în compania unei sticle de apă şi a ziarului *La Repubblica*. Citesc articolele absent. Prea puţine mă interesează. Aţipesc la un moment dat. Din când în când, străbat cu privirea holul de la intrare, simţindu-l pe Nenni în apropiere; dar nu văd pe nimeni, doar gresia strălucitoare, cu modele aurii, şi tablourile cumplite care înfăţişează oraşul Napoli înainte de război. Termin de băut apa, arunc ziarul în fotoliul de lângă mine şi mă duc în cameră. Este ora patru după-amiaza. Mă întind în pat, acoperindu-mi ochii cu braţul. Este o nebunie. O nebunie curată. Chiar şi în cazul în care voi obţine numele dorit, ce voi face mai departe? Care este afacerea? Afacerea care îi va determina să mi-l ofere? Nu am nici una. Este imposibil să recuperez tabloul lui Caravaggio. Nimeni nu a reuşit să-l recupereze până acum şi asta din motive întemeiate. Mă ridic din pat şi mă uit pe fereastră. Chiar dacă soarele este sus pe cer, Napoli pare mult mai întunecat decât Florenţa. Stomacul mi se contractă, am nişte spasme cumplite care îmi taie respiraţia. De ce mi se întâmplă asta? Oare pentru că n-ar trebui să fiu în Napoli? Corpul meu încearcă să-mi transmită ceva? Nu. Aşa mi se întâmplă întotdeauna. Aşteptarea este un proces dificil. Aşteptarea presupune să stai la pândă în întuneric. Lumea este întotdeauna învăluită în

umbră atunci când aştepţi. Îmi aţintesc privirea spre acoperişurile neclintite din Napoli şi mă aud întrebând cu voce tare: Unde eşti, Nenni? Unde eşti?

4

La ora nouă seara, mă îndrept spre *trattoria*. Mă bazez pe ipoteza, ultima mea ipoteză, că – dacă Nenni a obţinut numele dorit – s-ar putea să mă aştepte acolo, iar dacă nu a obţinut nici o informaţie, este puţin probabil să fie în singurul loc unde l-aş putea găsi – aşadar, indiferent de situaţie, voi şti în ce ape mă scald.

Nenni nu este acolo. Mă hotărăsc să mai stau şi să mănânc, poate apare între timp. Comand *fritto misto*, friptură şi cel mai tare Taurasi. Beau mai mult decât mănânc şi simt că m-am îmbătat deja. Dau sticla la o parte când ospătarul îmi aduce friptura. Nu este bine făcută, este plină de cartilaje şi are un gust puternic de sânge şi ulei de măsline. Mănânc doar jumătate, apoi îmi umplu paharul cu vin. Comand o altă sticlă. Oare ce face Sarah acum? Ce zi e azi? Joi. Dacă nu a ieşit în oraş, atunci stă în bucătărie, cu mâncarea în farfurie şi furculiţa în mână, ascultând radioul şi răsfoind paginile unei reviste. Poate că este timpul să plec acasă. Să renunţ la nebunia asta. Să-mi canalizez energia spre căsnicia mea. Clatin din cap. Nu căsnicia mea are nevoie de ajutor, ci eu. Trebuie să-mi vindec eul tinereţii – să devin un singur eu. Acum, sunt alcătuit doar din particule dezbinate, particule disperate, pe care nici o forţă nu le poate îmbina. Dragostea pentru Sarah.

Dragostea pentru Caravaggio. Resentimente, dorințe acerbe, susceptibilitate. Toate plutesc în derivă. Spulberate de vânt. Îmi torn un alt pahar de vin și îl dau pe gât.

Odată cu nota de plată, ospătarul îmi aduce un pahar de limoncello. Este rece ca gheața, foarte tare și dulce; îmi taie setea provocată de o sticlă și jumătate de vin roșu. Părăsesc restaurantul la fel de nesigur pe mine cum era Nenni cu două seri în urmă.

Aerul nopții este cald și apăsător, promițând o altă repriză de ploaie. Mă simt amețit. Rezultatul adrenalinei sau al diminuării ei, amestecat cu alcool. Mă îndrept spre Spaccanapoli, drumul cel mai drept spre hotel. Trebuie să trec prin Forcella. Unde dracu' e Nenni? Când ne-am despărțit aseară, am fost convins că până acum voi ști deja în mâinile cui se află tabloul lui Caravaggio, iar marea mea problemă ar fi fost, pe scurt, găsirea modalității prin care aș fi putut să-l ajut. Acum nu mai sunt sigur decât de faptul că acest lucru nu se va întâmpla în seara asta. Îmi pierd echilibrul și mă prăbușesc pe caldarâm. Reacțiile mele sunt extrem de lente. Mă lovesc cu genunchii de cimentul dur, iar mâinile îmi alunecă în față; reușesc doar să-mi protejez capul, împiedicându-l să se zdrobească de caldarâm. Simt o durere acută în genunchi; mâinile mă înțeapă și mă ard. Mă lupt să mă ridic în picioare, simțindu-mă jalnic și ridicol. Îmi scutur hainele de mizerie și pietrișul din palme. Mă uit în jurul meu. Napoli este pustiu.

Nici urmă de Nenni la hotel și nici un mesaj. Mă îndrept direct spre camera mea și spre minibar. Mă întind pe pat și beau două beri cu puțin whisky. S-a terminat. E timpul să plec acasă. Ce-aș fi făcut în final dacă aș fi

aflat numele? N-ar fi fost oare doar o modalitate de a zămisli visuri fantastice? De a concepe soluții ideale prin care aș fi recuperat tabloul, deși n-aș fi avut la dispoziție mijloacele necesare materializării acestor soluții? De a-mi imagina și de a mă scălda în gloria pe care mi-ar fi adus-o recuperarea tabloului? De a savura metamorfoza pe care aș fi suportat-o ulterior? Dintr-un simplu polițist... ce-aș fi devenit? Chiar așa, ce-aș fi devenit? O celebritate în lumea artei? Totul ar fi durat doar cincisprezece minute. Ridicol. Jalnic. Totul ar fi dus la un eșec covârșitor, știu asta. Un singur motiv îți garantează succesul. Un singur motiv în viață. Dragostea și convingerea că numai eu voi îndrăzni să fac nebunia asta. Numai eu îmi voi asuma riscul. Eu, Danny Wright – un desperado în lumea artelor frumoase. Izbucnesc în râs, un râs profund, puternic; eul meu spulberat în vânt, plutind în derivă, râde, râde, râde.

Dorm cu intermitențe. Dorm cu intermitențe, știind că Sarah nu poate să ia legătura cu mine, știind că Nenni ar fi trebuit să apară până acum, știind că mă simt amorțit din cauza băuturii, dar și amorțit în general, deși durerea își face încă simțită prezența. Dorm cu intermitențe deoarece întunericul a devenit apăsător. Și în cameră se simte aceeași senzație pe care o simți în amurg la Napoli – tulburătoare, îngrozitoare, amenințătoare. Îți creează impresia că orice se poate întâmpla în această cameră, în acest moment, în acest întuneric. Dorm cu intermitențe pentru că mi-e teamă. De obicei nu mi-e teamă. Nu de întunericul din Napoli. Nu de singurătatea unei camere de hotel. Nici de implicațiile jocului de aici.

Și nici măcar de toate aceste lucruri combinate. Mi-e teamă pentru că eul meu este dezechilibrat și eu ignor asta. Sau este dezechilibrat tocmai pentru că eu ignor acest lucru și acum nu mai știu ce gândesc sau ce-ar trebui să gândesc – gânduri stăruitoare, gânduri care mă ajută să-mi îndeplinesc bine misiunile, care mă ajută să mă mențin în viață. Și acestea sunt motive serioase care stârnesc teamă. Dorm cu intermitențe pentru că recepționez mesajele pe care mi le trimite corpul meu, iar el știe că n-ar trebuie să fie în acest pat, în această cameră, în acest oraș sau în această țară, deși nu știe unde ar trebui să fie. Dorm cu intermitențe pentru că mintea mea este întunecată și nu vrea să se liniștească – este programată să-mi mențină drumul drept prin lume.

PARTEA A DOUA

FLORENȚA, MAFIA OBIECTELOR DE ARTĂ ȘI CAMORRA

I

Mă întorc la Florența la ora zece dimineața. Este încă frig – mai frig decât atunci când am plecat. Vântul este și mai tăios. Cerul înalt este de un albastru-pal. Nu se mai vede nici urmă de zăpadă – nici lapoviță, nici bălți pe străzi. Totul este uscat. Aerul este străveziu, pictat parcă în tonalități argintii.

Călătoria cu trenul mi-a oferit un somn fără vise. Nimic nu mi l-a umbrit: nici Nenni, nici Caravaggio, nici Sarah. M-am cufundat într-un întuneric fără margini. Dar în clipa în care m-am trezit, am știut imediat că nu mă voi întoarce acasă.

Mă opresc în partea de nord a domului – locul preferat de unde admir catedrala. De aici, învăluit în umbra ei, ascuns între zidurile ei din marmură și clădirile din stuc de vizavi, îi captez undele metafizice. De aici, domul metamorfozează orașul, din acest unghi întunecat

ți se dezvăluie o priveliște de vis. Fără el, lumea este doar un desen pe hârtie, cel mult un model arhitectural, lipsit de consistență și importanță. Plasat însă în acest loc, de unde cupola este invizibilă, se produce o alchimie extraordinară, iar cerul de deasupra capătă valențe cu totul ieșite din comun – devine el însuși o cupolă: o cupolă albastră, înaltă, cerească, iar clădirile de vizavi par să prindă viață – fiecare cornișă, oblon sau balcon abundă de viață. Zidurile nu mai sunt doar niște simple hotare care delimitează spațiul, ci sunt niște obiecte corelate cu alte obiecte: pereții, tavanele înalte, podelele imense, toate corelate, dau viață colțurilor, camerelor, mobilei și altor obiecte – adorate, pierdute, abandonate. Văd cu o claritate tactilă un pantof, un cercel, o monedă.

Plec mai departe. Am fost de multe ori aici și știu că această experiență nu mă va transforma. Știu că nu voi fi martorul transsubstanțierii lucrurilor obișnuite în lucruri poetice, în lucruri spirituale – o metafizică metropolitană care nu-mi va schimba convingerile – și știu, fără umbră de îndoială, că aceasta este o altă modalitate prin care putem percepe lumea și că uneori trebuie să percepem lumea în acest fel dacă vrem să ne păstrăm sănătatea mintală.

Străbat Via del Proconsolo și ajung pe Via Dante. Biroul agenției American Express este înțesat de oameni. Treptele din piatră sunt uscate, iar în aer plutește un miros slab de dezinfectant. În apartament este iarăși mai frig decât în Florența. Aprind aragazul și soba din sufragerie. Îmi verific telefonul ca să văd dacă am primit vreun mesaj. Da, am primit de la Jim, de la Sarah și de la un vechi prieten. Numai unul singur de la Sarah. Îmi spune că trebuie să am grijă de mine, că mă iubește și vrea să mă

știe în siguranță. Este preocupată de siguranța mea. Mă asigură de iubirea ei și nu vrea să mă știe în pericol – asta înțeleg din mesajul ei. Sentimentul de vinovăție s-a transformat în îngrijorare și sentimentalism – concepe scenariul unei tragedii. Dar ea nu mă iubește de fapt, nu-i așa? N-am de unde să știu asta. Devin paranoic.

Jim îmi spune că Roma este pregătită să-mi ofere un nume. Îi pot contacta direct. Notez numele și numărul de telefon.

Deschid laptopul și accesez Internetul. Mă invadează e-mailurile – spamuri, dar și e-mailuri de la prieteni, de la Sarah, Jim și Francesca. Știu ce-mi scrie Sarah: același mesaj, cuvânt cu cuvânt, pe care mi l-a trimis pe telefonul mobil; întotdeauna procedează așa. Îl accesez oricum. Este identic. Semnează „Sarahx". Care este același lucru. Mesajul de pe mobil se încheia cu un sărut.

Accesez e-mailul Francescăi.

Unde ești, misteriosule?

L-a trimis joi. Să-i răspund? Poate ar fi mai bine să nu o fac. Citesc e-mailurile trimise de Jim. Mesaje irelevante. Nu-mi dă ordin să mă întorc la Londra. Nimic nu-mi dă de înțeles că știe unde am fost, că știe care este scopul vizitei mele. Să-i spun acum? Caravaggio – ăsta e motivul pentru care am venit aici. Este undeva în Calabria. În mâinile unui bătrân. Îi scriu un e-mail.

Jim,

M-am întors la Florența. Anul trecut... am văzut într-adevăr tabloul Nașterii Mântuitorului. *Îmi pare rău,*

ar fi trebuit să-ți spun.... fă tot ce este necesar!... Este în Calabria. La est de...

Mă opresc. Chiar vreau să-i spun asta acum? Presa va afla în doar douăzeci și patru de ore. Goldini și oamenii săi vor ateriza imediat în Reggio di Calabria. Tabloul... va dispărea până atunci. Va fi ascuns undeva, într-un loc unde va suporta alte deteriorări. Într-un beci, într-un garaj sau într-o magazie. Este în siguranță dacă nu află nimeni despre existența lui? Îmi ignor gândurile pe care sunt gata să le exprim cu voce tare. Nu trebuie să uit de Storaro. Cât de mult se va apropia de tablou? Îmi dau seama că mă îngrijorează mai puțin perspectiva ca Storaro să găsească pânza și mai mult perspectiva de a cădea în mâinile poliției. Dar, oricum, nu-l va putea găsi fără intervenția poliției. Așa că tabloul este în siguranță dacă nu-i trimit e-mailul lui Jim. Nu va ajunge în mâinile altora. Șterg e-mailul și scriu altul.

Jim,
M-am întors în Florența. Am primit informațiile. Voi lua legătura.
Salutări,
Danny

Scot mobilul din buzunarul paltonului și o sun pe Sarah la serviciu. Îmi răspunde spunându-și numele cu vocea ei răgușită.

– Eu sunt.

– Bună, Dan, spune ea pe un ton placid, ironic de placid.

– Ce faci?

– Muncesc, așa cum fac întotdeauna când nu ești aici. Succesul meu se va datora în totalitate absenței tale.

– Pari obosită.

– Puțin. Tu ce faci? Unde ai fost? M-a sunat Jim. Voia să știe dacă mi-ai spus ceva despre tabloul lui Caravaggio – *Nașterea Mântuitorului.*

– Și ce i-ai spus?

– I-am spus că nu mi-ai pomenit niciodată de el. De ce întreabă?

O clipă cred că o voi lua razna: suspiciunile lui Jim; ignoranța lui Sarah; tăcerea mea. Mi se pare că tabloul nu mai este în Calabria, ci înlăuntrul meu: existența lui se îmbină cu a mea.

– Dan?

Clatin din cap obosit.

– Mi s-a părut că l-am văzut vara trecută. Am vrut să verific.

– De ce n-ai spus nimic despre asta?

– Nu știu. Nu am spus nimănui.

– Ce se întâmplă cu tine, Dan?

A obosit să tot facă presupuneri, a obosit să mai interpreteze dovezile evidente din care reise că ceva nu e în regulă.

Nu știu ce să-i răspund. Ce se întâmplă când pasiunea se transformă în deziluzie? Aș vrea să-i spun că sunt o cauză pierdută, dar știu că Sarah nu agreează slăbiciunea, nici în cazul ei și nici în cazul celor din jur.

– Nimic. Totul este legat de munca mea.

– Jim mi-a mai spus că vii acasă cât de curând.

Să-l ia dracu' pe Jim!

– N-ar fi trebuit să spună asta.

– De ce nu?

– Pentru că nu știe ce se întâmplă aici.

– Dar *ce* se întâmplă acolo, Dan?

Oare care a fost replica lui Storaro legată de călătoriile făcute de unul singur? Uităm cine suntem și facem lucruri disperate ca să ne definim?

– Promit că voi veni acasă cât de repede voi putea.

– Ești sigur?

– Da. Și când voi veni, va trebui să purtăm o discuție serioasă.

Replica mea este însoțită de un moment de tăcere.

– Sarah!

Simt o nuanță diferită în glasul ei chiar înainte de a vorbi; vocea este la fel de răgușită, o șoaptă aproape, dar rostește cuvintele printre dinți, încercând să-și stăpânească frustrarea.

– Despre ce să mai vorbim, Dan? Am mai discutat despre toate astea.

Nu-i răspund. Frustrarea ei a ajuns la limită.

– Dan!

– Ce e?

– Nu te înțeleg. Spui că vrei să vorbim și apoi amuțești dintr-odată.

Știm amândoi că acuzația ei nu este corectă: acesta este felul ei de a ataca.

– Spune-mi un lucru! Ești mulțumită de direcția în care merg lucrurile?

– Nu, firește că nu. Dar nu cred că mai este nevoie de o altă discuție inutilă despre deziluziile tale, privilegiile mele și despre toate celelalte aspecte pe care le analizezi

fără încetare. De ce nu accepți situația așa cum este ca să ne putem trăi viețile în liniște?

Aș vrea să fi spus „viața noastră" – totul s-ar fi rezolvat de la sine.

– Oare toate căsniciile oamenilor cu pretenții sunt identice cu a noastră?

– Nu știu, iubitule. Se pare că tu ești cel care știe totul despre oamenii cu pretenții.

– Sarah, te iubesc și vreau să fac tot ce-mi stă în puțință să avem o căsnicie fericită.

– Dacă e adevărat ce spui, de ce nu ești aici, acum când ai putea să fii?

Nu știu ce să-i răspund. Ne luăm la revedere pe un ton placid, fără să fi găsit vreo soluție pentru problemele noastre.

Mă cufund în fotoliu și accesez din nou e-mailul Francescăi: „Unde ești, misteriosule?"

Habar n-am de ce fac asta, dar îi răspund.

M-am întors la Florența. Nu mai e pic de zăpadă. Sunt singur în weekend.

E adevărat tot ce-i scriu. Îi trimit e-mailul. Aștept. Voi primi un răspuns rapid? Nu. Analizez informațiile pe care le-am primit de la Roma referitoare la întâlnirea mea cu procurorul. Sun. Mi se spune cu fermitate cum trebuie să procedez. Stabilesc contactul azi sau luni, apoi nimic până în momentul în care este absolut necesar să reiau legătura. Nu trebuie sub nici o formă să dezvălui ceva persoanei de contact. El știe doar că sunt în misiune la Florența, trimis de la Roma, unde lucrez oficial. Superiorii mei au

hotărât să-mi stabilească un punct de legătură dacă se ivește vreo problemă. Ei nu se așteaptă de fapt să se ivească vreo problemă, îmi spun eu, nu se așteaptă să se întâmple ceva. Așa cum am bănuit de la bun început, o persoană influentă încearcă să mușamalizeze afacerea.

– Bine, este tot ce spun înainte de a închide.

O sun pe Sarah.

– Tot eu sunt.

– Bună, „tot tu ești".

– Asta este o misiune idioată. Promit că voi veni în curând acasă.

– Dan, nu mai face promisiuni!

– Crede-mă! Până la sfârșitul săptămânii, voi fi acasă. Promit!

Ea înțelege că acum este momentul să fie generoasă.

– Abia aștept.

Este amiază. Stau la o cafenea în aer liber, cu o cafea și un sandvici în față, și cu un album al operelor lui Caravaggio deschis la întâmplare. Nu citesc nimic. Sunt înfofolit în palton, cu gulerul tras peste urechi. Este frig. Întorc plictisit paginile albumului. Nu mă gândesc la nimic. Mă uit doar la fotografii. Aștept ca persoana de contact să-și facă apariția. Mă uit la ceas. Mai întorc o pagină și mă întind; dacă nu te miști, frigul te prinde în colți. Mă concentrez asupra tabloului *Prinderea lui Hristos*. Unul dintre preferatele mele. Este un Hristos pe care îl recunosc – o forță intelectuală și spirituală de neclintit. O oglindă care acuză ipocrizia. Un personaj charismatic prin frumusețea perfectă a trăsăturilor sale. Tabloul sugerează supunerea în fața martiriului.

Procurorul se așază vizavi de mine și îi cere chelneriței să-i aducă un espresso. Este mai tânăr decât m-am așteptat: în jur de patruzeci de ani. Are o ținută neîngrijită, un lucru neobișnuit pentru un profesionist italian: un costum maro, o cămașă gri și o cravată maro tricotată. Ne strângem mâinile peste masă.

– Signor Comanini.

– Care este motivul real pentru care ai venit aici?

Este iritat; este o zi foarte friguroasă și el știe la fel de bine ca mine că totul este o pierdere de vreme.

– Nu știu ce ți s-a spus.

– Că misiunea ta este să verifici sistemul de securitate de la Uffizi, poliția.

Eu încuviințez din cap.

– Și atunci de ce m-au implicat și pe mine?

Mâinile mele înmănușate alunecă peste paginile albumului. Două tablouri ale *Cinei la Emmaus* – oare Caravaggio a pictat cel de al doilea tablou deoarece perspectiva lui s-a întunecat, a devenit mult mai complexă? A simțit nevoia să-l înfățișeze pe Hristos ca pe un om înțelept, un om al destinului, dar și un om al credinței? Eu îl prefer pe Hristos din cel de al doilea tablou – el este mai presus de glorie, de miracolul învierii; a devenit o metaforă.

– Misiunea mea este să verific sistemul de securitate de la Uffizi, poliția. Nu știu de ce te-au implicat și pe tine. Poate că nu au încredere în mine.

Procurorul dă cafeaua pe gât.

– Poate că n-au încredere în tine. Dar nici eu n-am încredere în ei. După o scurtă ezitare, adaugă: Așa că s-ar putea să fim de aceeași parte a baricadei.

– De ce te-au ales pe tine?

– Nu știu. Tatăl meu a fost Giovanni Comanini. Se spune că cei din Cosa Nostra l-au ucis. Ce să zic! Mai important este cine trage sforile decât cine apasă pe trăgaci.

Îi studiez chipul. Pe cine avem aici: un adept al teoriei conspirației sau un cruciat în adevăratul sens al cuvântului?

– Stau aici o săptămână. Ar trebui să fiu la Londra și să încerc să-mi salvez căsnicia.

– Atunci întoarce-te acasă! N-ai ce să descoperi aici. Este o farsă.

– Am numărul tău de telefon.

Procurorul se ridică în picioare.

– Ai numărul meu de telefon, dar eu nu lucrez pentru acești oameni. Dacă ai necazuri, întoarce-te acasă! Florența este o destinație de vacanță. Nu se mai întâmplă nimic aici.

– Și atunci tu de ce te afli aici?

– Este casa mea.

Îl privesc îndepărtându-se. Ce părere am? Este oare demn de încredere? Închid albumul, arunc pe masă câțiva euro și plec. O zi de muncă: o discuție, purtată cu stângăcie, la o masă în aer liber, între doi oameni care nu vor să se mai întâlnească niciodată.

Îmi amintesc momentul asasinării lui Giovanni Comanini. I-au pus o bombă în mașină. Se afla în drum spre tribunal, unde urma să condamne doi mafioți importanți. S-a spus la vremea respectivă că eliminarea unui om, dușman declarat atât al guvernului, cât și al Mafiei, a intervenit la momentul oportun.

Ajuns în apartament, găsesc un e-mail de la Francesca. Îl accesez.

Hai să ne vedem diseară la ora șapte!

Îi răspund:

Unde?

Răspunsul ei vine imediat:

Aici.

Să sperăm că nu este vorba de o capcană, iar ea nu joacă rolul momelii! îmi spun eu obosit. Dar cum ar fi posibil acest lucru? Ea crede că sunt scriitor. Pe nimeni nu interesează persoana mea.

Mă îndrept spre fereastră. Oare câte ore am petrecut în fața ferestrelor? De obicei, în hoteluri, adesea în apartamente. Priveliștea pare mereu aceeași. O stradă. O alee. O parcare. O altă fațadă a hotelului. Ferestre întunecate. Casc plictisit. Urăsc acest aspect al profesiei mele. Așteptarea. N-ai nimic de făcut. Nu știi ce se va întâmpla în continuare. Cunoașterea succesiunii faptelor presupune întotdeauna: un telefon; o discuție; o întâlnire; expresia unui chip; sau nașterea unui gând, la duș, înainte de a adormi sau cu puțin înainte de a te trezi. Dar acum sunt convins că aici nu se va întâmpla absolut nimic. Mă întreb de ce mă aflu la Florența. Acesta nu este nici măcar domeniul meu de activitate. Eu recuperez tablouri, închei afaceri cu oameni duri, fără scrupule. Nu mă infiltrez. Nici nu lucrez sub acoperire. De ce mi-au încredințat misiunea asta? Pentru credibilitate. Nu arăt ca un polițist. Nu mă comport ca un polițist. Reprezint alegerea ideală

ca să mă strecor în Uffizi. Oare prezența mea în Florența este legată de faptul că am văzut tabloul lui Caravaggio? Nu cred. Atunci am pus prima dată piciorul în Calabria, prima dată când am luat legătura cu *'ndrangheta*, prima dată când am negociat cu *cosca*[1] aceea. A fost o afacere simplă. Am fost transparent. Am spus că lucrez de cealaltă parte a baricadei. Am clarificat lucrurile de la bun început. Nu are nici un rost, nu există nici un motiv să mă atragă într-o cursă. Și chiar dacă ar exista cea mai mică posibilitate să fi supărat pe cineva atât de tare încât să-mi dorească moartea, de ce m-ar fi chemat aici? Lucruri de acest gen nu se întâmplă în Florența. Așa cum a spus și procurorul, este o destinație de vacanță.

Mă cufund în fotoliu, îmi sprijin capul de spătar, închid ochii și mă gândesc la singurul atentat la viața mea. Într-o baracă, în pădure, la cincizeci de kilometri de Viena. Un est-european, dotat cu mușchi, a hotărât să elimine toți martorii. Misiunea mea era să negociez condițiile în care va avea loc schimbul de marfă. Nu aveam nici o legătură cu părțile implicate. Guvernul elvețian și un grup de iugoslavi – sârbi. Totul s-a derulat rapid. Un om s-a prăbușit la pământ, împușcat de două ori în piept, iar eu eram următorul pe listă, arma fiind deja îndreptată spre mine. Spre fața mea. Țeava părea un con uriaș, un gol întunecat, fără fund. Mă uitam țintă la ea. Credeam că am și văzut glonțul îndreptându-se spre mine, ieșind de pe țeavă. Moartea se apropia cu mișcări lente. Am respirat adânc și mi-am înregistrat sfârșitul dând un semn de viață. Dar glonțul nu m-a nimerit; a ieșit într-adevăr

[1] Clan mafiot din Sicilia (n. tr.).

de pe țeavă. Și s-a înfipt undeva în pământ. Am înșfăcat o scândură din apropiere și l-am lovit cu putere pe atacator – de nenumărate ori. Intenționat, voiam să-l termin. Printre lovituri, îmi spuneam că l-am văzut ucigând un alt om, iar eu eram următorul pe listă, așa că gestul meu era îndreptățit. L-am lovit din acest motiv. Ca să înțeleagă: Nu ucizi oameni după bunul tău plac! Nu mă ucizi tu pe mine! L-am lăsat lângă cel pe care îl ucisese, gândindu-mă că va muri dacă nu-l va găsi cineva imediat. Iar șansele ca cineva să-l găsească în baraca aceea, într-o pădure de pe malul Dunării, erau minime.

Când m-am întors la hotel, recepționera m-a întrebat dacă fusesem la sala de fitness, atât de odihnit și de plin de energie arătam. În cameră, m-am analizat în oglindă. Chiar așa arătam.

Nu am suflat nici un cuvânt nimănui. Vestea descoperirii celor două cadavre a fost adusă la cunoștința superiorilor mei. Le-am spus că i-am lăsat în viață pe cei doi bărbați, care, în momentul plecării mele, făceau tot soiul de glume pe seama prostituatelor din Viena. Cum au sfârșit așa – unul împușcat, iar celălalt bătut până și-a dat ultima suflare – nu aveam de unde să știu. Am spus că în această tranzacție au fost implicați foarte mulți oameni, că a fost o afacere dezorganizată. Doar știți cum procedează nenorociții ăstia de est-europeni! Ce așteptau cei doi indivizi? m-a întrebat Jim. N-am stat să-i întreb.

Afacerea i-a provocat mari dureri de cap lui Jim. Pe mine nu m-a tulburat deloc. Nu m-am schimbat după această experiență. Vioiciunea pe care am simțit-o inițial a fost consecința glandelor suprarenale, șocul metabolic ulterior. Nu m-a speriat acest lucru. Era un proces

firesc. Nu mă interesa decât faptul că am reușit să rămân în viață. O săptămână mai târziu, m-am căsătorit.

Într-o noapte, înainte de căsătorie, am întrebat-o pe Sarah dacă simte că m-am schimbat cumva. Stătea lângă mine, cu capul pe pieptul meu, jucându-se cu părul meu pubian, umed după o partidă de sex. Ești întotdeauna minunat, mi-a spus ea, crezând cu tărie în spusele ei. Și eu am crezut-o – eram un individ cumsecade: cinstit, demn de încredere, sincer, loial. Și nu m-am mai gândit la asta – la forța care m-a determinat să lovesc un om până a murit.

Mă trezesc, având imprimată în minte imaginea celor doi oameni morți în pădure. Frunzele se aștern deja peste trupurile lor inerte. Lumina pălește. Lumina este maronie, ca frunzele copacilor, ca susurul râului. Amintirile sunt acum niște scene desprinse parcă dintr-un film. Eu nici nu mai apar în scenă. Doar cei doi bărbați întinși la pământ, simulând moartea în lumina maronie, sub frunzele purtate de vânt. Apoi îmi amintesc senzația de ușurare pe care o transmiteau trupurilor lor când nu mai simulau moartea. Nu înțeleg asta acum. Nu înțeleg ce s-a întâmplat cu ei după moarte, cum au devenit atât de ușori.

Mă trezesc din nou; de data asta, de-a binelea – sunt lac de sudoare și suferind. Mă simt ușor, ușor ca în brațele morții. Pustiit și maroniu. Ușor ca frunzele.

Mă aplec spre monitorul computerului. Mișc pad-ul ca să dezactivez opțiunea „sleep". Am primit un e-mail. De la Jim. Îl șterg. Ceasul din colțul monitorului arată cinci și un sfert. E timpul să mă pregătesc.

Fac un duș, mă spăl pe dinți și îmi tai unghiile. Îmi curăț pantofii. Miros loțiunile aftershave ale gazdei mele

și aleg una. Mă îmbrac. O sun pe Sarah acasă și pentru că nu o găsesc, îi las un mesaj în care îmi reiterez promisiunea de a mă întoarce în țară până la sfârșitul săptămânii viitoare. Arunc telefonul pe pat și ies din apartament. Parfumul loțiunii de ras se îmbină cu mirosul de dezinfectant care plutește în aer; amestecul nu este neplăcut.

Strada este întunecată și pustie. Numai biroul agenției American Express este luminat; lumina răzbate până în mijlocul drumului. Vântul tăios a dispărut, lăsând în urmă un frig static. Mă îndrept cu pași repezi spre Uffizi. Altcineva – un om mai în vârstă – mă conduce în biroul Francescăi. Ușa este deschisă. Ea stă la birou și vorbește la telefonul mobil, jucându-se absentă cu ochelarii. Laptopul este închis. Nu mai văd nici o scrumieră și nici un roman de dragoste. Vorbește pe un ton șoptit, ca și când i s-ar adresa unui copil. Este nervoasă, supărată pe interlocutorul ei. Nu mă observă stând în pragul ușii. Poartă aceeași rochie de in, asortată de această dată cu un pulover subțire, crem, decoltat. La gât are un șirag de mărgele verzi, strălucitoare. Buclele îi saltă vesele în timp ce vorbește. Nu sunt niciodată rebele? Stau întotdeauna la locul lor? Până și respirația ei le inspiră să tresalte.

Francesca termină conversația, închide telefonul și se sprijină de spătarul scaunului. Abia acum mă observă. Se apleacă spre birou, își pune ochelarii și mă privește fără să spună nimic. Ridic mâna, semnalându-i cu întârziere prezența mea. Francesca privește fotografia Cartier-Bresson, țuguindu-și gânditoare buzele.

– M-a sunat Storaro. Voia să știe dacă mai am fotografia asta. Face o pauză, apoi continuă: M-a întrebat ce cred despre tine. Nu mă întreabă niciodată lucruri de acest gen.

– Şi el are aceeaşi fotografie pe perete.

Bănuiesc că ea ştie asta, dar nu o interesează prea mult. Se ridică în picioare şi ocoleşte biroul, venind în faţă şi urcându-se pe el. Se prinde cu mâinile de margine şi loveşte uşor cu călcâiele structura de stejar.

– De ce oferă bărbaţii femeilor cadouri de acest gen?

– Ce fel de cadouri?

– Expresiile altor bărbaţi.

– Sperăm să fiţi impresionate în aceeaşi măsură ca noi, sperăm ca emoţia provocată de cadoul nostru să se întoarcă la noi, sperăm ca voi să credeţi că noi i-am inspirat pe autori şi că în acest fel vă veţi îndrăgosti de noi.

Francesca analizează răspunsul meu.

– Bărbaţii nu cred asta, nu?

Eu rămân în pragul uşii.

– Nu, nu cred asta. Dar pe această idee îşi bazează acţiunile. Interesant, dar cu cât pare mai neverosimilă, cu atât bărbaţii o transformă într-o strategie. Nu ştiu de ce, dar aşa stau lucrurile.

– De unde ştii toate astea?

– Am pus-o şi eu în practică. Am făcut aceeaşi greşeală. Ştiu să descifrez mintea bărbaţilor.

– Dar mintea femeilor?

– Ea nu este destinată descifrării, îi răspund eu zâmbind.

– Dar pentru ce este destinată?

Cad pe gânduri şi îi răspund după o uşoară ezitare:

– Este polivalentă, sau, cel puţin, aşa ni se spune.

Francesca râde şi coboară de pe birou.

– Vrei să luăm masa împreună diseară?

– Mi-ar plăcea, dar probabil că ai altceva mai bun de făcut...

– De ce crezi că aş avea altceva mai bun de făcut?
– Nu ştiu.
– Aşa e, nu ştii.

Francesca trece pe lângă mine, obligându-mă să mă lipesc de cadrul uşii. Îi dă anumite indicaţii lui Silvio, care a apărut de aiurea, indicaţii pe care nu le înţeleg, dându-i în acelaşi timp câteva chei.

– Trebuie să trec mai întâi pe acasă. Putem mânca la un local din apropiere.

Maşina Smart este parcată lângă Antico Fattore, lipită de zid. De data asta, Francesca trebuie să se caţere peste scaune ca să ajungă la volan. Ne îndreptăm spre sud, traversăm râul Arno şi ajungem în Lungarno Serristori; Francesca stă din nou într-o parte la volan.

– O să murim amândoi.

– Am treizeci şi şapte de ani şi n-am avut niciodată un accident.

Ajungem la o intersecţie, unde virăm la dreapta şi trecem pe sub arcada porţilor medievale ale oraşului. După ce parcurgem o sută de metri, Francesca parchează maşina.

– Rămâi aici! Vin în două minute.

Coboară din maşină şi dispare într-o intrare de vizavi, lăsând portiera deschisă. Îmi aţintesc privirea în întunericul de afară. Abia aştept să ajung la restaurant. Să beau ceva. În compania unei femei, cu care voi atinge şi alte subiecte, nu doar despre viaţa noastră, despre catastrofa pe care o reprezintă viaţa noastră.

Francesca reapare, se urcă în maşină şi trânteşte portiera. S-a rujat pe buze. Nu mai poartă ochelari. I-a înlocuit probabil cu lentile de contact.

– Așa e mai bine, spune ea, întorcând mașina pe străduța îngustă.

Trecem din nou printre porțile orașului și ne oprim. De data asta, reușim să ieșim din mașină fiecare pe partea lui. Localul este puțin mai departe, spre dreapta. Francesca deschide ușa cu familiaritate, fără să bâjbâie. Este un local tipic, învăluit în întuneric, unde este cald și unde miroase a mâncare și a dulciuri – a migdale. Deasupra ușii din spate, tronează un desen mare, care îl înfățișează pe Dante în profil. Două cupluri stau la masă. Doi oameni de afaceri stau la bar, având fiecare în față o ceașcă de cafea.

Francesca îl salută pe ospătar și comandă o sticlă de Pinot Grigio, specificând firma producătoare. Ia cu o mână cele două pahare de pe bar, iar cu cealaltă apucă sticla.

– Începem ușor, în stil italian.

Se așază la o masă lângă fereastră și își scoate din buzunar țigările și bricheta pe care le pune lângă sticlă și pahare. Torn vinul. Ciocnim și bem.

– Este bine să petreci seara de vineri în compania cuiva. Cel mai greu lucru, când ești singur, este să-ți umpli weekendurile.

Îmi vine greu să cred că o femeie cu talentul, frumusețea și poziția socială ale Francescăi se plânge de singurătate.

– Nu te cred.

– Chiar așa ? De ce nu ? În Florența nu sunt bărbați disponibili. Iar eu nu vreau o relație de lungă durată. Sunt singură de peste un an. Face o pauză, apoi continuă : Firește, nu trebuie să uit de Storaro. Dar el nu e genul meu.

– De ce nu ?

– Este prea posesiv.

– Da, îmi dau seama.

– Cum îți dai seama?

– Anumiți bărbați fac viața femeilor un iad din cauza caracterului lor posesiv. În general, sunt bărbați instabili, care însă au foarte multe lucruri de oferit și cred că acest lucru compensează caracterul lor posesiv.

– Te încadrezi în această categorie?

– M-am încadrat.

– Și tu ce ai de oferit drept compensație pentru caracterul tău posesiv?

– Cred că Storaro este înzestrat cu multă charismă.

– Nu te-am întrebat despre Storaro. Vreau să aflu câte ceva despre tine.

Nu răspund.

– Este o întrebare destul de ușoară. Trebuie doar să fii sincer.

– Vrei să știi care sunt calitățile care îmi recompensează defectele și comportamentul reprobabil?

– Da.

Insistența ei mă face să zâmbesc.

– Nu prea știu sigur.

– Ba da, știi.

– Ca în orice situație, există mai mulți factori.

– Și care sunt acești factori?

Francesca zâmbește jucăușă: este un zâmbet sincer, vesel. Ochii ei sunt însă serioși, meditativi. Am senzația că privesc doi oameni diferiți.

– De ce te interesează?

– S-ar putea să mă ajute să-i înțeleg mai bine pe bărbați și poate că nu va mai trebui să iau masa vineri seara în compania unor englezi misterioși.

Aştept ca expresiile de pe chipul ei să se omogenizeze. Dar zâmbetul rămâne vesel în timp ce ochii sunt serioşi.

– Să înţeleg că mă aflu într-o poziţie dezavantajoasă?

– Deocamdată eşti aici.

– Bine. Dar tot nu ştiu ce răspuns să-ţi dau.

Expresia ei se schimbă în sfârşit; zâmbetul nu e mai atât de jucăuş, iar ochii au căpătat o strălucire aparte.

– Cred că şi tu eşti charismatic. Dar nu ca Storaro.

– Mulţumesc.

Francesca ridică din umeri, fără să fie convinsă că a avea charismă este într-adevăr o calitate, s-a cam săturat probabil de atâta charismă. Schimb subiectul discuţiei.

– Vreau să-ţi mulţumesc pentru că m-ai invitat la masă în seara asta.

Francesca ia o înghiţitură de vin.

– Pari un tip cumsecade. Englezii par întotdeauna cumsecade. Nu sunt foarte chipeşi. Dar tu eşti o excepţie. Arăţi foarte bine, după părerea mea.

Mă aştept să-mi zâmbească, dar ea continuă:

– Este mai interesant să vorbeşti despre înfăţişarea unui bărbat decât despre cea a unei femei. Italienii sunt îngâmfaţi, dar îi spun mereu unei femei că este frumoasă – cred că astfel devin fermecători, sensibili. Artişti! Face o pauză, apoi adaugă: Spune-mi câte ceva despre soţia ta.

Nu sunt prea încântat de turnura pe care au luat-o lucrurile, de felul în care mă manevrează.

– Soţia mea este foarte frumoasă. Foarte inteligentă. Sunt un bărbat norocos.

– Cum o cheamă?

– Sarah.

Francesca pare să cadă pe gânduri.

– De cât timp sunteţi căsătoriţi?

– Nu de prea mult. Aproape de un an.

– Sunteţi fericiţi?

Îi evit privirea, nu-mi place discuţia asta.

– Să înţeleg că nu?

– Ba da, ba nu. Suntem fericiţi într-un anumit sens, după cum spunea Tolstoi.

Îmi beau vinul; Francesca umple din nou paharele.

– Şi locuiţi la Londra?

– Da.

– Nu-mi place Londra. E un oraş prea mare. Şi prea murdar. Nu are *bella figura*.

Sunt conştient de faptul că discuţia s-a transformat dintr-un flirt jucăuş într-o conversaţie anostă despre un oraş care nu stârneşte interesul nici unuia dintre noi. Iau pachetul de Pall Mall al Francescăi şi scot o ţigară.

– Îmi dai voie?

– Fumezi?

– Am fumat.

– Ce-ar spune soţia ta?

– Nu e aici.

Francesca îmi aprinde ţigara cu bricheta. Flacăra stăruie între noi în timp ce eu trag cu putere din ţigară. Fumul ajunge direct în plămâni. Simt un amestec de greaţă şi căldură; fiecare muşchi din corp se relaxează. Sunt şase luni de când nu mai fumez, şase luni relativ liniştite în comparaţie cu poveştile cumplite referitoare la crizele prin care treci când te laşi de fumat pe care le-am auzit. Mai trag de câteva ori din ţigară şi o sting în scrumieră.

– Mă cam ameţeşte.

– Hai să plecăm! Francesca se ridică de pe scaun aruncând pe masă câteva bancnote. Mi-e foame.

Ea a băut două pahare de vin spre deosebire de singurul pahar pe care l-am băut eu. Amețeala pare mai accentuată acum când stau în picioare.

– Fac eu cinste.

– Dar eu te-am invitat.

– Atunci plătim jumi-juma.

Francesca ridică din umeri. Ieșim din local și trag adânc în piept aerul rece ca gheața; plămânii mei par mici, condensați și uscați.

– Unde mergem?

– Acolo, răspunde Francesca, arătându-mi un mic restaurant de vizavi. Ferestrele sunt opace. Din interior răzbate o lumină difuză. Traversăm repede strada, îmboldiți de frig. Îi deschid ușa Francescăi. Mesenii sunt fie cupluri, fie oameni de afaceri, aceeași clientelă ca aceea din bar. Francesca alege o masă lângă fereastra opacă, afară totul este negru. Ni se aduc meniurile. Francesca dispare în spatele meniului ei, eu îl las pe masă și îl citesc așa. *Primo piatti, secondo piatti* – opțiuni variate, apetisante, greu de ales.

– Ce-mi recomanzi?

– Totul este foarte bun, răspunde o voce din spatele meniului, parcă imaterială. O să comand rizoto și apoi cotlet de vițel.

Eu aleg supă florentină de ceapă și friptură de iepure foarte condimentată.

Francesca se consultă cu ospătarul în privința alegerii vinului. Ea vrea ceva care să se potrivească celor patru feluri de mâncare; trebuie să existe un sortiment care să îndeplinească această condiție, crede ea. Îi urmează

sfatul ospătarului care îi recomandă un vin Barolo. Se uită la mine și ridică din sprâncene. Am făcut o alegere interesantă – citesc în privirea ei. Pare fericită, zâmbetul și ochii ei trădează acest lucru.

Discutăm despre Storaro. Îi povestesc despre vizita pe care am făcut-o la galerie, evident cu ajustările de rigoare. Pe tot parcursul discuției, Francesca pare amuzată, probabil că a mai auzit varianta asta. Îmi spune că, în ciuda banilor, a puterii și a notorietății sale, nu se deosebește de alți bărbați: trebuie să-și dovedească superioritatea. Orice bărbat care se află pentru prima dată în compania lui Storaro trebuie să-i înfrunte caracterul competitiv, în special dacă este însoțit de Francesca. Ea crede că am procedat foarte bine; majoritatea bărbaților cedează prea repede în această confruntare. Apoi adaugă:

– În momentul de față, este și mai nesuferit pentru că pierde foarte mulți bani.

Vreau să aflu mai multe detalii.

– Nu este nici un secret. Nu știe să se ocupe de afaceri. Cheltuiește bani doar pe lucrurile care îi plac foarte mult. Nu face investiții. Sau dacă face, acestea se încadrează în niște planuri nebunești. Casa pe care o construiește îl costă o avere. A început-o acum doi ani și nu este nici pe jumătate terminată. Mai are câteva sute de milioane, dar, când pierzi un milion pe zi, nu mai pare o sumă atât de mare.

– Se confruntă cu probleme atât de serioase?

– El așa spune, dar când este vorba de Storaro, nu poți să pui niciodată mâna în foc.

Ospătarul strânge farfuriile și sticla de vin, urmând să ne aducă felul doi. Francesca mai comandă o sticlă de vin. Își aprinde o țigară, oferindu-mi apoi pachetul. Eu refuz.

– Știi ce fac eu la Uffizi? mă întreabă ea, devenind dintr-odată serioasă.

– Nu.

– De toate și nimic. Totul ține de politică. Cu cât o instituție este mai mare, cu atât mai plictisitoare devine activitatea acesteia.

– Nu cred că activitatea galeriilor Uffizi poate fi plictisitoare.

– Nu a galeriilor. Ci afacerea în sine. Nu știu, dar cred că o femeie are nevoie de puțină strălucire.

– Atunci, mută-te la Gucci!

Ea începe să râdă.

– Ești din Florența?

– Nu, din Roma. Dar dacă aș lucra acolo, aș fi nevoită să-mi văd prea des părinții. Și n-aș suporta. Sunt amândoi avocați. Unul este procuror, iar celălalt, avocat al apărării. Sunt vedete. Apar tot timpul la televizor, unde vorbesc despre procesele importante, un lucru stupid, după părerea mea.

– Părinții mei nu sunt vedete, spun eu în engleză.

Francesca trece imediat, cu ușurință, de la italiană la engleză.

– Cu ce se ocupă părinții tăi?

– Tu nu-i vezi pe ai tăi. Eu nu vorbesc de-ai mei.

Ce-ar crede despre mine dacă i-aș spune că sunt simpli comercianți, care își vând marfa în piață, precum cei din Mercato Centrale?

Se așterne o clipă de tăcere. Chipul Francescăi trădează nedumerirea.

– Nu cred că ești scriitor.

Zâmbesc și observ că mă privește cu ochii pe jumătate închiși. Poate că nu poartă lentile de contact și face un efort ca să mă vadă.

– De ce spui asta?

– Când ai intrat luni în biroul meu, mi-am spus: individul ăsta nu e scriitor. Și atunci, ce caută aici?

– Crezi că mă dau drept scriitor doar pentru că vreau să mă apropii de tine?

– Mi-a trecut și asta prin minte, dar ai văzut ce cărți citesc.

– Și atunci de ce crezi că mă aflu aici?

– Ca să scrii un articol despre *Doni Tondo* pentru National Gallery.

– Plictisitor, dar adevărat.

Ospătarul ne aduce cel de al doilea fel de mâncare și Francesca gustă de câteva ori din el, preferând în schimb să mângâie paharul de vin și să mă analizeze cu privirea. Eu mă năpustesc asupra friptulii de iepure. Nu mi se pare că mă las sedus de această femeie, dar din motive necunoscute, ea pare fascinată de mine. Îmi mențin convingerea că nu vrea să mă atragă într-o capcană.

Trecând din nou pe italiană, Francesca mă întreabă:

– Ce ai de gând să scrii despre *Doni Tondo*?

Acum mi se ivește ocazia de a-mi risipi toate suspiciunile. Teza mea va fi foarte simplă, îi explic eu. Nu este un tablou religios. Nu trădează evlavie. Este primul tablou umanist, care nu ține seama de canoanele vremii sale. Primul tablou care înfățișează demnitatea umană

necondiționată de credință. În concepția mea, Michelangelo este precursorul marelui pictor/psiholog – Caravaggio. Primul pictor umanist.

După ce-mi închei micul discurs, Francesca spune simplu:

– Interesant.

Și își bea vinul. Apoi adaugă:

– Aș vrea să pot scrie și eu. Dar calitățile mele sunt farmecul și eficiența. Ridică mâna pentru a anula orice tentativă de a o contrazice. Și continuă: De fapt, este o combinație foarte rară. Farmecul joacă un rol mult mai important decât ne place s-o recunoaștem. Eficiența este și ea o condiție *sine qua non*. Cu toate acestea, nu se încadrează în topul atributelor celor mai dorite.

– Dar ești, de asemenea, o femeie inteligentă, nu-i așa?

– Sunt fermecătoare și eficientă, atâta tot.

Vinul o împinge spre un sentimentalism exagerat. Am băut împreună aproape trei sticle de vin, iar discuția noastră o ia acum pe un făgaș evaziv, tipic celor purtate la beție.

– Dacă tot vorbim despre calități, ei bine, ale mele sunt... charisma, am și discutat despre asta, și frumusețea fizică...

– Tu poți să scrii.

– Poate.

– Ești scriitor.

– Nu putem fi cu toții înzestrați cu acest talent.

Francesca își toarnă în pahar ultimele picături de vin.

– E timpul să luăm un *digestivo*[1].

---

[1] Băutură care stimulează digestia (n. tr.).

Ea comandă unui ospătar aflat în trecere două *grappa*[1]. Apoi, mă privește cu ochii ei mari, în timp ce buclele dansează vesele odată cu mișcarea bruscă a capului.

– Beau cam mult pentru o italiancă. Semăn cu femeile din țara ta.

– Bei tu Bacardi Breezer și apoi te arunci într-o partidă de sex? o întreb eu râzând. Mă îndoiesc.

– Te-aș putea uimi cu performanțele mele.

Sosesc cele două *grappa*, iar Francesca îl roagă pe ospătar să curețe masa. Își mai aprinde o țigară și îmi oferă pachetul. Eu clatin din cap.

Bem *digestivo* în tăcere. Francesca oftează uneori și privește strada pustie prin fereastra opacă. Eu nu mă gândesc la nimic, *grappa* risipindu-mi gândurile, înecându-le într-un întuneric plăcut. Sunt beat și sunt fericit că sunt beat. Sarah a dispărut, misiunea mea a dispărut, Caravaggio a dispărut, chiar și Francesca pare să se estompeze.

– Ai terminat? Putem să plecăm?

Pe o farfurioară din metal, lângă nota de plată, văd o carte de credit. Mă trezesc din visare și clatin din cap. Francesca zâmbește, sprijinindu-și bărbia în palmă în timp ce ține țigara aprinsă periculos de aproape de bucle.

– Îți mulțumesc foarte mult.

– N-am terminat încă cu tine.

Starea de beție în care ne aflăm ne împiedică să simțim frigul de afară. Ne îndreptăm încet spre mașina ei.

– O las aici, spune Francesca, dacă mă conduci acasă.

Dau din cap într-un mod exagerat. Strada este învăluită în întuneric; doar luna ne călăuzește pașii. Francesca

---

[1] Rachiu de tescovină (n. tr.).

se împiedică de o piatră de pe caldarâm, buclele îi sar sprintene pe umeri.

După ce parcurgem o sută de metri, Francesca dispare în întunericul care înghite intrarea spre locuința ei. Pentru o clipă, cred că nu o voi mai vedea în seara asta, dar apare din nou, luminată de flacăra gălbuie a brichetei sale. Mă privește țintă.

– Voi fi sinceră cu tine. Poți să vii cu mine ca să facem dragoste sau poți să pleci, nu mă supăr.

Nu știu ce să-i răspund. Ea continuă:

– Depinde de tine. Putem să facem dragoste și să mă culc după aceea sau pot să mă masturbez și să mă culc după aceea.

Izbucnesc în râs, consecința nervozității mele și a sincerității ei. Trebuie să recunosc că alegerea îmi aparține, ea se va simți bine indiferent de hotărârea mea. Cred că preferă prima variantă, dar nu sunt sigur. Îngaim un răspuns neinteligibil, de genul „Păi...“, și aș vrea să-i explic că sunt căsătorit, dar nu vreau să par atât de desuet. Dar sunt căsătorit și știu că, dacă mă voi culca acum cu Francesca, voi pune punct căsniciei mele.

– Aș vrea... crede-mă! Aș vrea să fac asta. Dar nu pot, nu pot...

Francesca mă ia de mână.

– Nu te speria! Nu poți s-o faci, ești căsătorit și îți iubești soția. Pleacă!

Eu rămân pe loc.

– Pleacă! Du-te și masturbează-te! Și apoi, spune ea, jucându-se cu flacăra brichetei, te vei culca și nu te vei mai gândi că nu ai...

Se oprește; înțelegem amândoi ce-a vrut să spună.

Mă aplec spre ea, ocolind flacăra, și o sărut pe buze. Francesca ia degetul de pe aprinzătorul brichetei și lumina dispare. O simt încă acolo, aproape de mine.

Mă întorc și pornesc pe stradă, gândindu-mă: poți face cale întoarsă până să ajungi la porțile orașului. Te va aștepta, dar nu mai mult de-atât...

Trec de arcada înaltă fără să mă opresc din drum. Ajung la Ponte Vecchio fără să încetinesc pașii. Ajung în apartament fără să mă gândesc la tot ce s-a întâmplat. Deschid unul dintre cele trei albume cu picturile lui Caravaggio și îl răsfoiesc, prin fața ochilor trecându-mi nuanțe de maro-închis, roșu-închis, auriu-închis, tonalitățile palide sau proaspete sau murdare ale pielii, umbre și lumini, tonalitățile acțiunilor disperate ale oamenilor, demnitatea acțiunilor umane. Primul pictor umanist? Da. Recunoaștem trăirile trupului – dorințele, indulgența, slăbiciunile, depravarea. Transcendența lui. De ce n-am cedat în seara asta, maestre? Pentru că mi-am conceput un plan de bătaie și trebuie să-mi păstrez forțele. Ajung la tabloul *Nașterea Mântuitorului*. Acesta este oare izvorul fidelității mele? De ce sunt aici și nu acasă? Ascultă, maestre, puterea, fidelitatea și dragostea nu sunt suficiente ca să-ți recuperez pânza – mai am nevoie de ceva!

2

Mă trezesc și îmi întorc fața pe pernă. Deși nu-mi amintesc prea bine evenimentele care au avut loc spre sfârșitul serii de ieri, știu că nu s-a întâmplat nimic rău.

Sunt măcinat însă de vinovăție, dar și de un sentiment de sfială. Mă aplec spre noptieră, iau telefonul și o sun pe Sarah. Îmi răspunde o voce moale, răgușită.

– Eu sunt.

– Cât e ceasul?

– Zece dimineața.

– Nu e prea devreme, nu?

– Nu cred. Nu pentru adulți.

– Dar noi suntem adulți?

Am prins-o încă adormită, nepregătită pentru luptă; nu s-a învăluit încă în mantia agresivității.

– Da, îi răspund eu.

– Da, poate că suntem. Dar în ultimul timp, ne-am ciondănit ca niște copii, nu-i așa?

– Poate nu ca niște copii, dar cu siguranță ne-am tot ciondănit.

– Mi-e dor de tine, Dan.

– Chiar ți-e dor?

– Mi-e greu să vorbesc despre lucrurile astea. Înainte de a te cunoaște, eram o femeie intransigentă.

– Trebuie să vorbim despre lucrurile astea până descoperim fondul problemei.

O clipă, nu mai rostește nici un cuvânt, apoi spune:

– Ne confruntăm cu o problemă, nu-i așa?

– Măcar am căzut de acord asupra acestei chestiuni.

– Mi-e teamă că eu sunt vinovată. Și nu pot să îndur sentimentul de vinovăție.

– Cred că amândoi suntem vinovați.

– Ce sentimente îți copleșesc sufletul în aceste momente?

Nu știu ce răspuns să-i dau. O consider vinovată. Pentru incapacitatea ei de a înțelege. Pentru că se ascunde în spatele mantiei agresivității.

– Sunt convins de dragostea mea pentru tine, dar trebuie să hrănești această certitudine dacă nu vrei să se ofilească.

– Deci *eu* sunt vinovată?

Tonul cu care rostește întrebarea nu trădează poziția ei defensivă – dimpotrivă, pare cu adevărat îngrijorată.

– Poate că eu sunt vinovat de faptul că nu mă iubești...

– Doar nu crezi asta, nu-i așa? Crezi în schimb că eu sunt vinovată pentru toate problemele noastre?

– Dar *mă* iubești? Ea nu-mi răspunde imediat, așa că o strig: Sarah!

– Cred că da, Dan.

O spune plină de speranță, de parcă ar fi căutat o garanție: dacă tu crezi că iubești pe cineva, atunci înseamnă că îl iubești cu adevărat, nu?

Pentru o clipă, sunt cuprins de un vârtej de sunete puternice, de zgomote metalice, care mă asurzesc. Mă simt rău. Îmi dau seama acum că nu dragostea ei am pus-o sub semnul îndoielii, ci generozitatea ei sufletească.

– Dan!

– Sunt pe fir.

– Încerc să fiu sinceră cu tine. Cred că te iubesc, dar nu sunt convinsă pe deplin. Mi-e dor de tine când nu ești aici; mă supăr când spui că trebuie să pleci undeva. Cred că arăți minunat. Dar asta nu înseamnă că sentimentele mele pentru tine sunt aceleași. Ca la început. Încetez să mă mai gândesc la tine; pot să fac asta. Îmi continui viața, întrebându-mă uneori dacă exiști cu adevărat. Îmi

spun adesea: ne iubim, suntem căsătoriți – așa că trebuie să mergem mai departe împreună. Dar ceva scârțâie – nu știu ce – tu ești expertul, tu ești psihologul în relația noastră. Ce crezi că se întâmplă cu noi?

Glasul nu-i trădează încă agresivitatea; pare că, în timpul discuției noastre, a realizat că acesta este momentul când trebuie să ne rezolvăm problemele și face acest lucru în maniera sa directă și sinceră.

– Nu știu ce ni se întâmplă. Poate că ne-am căsătorit prea repede. Căsnicia este cea care ne împiedică să ne exprimăm sentimentele sau să le descifrăm. Ne temem că, dacă nu am fi căsătoriți, n-am mai fi împreună. Fac o pauză – oare și ea crede asta? Tace – așteaptă să spun mai mult. Sarah, continui eu, toate relațiile trec printr-o perioadă dificilă. Suntem amândoi speriați, pentru că traversăm o perioadă dificilă la nici un an după ce ne-am căsătorit. Suntem bântuiți de gândul: Oare nu acesta este momentul în care ar trebui să savurăm fericirea supremă? De aceea, conștientizăm faptul că ne confruntăm cu o problemă serioasă. Dar lucrurile nu sunt deloc simple. Dacă am fi împreună, poate că situația n-ar mai părea atât de gravă. Să spunem că ne aflăm într-un impas de o zi? Nu cred. Este mai bine să spunem că traversăm o perioadă dificilă.

– În acest fel, lucrurile capătă sens pentru mine, spune Sarah, vădit mulțumită de acest răspuns.

Mă irită ușurința cu care a acceptat analiza mea, dar trebuie să recunosc că se străduiește să înțeleagă situația.

– Ești mulțumită de explicația mea? De faptul că traversăm o perioadă dificilă, dar că vom trece peste asta? Poate că în acest fel conștiința noastră se va mai liniști puțin. Și revederea noastră va fi cu adevărat o bucurie.

– Așa e. Te întorci vinerea viitoare, da?

– Da. Definitiv.

– Atunci, hai să facem ceva deosebit! Să ne bucurăm de weekendul pe care îl vom petrece singuri! Să facem fiecare ceva cu totul deosebit!

Entuziasmul ei capătă acum un caracter practic, de vreme ce discuția noastră se bazează pe logică.

– Ideea ta este minunată, Sarah!

– Te iubesc, Dan. Doar că...

– Nu trebuie să te justifici. Știam eu că ești pretențioasă.

– Dar și tu ești o adevărată calamitate la casa omului.

– Cine? Eu?

– Da, tu! Ai amenințat că o să-mi stâlcești prietenii în bătaie.

– N-o să le stâlcesc moaca.

– Dan!

– Ce pot să mai spun? Obișnuiam să mă iau tot timpul la bătaie când mă întorceam acasă de la școală. E o practică veche.

– Mă simt mult mai bine acum, îmi spune ea, râzând.

– Te sun mai târziu.

Las telefonul pe genunchi și închid ochii. Vrea să mă iubească, dar nu poate. Mă ridic din pat și mă duc la baie. Mă privesc în oglindă. Nu știu ce sper să descopăr, urme de întuneric sau de lumină lăuntrică, ceva care să-mi descifreze sentimentele pe care le încerc acum, dincolo de paranoia, de disperare, de dorințele spulberate în vânt. Îmi analizez și limba, fără să știu însă ce caut.

Mă înfășor cu un prosop în jurul taliei, apoi mă duc în sufragerie și aprind aragazul și focul în sobă. Mă uit pe

fereastră și văd ochiul de sticlă al domului. Este timpul să concep o tehnică de abordare a misiunii mele, pe care trebuie s-o pun în practică de luni. În primul rând, trebuie să pun mâna pe o listă a angajaților de la Uffizi. În al doilea rând, trebuie să-i identific pe cei care ar ceda în fața unui șantaj. În al treilea rând, trebuie să-i fac să vorbească. Cunosc procedura, procesul, dar nu este domeniul meu de activitate. Urăsc să încerc să mă bag pe sub pielea cuiva. Eu nu vrăjesc oamenii – nu în acest fel. De aceea, fac „afaceri" cu mafioți; ei nu reacționează la farmecele umane. Reacționează la violență. Și nu mă sperii prea ușor. Oamenii nu reușesc să mă sperie. Acesta este domeniul meu de activitate.

În apartament s-a făcut o „bură" de căldură; în bucătărioară arde focul, iar aerul din jurul sobei s-a dezmorțit și el puțin. Intru în baie, fac un duș și mă îmbrac, apoi deschid laptopul. Nu aștept e-mailuri importante; Jim mă va lăsa în pace în weekend, considerând că un polițist are destule probleme ca să mai fie deranjat la sfârșit de săptămână de alți polițiști. Sarah, pe de altă parte, se bucură de minivacanța ei, acum după ce am ajuns la un numitor comun. În plus, mă îndoiesc că voi primi vești de la Francesca. Mă invadează spamurile, cu subiecte pornografice, despre Viagra, despre afaceri ipotecare sau vânzări piramidale. Nimic de la Jim sau de la Sarah; m-am înșelat în privința Francescăi.

Storaro m-a rugat să te invit astăzi să-i vizitezi casa cea nouă. Vom asista la „progresul muncii". Vin să te iau la ora douăsprezece.

Mă uit la ceas: este unsprezece patruzeci. Să-i răspund? Sunt în întârziere? De ce mă invită Storaro? Ce crede Francesca după tot ce s-a întâmplat aseară? A acceptat să mă conducă, dar s-a mai răzgândit și altă dată. Crezând-o pe cuvânt, ajung la concluzia că i-ar fi convenit orice situație. Mă îmbrac și ies din apartament.

Smart-ul este parcat vizavi. Nu este încă doisprezece. Îi bat în geam. Francesca mă privește prin ochelari și îmi face semn să mă îndepărtez. Dă jos mașina de pe bordură ca să-mi facă loc să intru. Ne sărutăm în fugă, dar cu afecțiune, pe fiecare obraz.

– Nu e departe. Pe deal. Sub Fiesole. Ai ajuns cu bine aseară?

– Da, mulțumesc.

Nu sunt singur dacă evitarea subiectului referitor la cele întâmplate aseară este menită să-mi sugereze să procedez și eu la fel sau dacă a acceptat pur și simplu decizia mea de a-i refuza invitația.

– Îți mulțumesc pentru o seară minunată, îi spun eu, privind-o în ochi în timp ce conduce în poziția ei preferată, privindu-mă în timp ce ocolește domul.

– M-am distrat foarte bine. Ai vorbit astăzi cu soția ta?

– Da.

– Te-ai simțit mândru de tine?

– Nu, îi răspund eu râzând.

– Cred că unul dintre spionii lui Storaro ne-a văzut. *A insistat* să venim astăzi.

Sunt convins că a făcut-o cu un anumit scop. Nu prea știu cum să joc în această partidă. Care sunt planurile lui Storaro? Ce-a aflat? Mă consideră oare un rival în lupta

pentru găsirea obiectului adorației sale și va încerca să mă demaște în fața Francescăi: „Apropo, Francesca, știai că individul asta e polițist? Nu e scriitor. Și nici expert în artele frumoase. Doar un simplu polițist sub acoperire. Ce zici de asta?" Cred că totul depinde de ce a descoperit despre pânza lui Caravaggio.

Traficul nu este intens în centrul Florenței; se aglomerează însă când ocolim Piazza della Libertà și ne îndreptăm spre Fiesole. Mă întorc spre Francesca, ce și-a păstrat poziția la volan.

– În ce stare de spirit era când ne-a invitat?

– Era vesel. Vorbăreț. Insistent. Știi tu...

Nu știu.

Aproape de vârful dealului, Francesca virează la dreapta și intră pe un drum îngust, mărginit de chiparoși cu frunzele ascuțite ca acele. Peste tot în jurul nostru, construite pe mici platouri săpate în deal, vilele în culori pastelate veghează asupra orașului.

Ajungem în fața unei clădiri în construcție, situată pe un teren de aproape trei acri. Jumătate este terminată și se află în spatele terenului, în timp ce pe fundația din față se înalță schelăria viitoarei construcții. Câțiva muncitori se agită în jur. Storaro este în mijlocul terenului și vorbește cu un bărbat îmbrăcat într-o salopetă albastră. Poartă un palton lung, negru, foarte scump, iar pe cap are o cască albă de protecție; casca e puțin cam mare pentru el, motiv pentru care o tot împinge de pe frunte în timp ce îl ascultă cu atenție pe interlocutorul său, care îi desenează în aer o clădire imaginară.

Francesca parchează lângă marginea terenului. Versantul dealului este foarte abrupt; nimic nu obturează

însă priveliştea pe care ţi-o oferă aceste locuri: Florenţa se întinde la picioarele mele.

– Cine este arhitectul? întreb eu în timp ce coborâm din maşină.

– Rafael Goldberg.

– El a proiectat galeria?

– Da.

– Este aici?

– Mă îndoiesc.

Îmi delectez ochii cu frumuseţea Florenţei, care stă cuibărită la sânul râului Arno – un oraş liniştit. Domul veghează celelalte clădiri ca un leu roşu care se odihneşte în iarba cafenie.

Storaro se întoarce spre noi şi ne priveşte în timp ce ne croim drum printre bălţi, noroaie, materiale de construcţie şi diverse maşinării. Casca îi cade pe frunte; el o împinge la loc. Când ajungem la el, se scuză că nu ne poate întâmpina ca de obicei, pentru că este murdar pe mâini. Francesca se apleacă şi îl sărută. Nu mi se pare că ar avea un plan pentru mine. Dar îmi dau seama că întâlnirea noastră stă acum sub alte auspicii. Francesca nu mai este singura noastră legătură, singurul nostru motiv de rivalitate.

Cercetez împrejurimile în căutarea membrilor echipei Storaro, dar nu văd pe nimeni, nici măcar pe Luca; apoi însă, aproape imediat, auzim zgomotul puternic al unei maşini şi în curând îşi face apariţia un superb Range Rover Vogue, negru cromat, la volanul căruia se află Luca; acoliţii stau în faţă, dar şi în spate.

Mă aplec spre Francesca şi o întreb în şoaptă:

– Indivizii ăştia sunt mereu prezenţi?

Ea îmi răspunde tot în şoaptă:

– Este mereu cineva prin preajmă.

Storaro observă schimbul nostru de replici rostite în șoaptă.

– Așadar, care este scopul vizitei noastre aici? întreabă Francesca, perfect conștientă că suntem urmăriți pentru că am fost surprinși pe picior greșit.

Storaro ne arată casa neterminată.

– Am vrut ca Daniel să-mi vadă casa. Vrei să-mi vezi casa, Daniel? A fost proiectată de Rafael Goldberg. Se spune că tot ce construiește el este „prea frumos". Aș vrea să știu ce înseamnă asta.

Mă îndrept spre singura porțiune a casei care este terminată. Pereții exteriori sunt construiți din cărămizi de teracotă și lemn de cedru închis la culoare, care formează linii șerpuitoare orizontale; acestea sunt prinse una de alta cu scoabe din crom, groase de aproape zece centimetri, care se profilează în exterior ca un soi de exoschelet. Îmi imaginez că, sub soarele torid al Toscanei, cromul va străluci atât de tare, încât va face ape-ape.

Descriu ceea ce văd și îmi exprim opiniile, menționând faptul că liniile create de plăci, cărămizi și metal merg în paralel cu râul Arno. Storaro mă aprobă dând din cap.

– Dar spune-mi, te rog, ce înseamnă „prea frumos"?

O privesc pe Francesca, ce stă cu spatele la noi, cu brațele încrucișate, cu buclele castanii dansându-i pe umeri.

– Îți pot spune din experiență că este un cuvânt critic folosit pentru a desemna o operă sau un obiect perfect din punct de vedere estetic, dar care nu reușește să te impresioneze cu nimic.

Storaro ridică din umeri.

– Dar nu este cazul aici.

– Nu, Storaro, nu este cazul aici. Casa este pur și simplu frumoasă. Când va fi terminată?

Storaro ridică mâinile. Cine știe? Apoi, cu o mână plină de noroi, mă conduce în altă parte, spunându-mi:

– Vino cu mine! Vreau să-ți arăt un alt aspect fascinant al proiectului.

Ocolim porțiunea terminată a casei, coborâm pe niște trepte rudimentare din lemn și ajungem la un promontoriu plat de unde vedem întregul oraș. Înainte de a ne face nevăzuți, îi fac semn cu mâna Francescăi; ea îmi răspunde în aceeași manieră. Storaro îmi spune că acesta va fi un apartament la demisol, care se va extinde dincolo de deal, locul perfect de unde poți privi orașul. Mă uit în hău. Are o adâncime de aproximativ treizeci de metri. Storaro îmi arată porțiunea terminată a casei, ce se înalță deasupra noastră. Din acest unghi, nu se văd nici cărămizile, nici lemnul de cedru, ci doar structura din crom. Ea îți creează iluzia că te afli în fața unei cuști.

Storaro îmi spune că acesta este aspectul cel mai intersant al proiectului. Din oraș, casa va părea o sculptură masivă din oțel; cu toate acestea, se armonizează perfect cu orașul. Acesta este un act subversiv organic. Vrea să-i comentez observațiile, să le apreciez, să le înțeleg. Îmi joc bine rolul. Dar știu că nu acesta este motivul pentru care m-a adus aici. Îi spun asta.

– De ce m-ai adus aici, Storaro?

El izbucnește în râs.

– Ca să-mi vezi casa.

Respir adânc – aerul este umed și rece – simt gust de noroi, mizerie, praf și lemn, toate încorporate în atmosferă.

– Nu-ţi face griji, continuă Storaro, întâlnirea de azi nu este precum cea de data trecută.

– Dacă ar fi, te-aş arunca în hău, îi răspund eu fără să zâmbesc. Dar ameninţarea nu este reală. El izbucneşte din nou în râs.

– Ştii de ce te afli aici.

– Pentru că am vrut să vin.

El nu este un mafiot, iar eu nu am nici un interes să-l flatez.

Se bâţâie nerăbdător; vrea să trecem la lucruri importante, la interesul său primordial. Storaro nu cunoaşte arta conversaţiei. Pasiunile sale sunt reduse, dar merge până în pânzele albe ca să-şi împlinească dorinţele. Este animat de o monomanie periculoasă: obsesivă, agresivă, oarbă, nemiloasă. Dacă nu s-ar fi născut bogat, ar fi reuşit să se îmbogăţească prin propriile sale mijloace, canalizându-şi forţele spre această unică misiune: strângerea averii. Arta nu ar mai jucat un rol atât de important. Îi dau de înţeles că el trebuie să dea startul discuţiei noastre.

– Suntem aici ca să vorbim despre tabloul lui Caravaggio. Nu ai de unde să ştii unde este. Am verificat. Am verificat personal. A fost distrus. În Campania. Cu peste douăzeci de ani în urmă.

Nu rostesc nici un cuvânt. Asta este o poveste veche. Pe care unii încă o mai cred. Se spune că tabloul a fost distrus sau pierdut în timpul unui cutremur lângă Napoli. A mai fost văzut de cel puţin două ori de atunci. Şi există nenumărate mărturii referitoare la existenţa lui şi la rolurile pe care le-a jucat de-a lungul timpului; se spune că a ajuns chiar şi în Johannesburg ca garanţie pentru un

transport de diamante. Storaro știe cu siguranță aceste lucruri. Este iritat de tăcerea mea.

– Crezi că încă mai există?

Mă impresionează într-o oarecare măsură maniera în care îmi pune întrebarea, ce trădează speranță, fascinație, dar și dorința de complicitate: își dorește ca eu să cred în existența tabloului pentru a putea crede și el, deoarece convingerea îi pune sângele în mișcare și vrea să-l simtă fremătând. Pare un copil de opt ani care a aflat despre existența unei cărți de joc fermecate, pe care nimeni nu a văzut-o, dar care este invincibilă.

Îl invidiez pentru entuziasmul său debordant, pentru simplitatea dorinței sale; îl urăsc pentru că nutrește o dorință excentrică, pe care numai indivizii bogați și extravaganți și-o pot permite. Mă las purtat de frumusețea Florenței, dar simt că Storaro mă privește. Pentru o clipă sunt atotputernic. Își dorește cu ardoare un lucru clar, îl dorește într-un mod irațional, fără să mai țină seama de realitate. Încearcă să nu se mai bâțâie pe călcâie, pentru că știe că este un gest de nerăbdare, care îi trădează dorința acerbă, pe care nu o mai poate controla. Este o dorință avidă, disperată, covârșitoare.

Nu mai are nici un rost să tărăgănez lucrurile.

– Nu. Am vrut doar să-ți intru în grații.

Nu știu dacă mă crede. Râde, ca de obicei. Se uită la Francesca. Ea stă acum pe terasament, cu spatele la noi. El o contemplă în timp ce vântul puternic îi lipește hainele de trup și îi răvășește buclele. Pe cine ar alege, mă întreb eu, pe Francesca sau pe Caravaggio? Nu văd nici un motiv pentru care nu i-aș pune această întrebare, atât timp cât la baza întâlnirilor noastre a stat unul dintre

aceste „personaje". Dar nu mai este nevoie să pun întrebarea. Fără să-şi desprindă ochii de la Francesca, îmi spune:

– Dacă ştii unde este tabloul lui Caravaggio, spune-mi! Nu te pune cu mine pentru *ea!*

Îmi dau seama acum de faptul că puterea lui Storaro constă în vulnerabilitatea pe care o conferă lucrurilor care îl înconjoară. Preferinţa lui clară pentru Caravaggio, în defavoarea Francescăi, o aruncă pentru prima dată în braţele vulnerabilităţii. Trupul ei fragil nu poate să mai îndure prea mult bătaia vântului, iar părul răvăşit pare să-i trădeze singurătatea ce o învăluie.

Şi eu mă simt vulnerabil în prezenţa lui. Nu am siguranţa lui. Voinţa lui. Când porneşte în căutarea americancelor blonde şi înalte, îşi exercită voinţa. Şi-a format un anturaj de tineri inteligenţi, înalţi şi chipeşi, care îi exercită voinţa. Se confruntă cu mine, pentru că sunt un individ dur, care s-a confruntat cu alţi indivizi duri, iar voinţa lui îmi recunoaşte această calitate. Este plămădit dintr-un aluat instabil: pare pe jumătate copil, pe jumătate împărat. Pentru prima dată, cred că este la fel de periculos pe cât este de pătimaş.

Nu renunţă prea uşor. Ochii îi strălucesc. Buclele sârmoase opun rezistenţă vântului.

– Dacă ştii ceva despre Caravaggio, spune-mi! Vreau tabloul acela! Ai înţeles?

Două motive mă determină să continui jocul: în primul rând, este un exerciţiu de voinţă, iar în al doilea rând, vreau să-i intru şi mai mult în graţii de vreme ce a renunţat la Francesca. Mă aplec spre urechea lui; îl simt cum se încordează.

– Ar arăta minunat în galeria ta, Storaro. Ar deveni celebră. Fac o pauză și apoi îi pun mâna pe umăr. Mă surprinde faptul că nu te-ai apropiat de el în ultimele zile.

Îl simt debordând de entuziasm; are în sfârșit un motiv ca să creadă în existența tabloului. Îmi imaginez că în mintea lui a apărut deodată un perete alb – un perete pregătit pentru piesa de altar gigantică. Și chiar asta vede cu ochiul minții: o fuziune de ocru și auriu. Gândurile i se citesc pe chip: este convins acum că tabloul se află undeva în lume. Indiferent ce i s-ar spune.

Îi privesc casa, cu prelungirile ei proeminente, cu liniile șerpuitoare, cu teracota și lemnul de cedru. O voce lăuntrică îmi spune: Și ce dacă? Atâta vreme cât tu nu-l poți găsi, trebuie să-i oferi această șansă lui Storaro. La urma urmei, va avea grijă de el, va cheltui bani pentru el, îl va expune cu dăruire și venerație. Dar o altă voce îmi șoptește: La dracu' cu acest copil bogat, cu pasiunile lui extravagante și voința lui vorace! În această piesă este vorba despre un puști sărac, ce încearcă să reaprindă flacăra pasiunii înainte de a fi prea târziu.

Storaro îmi mulțumește dând umil din cap. Eu îl bat ușor cu palma pe spate. Cele două gesturi pecetluiesc înțelegerea dintre noi. Storaro urcă apoi scările din lemn. Eu îl urmez cu pași mari. Ajungem împreună pe terasament. Luca îl așteaptă pe Storaro, ajutându-l să urce. Francesca ne așteaptă și ea, cu mâinile încrucișate. Vrea să știe despre ce-am vorbit. Storaro îi zâmbește rece.

– Signor Wright mi-a ținut companie.

Francesca e iritată.

– De ce ne-ai invitat aici, Storaro?

El nu vrea să fie supus unui interogatoriu. Ea nu vrea să fie ignorată.

– De ce, Storaro?

Ei nu mai țin seama de prezența celorlalți, parcă nici n-am exista. Dar Storaro refuză să se implice în această confruntare. Mintea îi este acaparată de alte probleme ca să mai acorde atenție unei alte dezbateri. Își încleștează maxilarul. Gândurile îi zboară aiurea. Spre peretele alb și gol. Spre tablou. Francesca se întoarce brusc; părul răvășit de o rafală de vânt creează o arcadă de bucle. Storaro îl strigă pe supraveghetorul șantierului și dispare în spatele porțiunii neterminate a casei.

Membrii echipei Storaro se întorc la mașină, își aprind țigările și se sprijină de portiere.

Francesca se îndreaptă spre fereastra porțiunii terminate a casei și se ridică pe vârfuri ca să privească înăuntru.

– Ce ți-a spus?

– Nimic, mi-a arătat efectul pe care îl creează casa văzută din oraș sau, cel puțin, văzută de jos.

– L-ai tulburat, de asta sunt sigură.

– Nu cred.

Ea mă ignoră.

– Și atunci, de ce ne-a chemat aici? Ca să ne analizeze? Ca să afle dacă am făcut sex sau nu? Clatină din cap, buclele plutindu-i o clipă în aer. Nu te lăsa păcălit de el! Nu este prietenul tău.

Știu prea bine asta. Un moment însă, legătura a fost profundă.

– Ți-a cerut relații despre mine? întreabă ea, scoțându-și din gură părul răvășit de vânt.

Nu sunt obișnuit cu situații de acest gen. Misiunea mea presupune întotdeauna să stabilesc legătura, să negociez și să plec. Îmi place să mă aflu la periferie, să joc doar un rolișor dintr-o piesă de anvergură.

– Am vorbit despre casa lui.

Francesca nu pare impresionată de faptul că nu sunt sincer.

– Ce vrei să faci acum?

– *Tu* ce-ai vrea să faci?

– Am venit aici împreună, dar asta nu înseamnă că trebuie să plecăm împreună.

– Încercam doar să fiu politicos.

– Îmi pare rău. Nu-mi pasă ce facem. Storaro se așteaptă să luăm masa cu el.

Eu nu vreau asta. Vreau să scap de acest om, acum când i-am oferit ce-și dorește. Poate să pornească pe urmele lui Caravaggio dacă are curajul.

Storaro își face apariția, dându-și casca pe spate, frecându-și mâinile murdare de noroi și apoi ștergându-le pe paltonul scump, lăsând dâre de noroi pe revere. Ne privește stând pe terasament.

Francesca mă ia de braț.

– Nu venim la masă.

Storaro rămâne impasibil. Se uită la mine. Vrea să știe dacă am ales-o într-adevăr pe Francesca în detrimentul lui Caravaggio. Mă consideră un potențial aliat.

– Daniel?

Eu clatin din cap.

– Îmi pare rău.

Izbucnește în râs, dar este vădit iritat, dezamăgit. Este obișnuit să atragă oamenii ca un magnet. Cu o forță mai

presus de frumusețea, inteligența și vulnerabilitatea ascunsă ale Francescăi.

Începe să plouă. Storaro își ridică privirea spre cer; casca îi cade din nou pe frunte. A ajuns la capătul răbdării, așa că o scoate de pe cap și o aruncă la pământ.

– De ce mai port asta? Și așa nu se construiește nimic aici!

Fără să fi primit vreun ordin sau vreo instrucțiune, echipa Storaro se înghesuie în Range Rover, iar Luca, aflat la volan, oprește mașina în fața șefului său. Apoi, coboară din mașină și îl ajută pe Storaro să se urce în limuzină. Storaro îi cere lui Luca să încercuiască terenul și să oprească lângă noi. Geamul se lasă în jos. Ploaia începe să cadă mai tare. Storaro privește orașul, acoperit deodată de nori negri și apăsători. Dealurile din față au dispărut complet.

– Parcă suntem în Anglia, spune el în barbă, fără să se adreseze cuiva în special. Apoi, se uită la mine. Casa mea nu este prea frumoasă, ai dreptate. Francesca însă este. Acest gen de frumusețe nu este benefic. Provoacă numai durere. O frumusețe care provoacă durere nu este o frumusețe adevărată.

Simt cum Francesca spumegă de mânie. Storaro se apleacă pe fereastră.

– Numai bărbații apreciază cu adevărat genul de frumusețe care ne distruge, nu-i așa?

– Dar numai bărbații se lasă atrași de ea.

Storaro o privește pe Francesca.

– Daniel este un individ complicat, Francesca. Seamănă cu mine mai mult decât îți imaginezi. Dar este sărac, este însurat și este un nesăbuit.

Nu-i răspund. Geamul se închide brusc. Mașina pornește, legănându-se în timp ce trece peste denivelările drumului.

Rămânem singuri, udați de picăturile de ploaie, afundați în noroiul moale. Un timp, nu rostim nici un cuvânt. Poate că Storaro se ghidează după priorități, dar dorințele sale sunt pătimașe. Nu se mulțumește cu o singură confruntare. Francesca rămâne un motiv de sfadă. Singurul lucru care îmi vine în minte este să întreb:

– Ce înălțime are?

– Un metru șaizeci, răspunde Francesca râzând.

Încerc să transform metri în unitățile englezești. O clipă, mă simt copleșit de compasiune.

– Trebuie să fie dureros pentru el.

– Sărmanul Storaro! spune Francesca ironică.

– Pe de altă parte, este un monstru, adaug eu, și trebuie oprit.

Francesca râde din nou. Ne îndreptăm spre Smart, mergând braț la braț, sprijinindu-ne unul de altul în timp ce încercăm să evităm noroiul, bălțile, materialele și echipamentul de construcție.

Francesca traversează terenul, ajunge pe potecă și apoi în drum; o văd pentru prima dată concentrându-se asupra volanului.

– Ce-ai vrea să faci în după-amiaza asta? mă întreabă ea fără să mă privească.

Aș vrea să mă relaxez, să mă bucur de timpul petrecut în Florența, de faptul că am scăpat de Storaro și de obsesia pentru Caravaggio. Să merg mai departe. Poate chiar să mă gândesc la misiunea mea și s-o iscodesc pe Francesca în privința colegilor ei. I-am promis lui Sarah

că mă voi întoarce repede acasă și trebuie să-mi respect promisiunea. Deci asta vreau să fac: să mă relaxez, să-mi termin treaba și să plec acasă.

– Tu ce-mi sugerezi?

– Să luăm masa și apoi să vedem un film. Cam asta fac eu în zilele de sâmbătă.

Coborâm dealul și ajungem în oraș. Vorbim foarte puțin. Mă uit absent pe fereastră. Parcăm mașina vizavi de Odeon. Rulează *A Touch of Evil* în engleză.

– Ai văzut filmul? mă întreabă Francesca.

– Cu mult timp în urmă.

– Bine atunci. Este un restaurant bun după colț, avem o oră la dispoziție.

Restaurantul este aglomerat, dar ni se oferă repede un loc, ni se ia comanda și ni se aduce mâncarea. Bem amândoi o sticlă de vin. La cinematograf suntem singuri. Scrutez din când în când sala în căutarea unor forme întunecate, dar suntem tot timpul singuri. Am ocupat două locuri exact în mijlocul sălii. Francesca stă cuibărită în scaunul ei, cu capul rezemat pe umărul meu. Rămânem la locul nostru în timpul pauzei; vinul pe care l-am băut la masă ne-a creat o stare de somnolență. Francesca îmi spune că nu este prima dată când se află singură într-o sală de cinema, în special în ianuarie, când rulează un film vorbit în limba originală.

Plouă încă atunci când ieșim din sală; în plus, bate un vânt rece și umed. Francesca își strecoară mâna în mâneca mea și se cuibărește și mai mult în mine.

– Vrei un cocteil? Cei de la Savoy fac un martini foarte bun.

Hotelul este chiar vizavi de Piazza della Repubblica. Holul de la intrare strălucește primitor și cald. Ne îndreptăm spre hotel, cuibăriți unul într-altul. Îmi imaginez că părem un cuplu romantic, atins de aripa iubirii, ce traversează o piață pustie pentru a „descânta" o băutură într-un bar.

Localul este întunecat, luminat doar de niște spoturi discrete, care se reflectă în sticlele și paharele expuse în spatele barului. Chelnerul o întâmpină cu multă căldură pe Francesca, spunându-i pe nume, se apleacă să o sărute și o întreabă:

– Martini?

Francesca încuviințează din cap și cere două martini. Îmi propune să rămânem la bar în loc să ocupăm o masă lângă fereastră, deoarece priveliștea de afară este posomorâtă. Un timp, nu rostim nici un cuvânt. Francesca își aprinde o țigară folosind o cutie de chibrituri cu însemnele hotelului Savoy; trage apoi spre ea, cu degetul, o scrumieră. O privesc trăgând din țigară, scoțând fumul și aruncând chibritul în scrumieră.

– Crezi că sunt infidel?

Francesca mă ia de mână și își încrucișează degetele cu ale mele. Mă privește fix în ochi.

– În cărțile pe care le citesc, ai fi considerat infidel.

– Pentru că ne ținem de mână sau din cauza întregului nostru comportament?

– Depinde ce simți în momentul acesta.

– De ce citești cărți de acest gen?

Ea ridică din umeri, își retrage mâna, stinge țigara neterminată și ia paharul cu martini pe care chelnerul i l-a pus în față.

– *Tu* crezi că ești infidel?

– Nu s-a întâmplat nimic. Așa se evaluează lucrurile acum, nu?

– Și nu ești îndrăgostit de mine, așa că nu facem nimic rău.

Iau paharul cu martini.

– Trebuie să mă întreb ce-ar spune Sarah dacă ne-ar vedea.

– Cred că s-ar supăra.

Mâncăm amândoi măslina din pahar înainte de a lua prima înghițitură din martini. Iar prima înghițitură îmi confirmă bănuielile: este aproape gin curat. Am văzut cum au făcut cocteilul: au pus shaker-ul și două pahare pe bar, au adăugat gheață celor trei recipiente ca să le răcească și apoi au vărsat gheața; au turnat gin în shaker și două picături de vermut, apoi au pus shaker-ul în funcțiune; pe marginea paharelor au pus coji de lămâie, au turnat amestecul și apoi au îndepărtat cojile de lămâie, fără să pice nici o picătură de lămâie în martini – un adaos homeopatic la rețeta originală – spiritul lămâii.

Francesca ia a doua înghițitură.

– E bun, nu-i așa?

Mă joc absent cu cutia de chibrituri. Oricât aș încerca să mă desprind de ideea existenței tabloului, știu că se află undeva în lume și asta e ca și cum ar fi înlăuntrul meu. Dar îl vreau oare mai mult decât Storaro? Acest aspect – profunzimea dorinței sale – îi conferă din nou superioritate?

Francesca mă înghiontește.

– La ce te gândești?

Încerc să zâmbesc.

– La nimic. Îmi cer scuze.
– Nu faci nimic rău.
– Știu.

Aș vrea să-i mărturisesc totul în speranța că astfel m-aș putea elibera de această povară, m-aș putea purifica: greutatea disimulării – un polițist sub acoperire, devenit scriitor și partener într-o aventură amoroasă; greutatea unei căsnicii nefericite, la care încă nu vreau să renunț; obsesia pentru Caravaggio, o prezență întunecată, fragilă și deteriorată, care mă seduce ireversibil – îmi atrage cu forța unui magnet crâmpeiele spulberate în vânt ale eului meu.

Sorbim din martini.

– Ești un bărbat misterios.
– Nu cred, îi răspund eu râzând.

Francesca vrea să se joace, să flirteze, să profite de timpul petrecut împreună. Mă impresionează insistența ei; vulnerabilitatea dezvăluită de Storaro își face încă simțită prezența în tremurul buclelor ei în timp ce mă roagă stăruitor să-i spun ce-mi place la o femeie. Refuz să-i răspund. Dar vulnerabilitatea mea, dezvăluită tot de Storaro, îmi spune că voi ceda în curând; flirtul este mai ușor decât tăgăduirea – starea ideală pentru o clipă efemeră de uitare.

– Spune-mi de ce ești atât de nefericit.

Zâmbetul ei este ademenitor; nu-i pasă dacă îi spun sau nu, vrea doar să mă provoace, să mă trezească la viață.

Încerc să-i explic.

– Este complicat. Sunt implicat în foarte multe lucruri. Nu-ți pot spune motivele pentru care am venit aici. A fost o greșeală. A fost o greșeală să vin aici. În Florența.

Clatin din cap obosit; renunţarea la Caravaggio m-a secătuit de puteri.

Francesca dă pe gât ultimele picături de martini şi mai comandă încă două. Îmi termin şi eu paharul şi îl împing spre chelner.

– Nu-ţi face griji! Eşti în siguranţă cu mine. Dar cred că trebuie să ne îmbătăm.

Tot trupul ei degajă o căldură aparte – buclele, ochii căprui, ce strălucesc veseli în spatele ochelarilor, mâinile cu care îmi mângâie genunchii în încercarea de a mă convinge că starea bahică este cea mai bună opţiune în acel moment.

Al doilea rând de martini îl bem în tăcere, dar cu zâmbete generoase şi priviri pătrunzătoare, priviri în care citim faptul că ştim că suntem cuminţi, că nu facem nimic rău.

Al treilea rând de martini îl bem mai repede, rezistând impulsului de a râde nebuneşte, comportamentul nostru „cuminte" transformându-se astfel într-o competiţie a privirilor. Francesca se apleacă spre mine, sprijinindu-se cu mâna de genunchiul meu; faţa ei este aproape de a mea. Este fericită să vorbească nestingherită. Cuvintele se revarsă în şuvoaie, lucru care contrazice comportamentul „cuminte" de mai devreme. Eu folosesc metode mult mai tradiţionale: chipul nu-mi trădează nici o expresie, o privesc însă pătrunzător şi gesticulez subtil atunci când este cazul.

Ies învingător. Fireşte. Cu asta mă ocup. Francesca îmi mângâie mâna în timp ce se întoarce spre bar ca să comande al patrulea rând de martini.

Apoi, vederea mea periferică înregistrează niște scene uluitoare. Afară în întuneric. O prezență aflată în trecere. O umbră în beznă. O siluetă în aerul nopții. Acționez rapid. Îi spun Francescăi pe un ton șoptit că mă întorc imediat. Ea rămâne pe loc, lipită de bar, și vorbește cu chelnerul.

Până ies, el se află deja la o distanță de treizeci de metri, mergând cu pași repezi dinspre piață spre Arno, o siluetă subțire, șovăielnică și nervoasă, o formă descentrată, care se pierde în ceață. Nu mai plouă. Mă uit spre cer; este senin, presărat cu stele și brăzdat doar de câțiva nori negri, trecători.

Oare chiar mă caută? Firește. Mă uit prin fereastra obscură la barul hotelului Savoy. Francesca vorbește în continuare cu chelnerul. Așteaptă să mă întorc în câteva minute. Paharul cu martini este plasat în locul în care am stat până acum. Trebuie să iau o hotărâre: să rămân sau să plec. Pornesc la drum înainte de a afla răspunsul. Trebuie să-l prind din urmă și apoi să evităm centrul orașului, să evităm turiștii, localnicii și polițiștii. Îl ajung din urmă în doar câteva minute. Mă vede, și apoi ne facem nevăzuți pe o stradă lăturalnică, mergând încet. Îi aud respirația greoaie, sacadată; nu este obișnuit cu exercițiul fizic.

– Stai! îmi spune el. Respiră adânc și adaugă cu o voce slabă: *Sbirro!*

Îl ignor. Mă îndrept spre un anumit loc. Un loc pe lângă care am trecut de câteva ori, o nișă între două clădiri, ce nu poate fi numită nici măcar alee. Mai avem de străbătut două străzi. Mă întorc. Nenni mă urmează. Dacă ne-ar fi văzut cineva, ar fi înțeles că îl duc undeva.

Aleea nu are nici măcar un metru lățime. Zidurile sunt înalte și negre. Eu intru primul, urmat la cinci secunde de Nenni. Stăm ascunși în întunericul impenetrabil. Parcă suntem în Napoli. Cerul pare puțin mai înalt decât clădirile.

Nenni mai face câțiva pași, dispărând în beznă. Apa din canalele de scurgere ale clădirilor picură în jurul nostru. Eu vorbesc primul; vreau să preiau controlul asupra discuției.

– Ce cauți aici?

Nenni nu-mi răspunde. Singurul lucru pe care îl aud este respirația sa greoaie, sacadată. Așteaptă să vorbească. Încearcă să se concentreze ca să fie cât mai convingător cu putință. Ca să-și susțină cazul.

– Nenni!

– Am un nume.

Nu cred nici o clipă că a străbătut un drum atât de lung doar ca să-mi spună un nume.

– Las-o baltă! Ce cauți aici?

Chiar și în acest întuneric adânc, simt spasmele și convulsiile lui Nenni. Îl apuc cu putere și îl aduc în semiobscuritate. Încearcă să se împotrivească.

– Nu mă atinge!

– Atunci vino aici! Nu vorbesc cu tine dacă nu te văd.

Nenni apare, încordat și agitat.

– Spune-mi ce cauți aici!

– Am un nume. Ți-am promis.

Nenni încearcă să zâmbească, dar pare mai mult o grimasă de durere. Își mușcă buzele, gura îi este uscată, cleioasă. Îi vorbesc în șoaptă pe un ton mai blând.

– Doar n-ai bătut atâta drum până la Florența ca să-mi spui un nume, nu-i așa? Ce vrei? Dacă nu-mi spui acum, plec. Iar dacă mă urmărești, mă duc direct la poliție. Cred că ar fi interesați să afle ce caută un *camorrista* la Florența.

– Le voi spune că tu m-ai invitat. M-ai rugat să-ți fac rost de vase antice.

Nenni crede că raționamentul său este inteligent, abil.

– Las-o baltă! Le voi spune că lucrez la un caz.

– Am un nume. Pentru Caravaggio. Asta voiai.

Simt disperarea lui Nenni în modulațiile vocii, între intervalele scurte de respirație. Vreau să aflu numele acela. Semăn cu Storaro, care aștepta, doar cu câteva ore în urmă, să-i spun un cuvânt care să-l convingă să nu renunțe.

Mă aplec spre el și îi șoptesc:

– Spune-mi numele!

Nenni începe să râdă.

– Nu degeaba. Am făcut o înțelegere.

– N-am făcut nici o înțelegere.

– Ba da. Mă ajuți să vând vasele și îți spun numele.

Îmi dau seama că Nenni crede cu adevărat că am făcut o înțelegere – o înțelegere clară, simplă, pe care trebuie s-o onorăm amândoi.

– N-am făcut nici o înțelegere, Nenni. Am spus că s-ar putea să te ajut. Te-am așteptat. N-ai venit.

– Am încercat. Este greu, spune el pe un ton plângăcios, încercând să scoată în evidență loialitatea lui, gravitatea situației, favorurile negociate și factorii de risc.

– De ce te-aș crede? Poți să-mi spui numele unui om mort. Motivele care te-au împins să vii până aici te pot

determina la fel de bine să inventezi un nume. Îmi pare rău, Nenni.

Se apropie cu un pas de mine; faţa lui este aproape la un deget de a mea şi ciudat de neclintită.

– Savarese spune că o va ucide pe soţia mea.

Îl prind cu putere şi îl împing cu spatele pe alee, în întuneric, până când ne lovim de o suprafaţă dură. Îl ţintuiesc de zid, înfigându-i mâna în gât.

– Nenni, nu te juca cu mine! Nu te juca cu mine, ai înţeles? De ce m-ar interesa pe mine ce se întâmplă cu soţia ta? Am vrut un nume tu nu mi l-ai spus. S-a terminat povestea.

Nenni încearcă să se elibereze din strânsoarea mea. Este uşor ca un fulg, fragil, ca o pasăre; cu o lovitură mai puternică, i-aş zdrobi oasele; dacă aş apăsa mai tare, i-aş strivi cutia toracică. Îmi dau seama că nu are nici un pic de grăsime, nu are muşchi, nu are nici un scut de protecţie. Îi dau drumul. El geme slab.

Nu ştiu de ce am reacţionat aşa. Îmi amintesc aventura prin care am trecut amândoi, străbătând pe întuneric un câmp nemărginit, şi glumele pe care le-am făcut pe seama soţiilor noastre. Nenni geme în continuare. Îl ridic în picioare.

– Spune-mi adevărul, Nenni!

Încearcă să vorbească, dar începe să tuşească, prăbuşindu-se peste mine. Trebuie să-l susţin. Împroaşcă ceva care se scurge pe pantofii mei.

– Nenni!

– Mi-ai spart buza, *sbirro*.

– Vreau să-mi spui adevărul.

Îl ridic din nou în picioare; pielea subţire acoperită de haine subţiri atârnă pe oasele deşirate.

– Savarese mă acuză că am furat de la el.

– Şi ai furat?

– Nu. Dar aşa spune el. A aflat că vreau să lucrez pe cont propriu. Cu tine.

Nenni a adăugat acest ultim detaliu ca să mă implice, să mă atragă după el în acest coşmar.

– Prostii!

El insistă.

– E adevărat. Am fost văzuţi împreună, la restaurant.

Îl îmbrâncesc cu putere de zid şi îl plesnesc, nu foarte tare, dar destul ca să-l oblig să-mi spună adevărul. Plânsul e sincer.

– Gata, gata! Nu ştiu ce ştie Savarese. Dar vrea bani.

– Câţi bani?

– Cincizeci de mii, altfel....

– Altfel, ce se întâmplă?

Îl simt pe Nenni pregătindu-se să mai îndure o pedeapsă. Îi aud tânguirile slabe şi-mi dau seama că sunt rezultatul unei disperări covârşitoare.

– Spune-mi, Nenni!

– O va ucide pe soţia mea.

Acest lucru n-are nici o logică.

– De ce nu te ucide pe *tine*?

Nenni izbucneşte în râs, un râs sardonic, mânios, ironic.

– Uită-te la mine! Uită-te la mine!

Nu am nevoie de lumină. Ştiu foarte bine ce vrea să spună, ştiu foarte bine cum arată omul din faţa mea. Mi-l imaginez pe Savarese ameninţându-l pe Nenni, aducându-l în

pragul disperării, deconectându-i toate conexiunile și așa destul de firave.

– Bine. Hai să mergem!

– Unde?

– În apartamentul meu. Nu putem să stăm aici toată noaptea.

Îl eliberez din strânsoare și îl conduc în stradă. La lumina felinarelor, îi văd buza spartă și umflată. Bărbia și cămașa îi sunt pătate de sânge. Îmi privesc hainele: pantalonii și pantofii sunt mânjiți cu sânge. O dovadă în plus că toate acestea sunt o greșeală.

Doar două străzi ne mai despart de Via Dante. Sunt puțini oameni prin preajmă. Am grijă ca nimeni să nu ne vadă intrând în clădire și îl instruiesc pe Nenni să evite cât mai mult privirile persoanelor pe care le-am putea întâlni pe scări. Ajunși în apartament, îl trimit pe Nenni la baie ca să se spele. Aprind aragazul și focul în sobă și îmi frec fața cu mâinile. Mâinile mă dor. Oare ce crede Francesca? Cum îi voi explica dispariția mea?

Nenni, cu fața curată, dar cu buza de jos părând o smochină despicată, își face apariția în sufragerie. Îi spun pe un ton autoritar să stea jos, să se relaxeze; îi arăt fotoliul. Nenni se așază încet, cu oasele vătămate, suferind din cauza loviturilor primite. Mă simt vinovat. Nu m-am gândit niciodată că acest om ar putea fi atât de fragil. Am crezut că este rezistent așa cum sunt indivizii slabi, flexibili și elastici.

– Cine știe că ești aici?

– Nimeni.

– Cum te-ai gândit că o să mă găsești?

– *Tu* m-ai găsit pe *mine*.

– Este un drum de aproape o mie de kilometri – nu se poate să nu fi știut asta.

– Florența este un oraș mic. Nu sunt prea mulți oameni.

Iau un scaun și mă așez în fața lui.

– Nu am atâția bani câți ai tu nevoie.

– *Sbirro*, nu vreau banii tăi. Am vasele. Din mormântul pe care l-am găsit împreună. Dă din cap – îmi amintesc? Știam eu că voi găsi ceva acolo, continuă el. Le cumpără soția ta. Pentru o sută de mii de euro. Valorează mai mult.

– Ai spus că Savarese vrea cincizeci de mii.

– Da. Cincizeci pentru Savarese. Și cincizeci pentru mine, ca să plec cu soția mea.

Pentru Nenni, afacerea pare extrem de simplă, tranzacția, cifrele, planul. Este convins că strategia sa va funcționa.

Este naiv. Teama stă la baza speranțelor deșarte, a negării, a convingerilor greșite. A lucrurilor care te pot ucide. Nu știu ce să spun. Nenni a venit aici fără să accepte adevărul: nu există nici o speranță ca să-și vândă vasele.

– Cât timp ai la dispoziție?

– Trei, patru zile. Nu știu.

– Chiar dacă aș vrea să fac asta, nu pot să aranjez nimic într-un interval atât de scurt.

– Dar soția ta? Am numele pe care îl vrei.

Speră că, menționând acești doi factori, afacerea să pară mai tentantă pentru mine.

Aș vrea să spun că nu mă interesează să aflu numele acela, dar de fiecare dată când Nenni mi-l flutură pe la nas, vreau să-l aud. Vreau să știu ce voi simți când îl voi auzi. Știu că este ușor să fac rost de șaptezeci și cinci

de mii de dolari dacă promit să recuperez celebrul tablou furat; problema este timpul, birocrația, lucrurile nu se mișcă atât de repede. Știu, de asemenea, că aș putea afla numele pentru jumătate din această sumă – Nenni nu prea are de ales: va trebui să accepte ce i se oferă. Din punctul meu de vedere, poate să caute altă modalitate de extorcare a banilor de care are nevoie ca să înceapă o viață nouă.

– Îmi dai cuvântul tău că știi într-adevăr în mâinile cui se află tabloul lui Caravaggio?

Nenni încuviințează din cap. Și astfel, mecanismul se pune din nou în mișcare. Mă gândesc la Storaro, la Sarah, la Jim.

– Bine. Voi încerca să obțin banii. Dar dacă nu pot... Îți promit însă că voi încerca.

Pe Nenni nu-l interesează incertitudinile.

– Apelează la soția ta! Ea le va cumpăra. Spune-i că ai încredere în mine!

Nenni schițează un triunghi al încrederii: soț, soție și el însuși.

– Ți-am spus că este o greșeală să îl înfrunți pe Savarese.

Nenni ridică din umeri și își mângâie cu degetele buza despicată.

– Nenni!

Vreau să-și recunoască prostia. Înțelege că a făcut o greșeală.

– Am fost un prost. Nu poți să scapi de condiția în care te-ai născut, nu în Napoli.

– Nu doar în Napoli.

Nenni încearcă să se ridice din fotoliu.

– Stai puţin! Înainte de a pleca, vreau să-mi arăţi o fotografie cu soţia ta.

Trupul lui Nenni este străbătut de un spasm; mă fulgeră cu privirea.

– De ce?

– Vreau s-o văd. Mi-ai vorbit atât de mult despre ea.

Nenni încearcă să-şi domolească tremurul picioarelor.

– Nu ai o fotografie? Un om care îşi iubeşte soţia atât de mult ca tine ar trebui să aibă o fotografie.

Nenni mă aprobă din cap, este adevărat ce spun eu.

– Ai una la tine?

El dă din nou din cap.

– Atunci arată-mi-o!

Nenni îşi bagă mâna în geacă.

– Încetişor.

Scoate un portofel, având vulturul Armani pe el. Îl deschide cu mâinile tremurânde şi scoate o fotografie.

O ţin cu atenţie între degetul mare şi arătător. Nu ştiu la ce m-am aşteptat. Nenni a descris-o ca fiind frumoasă. Eu văd însă o femeie de vârstă mijlocie, mai bătrână ca Nenni, slabă, cu un chip aspru, cu ochii adânciţi în orbite, cu părul negru şi drept şi cu un zâmbet palid. Probabil că este o partidă bună pentru epava din faţa mea.

– E drăguţă, spun eu, înapoindu-i fotografia lui Nenni, care o pune în portofel.

– Maria, spune el în barbă.

– Acum trebuie să pleci. Cum ai de gând să te întorci la Napoli?

– Cu maşina mea.

Spune aceste cuvinte pe un ton mustrător, ca și când este inadmisibil să fi uitat de mașina lui – Alfa Romeo Sportwagon.

Îl conduc la ușă și îi îndes în mână o bucată de hârtie.

– Sună-mă luni la ora șapte seara! Îți voi spune atunci dacă pot să te ajut sau nu. Dacă nu pot, înseamnă că nu pot. Înțelegi?

Nenni înhață bucata de hârtie și o îndeasă în geacă.

– O să meargă. E o afacere bună.

Îl privesc pentru ultima oară.

– Nu-ți promit nimic, bine?

Îl împing pe ușă și o închid rapid ca să nu văd sau să aud expresia unei certitudini greșite. A unei speranțe deșarte.

Rămân lângă ușă, ascultându-i pașii în timp ce coboară treptele din piatră. Este nouă patruzeci și șapte seara. Efectul cocteilurilor cu martini a fost anulat de adrenalină. Simt nevoia să beau ceva. Deschid vitrina bibliotecii și mă așez pe vine. În colțul de pe ultimul raft, sunt câteva sticle de băutură: Scotch, *grappa*, vodcă și o sticlă de rom plină doar un sfert – Havana Club. Iau romul, îl duc în bucătărioară și spăl un pahar. Îmi torn puțin. Îi simt efectul imediat: puternic pentru creier, cald pentru stomac; inima îmi bate puțin mai repede. Îmi mai torn un rând. Este timpul să mă gândesc – și asta foarte repede. Trebuie să acționez fără întârziere. Mă așez în fața laptopului și pun sticla de rom pe podea, iar paharul pe brațul scaunului. Plimb mouse-ul. Monitorul se activează.

Prima decizie: Ca să-l ajut pe Nenni, trebuie fac publică informația referitoare la tabloul lui Caravaggio? Va

trebui să dau o explicaţie. Care va fi aceasta? Am o varietate de opţiuni. Criza vârstei de mijloc. Iluzia grandorii. Dorinţa disperată de glorie. Căsnicia nefericită. Şansa de a deveni un erou al clasei muncitoare. Pot să dau cărţile pe faţă: Am nevoie de o sută de mii de euro pentru un nume; sursa este demnă de încredere. O altă variantă ar fi să-mi continui investigaţiile de unul singur. Să obţin singur banii şi să merg mai departe cu singura armă pe care o am la dispoziţie: numele proprietarului tabloului. Cât de departe voi ajunge cu ancheta mea? Primul gând care îmi trece prin minte este: De ce să ratez această şansă, oricât de mică ar fi ea, de a recupera pânza singur? Întotdeauna am lucrat singur. În acest fel scap de birocraţie. De Roma sau de Interpol. Intervenţiile lor n-ar face decât să împingă şi mai mult tabloul în hăţişurile mafiote. Iau o înghiţitură de rom; simt gust de zahăr nerafinat, melasă şi lămâie. Singur atunci! Este dificil, riscant. Nu am nici o susţinere, nici un ajutor. Nu mă pot folosi de statutul meu de poliţist, statut care îmi oferă întotdeauna mai mult timp şi spaţiu de acţiune dacă lucrurile nu o iau pe făgaşul dorit. Doar cu Cosa Nostra care se grăbeşte să ucidă poliţişti. Iau încă o înghiţitură de rom. Pentru că o parte din alcool s-a evaporat, gustul de zahăr este şi mai pregnant. Întrebarea principală rămâne: De unde pot să fac rost de bani? Mă aplec şi scriu pe computer:

```
Misiunea mea de-aici?
Sarah?
```

Misiunea mea de-aici nu implică o sumă atât de mare de bani; Jim ar intra imediat la bănuieli. Sarah are bani.

Dar pot să-i cer? Ce să-i spun? Pot să am încredere în ea? Ce se va întâmpla dacă voi pierde banii?

```
Francesca??
Storaro????
```

Oare Francesca are atâția bani? Și de ce mi i-ar da mie? Cel mai ușor lucru ar fi să apelez la Storaro. Să-i spun cine sunt și să specific faptul că persoana de contact lucrează numai cu mine. Să-i spun că am făcut de multe ori acest lucru, să mă lase să recuperez eu tabloul, să mă bucur de glorie și apoi să se lupte ca să intre în posesia lui.

Dau pe gât paharul cu rom – este aromat, cleios, tare. Este riscant să apelez la Storaro. Oare știu cum va reacționa? Va intra imediat în acțiune: va strica totul în doar câteva ore prin entuziasmul său debordant, prin dorința de a controla situația, de a se implica și de a revendica o parte sau poate chiar toată gloria? Reprezentând o forță prin excelență, este imposibil să-i prevezi acțiunile. Scenariul mai puțin pesimist: Indiscreția lui va alerta poliția italiană. Scenariul cel mai pesimist: Crede că banii vor rezolva problema, motiv pentru care va lua direct legătura cu lumea interlopă în încercarea de a-l cumpăra, fără să înțeleagă faptul că este singurul lucru care nu este de vânzare. Ne-am mai confruntat cu o situație similară în urmă cu câțiva ani. Să-l lăsăm pe Storaro deocamdată! Pentru că reprezintă cea mai ușoară cale de a face rost de bani, voi apela la el în ultima instanță. Mă întorc spre monitor și tastatez:

```
Gustav Ballack
```

Marele Gustav. Personajul-cheie dacă pot să-l conving de adevărul faptelor. Dacă va mușca momeala. Trebuie să-i ofer cinci nume. Unul important, sursa banilor, ca Ballack să cadă în capcană. Scenariul cel mai simplu: Este vorba despre două țări, trei naționalități și un interval de trei sau patru zile. Este imposibil. Imposibil. Mă sprijin de spătarul scaunului. Îmi pare rău, Nenni. Nu se poate. Pentru o clipă, îmi revine în minte imaginea lui în Alfa Romeo, calm, eliberat din ghearele spasmelor și convulsiilor, angajat într-o cursă nebună prin regiunile rurale ale Italiei. Poate că Maria s-a îndrăgostit de felul în care mânuiește volanul.

Gândurile îmi sunt tulburate de soneria interfonului. Sar de pe scaun; s-a întors Nenni – de ce? Nu are nici un motiv. O fi vreun prieten al profesorului? La ora asta? Probabil că este Francesca. Ce să-i spun? Să ignor soneria? Dar aceasta sună din nou, de data asta mai insistent, în ritm de staccato. Las paharul pe masă și mă duc la ușă. Bâz, bâz, bâz! Ezit să deschid. Bâz, bâz, bâz! Apăs pe buton, cel puțin ca să „ucid" bâzâitul.

– Daniel! Daniel!

E Francesca. Trăiesc două sentimente contradictorii: încântare și iritare; sunt încântat de prezența ei insistentă, dar iritat de momentul nepotrivit pe care și l-a ales.

– Ultimul etaj.

Deschid ușa din stradă, apoi pe cea a apartamentului. Pe jumătate afară, pe jumătate înăuntru, ascult zgomotul pașilor ei grăbiți. În momentul în care pășește pe ultima treaptă, cu respirația întretăiată, cu buclele-i tremurânde, îmi dau seama că nu știu ce să-i răspund la întrebarea ei inevitabilă: Unde am dispărut? Trece pe

lângă mine, aplecându-se pe sub brațul meu arcuit, și se oprește direct în mijlocul camerei. Acolo, se întoarce spre mine, ținându-și pumnii strânși în buzunarele gecii din piele.

– Cine era bărbatul acela?

– Care bărbat?

Nu se poate să-l fi văzut; în momentul acela, vorbea cu chelnerul.

– Știi tu!

Este puțin beată, agitată, dezorientată. Mă duc în bucătărie, spăl un pahar, iau sticla de rom de pe podea și torn băutura în pahare. Ea se cufundă în fotoliu.

– Îți mulțumesc pentru că m-ai părăsit la bar.

Așez paharul pe brațul fotoliului.

– Îmi cer iertare.

Francesca bea; este cuprinsă apoi de un fior.

– Ai de gând să-mi explici?

– Ce să-ți explic?

– Cine era bărbatul acela?

Mă așez pe un scaun.

– Care bărbat?

– Bărbatul după care ai fugit.

– Ce-ai zice dacă ți-aș spune că nu pot să-ți răspund la această întrebare?

Francesca se apleacă spre computer și mișcă mouse-ul, activând monitorul. Înainte de a reuși să traversez camera și să închid computerul, ea citește lista, care cuprinde și numele ei. Își ațintește apoi privirea asupra mea.

– De ce mi-ai scris numele aici? Ce se întâmplă?

Închid laptopul.

– Nu se întâmplă nimic. Chiar mă plictisesc.

O clipă, chipul ei adoptă o expresie sardonică, neîncrezătoare, aspră.

– Nu cred că te plictisești deloc. Dispari brusc, nu te mai întorci, iar numele meu apare în computerul tău. Vreau să știu de ce.

Rămân neclintit, cu privirea ațintită într-o parte, încercând să găsesc un răspuns – cum să joc acest rol?

– *Și* numele lui Storaro este aici, continuă ea.

Confirm dând din cap.

– Da. Și al soției mele. Și al altora.

– De ce?

Nu-i răspund: rămân nemișcat, ținând paharul în mână. Francesca se relaxează puțin după ce ia încă o înghițitură de rom; alcoolul o încălzește, o liniștește, o ajută să revină la starea ei inițială – starea în care se afla înainte ca eu să plec din bar și care a fost distrusă de faptul că a fost nevoită să înfrunte frigul ca să vină aici, de faptul că și-a văzut numele pe monitorul meu. Cred că îi place să acționeze sub imperiul unei anumite stări bahice, iar romul i-a redat această stare, distrusă de frig și de șocul de a-și fi văzut numele în computerul meu. Clipește des și închide ochii pe jumătate, făcând un efort de concentrare. Încearcă să-și adune gândurile. Se uită la mine. Se pare că a uitat o clipă de numele ei scris pe monitorul computerului meu.

– M-a sunat Storaro.

Nu spune nimic. Ce se întâmplă oare în mintea ei: Eu am dispărut fără nici o explicație, într-un mod de-a dreptul ciudat, iar Storaro o sună, dându-i informații despre mine?

– Și ce-a spus?

– Voia să știe dacă m-am îndrăgostit de tine.

Indiferent de jocul pe care îl face Storaro, el nu o implică pe Francesca. Poate că acesta este jocul ei? Ea mă privește cu un zâmbet vesel, dar cu ochii serioși.

– La ce te gândești?

– Posibilitatea asta nu mi-a trecut prin minte.

– De ce nu?

– Nu te juca cu mine, Francesca!

– Cum să mă joc cu tine? Tu ești cel care dispare în mod misterios și face liste ciudate.

– Dar tu vorbești despre dragoste.

Ea ridică din umeri.

– Dragostea este un lucru firesc. Toată lumea se îndrăgostește.

– Te rog, Francesca! Nu pot să discut despre asta acum.

– De ce nu?

– Pentru că am alte lucruri pe cap. Și sunt căsătorit.

– Am spus doar că Storaro crede că m-am îndrăgostit de tine, iar eu am vrut să știu ce părere ai de asta.

Torn rom în paharul Francescăi.

– Cred că Storaro este... De fapt, nu prea mă interesează ce este Storaro. Așa cum ți-am spus deja: posibilitatea asta nu mi-a trecut prin minte.

– Vreau să știu ce crezi despre mine.

Rostește aceste cuvinte cu îndrăzneală și cu un zâmbet generos; starea ei bahică îi conferă un aer jucăuș. Dar acum nu ne mai jucăm.

– Nu știu ce cred. Dar dacă este atât de important, atunci cred că ești irezistibil de sexy și irezistibil de fermecătoare. Asta înseamnă că aș putea să rezist în fața senzualității tale, dar s-ar putea să cedez în fața farmecului

tău... Ezit o clipă, apoi adaug: Poate că ești o momeală senzuală.

– Adică?

– O femeie frumoasă trimisă să seducă un bărbat.

– Tu ai fost trimis la mine. Poate că tu ești o momeală senzuală.

– Da, poate, îi răspund eu râzând.

Francesca mă țintuiește cu privirea; computerul ei cerebral procesează și selectează informațiile. Se ridică în picioare, trece pe lângă mine, își pune paharul pe masă, deschide albumul cu picturile lui Caravaggio și îl răsfoiește absentă.

– Cine era bărbatul acela, Daniel? Și de ce ai adăugat numele meu pe listă? întreabă ea fără să-și ridice privirea din album.

Răspunsul meu este ferm, marcând începutul unei povești.

– Dacă chiar vrei să știi, era un polițist. Și am adăugat numele tău pe listă pentru că mi-a cerut să scriu numele persoanelor cu care m-am întâlnit săptămâna asta.

Francesca închide albumul.

– De ce te caută poliția? Și de ce n-a intrat în bar?

Cercetează camera cu privirea, încercând să se concentreze – deși este beată, este convinsă că poate să mă prindă pe picior greșit dacă vrea.

– Pui foarte bine problema. Compania unde lucrează soția mea – Langdon's – a fost implicată într-un scandal anul trecut. A încercat să pună la vânzare obiecte antice neînregistrate. Vase grecești, în mod deosebit. Marfa provenea de aici. Eu sunt aici. Voiau să vorbească cu mine. Asta-i tot.

Francesca analizează informația; ceva nu este în regulă.

– Nu înțeleg ce legătură are povestea asta cu tine.

– Practic nu are nici o legătură.

– Atunci nu înțeleg nimic din tot ce-mi spui.

– Te rog, hai s-o lăsăm baltă! Chiar nu are nici o importanță.

– Ba are importanță dacă vrei să fii sincer cu mine.

Pot să fiu sincer cu ea? Nu. Lucrează la Uffizi. Ce-ar face cei de la galeriile Uffizi ca să obțină tabloul? Am două opțiuni: fie să nu spun nimic, fie să continui să inventez o poveste.

– Aș vrea să știu de ce te interesează atât de mult istoria asta? Din simplă curiozitate sau consideri pur și simplu că este de datoria mea să-ți spun?

– Poate că nu aș fi atât de insistentă dacă nu mi-aș fi văzut numele pe computer. Am o slujbă importantă aici.

Încuviințez din cap, recunoscând faptul că aici are dreptate.

– Bine, îți voi povesti. Dar să nu mă judeci!

Francesca îmi întinde paharul ca să-l umplu; îi torn ultimele picături din sticlă. Se mută de la masă, unde albumul rămâne deschis la tabloul *Toma Necredinciosul* – observ eu, se așază pe fotoliu și își aprinde o țigară. Văd o scrumieră pe dulapul situat deasupra chiuvetei și o pun lângă computer. Mă sprijin de tejgheaua bucătăriei, cu brațele încrucișate, ținând paharul cu rom la îndoitura cotului.

– Nu este o poveste prea plăcută. Cu ceva timp în urmă, am ajutat un traficant din Londra să pună mâna pe un obiect de artă vechi de aici din Florența. Nu era un

obiect celebru, dar el și-l dorea cu ardoare. Scriitorii nu câștigă prea mulți bani. A fost o favoare. Și oamenii fac mereu afaceri de acest gen. Dar povestea s-a aflat. Am fost interogat. N-a ieșit nimic la iveală. Lucrurile au luat însă amploare când obiectul a ajuns la Langdon's. Subiectul a ajuns pe primele pagini ale ziarelor. Sunt căsătorit cu unul dintre membrii importanți ai personalului lor; mai lucrez uneori și pentru ei pe cont propriu. Așa că, în momentul în care numele meu a fost corelat din nou cu afacerea respectivă... Repet, nu a fost o poveste prea plăcută.

– Unde ai fost toată săptămâna asta? N-ai fost în Florența.

– De unde știi?

– Ai fost aici?

– Nu.

– Atunci, unde ai fost?

– Să-mi văd un prieten. Sunt complet nevinovat.

Ea mă privește sceptică.

– Pe cuvântul meu! N-am făcut nimic rău. Interogatoriul a durat zece minute, dar nu m-am mai simțit în largul meu să mă întorc la bar.

Francesca privește undeva absentă.

– Nu te cred. Dar ce importanță mai are? Când pleci?

– Săptămâna viitoare. Vineri.

Francesca stinge țigara și dă pe gât ultimele picături de rom.

– Pot să rămân aici diseară?

Mă îndepărtez de tejghea, ținând brațele încă încrucișate, râzând de îndrăzneala ei.

– Ai putea foarte bine să joci rolul de momeală senzuală.

– Ştii ce cred eu?

– Ce?

Ea stă în faţa mea, jucându-se cu degetele pe braţele mele goale.

– Cred că semănăm foarte mult. Noi hotărâm cum vrem să fie oamenii din jurul nostru. Şi acţionăm în funcţie de asta.

– Şi cum ai vrea să fiu?

– Acum, exact aşa cum eşti.

Degetele ei îmi fac pielea să vibreze.

– Nu te juca cu mine, Francesca Natali!

– Nu te juca tu cu mine!

– Încerc să n-o fac.

Francesca îşi aţinteşte privirea în pământ.

– Şi atunci, de ce ai sânge pe pantofi?

Fac un pas înapoi şi îi dau mâinile la o parte.

– E o nebunie. Nu ne putem băga în asta.

– În ce?

– În nimic. Sunt însurat, pentru numele lui Dumnezeu!

– Şi ai sânge pe pantofi.

– Aşa e. Am sânge pe pantofi. Asta ar trebui să-ţi dea de gândit.

Ea ridică din umeri.

– Poate.

– Şi atunci, ce ai de gând să faci?

Francesca se întoarce pe călcâie, se duce la fereastră şi trage jaluzelele.

– Nu ştiu. Îmi placi. Iar viaţa mea nu este prea interesantă.

– Viața ta nu este prea interesantă!

Ridică din nou din umeri.

– A ta este? Nu trebuie să-mi răspunzi. Îmi arată pantofii și-mi spune: Uite ce e! Nu știu de ce te afli aici și nici nu-mi pasă. Plec acasă dacă vrei, rămân dacă vrei. Aș prefera să rămân, dar în final, nu mă deranjează nici una dintre variante.

– Aș vrea să rămâi. Aș vrea să te bag în pat chiar acum, dar nu pot.

– În regulă. Nici o problemă. Îți mulțumesc pentru că ești sincer. Ea mă privește direct în ochi. Ne vedem luni?

– Luni?

– Voiai să mai vezi *Doni Tondo*.

Misiunea mea la galerie – poate că ar trebui să clarific lucrurile acum, cât avem șansa. Nu vreau să discut despre asta.

– Daniel!

Încuviințez obosit.

– Da, așa e.

– Pentru că ești scriitor, nu-i așa? spune ea, trecând pe lângă mine. De aceea ai venit la Florența.

Îmi aruncă un zâmbet sarcastic și neîncrezător.

Deschide ușa de la intrare. Trebuie să-mi joc rolul în continuare. Dau din cap.

– Acesta este adevărul, din păcate.

– Bine.

Se ridică pe vârfuri ca să mă sărute. Ținta ei este obrazul, dar fac în așa fel încât să-mi atingă buzele. Gurile ni se contopesc. Francesca se apropie și mai mult de mine. Trupul ei care se ghemuiește într-al meu – mai întâi șoldurile, apoi pieptul – mă invită s-o strâng în brațe. Simt

un impuls nebun s-o iau în brațe, pieptul și inima îmi spun asta. Cu o mână o cuprind de talie, cu cealaltă de gât, de ceafă. O strâng cu putere în brațe. Vreau ca trupurile noastre să se contopească, săruturile noastre să fuzioneze. Să fim înlănțuiți într-o îmbrățișare pătimașă. Deodată, afirmația ei – „viața mea nu este prea interesantă" – capătă sens, iar eu mă întreb: Dar unde este oare freamătul vieții mele? Un freamăt care să nu se nască din disperare sau neputință? Nu există așa ceva. Nimic nu-mi face trupul să vibreze, pieptul să gâfâie, iar inima să-mi tresalte de emoție și să-mi comande să mă las pradă pasiunii. Nenni și Caravaggio? Planul de a-l ajuta pe unul și de a-l recupera pe celălalt: totul nu este decât o afacere mercantilă, totul se naște din vanitate și nebunie. Are vreun rost să-mi salvez căsnicia? Nu este decât o luptă inutilă, sortită eșecului. O iluzie, o prostie. Francesca însă întruchipează promisiunea, stăruința, emoția, sinceritatea și realitatea.

Dar chiar și așa, nu pot să cedez. O eliberez din strânsoare, o îndepărtez de lângă mine; o clipă, buzele ne rămân pecetluite, împotrivindu-se despărțirii noastre. Francesca mă privește și zâmbește. Aș vrea să-i spun ceva, dar nu găsesc nimic semnificativ de spus, nimic care să nu pară absurd, știind că avea să plece și nu o voi mai revedea până luni, ascunzându-mă sub masca de scriitor – prima aberație din toată această poveste. Se întoarce și îmi aruncă un *ciao* aproape imperceptibil. Nu o opresc din drum. Mă opresc doar să-i ascult pașii răsunând pe treptele din piatră, iuți și ușori, așa cum au răsunat la venirea ei cu doar cincisprezece minute în urmă.

3

A doua zi de dimineață – cerul senin, soarele sus pe cer, aerul uscat și scânteietor – dau două telefoane. Dau telefoanele în timp ce mă plimb pe Via Dante, cu capul în pământ, concentrat, străbătând strada înainte și înapoi, oprindu-mă brusc uneori, ca s-o iau apoi din nou la pas. La un moment dat, mă văd în vitrina agenției American Express, un individ care vorbește la telefon, pierdut în discuția telefonică, apoi imaginea dispare și nu mai văd decât geamul opac al vitrinei. Spun numai minciuni. De aceea, dau telefoanele de pe stradă. Vreau ca minciunile să se spulbere în vânt. Vorbesc aproape fără suflare, iar adrenalina, factorul-cheie care conferă credibilitate poveștii mele, accentuează fiecare cuvânt în parte, atribuindu-i o rezonanță aproape asurzitoare în capul meu. O voce lăuntrică îmi spune că acțiunile mele sunt corecte: ajut pe cineva la urma urmei. „Aflat la restriște." Aceasta este expresia pe care o folosește mintea mea, pe care o inoculează conștiinței mele, devenind aproape un descântec. Sunt conștient de faptul că aceasta este o modalitate prin care camuflez alte lucruri, în spatele poleielii de altruism. Introduc pe piața neagră patru vase grecești antice și contribui la „evaporarea" lor. Va trebui să fac afaceri cu două personaje aflate la extremele lumii interlope: un informator sărac și disperat și un traficant bogat și sofisticat. La mijloc se află Caravaggio. Îmi spun că acțiunea de recuperare a tabloului lui Caravaggio implică foarte mulți factori de risc. Așa că minciunile sunt nesemnificative în comparație cu miza jocului; în plus, sunt necesare. Dacă strategia mea va funcționa, nimeni nu va

avea de suferit. Nimeni nu va avea de suferit, iar crima organizată va primi o lovitură simbolică. Voi pune capăt jocului mafioților și așa-zișilor martori, care trimit detectivii și istoricii de artă pe piste false, fluturându-le pe la nas existența tabloului. Dacă voi reuși să-l recuperez, le voi smulge o metodă subtilă de tortură, distrugând în același timp un mit care le conferă o putere uluitoare. Cineva a spus odată că recuperarea tabloului *Nașterea Mântuitorului* ar însemna îngenuncherea mafiei, care ar fi obligată să recunoască faptul că nimic nu este în siguranță. Ei bine, aveți dreptate, nimic nu este în siguranță, nici măcar în mâinile voastre. Voi l-ați furat; eu l-am recuperat. Va deveni un simbol pentru *noi*. Pentru artă, pentru trăinicia ei. Tot ceea ce sunteți, ce aveți și ce faceți *voi* este efemer. Pentru că, în momentul în care își va ocupa din nou locul deasupra altarului din Palermo, absența lui de treizeci și cinci de ani va fi consemnată doar ca notă de subsol; toți *mafiosi* și *camorristi* care au îndrăznit să-l atingă cu mâinile lor profane se vor pierde în fața măreției lui nemuritoare.

Sarah este prima persoană pe care o sun. Nu înțelege ce îi cer. Un împrumut? Cine i-l va restitui? Departamentul de poliție, spun eu, Roma; îi va recupera. Trebuie să aibă încredere în mine. Sunt pe urmele unui „vânat" important. Dar totul trebuie să se desfășoare rapid. Nu-i cer decât să se mai gândească. Și încă un lucru: Nu-l suna pe Jim!

Cel de al doilea telefon se derulează sub auspicii mai severe, pentru că încalc mai multe hotare. Violez niște reguli precise. De aceea discuția trebuie să fie fermă, clară, convingătoare.

Mă îndrept spre Piazza della Signoria, căutând numărul în telefonul mobil. Trebuie să mă încurajez – asta trebuie să faci, este un lucru etic – din perspectiva unui *outsider*.

– Cu Gustav, vă rog! Sunt Daniel Wright.

Aştept. Nu aud nimic. Ştiu că vila este uriaşă. Că aerul curat de munte propagă sunetele cu o precizie ameţitoare. Nu-l aud pe Gustav luând telefonul şi ducându-l la ureche. Dar ştiu că Gustav este acolo.

– Îţi mulţumesc că ai acceptat să vorbeşti de mine.

Aud o respiraţie adâncă – trupul lui mătăhălos inhalează aer – ca să se poată concentra. Este felul prin care Gustav îmi sugerează că îmi acordă permisiunea de a vorbi, de a-i explica. De ce îl sun? Ştiu că am la dispoziţie doar atât timp cât îi trebuie uriaşului să elimine aerul din plămâni.

– Nu este o capcană. Ai încredere în mine! Îţi promit că nu-ţi întind nici o cursă. Am motivele mele. Motive pentru care apelez la tine. Nu trebuie să pui întrebări. Şi trebuie să respecţi condiţiile: data şi suma stabilite. Am patru vase care provin dintr-un mormânt din Campania. Sunt într-o stare perfectă. Splendide! Vreau o sută de mii de euro pentru ele. În realitate, valorează mult mai mult. Mă găseşti la Gara Centrală din Florenţa, miercuri dimineaţă la ora nouă. Te voi aştepta jumătate de oră. Cu o singură condiţie: dacă le vei vinde, nu trebuie să ajungă în Anglia. Ne-am înţeles?

Uriaşul elimină aerul din plămâni, punând capăt discuţiei. Îndes telefonul în buzunar. Încerc să mă încurajez singur, spunându-mi că Gustav va fi la locul stabilit. Sunt lac de sudoare – pe spate, pe gât, pe frunte. Inima îmi bate

cu putere, gata să-mi iasă din piept – o altă forță care se luptă să se descătușeze. Trocul pe care îl voi face cu Gustav va avea loc peste trei zile – atunci voi trece de partea cealaltă; până atunci însă, pot oricând să contramandez totul, să-i dau în vileag pe Nenni și Savarese, să predau vasele autorităților și să renunț la tot.

Mă așez la o masă la Caffé Rivoire, comand un espresso și iau un ziar de pe o altă masă. Îmi este greu să mă concentrez. Citesc prea repede, sar peste rânduri și chiar peste paragrafe întregi. Nimic nu-mi stârnește interesul. Acestea sunt momentele cele mai grele: momentele așteptării. Mașinăria trebuie pusă în mișcare. Mai întâi, Sarah trebuie să accepte să-mi dea împrumutul. Apoi, trebuie să se facă transferul de bani. Apoi va avea loc primul troc – cel cu Nenni. Și în final, cel cu Gustav.

Părăsesc cafeneaua și mă îndrept spre apartament, cumpărându-mi pe drum spaghete uscate, roșii proaspete, busuioc, usturoi, anșoa și două sticle de Amarone. Ajuns în apartament, dau drumul la aragaz ca să gătesc, îmi torn un pahar de vin, tai roșiile, busuiocul, usturoiul și anșoa și le fierb pe toate într-o tigaie de cupru – amestecul pare o lavă încinsă, care susură și sfârâie. În sufragerie, așez soba în așa fel încât focul să bată spre masă. Deschid cele trei albume cu picturile lui Caravaggio, mă așez pe un scaun și mănânc. Mi-am lăsat telefonul în buzunarul paltonului. Va suna când va suna. Am învățat că aceasta e cea mai bună modalitate prin care poți controla emoțiile așteptării. Să alini frustrările făcând lucruri simple. Să te simți bine. Să-ți fie cald.

Mâncarea e bună, vinul e bun. Citesc o oră, complet absorbit, concentrat, cu capul sprijinit în mâini, făcându-mi

un semn la tâmpla stângă. Nu caut indicii, ci chintesența pasiunii mele pentru acest pictor. De ce m-am îndrăgostit de el? Chipurile personajelor înfățișate – da, asta e! Nu mă interesează dacă au fost prieteni ai lui Caravaggio, tâlhari, târfe, tineri care practicau prostituția etc. Fiecare dintre ei își dezvăluie condiția umană – acest cuvânt atât de perimat. Fiecare chip dezvăluie o gamă variată de sentimente, care ne ajută să înțelegem ce înseamnă să fim oameni – durerea, conflictul, bucuria, curajul, supunerea, responsabilitatea. Caravaggio redă arta recunoașterii, ne ajută să ne recunoaștem în alții și astfel să ne cunoaștem pe noi înșine. Îl regăsim pe Caravaggio în fiecare dintre noi.

Mi-e cald și mă simt bine. Mi se face somn. Închid ochii și mă las purtat de vise. Sună telefonul. Îl aud ca prin ceață. Nu pot să mă mișc. Mă simt prea bine, mi-e cald. Chiar dacă este important, poate să mai aștepte. Și eu aștept. Totul poate să aștepte – chiar și Caravaggio. Se va întâmpla. Se va întâmpla. Se rostogolește la picioarele mele sub soarele torid. Un soare alb, pârjolitor, un soare alb, ucigător. Se rostogolește. La umbra unui chiparos ce tremură în bătaia vântului. Bătrânul este acolo, ca și BMW-ul, ca și pistolul. Îndreptat spre mine. Spre rinichi. Apoi, ceva mă lovește în gât, cineva mă înșfacă de gât și îmi îndeasă și mai tare arma în spate, obligându-mă să merg înainte. Mă lupt să mă eliberez din strânsoare, ridicând nori de praf în jurul meu. Cineva mă împinge. Spre BMW. Spre geamul opac. Și mă trântește cu capul de oglinda retrovizoare.

Mă trezesc. Acesta este riscul. Să fiu împins spre moarte. O soartă de care nu ai cum să scapi. Strânsoarea este fermă, dură, puternică. Cel care mă ține prizonier are

experiență. Știe să ucidă. A încheiat un pact cu moartea. Este rapid. Eu nu sunt unul dintre ei, nu am trădat pe nimeni, nu am încălcat nici un cod. Am dat însă dovadă de prea multă încredere de sine. Mi-am supraestimat calitățile: curajul, intuiția, puterea, duritatea. O greșeală de care ei profită. Un alt polițist, fost polițist; un polițist corupt – mort. Acesta este riscul: să fiu ucis. Să intru alături de ei în joc, unde nu există o înțelegere tacită de a nu ucide intermediarul, polițistul străin și cinstit. Acestea sunt regulile afacerii: uciderea mea. Dacă mă implic prea mult. Și dau greș.

Trebuie să mă trezesc complet. Îmi frec ochii cu putere, fără milă. Scot telefonul din buzunarul paltonului și verific mesajele. Am primit unul de la Sarah. Îmi spune că împrumutul o neliniștește. Nu înțelege ce se întâmplă. Dacă este vorba despre misiunea mea, de ce nu-mi dau *superiorii* mei banii?

O sun. Sunt calm. Întrebările ei sunt obiective.

– Este o acțiune complicată, Sarah. Trebuie să ai încredere în mine. Cei de la departament se mișcă prea greu în situații de acest gen. Dacă aș fi în pericol, poate că ar urgenta lucrurile. Dar nu în cazul unui pont. Al unei simple bănuieli. Nu dacă ar afla adevăratul motiv pentru care am venit aici. Te rog, ai încredere în mine!

Dacă va accepta, va întreba ce să facă. O voi îndruma pe tot parcursul procesului. O voi ajuta să efectueze un transfer uriaș de bani prin toată Europa – un coșmar inimaginabil. De fiecare dată când cei de la bancă îi vor spune că transferul nu se poate efectua imediat, că au nevoie de douăzeci și patru de ore, ea va trebui să insiste. Din acel moment, voi interveni eu. O voi suna

mâine dis-de-dimineață ca să-i dau toate detaliile. Siguranța mea o tulbură – starea în care sunt, implicarea mea în această misiune. Nu m-a văzut niciodată așa.

– Accepți să faci asta pentru mine, Sarah?

– Nu știu, Dan. Nu înțeleg de ce nu pot să vorbesc cu Jim.

– Pentru că îți va spune să nu te implici. Îți va spune că pun ceva la cale. Crede că sunt obsedat de Caravaggio.

– Și nu ești?

– Nu mă las pradă obsesiilor.

– Dan, dar chiar asta faci. Mi-ai spus că nu crezi că este vorba de Caravaggio.

– Te rog, Sarah! De câte ori trebuie să-ți spun să ai încredere în mine? Mă hotărăsc să schimb tactica. Să-mi asum un risc: Privește lucrurile în felul următor! Ai banii ăștia și dispui de ei după bunul plac. Îți poți permite să-i pierzi, chiar dacă nu se va întâmpla asta...

– Da, dar...

– Așteaptă să termin! Pierdem vremea discutând despre bani. Spune-mi un lucru! Când ai mai fost atât de îngrijorată pentru siguranța mea?

Îmi închide telefonul. Acesta era riscul. O sun din nou. Îmi răspunde robotul.

Pun telefonul în buzunarul paltonului și mă trântesc în fotoliu – cu picioarele pe masă, cu cărțile și cu vinul în față. Seara trece repede. Îmi petrec timpul la fel. Mănânc aceeași mâncare, beau același vin, citesc aceeași carte și moțăi. O sun pe Sarah la ora unsprezece seara.

– Accept. Dar nu din cauza cuvintelor răutăcioase pe care mi le-ai spus. Și știi foarte bine că ai fost răutăcios.

O să primești banii, dar ai stricat totul... am avut senzația că lucrurile mergeau pe un făgaș mai bun.

Privesc pe fereastră, dincolo de acoperișurile din teracotă, spre ochiul de sticlă al domului, ascuns acum în întunericul nopții.

– Îmi pare rău, este tot ce-i spun.

NAPOLI, NENNI ȘI MARIA

Arcada este îngustă – poate să treacă un singur autobuz – și înaltă; zidurile ei din marmură gri sunt mari, pătrate, sobre, lipsite de ornamente. Nu dă în stradă. Becurile fluorescente ale magazinelor de încălțăminte, ale celor de aparatură electronică și măcelăriilor atrag atenția trecătorilor. Un mic atelier auto este situat între stradă și arcadă. Două Fiat-uri, bune de aruncat la gunoi, sunt tăiate în două; vor deveni în curând unul singur. Flacăra puternică a aparatului de sudură taie metalul moale, iar scânteile pe care le răspândește în jur luminează arcada. În acest fel, se anunță prezența mea pe stradă. Clădirea situată dincolo de arcadă a fost cândva somptuoasă, o mică reședință în Napoli, aparținând poate unei ambasade. Acum este o clădire de locuințe, deteriorată, plasată prea aproape de mărfurile ieftine de pe Via Roma și de vacarmul străzii din Piazza della Carità pentru a mai fi renovată și transformată într-un bloc select de apartamente. Toate ferestrele de la parter au zăbrele. Deasupra mea, locatarii și-au atârnat rufele la uscat de balustradele

din fier forjat ale micilor balcoane și coridoare. O lumină caldă se strecoară printre jaluzelele trase. Zgomotul televizoarelor și al radiourilor se amestecă cu discuțiile familiale.

Scara este impozantă, dotată cu trepte spațioase, apropiate una de alta, pentru ca membrii aristocrației să nu depună un efort prea mare atunci când le urcau. Am acceptat să mă întâlnesc cu Nenni aici, acasă la el, pentru că nu am găsit nici un motiv pentru care să-i refuz propunerea. În plus, Nenni a fost ferm: nu voia să-și lase singură soția.

Bat la prima ușă de la parter.

Nenni strigă imediat:

– Cine este?

Clatin sceptic din cap, gândindu-mă că ceva nu este în regulă. Ar fi trebuit să alegem un teren neutru. Simt cum adrenalina pune stăpânire pe mine. Trebuie să mă calmez.

– Cine este?

– *Sbirro.*

Rostesc nervos acest cuvânt: nu mă aflu aici în calitate de polițist și de aceea folosirea acestui termen argotic accentuează și mai mult absurditatea situației; pare că își bate joc de mine.

Se aude zgomotul zăvoarelor trase la ușă, de trei ori, de sus până jos. Totul pare să se miște cu încetinitorul. Ușa se deschide. Nenni stă în prag, îmbrăcat într-un costum maro, vechi, peste care poartă o vestă murdară. În jurul gâtului are o eșarfă albă, subțire.

– Sunt răcit. Soția mă obligă s-o port.

Nenni mă invită înăuntru cu un gest al mâinii. Încearcă să încuie din nou ușa, de sus în jos, dar, din cauza

tremurului său, zăvoarele nu-l ascultă, iar el este iritat de simplitatea misiunii sale, pe care însă nu poate s-o ducă la bun sfârșit.

– Totul pare greu când ești bolnav, spune el roșu la față, lac de sudoare și speriat.

În spatele lui și în al ușii, lipit de perete, este un raft pentru încălțăminte – majoritatea sunt pantofi de damă. Între o pereche de sandale din piele, de culoare roz și verde, puțin cam stridente, dar drăguțe, iese la iveală mânerul negru al unei arme – ușor de folosit dacă cineva intră cu forța pe ușă, trântindu-te de perete.

Nenni reușește să încuie ușa. Rămânem tăcuți pe hol. Se uită la geanta pe care o țin în mână – o valiză mică și ieftină pe care am cumpărat-o de la Mercato Nuovo din Florența. Nu-și poate controla un spasm de ușurare – este mai mult un fior: dacă banii sunt acolo, ei vor scăpa cu bine din această încercare. Mă conduce în sufragerie, unde își desface eșarfa. Pe gât, are o erupție roșie, purpurie, cu o pată vânătă în centru. Pare cumplit de dureros.

Cercetez camera și ce se află în interiorul ei. M-am așteptat la asta: o lume a obiectelor furate, maldăre și teancuri de astfel de obiecte. Dar m-am așteptat să văd șiruri întregi de obiecte clasice, antice, lucruri furate din morminte: vase, sculpturi și alte artefacte. Cu toate acestea, primul lucru pe care îl văd este un set de instrumente muzicale moderne: o vioară electrică, de un alb-strălucitor, o chitară electrică, de un roșu-strălucitor și o tobă înaltă, de marginile căreia atârnă un șirag de mărgele. Așa cum sunt așezate în colț, promit un spectacol înspăimântător. Lângă ele, puse una peste alta, până la tavan, sunt douăzeci sau treizeci de cutii de coniac Napoleon. La baza

lor, zac trei sau patru tablouri. Nici unul de calitate. Nici unul furat. Reproduceri ieftine și proaste ale unor locuri celebre din Napoli: golful, țărmul, pinii marini, deveniți simbolul orașului. Printre ele, se află și o reproducere îngrozitor de întunecată a tabloului lui Caravaggio – *Patimile lui Hristos* – de la Capodimonte. În alte părți ale camerei, oriunde există puțin spațiu, vezi cutii deschise cu diverse accesorii de modă, aparținând unor firme de prestigiu: Gucci, Louis Vuitton, Balenciaga. Pe un bufet, se află un maldăr de ceasuri – majoritatea marca Rolex. Sunt și alte bijuterii, ce nu pot fi distinse ca piese separate, fiind amestecate unele cu altele, ca niște mici grămăjoare de comori, gata să alunece în orice clipă de pe bufet. Stive de CD-uri și DVD-uri, ce urmează să fie vândute la negru, zac pe alte stive de CD și DVD-playere. Nu există însă obiecte de artă antice. Nimic de valoare. Numai prostii.

În mijlocul camerei, o canapea albă din piele și o măsuță din sticlă stau în fața unui televizor cu ecran lat. Sonorul televizorului este oprit. Se difuzează o emisiune-concurs.

Îl privesc din nou pe Nenni. Erupția pare cărnoasă în comparație cu pielea gâtului subțire și arsă de soare.

Ridic valiza.

– Am numai cincizeci de mii, Nenni.

Nenni tresare violent și clipește des.

– O sută. Am spus o sută de mii pentru vase. Așa ne-am înțeles.

Se bâlbâie, are gura uscată și face un efort să pară că negociază. Dincolo de bâlbâieli, simt un nou freamăt, o nouă ezitare. A fost din nou amenințat. S-au stabilit data și locul tranzacției.

– Cincizeci sau nimic. Tu ai nevoie doar de cincizeci.

Nenni se uită pierdut prin cameră, oprindu-se asupra viorii electrice; chipul pare să spună că este ridicolă prezența în cameră a unui obiect ca acela.

– Nenni! Ai nevoie numai de cincizeci de mii. Numai de atât am putut să fac rost într-un interval atât de scurt. Gândește-te!

Este obositor să-l fac să gândească logic, iar energia îmi ajunge doar ca să scap din această situație.

Nenni își ațintește privirea spre mine.

– Pot să-i văd?

Așez valiza pe canapeaua albă, o desfac și scot din ea teancurile de bancnote – mari, îndesate, tăioase. Nenni înhață un teanc și, cu o agilitate uluitoare, începe să fluture bancnotele. Nu le numără. Și nici nu le verifică. Mă crede pe cuvânt. O mie de euro într-un teanc. Cincizeci de teancuri.

Se aude o bătaie în ușa de la sufragerie – o singură bătaie, ușoară – un mesaj, care spune: sunt aici, afară. Nenni lasă teancul deoparte. Mă privește.

– Soția mea ar vrea să te cunoască.

Îl ignor.

– Unde sunt vasele, Nenni?

– Le am. Dar nu le-am amestecat cu toate prostiile astea, îmi spune el, arătându-mi cu mâna prin aer ceasurile, bijuteriile, CD-urile, DVD-urile, CD și DVD-playerele.

– Soția mea? întreabă Nenni, uitându-se la ușă.

Sunt nervos; toată povestea asta durează prea mult.

– Poftim?

– Vrei s-o cunoști?

Vreau să fac trocul cât mai repede, să plec din Napoli, să mă întâlnesc cu Gustav, să fac și trocul *acela* și să termin cu toate astea. Vreau să aflu numele, să păstrez cei cincizeci de mii de euro care îmi ies de pe urma acestei afaceri și să rămân întreg. S-o cunosc pe soția lui Nenni: De ce? Îmi ațintesc privirea asupra lui Nenni.

– Vreau vasele.

– *Sbirro*, te rog! O să ai și vasele.

Nenni deschide ușa, atingându-și gâtul, erupția; se înfioară de durere.

Primul lucru pe care îl realizez atunci când o văd pe soția lui Nenni, o femeie simplă și austeră, este faptul că nu are nici cea mai vagă idee că viața ei este în pericol. De aceea, se află aici, în pragul ușii, insistând să-l cunoască pe cel care îi ajută soțul, singurul aflat în pericol. Mă văd prin prisma lor: un străin demn de încredere, un om despre care au vorbit pe larg, ajungând la concluzia că el le va rezolva problemele. Nenni a transformat această iluzie într-o realitate în care cred cu fermitate. Chipurile lor trădează această încredere nețărmurită. Teama lor – a ei pentru el și a lui pentru ea – i-a făcut să piardă orice noțiune a realității, conferindu-mi un rol mult mai important decât cel de intermediar. Asta mă irită și mai mult. Eu nu vreau să devin un erou în ochii lor, vreau să fiu doar un curier fără nume, fără chip.

Nenni mă prezintă soției sale, eu îl corectez.

– Daniel, nu *sbirro*.

Mâna Mariei este rece, osoasă. Mă strânge ușor, dar ferm. Se oferă să-mi ia haina. Afară, se aude zgomotul unui scuter Vespa. Ne distrage atenția. Așteptăm ca zgomotul să dispară în noapte.

– Vasele, Nenni!

Nenni își pune mâna pe umărul subțire al Mariei. Ei doi seamănă foarte mult, cu excepția metabolismului accelerat al lui Nenni; el îi face Mariei semn cu capul să aducă vasele.

Ea lipsește doar câteva clipe. Aduce apoi cele patru vase pe o tavă mare, argintată, cu marginile zigzagate. Așezându-se în genunchi, pune cu multă grijă tava pe masa din sticlă, ca și când ar fi fost o tavă cu băuturi. Ceramică cu figuri roșii, datând probabil din secolele V și IV î.Hr. Starea lor este perfectă, așa cum mi-a promis. Sunt splendide, așa cum mi-a promis. Scenele pictate sunt dinamice – bătălii, întreceri sportive, răpiri, urmăriri. Fundalul negru este neted, neștirbit de trecerea timpului sau de alți factori; ornamentele, de un roșu-portocaliu, sunt simple, originale și clare. Scot în evidență designul, dar și povestea pe care o înfățișează.

Maria stă lângă masă. Mă invită să le cercetez. Nenni se uită la soția lui în timp ce ea mi-l oferă pe cel mai mare dintre cele patru vase. Îl întorc pe toate părțile, conștient fiind că admir doar măestria artistului din vremuri atât de îndepărtate, frumusețea și fragilitatea vasului antic. Un expert ar aprecia mult mai mult.

– Este frumos. Trebuie să le împachetăm în așa fel încât să nu existe riscul să se spargă.

Este rândul lui Nenni să părăsească atunci camera. Maria rămâne lângă masă, rigidă. Apropierea noastră, tăcerea apăsătoare ne determină să însăilăm o conversație. O întreb de cât timp sunt căsătoriți. Numai de șase luni, îmi spune Maria. Cum s-au cunoscut? Prin intermediul surorii ei. I-a plăcut cum gătește ea. Cunosc toate aceste

amănunte, dar pretind că informaţiile sunt noi, interesante. Nici căsnicia mea nu datează de prea mult timp şi trecem printr-o perioadă aproape la fel de disperată ca şi ei, dar nu-i spun nimic din toate astea. Maria îmi arată banii împrăştiaţi pe canapeaua din piele şi mă întreabă dacă reprezintă plata pentru vase. Eu încuviinţez din cap. Nu pare să fie o sută de mii de euro. Rosteşte aceste cuvinte ca pe o simplă observaţie, făcută din simplă curiozitate, cerând parcă sfatul unui expert. Simt însă că teancul acela de bancnote nu i se pare corect, că ceva nu i se pare în regulă. Dar îl las pe soţul ei să-i explice.

Nenni se întoarce cu un sul de folie protectoare, ziare, bandă adezivă şi o foarfecă şi le pune pe toate în braţele soţiei sale. Ea îi arată banii şi îi spune că nu i se pare că sunt o sută de mii de euro. Nu mai este o simplă observaţie, ci o întrebare. Nenni îi răspunde cerându-i să împacheteze vasele; el le-ar sparge. Întrebarea l-a iritat, îşi atinge gâtul, erupţia. Tresare de durere. Maria îl roagă să fie atent; unde este eşarfa? Este agitată. Nenni o ignoră şi freacă şi mai tare erupţia, provocându-şi şi mai multă durere. Asta îl ajută să se concentreze – nu mai are nici o importanţă că nu sunt o sută de mii de euro.

Maria ia două cutii cu sticle de coniac, scoate sticlele şi turteşte cartonul care delimita locul fiecărei sticle în parte. Rupe apoi câte o pagină din ziar şi le transformă în nişte mingiuţe de diverse mărimi. Căptuşeşte cu ele fundul ambelor cutii. Se îndreaptă apoi spre vase. Le înveleşte în folia protectoare cu multă dexteritate. Îşi duce repede misiunea la bun sfârşit; a mai făcut asta de multe ori. După ce termină, fiecare vas pare o minge alcătuită din folie protectoare şi bandă adezivă – o minge de

fotbal din ghetou. Pune câte două vase în fiecare cutie. Apoi, presară printre ele mai multe mingiuțe din ziare pe post de tampoane. Sigilează cutiile cu bandă adezivă, apoi, răsucind banda adezivă, creează un mâner pentru fiecare cutie. Verifică rezistența mânerelor și se declară mulțumită. Eu și Nenni am privit-o pe tot parcursul acestui proces – Nenni stând la ușă, aprobându-i fiecare acțiune și îngăimând cuvinte imperceptibile. Eu nu am urmărit întregul proces; l-am privit însă din când în când pe Nenni, amintindu-mi primul lucru pe care l-am aflat despre această femeie: frumusețea ei fizică și talentul ei de bucătăreasă. Îi percep frumusețea prin ochii lui Nenni – seamănă cu el, dar își poate controla fiecare mișcare, ceea ce, pentru el, poate fi echivalentul frumuseții. Iar dacă precizia și îndemânarea pe care le-a demonstrat în timpul procesului de împachetare a vaselor se aplică și în cazul gătitului, atunci mâncarea este, fără îndoială, foarte bună.

Stând în genunchi între cele două cutii, ea își ridică privirea și mângâie pachetele. Sunt gata. Îmi imaginez că Nenni i-a spus că le cumpăr pentru mine, simplificând astfel afacerea, pentru a nu-i mai da și alte motive de îngrijorare.

– Vă mulțumesc. Apoi, mă întorc spre Nenni. Spune-mi numele!

Nenni devine rigid, apoi se apleacă spre mine și îmi șoptește un nume. Apoi face un pas înapoi. Îmi dau imediat seama că Nenni este ferm convins de faptul că pânza lui Caravaggio se află în mâinile acestui om. Dacă este sincer, afacerea va trebui să se desfășoare fără probleme. Fără morți, fără zvonuri.

– Nu-l cunosc, îi spun eu aproape în șoaptă.

Nenni ridică din umeri și îmi răspunde:

– Vei avea nevoie de o armă.

– Cum a ajuns la el?

– A ajuns la el pentru că i l-a dat bătrânul. I-a ucis pe cei care voiau să preia controlul asupra clanului. Nu putea să ceară bani – nu este un gest onorabil în aceste circumstanțe. Dar tabloul... este un simbol de prestigiu. O emblemă. A fost o onoare să-l primească.

N-am auzit nimic despre crimele la care se referă. Dar înțeleg însă că, dacă Nenni are dreptate, omul care a intrat în posesia tabloului este un ucigaș ambițios, care operează sub pretexul onoarei și de aceea, m-a sfătuit să-mi iau o armă.

– Te cred, Nenni.

Văd cum erupția de pe gâtul lui Nenni dispare brusc, iar pielea își recapătă culoarea normală. Pentru Nenni, afacerea s-a încheiat cu bine, totul s-a terminat, iar soția lui e în siguranță. Încrederea mea în el l-a absolvit de toate păcatele: a avut dreptate în privința corectitudinii afacerii, a avut dreptate să apeleze la mine, a avut dreptate să fie insistent și sincer în disperarea lui, a avut dreptate să aibă încredere în mine. De aceea, totul s-a terminat cu bine, soția lui e în siguranță, iar erupția a dispărut – credința lui nețărmurită va rezolva cu siguranță și problema cu Savarese.

Maria plânge, iar lacrimile i se scurg pe obraji, fără să trădeze însă o emoție vizibilă. Ele se îmbină cu zâmbetul ei. Soțul ei este în siguranță acum. În opinia ei, erupția era cauzată de teama de moarte și de teama că, murind, o va părăsi. Acum această teamă a dispărut.

– Trebuie să sărbătorim.

Nenni o privește nervos pe soția lui; nu este convins că se cuvine să facă asta, dar crede că trebuie să facă ceva.

– Este o întâlnire de afaceri, Nenni, nu o petrecere.

Maria se ridică de pe podea.

– Italo spune că ești prietenul lui. Că nu îl tratezi așa cum o fac toți ceilalți – ca pe un bufon... care... Își pocnește degetele spre el. Înțeleg ce vrea să spună: „care trebuie insultat". Ea continuă: Tu înțelegi că așa este el și nu are cum să schimbe situația. Asta înseamnă să-i fii prieten.

Ce mai e de zis? Îmi spun în sinea mea: acest om nu este prietenul meu. Fac asta pentru mine. Pentru un nume. Pentru bani. Pentru un tablou. Pentru o viață nouă. Pentru dragoste. Știu că, dacă m-aș fi dus direct la Gustav, aș fi putut să fac rost de cei o sută de mii de euro pe care îi voia Nenni ca să-l plătească pe Savarese și să înceapă o nouă viață. Dar eu am ales o altă cale. Pentru că în acest fel, rămân cu cincizeci de mii – suficient ca să mai fac un pas spre împlinirea dorinței mele. Îi văd pe Nenni și pe Maria schimbând priviri între ei. El este mândru de soția lui. Eu sunt încă aici. Micul ei discurs l-a impresionat.

Nenni părăsește camera și se întoarce cu o armă. Îi scoate cartușul, îmi arată că este plin și îl introduce la locul lui. Mi-l oferă, ținându-l de țeavă. Nu-i dă încă drumul, dimpotrivă, îl ține cu tărie, spunându-mi:

– Vei avea nevoie de el, *sbirro*. Dar încearcă să te ferești de necazuri! Te rog! Uită de Caravaggio! Este într-un loc periculos pentru tine. Întoarce-te acasă la soția ta! Abia acum înțeleg ce este cu adevărat important în viață. Nu contează nici onoarea, nici gloria, nici banii. Important este să fii iubit pentru ceea ce ești.

Nenni consideră că aceasta este o idee originală. Şi un sfat bun. Vrea să avem cu toţii şansa unui nou început în viaţă. Dacă voi renunţa la obsesia mea, pot spune că mi-a făcut o favoare. El îşi caută acum norocul după alte criterii.

Iau arma din mâna lui Nenni şi o analizez. Ce înseamnă oare când un *camorrista* îţi spune că ai nevoie de o armă? Nu mă pot gândi acum la asta. O pun în buzunar.

Maria îşi aţinteşte privirea asupra mea.

– Soţia ta ştie ce faci?

– Nu.

– O protejezi?

Nu-i răspund; simt greutatea armei în buzunarul paltonului, înghiontindu-mă. Mă simt deodată epuizat. Faptul că Maria a adus-o pe Sarah în discuţie îmi solicită prea mult puterea de concentrare.

– Italo are dreptate. Soţia ta te iubeşte pentru că eşti un om bun. Ne-ai ajutat. Nimeni nu ar fi făcut-o. Încă o zi şi... Îşi duce mâna la gură. Nu este bine ce spune Savarese, dar cine să-l contrazică? Tu ne-ai ajutat. Pentru că eşti un om bun. Clatină din cap şi spune: Du-te acasă la soţia ta!

Nenni pune mâna pe umărul soţiei sale – îi uneşte sfatul pe care mi-l dau amândoi.

Maria se îndepărtează de el, ia tava de argint şi pleacă din cameră. Nenni mă invită să stau jos şi adună teancurile de bani ca să-mi facă loc. Mă aşez fără tragere de inimă. Nenni se cocoaţă pe braţul canapelei, ţinând valiza pe genunchi. Emisiunea-concurs de la televizor nu s-a terminat încă. Nenni râde din când în când. Încerc să-mi dau seama care sunt regulile concursului, dar, în ciuda

activității concurenților și a decorului enorm, mi se pare o emisiune stupidă, în care niște italience apetisante, mai mult sau mai puțin îmbrăcate, trebuie să defileze prin fața participanților și să-i sărute.

Maria se întoarce cu tava, pe care se află de această dată câteva sticle și pahare. Ea o așază pe masa din sticlă. Eu și Nenni ne ridicăm în picioare. A adus vin alb, șampanie și whisky. Eu vreau puțin whisky. Nenni o sfătuiește pe Maria să bea șampanie, dar ea spune că preferă să bea whisky. Nenni ne spune că el nu poate să bea alcool; o să bea în schimb coca-cola. Mă aștept la un toast, dar nici soțul, nici soția nu rostesc nici un cuvânt. Sunt obligat să rup tăcerea când ciocnim paharele.

– Ce ai de gând să faci?

Nenni este cuprins de un fior și își prinde gâtul cu mâna. A omis pentru un timp faptul că, indiferent de speranțele lui: sinceritatea, clădirea unei noi vieți, lucrurile nu se sfârșesc aici și acum și că va trebui să-l înfrunte în curând pe Savarese.

Maria răspunde în locul lui.

– Familia mea este la țară. O să mergem acolo. Italo va deveni fermier.

Spunând acestea, începe să râdă. Mă simt obligat să râd și eu. Nenni ni se alătură. Știe că imaginea lui ca fermier este hilară. O clipă, toată lumea a uitat de gravitatea situației.

Las paharul pe tavă.

– Trebuie să plec.

Maria pune și ea paharul pe tavă, neatins. Verifică pentru ultima oară rezistența mânerelor pachetelor. Nenni mă conduce la ușă, unde Maria îmi oferă cu grijă

cutiile; mânerele par rezistente, dar banda adezivă subţire, din care sunt făcute, îmi taie mâna. Aşa se procedează în întreaga lume. În comerţul cu obiecte frumoase, inestimabile. Extrem de simplu: cutii de coniac, folie protectoare şi bandă adezivă.

Maria descuie ivărele de la uşă cu degetele ei lungi şi abile, dar nu deschide încă uşa. Arma pe care am observat-o mai devreme, cuibărită între sandalele ei verzi şi roz, este încă la locul ei. Nenni nu a renunţat la singura lui armă de apărare ca să mă ajute. Maria insistă să mă sărute. Se apleacă, având însă grijă să nu atingă cutiile.

Le urez amândurora succes; este o urare cu tentă reflexivă, nu mă refer neapărat la Savarese, un pas important în toată această afacere, ci la celălalt aspect al vieţii lor – sper că se vor adapta la noua lor viaţă.

– Poate într-o zi ne vei face o vizită la fermă, spune Nenni, deschizând uşa.

Nimeni nu râde, iar Nenni înţelege că nu ne vom mai revedea niciodată. Am afişat masca prieteniei, pentru că suntem în compania soţiei lui. Această mască îl obligă acum pe Nenni să mă îmbrăţişeze.

– Îţi mulţumesc, *sbirro*.

Îl resping, nu merit mulţumiri. Afacerea ar fi putut să fie mult mai profitabilă pentru ei, dar am preferat să fac un compromis – ceva pentru ei, ceva pentru mine.

Ies pe culoar. În circumstanţe normale, ei şi-ar fi condus oaspeţii, i-ar fi aşteptat să iasă în curte şi le-ar fi făcut cu mâna de pe balcon. Dar ei se retrag imediat. Aud zgomotul celor trei ivăre, urmat de zgâlţâirea uşii, semn că Nenni şi Maria îi verifică rezistenţa.

Trecând pe lângă garaj – ambele Fiat-uri sunt acum tăiate în două, cu boturile și capotele ridicate, ca niște ouă uriașe, crăpate, din care puii și-au luat zborul – observ că mecanicul, care are acum vizorul ridicat, mă urmărește cu privirea. Savarese va afla în curând că vizitatorul lui Nenni a plecat.

Mă îndrept spre stația de taxiuri din Piazza della Carità. Șoferul primei mașini, care stă sprijinit de portieră, fumează și vorbește cu un bărbat care ține în brațe o pisicuță, îmi face semn să mă urc în spate, fără să se deranjeze să deschidă portbagajul ca să-mi pun cutiile. Așa că pun o cutie pe bancheta din spate, mă urc și eu și așez cealaltă cutie lângă mine. Mă sprijin cu coatele pe cutii și bat darabana pe ele. Vreau să dorm. Corpul meu este aproape de colaps. Abia acum îmi dau seama cât de epuizantă a fost această ultimă oră.

Traficul este aglomerat și mașinile se mișcă cu viteza melcului. Protejez cutiile cu mâinile, împiedicându-le să cadă de pe banchetă atunci când șoferul face manevre bruște. Taximetristul manifestă însă o răbdare ieșită din comun, cu totul neobișnuită pentru șoferii din Napoli; așteaptă la rând, nu intră în depășire și nici nu blochează străduțele laterale; oglinzile lui retrovizoare sunt în siguranță. După douăzeci de minute ajungem în Piazza Garibaldi și după alte cinci ajungem la gară. Este aproape unsprezece seara. Trenul spre Florența este tras la peron. Nu mă urmărește nimeni.

FLORENȚA ȘI FRANCESCA

Gustav este gras – izbitor de gras. Dar este și chipeș, înzestrat cu un cap puternic, bine conturat. Are dinți drepți și albi. Ochii sunt pătrunzători. A ales lumea interlopă pentru că celorlalți criminali nu le pasă că el este atât de gras, dar și pentru că știe foarte bine ce face și știe ce știe. Îi place „marfa" internațională. Acesta este un eufemism pe care îl folosește pentru băieții și fetele de alte naționalități. Gustav este o tonă de perversitate polimorfă: acestea sunt cuvintele *lui*. Trebuie să aibă vârsta legală, dar să fie sub douăzeci de ani, a mai adăugat el, ridicând din umerii săi masivi și rotunzi, vânjoși sub cămașa fină de mătase, cu motive înfățișând femei și bărbați făcând dragoste cu parteneri de același sex.

L-am cunoscut pe Gustav în urmă cu trei ani. L-am interogat în casa lui cu vedere spre lacul Geneva. Un om gras într-o casă somptuoasă – majoritatea antichități, artă orientală, artă europeană de valoare și desene datând de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului XX. Casa și valorile ei stau mărturie pentru talentul

și capacitățile sale uluitoare, pentru că cercetările pe care le-am efectuat au scos la iveală faptul că nu a muncit nici măcar o zi din viața lui și nici nu a primit vreo moștenire. Ne-am agreat din prima clipa în care ne-am văzut. M-a cucerit cu felul său de-a fi – cu poziții statice și molatice și mișcări greoaie, dar cu o minte ageră și cu un spirit vesel. Gustav mi-a mărturisit deschis că mă apreciază: îi place compania acestui polițist serios și chipeș, mi-a spus el.

Dacă va veni astăzi la întâlnire, acest lucru se va datora legăturii care s-a creat între noi în acele două zile de interogatorii – interogatorii mai puțin obișnuite, desfășurate în diverse camere ale vilei sale, având mereu la dispoziție mâncare proaspătă, suc de grepfrut obținut din fructe stoarse cu putere chiar de Gustav pe un storcător de abanos, cafea făcută special pentru mine la indicațiile lui Gustav; biscuiți serviți în cutii elegante, legate cu panglici frumoase, modelate în formă de foarfecă. Masa a fost pregătită de un omuleț pe atât de mic, pe cât este Gustav de mare. Un om cu origini europene greu de identificat. Vorbește trei limbi și este expert în bucătăria mai multor țări, mi-a spus Gustav. Așa îi place uriașului să trăiască. Înconjurat de tot ce este mai bun, de două ori mai bun decât superlativul standard – superlativul metropolitan. El caută obiecte, oameni și produse care depășesc statutul de star. Gustav este fascinat de ideea eliberării talentului și plăcerilor din ghearele etalonării standard – prin atingerea perfecțiunii. Eu nu trăiesc în Peștera lui Platon, spune el.

Mă poziționez în mijlocul afluxului de oameni, ținând cutiile între picioare; este ora nouă dimineața. Dacă va

veni, va fi aici în curând. Când își va face apariția, îi voi simți imediat prezența, deoarece statura sa uriașă va influența atmosfera, va trimite mesaje moleculare. Îmi întorc privirea spre stânga mea. Se apropie cu pași greoi, purtând un palton uriaș din tweed, încins cu o curea; bocanci din piele dură, rigidă pe margine; o pălărie cu boruri largi, tip fedora, așezată într-o poziție nostimă, neobișnuită pentru această oră a dimineții. Ține în mână o servietă din piele-velur, de culoare cafeniu-deschis.

Ne strângem mâinile. Gustav îmi citește imediat tulburarea lăuntrică. Aceasta este partea cea mai grea a planului. Aici dau greș în lumea interlopă – acesta este motivul pentru care nu mă integrez în singurul cerc care mă acceptă – faptul că sunt un polițist bun îmi reduce „șansele“ de a fi un infractor „bun“. Tulburarea mea vădită îl întristează pe Gustav, dar nu spune nimic, respectându-mi intimitatea. Îmi oferă servieta scumpă, adăugând încă o mie de euro la costul întregii afaceri. O consideră o pierdere acceptabilă. Ce alternativă ar fi avut? Să aducă banii într-o valiză de pânză? Mă simt puțin stânjenit din cauza cutiilor de coniac cu mânere din bandă adezivă. Trebuie să lărgesc mânerele ca să fac loc degetelor înmănușate ale lui Gustav.

– S-ar putea ca în viitorul apropiat să afli motivul pentru care fac asta. Sau poate că nu. Dacă nu, poate ți-l voi spune eu într-o zi.

– Mai ești polițist?

– Nu știu.

Gustav îmi zâmbește plin de compătimire. Mi se potrivește meseria de polițist, spune el.

– Îți mulțumesc.

Gustav dă din cap apreciativ, dar știe că recunoștința nu-și are rostul aici, nu implică sinceritate și nici echilibru. Iar în această afacere lucrurile trebuie să fie foarte clare. Știm amândoi că fiecare dintre noi ar avea ceva de pierdut dacă ne-am trage pe sfoară: pentru mine, ar însemna sfârșitul carierei mele – Gustav are foarte multe relații și este nemilos când vine vorba de răzbunare. Iar pentru el ar însemna sfârșitul stilului său de viață somptuos. Dacă banii nu sunt în servietă, știe că poliția îl va aștepta acasă și va descoperi în posesia lui patru vase antice neînregistrate, ascunse în niște cutii de coniac.

Nu ne mai spunem nimic. Fiecare pleacă pe drumul lui; Gustav – în direcția de unde a venit, întorcându-se probabil cu o mașină, deoarece nici cele mai moderne trenuri europene nu oferă servicii de primă clasă și nici nu sunt dotate cu canapele pe măsura lui. Eu mă îndrept spre intrarea principală.

Ziua este senină și răcoroasă; norii zboară pe cer, trecând ca niște umbre gri pe deasupra clădirilor și a străzilor; când apare pe cer, soarele învăluie totul într-o mantie aurie, strălucitoare și palpabilă.

Traversez Piazza Stazione, ignorând claxoanele mașinilor. Sunt prea obosit ca să-mi păstrez vigilența, ca să îmi mai pese de intențiile altora. Mă simt ușor, pustiit, epuizat. Metabolismul meu este într-un punct critic. Prea multă cafea, prea mult stres și adrenalină. Nu am dormit deloc în tren în drum spre Florența: ochii îmi erau uscați, mă dureau și nu reușeam deloc să mă concentrez; eram în alertă. Am stat singur la o masă de patru persoane. Mai erau și alți pasageri în compartiment, undeva, nevăzuți. Lumina era difuză, fosforescentă, reflectându-se în geam.

Ţineam vasele lângă mine, în siguranţă, între canapea şi masă. Mintea mea înregistra lucrurile ca un stenograf: clar, precis, calculat. Vorbeam singur în şoaptă. Nu-mi amintesc ce-am spus, aşa că probabil nu am înregistrat prea multe lucruri, cel puţin, nu ca să le redau imediat. Când am ajuns la Roma, am fost tentat să cobor din tren şi să dezvălui totul, dar am rămas ţintuit pe scaun, privind pe fereastră peronul gării, unde scria „Roma", încercând să mă gândesc de ce îmi place oraşul, să evoc amintirile şi să le înregistrez eficient. Mi se aducea cafea la fiecare treizeci de minute – espresso – iar eu o dădeam pe gât, fie că voiam, fie că nu. Era tare şi nu avea nici un gust, îmi trezea senzaţii, nu plăcere. Îmi atingea mai întâi limba, apoi gâtul, ajungând în final în stomac, unde îmi crea o senzaţie de greaţă. Mă simţeam ca Nenni sau, cel puţin, aşa îmi imaginez că se simte atunci când încearcă să-şi controleze universul, să controleze stimulii care nu-i dau pace, selectând doar informaţiile importante şi permiţând doar reacţiile vitale. Mă simt aproape la fel: trebuie să selectez totul de acum înainte, să procesez doar informaţiile esenţiale şi să mă concentrez numai asupra reacţiilor vitale. Chiar şi după câteva ore de somn, pielea mea va fi la fel de fragilă, sângele, la fel de subţire. Mă simt din nou ca Nenni sau, cel puţin, aşa cum îmi imaginez că se simte Nenni, încătuşat în propriul lui corp, cu metabolismul atât de suprasolicitat încât uzura vieţii se realizează din interior spre exterior, şi nu invers. Îmi ating gâtul – simt o iritaţie. Un nor trece pe deasupra mea, urmat de o rază de soare. Sunt prea fragil ca să îndur transformări de o asemenea anvergură. Am nevoie de o lume stabilă şi previzibilă. Mă opresc aici. Trebuie

să dorm. Să pun capăt acestui episod pentru totdeauna. Să merg mai departe. Strâng cu putere mânerul servietei. Banii sunt îngrozitor de grei – o povară apăsătoare. Servieta sugerează eleganță și subtilitate, iar conținutul trebuie să fie valoros, și ușor.

Sună telefonul. Îl scot din buzunar și răspund. Este Sarah. Mă întorc din bătaia soarelui și îmi privesc umbra difuză. Ea îmi vorbește pe un ton rece, neutru. Fără inflexiuni. Pare chiar plictisită.

– Am vorbit cu Jim. Este furios. De ce ai avut nevoie de bani, Dan?

Nu-i răspund.

– Dan!

Vederea mi se încețoșează

– Te-am rugat să nu vorbești cu Jim.

– Eram îngrijorată.

– Din cauza mea sau a banilor?

– Din cauza ta. A ta. De ce ai întotdeauna o părere atât de proastă despre mine? Nu știu răspunsul la această întrebare. Ea continuă: Nu mă interesează banii. Vreau doar să știu ce se întâmplă. Ai necazuri?

– Am banii aici. Nu mai am nevoie de ei.

– Dar de ce ai avut nevoie?

– Nu mai are importanță. Ți-am spus deja: nu mai am nevoie de ei. Așa că poți să stai liniștită. Sună-l pe Jim și spune-i!

– Dan, de ce te comporți așa?

– Așa cum?

– Atât de rece.

– Sunt obosit. Mă întorc acasă în curând.

– Vineri?

– Poate că nu vineri.

– Dar ai promis.

Glasul ei nu pare să-i trădeze dezamăgirea. Vrea doar să-mi arate că promisiunile mele sunt simple minciuni.

– Îmi pare rău. Dar mai am ceva de făcut aici.

– Nu știu ce să spun.

Hai, spune! Este complicat, îmi spun eu în gând.

– Te gândești numai la tine.

– Îți promit că voi veni în curând acasă.

– Ar fi bine să-l suni pe Jim.

Nu vreau s-o contrazic, așa că, deși știu foarte bine că nu îl voi suna, îi spun că o voi face. Aș vrea să termin discuția cu un sincer „Te iubesc“, dar sunt secătuit de puteri, astfel încât mi-e greu să-mi găsesc cuvintele, să le redau adevărata semnificație, să nu le fac să pară doar o simplă încercare de încurajare. Pun capăt discuției închizând telefonul.

Ajung acasă exact în momentul în care Francesca își parchează mașina lângă bordura din fața agenției American Express. Strâng din nou mânerul servietei. Ea coboară din mașină; nu schimbăm nici zâmbete și nici urări de bun venit. Mă însoțește până în apartament în tăcere. Mirosul de dezinfectant este puternic. Îmi este la fel de greu să descui ușa cum i-a fost lui Nenni aseară. Pe frunte îmi apar picături de sudoare. Când deschid ușa, mi se pare pentru o clipă că cineva mi-a făcut ieri o vizită cât am fost plecat, dar îmi dau seama că oboseala îmi joacă feste, că devin paranoic.

Pun servieta pe masa din sticlă și deschid aragazul și aprind focul în sobă. Francesca mă privește. Scoate din

buzunar un pachet de țigări, își aprinde una și aruncă pachetul pe masă. Trage fumul în piept.

– M-ai mințit.

Jocurile, flirtul, dorințele, pasiunea sunt de mult uitate.

– Sunt obosit. Foarte obosit.

– M-ai mințit.

Trupul meu este încins; am febră. Porii sunt deschiși, dar nu transpir. Sunt deshidratat. Mă duc la bucătărie ca să beau niște apă. Francesca stă în spatele meu.

– Omul acela... Omul acela pe care l-am văzut sâmbătă nu era polițist.

Nu mă așteptam la asta. Mă așteptam eventual să descopere că *eu* sunt polițist, și să fie supărată din această cauză. Nu-i răspund. Trec pe lângă ea și mă așez pe un scaun. Ea continuă:

– L-am văzut plecând de aici. Ți-am dat o șansă să-mi explici, dar ai refuzat. Poate că ai avut motivele tale. Atunci m-am hotărât s-o las baltă.

O privesc obosit.

– Asta nu înseamnă că nu este polițist.

Încerc să par calm, dar știu că pune ceva la cale, ceva ce nu vreau să aflu.

Francesca dă din cap, împrăștiindu-și buclele în stânga și-n dreapta. Siguranța pe care o afișează aproape că s-a materializat.

– Este mafiot. Și vrei să știi cum am aflat asta?

Îi evit privirea, îmi pun coatele pe masă și îmi acopăr fața cu mâinile. Nu vreau să știu. Nu vreau să știu ce a aflat.

– Este mort. Și el, și soția lui. La Napoli. Au spus la televizor. Ce se întâmplă?

Stomacul, pieptul și gâtul mi se contractă, împiedicându-mă să respir – mă sufoc, sunt paralizat și mă sufoc, sângele îmi îngheață în vene, mușchii mi se crispează, iar ochii par să-mi iasă din orbite. Pentru o clipă, nu mai văd nimic. Privesc în gol și încerc să schițez lucrurile cu ochiul minții.

Îmi revin treptat din amorțire și încep să respir. Îmi aud vocea, ca o șoaptă, vibrând însă de mânie.

– Să-l ia dracu' pe Savarese! Ar fi trebuit să știu. Ar fi trebuit să știu.

Poate că am știut. Nu s-ar fi mulțumit niciodată s-o ucidă doar pe Maria. Mintea lui este transparentă: vrea întotdeauna răzbunarea desăvârșită, pedeapsa capitală. A luat în calcul toți factorii psihologici și economici. Nimeni, nici măcar Nenni, ridicolul Nenni, nu poate să-și închipuie că are dreptul la o părticică din afacere doar pentru că natura l-a înzestrat cu un talent (un har!). Un calcul greșit. Un calcul cumplit de greșit – să-ți închipui că o misiune pe care ți-o încredințează clanul Savarese este o simplă opțiune, un punct de plecare. Așa că trebuia să treacă la acțiune. Dar a vrut mai întâi să-i arate lui Nenni că este un trădător, un trădător mârșav. De aceea, l-a amenințat că îi va ucide soția. Trebuia să-și exercite puterea în acest fel. Trebuia s-o îmbrace în straiele fricii adevărate – nu doar anecdotice sau mitologice. Ale terorii care provoacă erupții cutanate și îi determină pe cei slabi de înger să facă afaceri neprofitabile cu polițiști flexibili în speranța că vor avea parte de îndurare, de înțelegere și de o gură de aer de țară, de un nou început. Dar nu vor avea

niciodată parte de aceste lucruri. Știu cum s-a întâmplat totul. Maria a fost ucisă prima pentru ca puterea să nu fie doar reală, ci și vizibilă, palpabilă – materializată. A urmat apoi Nenni: pedeapsa capitală. Pentru ca toți ceilalți să înțeleagă. O metodă psihologică și economică. Ce ar mai fi putut face în cazul lui Nenni?

O privesc pe Francesca și o întreb:

– Cum a fost ucis?

– Nu știu. Știu doar ce s-a spus la știri. Au fost găsiți pe stradă. A fost cumplit. Sărmanii oameni!

Îmi las capul în pământ și apoi îl mișc dintr-o parte într-alta. Imaginile mi se derulează prin fața ochilor. De la prima confruntare: Savarese îl acuză pe Nenni. Un tânăr frumos stă pe scaun în timp ce bărbatul mai în vârstă stă în picioare, se agită și își mușcă buza. Îi face o propunere, îi oferă o cale prin care se poate mântui de păcate. Nenni o acceptă, îl crede. Savarese îi explică cu multă căldură lui Nenni greșelile pe care le-a comis. Îi explică necesitatea unui act atât de crud. Îi cere iertare lui Nenni. Chiar îl imploră: Îmi pare rău, Italo, chiar nu vreau să fac asta. Crede-mă! Iar Nenni îl crede: Atât timp cât îl plătesc, de ce i-ar face rău soției mele? Trebuie doar să dea impresia că mă pedepsește.

Ar fi trebuit să știu asta și să-l mint pe Nenni. Să-i spun din clipa în care am intrat pe ușă: Am auzit, nu mă întreba de unde, că Savarese intenționează să te omoare. *Eu* ar fi trebuit să-l implor: Pleacă! Să-i spun: Chiar nu știi cu cine ai de-a face? Dar nu am văzut lucrurile în felul acela. Nu mi-am bătut capul să analizez situația pe toate fețele pentru toți cei implicați. M-am gândit numai la riscul pe care mi-l asumam eu.

O aud pe Francesca plimbându-se prin cameră; o privesc cu ochii aproape închiși, absorbit de scenariul pe care ar fi trebuit să-l transform în realitate.

– Cine ești? mă întreabă ea.

O privesc, fără nici cea mai mică intenție de a-i răspunde, fără să știu ce răspuns ar trebui să-i dau acum, acum când totul s-a schimbat. Ea repetă întrebarea.

– Daniel!

Îmi ațintesc privirea asupra Francescăi în timp ce camera dispare din raza mea vizuală, iar prezența ei, din ce în ce mai aproape, capătă aspecte hiperbolice. Ea vrea un răspuns, o explicație. Poate chiar cuvinte de alinare.

Mă aud vorbind, dar cuvintele nu par rostite de mine – sunt dulci, melodioase, prea melodioase pentru un moment ca acesta.

– Ești foarte frumoasă. Dar știi foarte bine asta. Nimeni nu m-ar contrazice, nu-i așa? Este un lucru obiectiv. Chiar dacă spunem că nimic nu este obiectiv, unele lucruri sunt obiective, și tu faci parte din această categorie. Am ajuns la această concluzie înainte de a te cunoaște. Și ești fermecătoare. Ești înzestrată cu un farmec aparte. Și acesta este un lucru obiectiv – farmecul tău. Mă simt minunat în compania ta. Este un sentiment extraordinar. Simt că pot să mă bazez pe tine. Știi unde am fost aseară?

Francesca se retrage puțin câte puțin, iar camera reintra în raza mea vizuală, nu în totalitate, ci sub forma unor linii drepte și umbre întunecate. Ea clatină din cap. Nu vrea să afle.

– Am fost cu ei. Cu bărbatul acela și cu soția lui. În casa lor.

Francesca își duce imediat mâna la gură.

– Nu trebuie să te sperii! Nu i-am ucis eu. Am fost să-i ajut. El avea nevoie de bani. De aceea a venit la mine sâmbătă. Dar nu trebuia să se întâmple asta, spun eu, frecându-mi fața cu mâinile.

Francesca rămâne pe loc, perfect nemișcată, cu buclele încremenite, ca și când încremenirea ar fi fost sinonimă cu tăcerea, cu respectul.

– Cum l-ai cunoscut? La televizor s-a spus că era un informator notoriu, un *mafiosi*...

– „Notoriu“ nu este un cuvânt potrivit ca să-l caracterizezi pe Italo Nenni. Deznădăjduit, poate, trist, jalnic, ridicol. Asta ar fi caracterizarea care i s-ar potrivi.

– Era prietenul tău?

– Nu, răspund eu, clătinând din cap obosit.

– Atunci de ce îl ajutai?

Mă gândesc la această întrebare, trecând cu privirea dincolo de Francesca, de bucătărioară, de Florența, de lumea întreagă, pierzându-mă într-o ceață albă, prin zăpada troienită de vânt.

– Cândva am făcut amândoi o glumă.

Spun adevărul doar pe jumătate; alte motive au stat la baza jocului nostru, alte secrete întunecate.

– Nu înțeleg.

– Nu e nimic de înțeles.

Francesca se joacă cu buclele.

– Trebuie să beau ceva.

Îi arăt raftul bibliotecii pe care se află sticlele de băutură.

Francesca ia o sticlă de vodcă, se duce la bucătărie, pune două pahare înalte pe bufet și toarnă în amândouă o cantitate generoasă de băutură. Închid albumul, îl împing

într-o parte și, sprijinindu-mi capul în mâini, mă uit la imaginea chipului meu reflectată în masa de sticlă. Pielea mea e palidă, părul negru: un chip aidoma celor pictate de Caravaggio în clipele sale morbide.

– Motivul pentru care ți-am adăugat numele la lista pe care ai văzut-o pe computerul meu în weekend consta în faptul că m-am gândit la tine ca la un posibil creditor. Stai liniștită, nu ești în pericol!

Francesca se oprește, ținând un pahar în mână, și mă privește stăruitor.

– Îți mulțumesc. Dar tu? Tu ești în pericol?

Îmi ridic capul din mâini și o privesc la rândul meu.

– Eu? Nu.

Francesca ia cel de al doilea pahar și îl așază în fața mea; atingerea paharului de masa din sticlă scoate un sunet strident. Ea tremură. Din poziția incomodă în care stau, cu capul sprijinit în mâini, o văd așezându-se lângă mine.

– Cine ești?

Mă ridic în picioare și îmi frec ochiul stâng.

– Mai are vreo importanță? Voi pleca în curând.

– Daniel este numele tău real?

– Da.

– Care sunt adevăratele sentimente pe care le nutrești pentru mine?

– Cred că ți-am spus.

– Mă refer la cele adevărate.

– Aș putea să fiu nebun după tine. Îndrăgostit nebunește de tine. Dar nu pot. Știi foarte bine asta.

Francesca își scoate pachetul de țigări și începe să-l răsucească între degete.

– Spune-mi, te rog, cine ești cu adevărat!

Glasul ei trădează o rugăminte fervență, care nu mai izvorăște din teamă și nici măcar din simțul dreptății.

Trag adânc aer în piept.

– Sunt polițist. Aștept o reacție din partea ei, dar pare împietrită; nici nu e de mirare după atâtea minciuni și doi oameni morți. Departamentul de poliție din Roma, continui eu, corespondentul celui din Londra, unde lucrez, m-a rugat să vin aici, la Florența, ca să investighez niște zvonuri conform cărora un jaf de proporții urmează să aibă loc la galeriile Uffizi. Misiunea mea este să descopăr dacă cineva din personalul instituției este implicat.

Francesca clatină ușor din cap, de două ori, singura ei reacție la cele auzite.

– Vrei să spui că?... Nu-i vine să creadă. Mă investighezi pe mine?

Întrebarea ei mă face să zâmbesc obosit.

– Nu. Tu ești doar o persoană de contact.

Francesca respiră vădit ușurată; citesc însă în ochii ei faptul că încearcă să înțeleagă ceva din toate astea.

– Ce-ai descoperit?

– Nimic. Nici nu mi-am bătut capul prea tare. Gândurile mi-au fost absorbite de tine, de Storaro și de încă ceva.

– Care are legătură cu cel care a murit?

– Da, care are legătură cu cel care a murit.

– Atunci să înțeleg că îl cunoșteai ca informator?

– Da. Dar în ultimul timp se ocupa cu jefuirea mormintelor antice și cu vânzarea artefactelor pe care le descoperea astfel.

– Nu mai e nevoie să facă asta.

O spune pe un ton solemn, încercând însă să dezmorţească atmosfera.

Reuşeşte să-mi aducă din nou zâmbetul pe buze.

– Da, nu mai e nevoie să facă asta. Şi nici soţia lui nu va mai găti mâncare bună.

– Gătea bine?

– Nu ştiu. Aşa spunea el. Iar eu l-am crezut.

Francesca se sprijină de masă şi îşi pune mâna peste a mea.

– Îmi pare rău.

– Pentru ce?

– Pentru că prietenul tău a murit.

– Ne-am întâlnit doar de câteva ori.

Francesca mă strânge de mână până când îmi ridic privirea spre ea şi recunosc cu un zâmbet trist că suferinţa pe care o simt este mult mai profundă decât cea pe care o afişez.

– Ce se va întâmpla acum?

– Nimic. Nimeni nu ştie că sunt implicat. Cu excepţia ta. S-a terminat totul.

Francesca se sprijină de spătarul scaunului, jucându-se cu pachetul de ţigări: îl răsuceşte de două ori acum.

– Vrei să te ajut în investigaţiile tale? Nu mă deranjează. Nu-mi dau seama cine ar putea să fie implicat. Membrii personalului par cu toţii oameni cinstiţi.

Vreau un singur lucru de la ea acum: să mă invite în pat, să mă pierd în braţele ei, să mă ajute să uit tot ce s-a întâmplat şi să pot dormi. Un somn adânc, care să-mi paralizeze simţurile.

– Daniel!

– Îţi mulţumesc, dar este prea târziu.

– De ce?

– Nu știu. Este însă prea târziu.

– Ce ai de gând să faci?

Nu mai e nimic de făcut.

– Plec acasă. Să-mi salvez căsnicia.

Francesca se uită în paharul cu vodcă și apoi îi bea conținutul până la fund. Eu nu m-am atins de-al meu; ea schimbă paharele. Sunetul strident al sticlei se aude din nou. O privesc; tremură? Nu-mi dau seama. Întreaga ei prezență degajă căldură: pielea, părul, ochii – nuanțe de cafeniu, ca tonalitățile toamnei.

– Semeni cu toamna. Ești învăluită în culorile toamnei.

Pune paharul pe masă, fără să guste din el și fără să facă zgomot.

– Când te-am văzut pentru prima dată, ceva mi-a spus că ești un om cu totul deosebit. Fascinant. Ți-am spus asta vreodată? Nu așteaptă răspunsul meu. Nu știu nimic despre soția ta, continuă ea, sau despre căsnicia ta. Nu știu nici măcar cine ești cu adevărat. Dar asta nu mă împiedică să-mi dau seama că ești nefericit. Spui că ai putea să fii nebun după mine. Ei bine, eu *sunt* nebună după tine.

Își mușcă buzele, zâmbește și ridică din umeri – asta e, a spus-o. Mă privește, ținându-și coatele pe masă și jucându-se cu degetele pe marginea paharului de vodcă.

– Nu știu ce să spun.

Ea ridică din nou din umeri. Nu e nimic de spus. Eu mut servieta sub masă.

– Ce e înăuntru?

Chiar așa? Ce e înăuntru?

– Ceva pentru soția mea.

– Un cadou?

– Nu.

Francesca mai răsucește o dată pachetul de țigări înainte de a-l băga în buzunar și de a se ridica în picioare.

– Ar trebui să fiu la serviciu.

Nu vreau să plece. Nu vreau să rămân singur. Dar mă ridic de la masă. Trebuie să înfrunt singur situația asta. Trebuie să găsesc singur o cale de împăcare cu mine însumi.

– Îți mulțumesc pentru înțelegere.

Simt însă că Francesca nu înțelege. Îmi răspunde cu răceală.

– Sper să-ți rezolvi problemele cu soția ta.

– Îți mulțumesc.

O conduc la ușă.

– Ești sigură că te simți bine?

Ea zâmbește: da. Voia puțină emoție în viața ei și a obținut-o.

În fața ușii, nu ne mai sărutăm de data asta. Dar, când trece pe lângă mine, mă strânge ușor de braț. Este un gest de încurajare, de regret, de alinare, de intimitate. Aș vrea s-o opresc din drum. Chiar îmi întind mâinile spre ea. Dar îmi dau seama că, dacă o voi opri acum, voi face invariabil o comparație între ea și Sarah și știu că Sarah ar pierde în această confruntare. Ea nu este capabilă de o atingere ca aceasta, de un gest atât de simplu, care trădează o gamă de sentimente extraordinare, în centrul cărora mă aflu eu, necazurile, problemele și viața mea. Sarah n-ar putea să mă atingă în acest fel. Dar mai știu că nu o pot opri pe Francesca, deoarece, privind lucrurile dintr-o altă perspectivă – cea mai importantă, de altfel, cea care contează – ar pierde confruntarea, în ciuda frumuseții, a farmecului și a delicateții ei, în ciuda tonalităților

toamnei care o învăluie, și în ciuda strângerii de braț. Așa că o las să plece și închid ușa în urma ei, alungând sunetul pașilor ei lenți pe treptele de piatră, oprirea ei bruscă pe scară, bătaia în ușă și ecoul pașilor ei în timp ce aleargă înapoi la mine. Închid ușa în urma ei, pentru că îmi doresc cu disperare să se întoarcă la mine, iar dacă aș fi ținut ușa deschisă și aș fi așteptat să aud cum se oprește în drum, cum bate în ușă și cum ecoul pașilor ei răsună pe scară, atunci aș fi fost sigur că pleacă. Închizând însă ușa, invoc destinul să mi-o trimită înapoi, dar acesta nu mă ascultă.

LONDRA, SARAH
ŞI O ALTĂ MAFIE
A OBIECTELOR DE ARTĂ

I

Varul imaculat al zidurilor; uşile caselor scăldate în lumini difuze; copacii goi, cu ramurile cadrilate; noile maşini Jaguar, VW şi Saab Diesel; bonele cu cărucioare; coşurile de gunoi ascunse discret; interioarele în nuanţe de sepia, abia vizibile prin ferestrele argintii; cele două plăcuţe albastre; vântul biciuitor; un ambalaj de la McDonald's agăţat de picioare; doi vecini, vechi locuitori din Chelsea, nu neapărat ca vârstă, ci ca mentalitate; unul şi ca vârstă; maşina mea albastră Audi 80; şi casa noastră – casa lui Sarah – o locuinţă cu demisol şi patru etaje, simplă, în stil georgian. Îmi caut cheile, rătăcite prin buzunarul paltonului, sub telefon. Deschid uşa şi strig. Cu putere, pentru ca sunetul să aibă rezonanţă în toată casa cu patru etaje, fără să ţip însă din rărunchi, ci doar ca să propag sunetul dincolo de ziduri şi de scări. Nu

primesc nici un răspuns. Nu se aude nici un zgomot de pași, nici un zgomot nu răzbate din casă, nimic care să ateste o prezență umană. Îmi agăț paltonul în cuier și cobor la demisol, în bucătărie. Las servieta pe masă. Beau niște apă, spăl paharul și îl las la uscat. În sufrageria de la parter, stând la fereastra înaltă și bâțâindu-mă pe călcâie, trec cu privirea dincolo de copacii dezgoliți de frunze. Pentru că nici un nor nu se zărește la orizont, pare un amurg încremenit în timp. Știu că trebuie să-l sun pe Jim și să lămuresc lucrurile: fie mă întorceam acasă, fie demisionam. Sunt o cauză pierdută. Am luat numai decizii proaste în această misiune. Poate că ar trebui să cer un transfer? Am fost bun ca ofițer în cadrele active ale poliției. Dar dacă vreau altceva de la viață? Aș sta mai mult pe acasă. N-ar mai trebui să îndrept greșeli din trecut sau să concurez cu anturajul lui Sarah. Ei ar sluji arta, eu aș lucra în domeniul serviciilor publice. Activitățile noastre nu s-ar suprapune. Ei nu activează în domeniul serviciilor publice. Cel puțin, activitatea lor nu se adresează publicului larg. Acesta poate fi, așadar, răspunsul. Să fiu un ofițer bun în cadrele active ale poliției.

Sarah apare în capătul străzii, ținând într-o mână o sacoșă voluminoasă Waitrose, iar în cealaltă cheile de la casă, de parcă ar fi fost deja în broască. Mă îndepărtez de fereastră și mă sprijin de cadrul ușii de la sufragerie. Cheile intră în broască, ușa de la intrare se deschide și Sarah pășește înăuntru, cu gândurile aiurea, gânduri din care existența mea pare să nu facă parte. Lasă sacoșa pe podea și își aruncă poșeta și cheile pe masa din hol; nu-mi observă paltonul, în ciuda faptului că îi acoperă toate gecile și hainele.

– Bună, iubito! șoptesc eu.

Sarah mă privește speriată, surprinsă.

– Dan! Ce cauți aici?

Pe chipul ei nu se citește nici cea mai vagă umbră de bucurie.

– M-am întors mai devreme.

Expresia ei trădează suspiciune; nu știe ce să creadă despre apariția mea neașteptată. Caută cu disperare un răspuns corect. Afișează un zâmbet forțat, încercând să pară fericită de întoarcerea mea neprevăzută.

– Ar fi trebuit să mă suni.

Încerc să o sărut în timp ce trece pe lângă mine, dar îi dăruiesc doar un sărut fugar, neconvingător, superficial. O urmez în bucătărie, unde scoate din frigider o sticlă de Evian de doi litri și își toarnă un pahar mare de apă.

– Așadar, ce s-a întâmplat? Azi de dimineață nu știai când te vei întoarce.

– Nu vreau să vorbesc despre asta. Îi arăt servieta care a rămas pe masa din bucătărie, spunându-i: Banii tăi sunt acolo.

Sarah își ațintește privirea asupra mea.

– Arăți groaznic.

– Sunt supărat. Ce pot să spun?

Ia o înghițitură din paharul cu apă.

– Vreau să cer o slujbă de birou, continui eu, sau poate chiar transferul la un alt departament.

Ea procesează informația.

– De ce? Credeam că-ți place ceea ce faci.

– Asta crezi?

Îmi ignoră întrebarea.

– Asta înseamnă că o să devii un polițist obișnuit?

– Nu știu. S-ar putea. Te deranjează?

– Vreau să fii fericit, asta-i tot.

Mă îndrept spre ea, îi iau paharul din mână, îl pun pe bufet și mă aplec s-o sărut. De data aceasta, buzele noastre se contopesc; simt că pentru o clipă îmi răspunde. Apoi însă, se eliberează din brațele mele și se îndepărtează.

– Nu acum, Dan. Mă duc într-o vizită diseară. Trebuie să fac o baie.

– Unde te duci?

– La Marcus. La masă. Firește că te-a invitat și pe tine, dar i-am spus că ești plecat.

– Mai pot să vin?

Ea ezită, țuguindu-și buzele, știind că s-ar putea să le stric seara.

– Îl urăști.

– Este un idiot îngâmfat. Face pe deșteptu', își afișează ostentativ bogăția și se uită la mine ca prin sticlă, lucru care mă scoate din sărite.

– Și atunci, de ce vrei să vii?

– Pentru că vreau să fiu cu tine, nu să bântui singur prin casă.

– Ești sigur că n-ai vrea să ieși în oraș cu vreun prieten de-al tău?

– Asta ai vrea tu?

– Ți-am spus, poți să vii dacă vrei. Marcus va fi încântat, te consideră fascinant.

– După Marcus, toată lumea e fascinantă. Este una dintre strategiile lui. Camuflează lipsa de integritate cu un entuziasm debordant.

– De ce te comporți așa? Dacă vrei să vii, vino! Dar te rog, încearcă să te simți bine! Măcar de dragul meu!

– Voi încerca, spun eu pe jumătate ironic, pe jumătate obosit.

– De ce ți se pare atât de greu?

– Deoarece, indiferent ce subiect de discuție am aborda, toată lumea este ironică, iar el este mereu onctuos și insinuant. O să beau prea mult, apoi cineva va spune ceva care mă va scoate din sărite, iar eu va trebui să fac tot ce-mi stă în putință să-mi mușc limba, înecându-mă cu resentimente până când voi cădea pradă fie mâniei, fie deprimării, fie amândurora.

– Încearcă să nu mai fii atât de sensibil! Cum crezi că vom putea avea o relație armonioasă dacă va trebui să trecem prin asta de fiecare dată când suntem invitați undeva? Marcus este o persoană fermecătoare. Îți plăcea la un moment dat. Când îl vedeai la televizor, spuneai mereu: „Îmi place tipul ăsta."

– De fapt, nu Marcus mă deranjează. Ci clica lui. Ei sunt cu toții atât de disprețuitori, de batjocoritori! Îți mai amintești ultima vizită pe care i-am făcut-o lui Marcus? Vorbeam despre inițiativa Tate Gallery de a atrage mai mulți oameni care nu manifestă o înclinație deosebită pentru artă. Cineva a spus atunci: Dar nu există săli de biliard pentru acești indivizi? Era o glumă, firește. De prost gust însă. Când am intervenit în discuție, spunând că îmi plac sălile de biliard, pentru că acolo mi-am petrecut o mare parte din tinerețe, toți au izbucnit în râs, fiind convinși că am făcut o glumă, dar nu era deloc o glumă. Aș fi vrut să-i lovesc cu putere cu tacul de biliard.

– Dan! Unde o să ajungem în stilul ăsta? Ești mânios tot timpul. În fond, sunt niște oameni cumsecade. Poate că sunt, nu știu, ca toți cei din clasa lor. Dar și tu ești așa

cum ești, și nimeni nu te judecă. De fapt, toată lumea crede că ești extraordinar. Întotdeauna mă întreabă ce mai faci.

– Bine, o să vin, spun eu zâmbind, dar Sarah devine imediat rigidă, iar zâmbetul îmi piere de pe buze.

– Trebuie să-i sun să le spun.

– Foarte bine. Sună-i!

– Dar trebuie să-mi promiți că vei fi cuminte.

– CSFC, Sarah, CSFC!

– Ce e asta?

– O lecție pe care am învățat-o de la tine.

Devine suspicioasă.

– Și despre ce e vorba în lecția asta?

– Despre Cum Să Fii Cuminte.

Pleacă din bucătărie clătinând din cap.

– Nu te înțeleg, Dan, chiar nu te înțeleg.

– Sunt același tip chipeș cu care abia așteptai să te căsătorești, strig eu în urma ei.

– Ești un căpos, asta ești, îmi răspunde ea.

Strig mai tare, știind că ea se află acum cu două etaje mai sus.

– Pot să fac baie cu tine?

Sprijinindu-se de balustradă, Sarah îmi răspunde:

– Numai dacă porți casca de polițist.

Mă întind în baie. Sarah stă în capul oaselor, cu spatele îndoit și umerii delicați ivindu-se din spumă. Ne desparte penisul meu aflat în erecție. Sarah îl ține cu mâna.

– Nu avem timp pentru sex. Nu vrei s-o amânăm?

– Când o să ne întoarcem acasă, n-o să mai vrei.

– De unde știi?

– Știu, pentru te cunosc și n-o să mai vrei.

Ea mă strânge puțin mai tare.

– Poate că nu mă cunoști chiar atât de bine pe cât crezi.

– Nu mai face asta, pentru că s-ar putea să te iau cu forța!

– Îmi citești și drepturile?

– Așa cere legea.

– Și dacă mă opun?

– Va trebui să chem întăriri.

– Asta înseamnă că vor veni mai mulți polițiști să mă ia cu forța?

– Ți-ar plăcea?

Sarah mă mai strânge puțin, apoi, sprijinindu-se de marginile căzii, iese din baie.

– Vino atunci! Dar va trebui să te mulțumești cu o partidă scurtă.

2

Marcus pare încântat să mă vadă – mă întâmpină cu gesturi și exclamații exagerate, insistând să-l captivez cu aventurile mele. Farmecul lui e onctuos și reușesc să mă strecor pe lângă el, să ocup un loc la o masă dintr-un colț și să mă retrag în lumea mea. Ceilalți invitați sunt vechi prieteni. Sunt și două cupluri. Toți ocupă poziții importante, semicreative, în instituții liberale, pe care par să le dezaprobe în totalitate. Vor să lucreze în *alte* instituții liberale. Le sugerez să facă schimb de slujbe între ei. Replica mea este presărată cu dispreț și ironie; nimeni nu-l

consideră un sfat simpatic sau util. Sarah încearcă să salveze situația: Cum s-ar descurca mesenii noștri dacă ar schimba într-adevăr slujbele între ei? Toată lumea ajunge la concluzia că este o conversație interesantă. O mișcare inteligentă din partea mea!

Mâncarea este bună, vinul excelent. Marcus și soția lui, Lucy, sunt niște gazde relaxate și generoase. Masa la familia Black este o afacere de care se ocupă patru cupluri. Mai mulți copii se vânzolesc prin cameră, cerându-le părinților să repare anumite obiecte, să arbitreze o ceartă sau să le mărunțească gustările, adormind în cele din urmă, răpuși de oboseală, pe diverse canapele.

Se discută apoi despre intenția lui Marcus și a lui Lucy de a se muta la țară. Își vor duce planul la bun sfârșit? Cât va dura șederea lor acolo? Va reuși Marcus să renunțe la viața socială, la petreceri mondene, premiere sau simpozioane? El spune că da. Cochetează cu ideea de a crește porci. De a se dedica scrisului și de a crește porci. Vrea să scrie o carte despre Tițian. Și să crească porci mari și grași. Este fericit pentru că nimeni nu-l crede. Este fericit că oamenii îl analizează, îl examinează, îl interoghează, unii îl iau chiar în derâdere. Aceasta este o manifestare a vanității exacerbate. Nu particip prea mult la discuție, pentru că nu știu prea multe despre viața la țară, deși ideea de a mă plimba prin iarba udă și pe pământul reavăn nu-mi displace deloc.

Primul fel de mâncare este simplu: patru pui, ardei copți și orez. Marcus ne servește pe toți cu piept de pui, părând să execute o operație chirurgicală de anvergură, dacă te iei după felul în care desprinde carnea de pe oase, încercând în același timp să păstreze intactă pielea

crocantă. Inevitabil, conversația își croiește drum spre expoziția de la National Gallery, unde sunt expuse tablourile lui Caravaggio, realizate în ultima perioadă a vieții artistului. Și inevitabil, eu aduc subiectul în discuție. Îl întreb pe Marcus ce părere are.

Își manifestă entuziasmul în maniera sa debordantă. Expoziția este extraordinară. Cuvintele de laudă alternează cu critica de artă, expunându-și ideile cu precizie și claritate. Îi place să păstreze o distanță aristocratică față de pasiunile sale, considerând că factorii emoționali sunt disturbatori și demni de dispreț. Retorica sa este amăgitoare: subtilă, pătrunzătoare, presărată cu o ironie vădită, dar nu lipsită de umor. Vorbește în mod deosebit despre două tablouri, care n-au fost incluse în expoziție: *Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul* și *Sfântul Ieronim scriind.* Îl interesează modul în care artistul redă universul interior al personajelor, faptul că vrem să descoperim gândurile tainice ale acestora. În ambele lucrări, busturile sunt luminate, autorul ghidându-l astfel pe spectator spre activitatea fizică a personajului. Dar nu rămânem acolo. Caravaggio ne obligă să le contemplăm chipurile întunecate, accentuându-le gândurile prin petele de culoare luminoase pe care le presară pe frunțile și tâmplele lor. Oare ce vrea Sfântul Ieronim să scrie pe bucățica aceea de hârtie, pe care o scoate dintre paginile cărții și pe care o ține cu fermitate? Oare ce gândește călăul Sfântului Ioan în timp ce îl țintuiește la pământ, iar sângele i se scurge din rana de la gât? Marcus este fascinat de aceste întrebări. Geniul lui Caravaggio constă în faptul că și-a înzestrat personajele cu un univers interior viu, cu gânduri

care pulsează de viață. Responsabilitatea noastră este să trăim aceste gânduri.

Sunt impresionat. Este o idee originală. Storaro ar fi în al nouălea cer dacă ar participa la această discuție. Ceilalți invitați nu oferă idei la fel de generoase, considerând fiecare subiect de conversație drept un pretext pentru a-și etala într-un mod exacerbat inteligența și erudiția. Ei vor să vorbească despre tabloul *Bacchus bolnav*, pe care îl consideră reprezentarea elocventă a depravării în care s-a complăcut artistul. În doar câteva minute, viața lui Caravaggio a devenit un adevărat spectacol. Marcus încearcă să readucă discuția pe făgașul seriozității, scoțând în evidență profunzimea lucrării, dar chiar și el a adoptat un ton frivol. Ironia își face simțită prezența în ambele tabere.

Eu casc. Nu-mi pun mâna la gură și, evitând să-mi lovesc vecinii, îmi întind brațele în aer. Îmi exprim astfel starea sufletească, afișând în fața frivolității lor o plictiseală agresivă. Sarah intervine în discuție, refuzând să se uite la mine și să-mi ofere satisfacția unei priviri de gheață. Le reamintește invitaților că sunt doctor în Caravaggio. Ea spune asta ca să mă includă în conversație înainte de a fi prea târziu; căscatul în cazul meu este un strigăt de luptă și ea știe foarte bine asta.

Marcus aude (cu antenele lui perfecte) că urmează să particip la discuție, dar refuză să dea curs (din cauza eului său imperfect) adevăratului obiectiv al lui Sarah. El se întoarce spre mine și mă întreabă:

– Ce părere ai de sistemul de securitate de la expoziție? Există posibilitatea să fie furat ceva? Ar fi îngrozitor, nu? Mai ales, dacă ți s-ar încredința ție paza expoziției.

Nu știu ce să răspund. Spumeg de furie. Pentru el, slujba mea presupune o perspectivă extrem de limitată. Aș vrea din nou să-i șochez spunându-le despre existența tabloului *Nașterea Mântuitorului*. Dar sunt conștient de faptul că tot ceea ce știu nu mă ridică în ochii acestor oameni; universul meu, din punctul lor de vedere, rămâne la fel de restrâns. Indiferent cum vor reacționa la aflarea acestei vești, voi rămâne același polițist limitat, care acționează conform procedurilor legale și operaționale, un polițist încătușat într-un univers opac și mărginit.

Marcus insistă.

– Daniel!

Sarah răspunde în locul meu, săgetându-mă cu ochii ei albaștri în timp ce pe ceilalți îi privește senin.

– Anul trecut, lui Daniel i s-a părut că a văzut tabloul *Nașterea Mântuitorului*...

Lucy intervine brusc în discuție.

– Dumnezeule, am crezut că a fost distrus!

Mai are vreo importanță ce le voi spune acum? Înainte de a-l informa pe Jim, înainte ca Jim să informeze Roma? Ar trebui să menționez numele pe care l-am aflat și prețul pe care l-am plătit – moartea a doi oameni? Nu am timp să iau o hotărâre. Marcus ia un ziar din vraful de pe un bufet.

– Mi-e teamă că nu e nimic nou. Iată ce scrie în *Herald Tribune* de ieri!

Ne arată prima pagină, pe care scrie: „Mărturii ferme care susțin existența capodoperei dispărute" și apoi începe să ne citească fragmente. Parafrazează. „Poliția italiană crede în existența tabloului. Acesta se află în sudul

Italiei. Nu se știe în ce stare este. Unități speciale ale poliției se ocupă de recuperarea lui. Se oferă recompense mari. Misiunea se va încheia cu succes. Etc." Este mulțumit pentru că poate să ne ofere aceste detalii, furându-mi titlul de glorie.

Ceilalți îi recunosc supremația. Pentru o clipă, nimeni nu mai spune nimic; unii fumează, alții beau vin, iar unii împăturesc șervețelele după ce le-au curățat de firimituri.

Secretul meu a ieșit, așadar, la iveală. Mă simt ușurat? Așa ar trebui. Vreau să uit de existența tabloului; vreau să uit de el, pentru că au murit deja doi oameni; vreau să uit, pentru că este învăluit în minciună și trădare; vreau să uit, deoarece, pentru mine, a fost mereu o Fata Morgana. Îl rog pe Marcus să-mi dea ziarul. De unde a pornit povestea? Sunt doar două surse posibile: Storaro și Savarese. Este puțin probabil să fi fost Savarese. Ar fi aflat totul de la Nenni înainte de a-l ucide. Cine eram? Și ce voiam? Dar poate că nu are nici un motiv să dezvăluie toate informațiile, asta dacă nu are un cui împotriva actualilor proprietari ai tabloului lui Caravaggio. Sursa a fost, fără îndoială, Storaro, care a încercat probabil să obțină informații sau indicii prin orice mijloace sau a mers pe căi legale, pentru că nu a avut altă posibilitate. Trebuie să accept această variantă. Îmi vine însă să plâng, să vărs lacrimi de autocompătimire. Simt că am fost deposedat de ceva cu totul deosebit. Dar piesa nu conține nici un element nou. Alimentarea ideii că tabloul există este încă chintesența poveștii.

– Te vei implica, Daniel? Eu ridic din umeri. El insistă din nou, în speranța că va avea parte de puțină

distracţie. Dar nu eşti tu oare cel mai bun în domeniu? Sarah spune că...

Îl întrerup, pentru că jocul nu mi se pare distractiv.

– Cred că italienii vor să se ocupe singuri de această afacere.

– Dar imaginează-ţi, continuă el, că ai deveni erou peste noapte!

Sarcasmul său este subtil, exuberanţa, impresionantă. Pe de o parte, vrea să devin un erou, dar, pe de alta, consideră eroismul un lucru vulgar, inutil. Sarcasmul său se bazează pe ideea că sunt un individ simplu, pentru care noţiunea de eroism este sfântă. Poate că are dreptate.

Sarah se uită la mine. Privirea ei trădează teamă, ruşine, stânjeneală. Marcus mi-a dezvăluit adevăratele intenţii. Pentru asta ai avut nevoie de bani? pare să mă întrebe ea. Ca să porneşti în căutarea lui Caravaggio? Voiai să devii erou? Ea înţelege că prezenţa mea la masă sugerează faptul că am dat greş.

Nu ştiu unde să-mi mut privirea. Marcus mă provoacă, Sarah mă compătimeşte, iar ceilalţi se întreabă unde este distracţia serii.

Marcus este incitat de refuzul meu de a vorbi, de a juca rolul pe care mi l-a impus. El şi-a jucat rolul ceva mai devreme, iar acum este rândul meu: dacă nu-l accept, dau dovadă de grosolănie. Dar pe de altă parte, i-am stârnit suspiciuni. Ştie să descifreze cu abilitate chipul şi expresiile umane, universul nostru interior.

– Daniel! exclamă el cu emfază şi ipocrizie, presărându-şi suspiciunile cu o nuanţă de încântare. Nu-mi spune că ştii ceva ce restul lumii nu ştie!

Replica lui trezește imediat interesul invitaților. Numai Sarah nu vrea să mai afle alte mistere legate de mine: sunt acasă; am făcut dragoste; este timpul să ne bucurăm de o perioadă de liniște, de normalitate și fericire.

– Daniel! mă strigă Marcus zâmbind, cu ochi provocatori.

Ce știu eu în plus față de alții? O regiune, un nume și motivul pentru care se află în locul acela. Da, lucruri pe care alții nu le știu. Dar mai știu că nu am fost capabil să văd tabloul de ansamblu: viața oamenilor.

– Ce-aș putea să știu în plus, Marcus?

– Ce-ai putea să știi?... spune el cu un sarcasm vădit.

Du-te dracului! îi spun în gând. Și apoi o spun cu voce tare.

– Daniel! exclamă Sarah furioasă.

Marcus rămâne imperturbabil. Adoptă o poziție pe care am văzut-o la televizor. Își apleacă umerii, închide ochii și se scarpină în cap. Este un gest de repulsie în fața prostului-gust, a inepției și vulgarității. Nu este jignitor, pentru că pare reflexiv, excentric. În acest moment, pretinde că este șocat și îndurerat; îl îngrijorează faptul că m-a jignit. Dar știu că în spatele acestei măști, el pregătește o strategie de atac.

Îl invit s-o lanseze.

– Marcus!

– Poftim?

Mă privește surprins, ca și când l-aș fi întrerupt din visare.

Este rândul meu să-l strig din nou, ca să-l implic în acest joc.

– Marcus! La ce te gândești?

La fel ca Storaro, începe să râdă înainte de a vorbi.

– Daniel, meriți toți banii!

Își ațintește bărbia spre mine, într-un gest de superioritate. El lasă impresia invitaților că vrea să pună capăt confruntării noastre, că nu se simte jignit și că se mulțumește să treacă peste lipsa mea de maniere cu o generozitate onctuoasă. Dar eu știu că lupta nu s-a terminat încă. Marcus ia de pe bufet o altă sticlă de vin alb de Burgundia. Sarah se uită la mine, dar nu suport să-i văd dezamăgirea din privire. Marcus introduce tirbușonul și scoate dopul; apoi umple paharele oaspeților. Când ajunge la mine, se oprește și mă privește cu o expresie impasibilă, întrebându-mă cu un glas neutru, care trădează curiozitatea și nicidecum disprețul sau condescendența:

– Spune-mi, Danny, de ce nu ne agreezi? Sunt curios. De ce ne consideri atât de antipatici?

Lucy pune mâna pe brațul lui Marcus și clatină din cap. Sarah privește țintă, dincolo de mine și de invitați, copleșită de umilință.

Aștept să-mi umple paharul cu vin și apoi mă sprijin de masă cu brațele încrucișate.

– Este foarte simplu, Marcus. Îmi sunteți antipatici pentru că aveți privilegiul de a nu vă păsa de nimic. Îmi sunteți antipatici pentru că abuzați de acest privilegiu și nu vă interesează absolut nimic. Asta mă scoate din sărite. Nimic nu vă impresionează. Totul este un joc pentru voi, un motiv de distracție. Nu faceți decât să căutați noi modalități rafinate prin care să vă scoateți în evidență trăsăturile negative. Este ridicol. Strigător la cer!

În cameră se așterne tăcerea, întreruptă apoi de Marcus.

– Îmi place asta, Dan. Noi modalități rafinate prin care ne scoatem în evidență trăsăturile negative. Discursul tău conține un sâmbure de adevăr. Pot să-ți spun acum de ce te consider, la rândul meu, antipatic ?

De data aceasta, intervin ambele soții.

– Daniel, Marcus ! Terminați !

– Continuă, Marcus !

– Îmi ești antipatic deoarece cauți mereu motiv de ceartă. Și acest lucru este urât. Nu este distractiv.

Zâmbetul pe care îl afișează nu este nici disprețuitor, nici ostil, dar pare imuabil. Confruntarea din seara asta nu l-a marcat în nici un fel.

Încep să râd.

– Ești invincibil, Marcus. Îți mulțumesc că m-ai făcut să înțeleg asta.

Sarah se ridică în picioare, cu ochii plini de lacrimi.

– Cred că e timpul să plecăm.

Am dezamăgit-o din nou. Îi rog pe invitați să-și continue petrecerea și mă strecor afară.

– Ne vom revedea în curând, sunt sigur, le spun înainte de a părăsi camera.

Pe hol, o rog pe Sarah să mă aștepte – am uitat ceva. Când mă vede din nou, Marcus se ridică în picioare, zâmbetul lui imuabil trădându-i iritarea : nu vrea să mai aibă de-a face cu mine, cel puțin, nu în seara asta.

– Ai uitat ceva ?

– Vreau doar să-ți mai spun ceva, Marcus. Mă aplec spre el, îl prind de braț și îi șoptesc cu un zâmbet pe buze : Dacă îmi mai vorbești vreodată așa sau dacă aduci vreodată în discuție incidentul ăsta, îți rup gâtul. Ai înțeles ?

Şi ca să-i arăt că vorbesc serios, îl strâng cu putere de braţ – durerea este evidentă. Gazda mea pare imediat dornică să se supună.

– În regulă.

Eu şi Sarah nu scoatem nici un cuvânt pe stradă; încercăm să prindem primul taxi liber. Păstrăm amândoi tăcerea până când ne apropiem de casă, până când Sarah reuşeşte să-şi adune puterile ca să nu izbucnească în plâns. Mi-e frig şi tremur: ameninţarea pe care i-am adresat-o gazdei m-a secătuit. Faptul că m-am întors ca să-l ameninţ pe Marcus a marcat înfrângerea mea. Astfel, l-am ajutat pe Marcus, accentuându-i încrederea atavică, să-mi dezvăluie agresivitatea atavică. Nu simt nici mânie, nici regret, nici ură. Doar deşertăciune. Ochii îmi sunt uscaţi şi vederea îmi este înceţoşată. Vreau doar să mă cufund în întunericul somnului. Încerc să nu aud cuvintele pe care Sarah mi le aruncă.

– Distrugi totul. Totul. De ce? De ce? Vreau să ştiu de ce. Spui că eu sunt vinovată pentru eşecul relaţiei noastre, dar de fapt, tu eşti vinovat. Tu. Spune-mi de ce!

Numai atât îmi spune. Dar nu ştiu ce să-i răspund.

3

Sunt pe jumătate adormit în timp ce Sarah se îmbracă. Mă întorc pe partea cealaltă, ascunzându-mă în plapumă. O aud foindu-se, îi cunosc mişcările, rutina. Nu va scoate un cuvânt dacă nu-i dau de înţeles că m-am trezit. Dar chiar şi atunci mă îndoiesc că-mi va răspunde. Ar

trebui să-mi cer iertare. Poate că în acest fel voi putea salva weekendul. Weekendul nostru care ar fi trebuit să fie cu totul deosebit. Trebuia să petrecem timpul împreună: aceasta era înțelegerea. M-am gândit să ne plimbăm prin Bray și să luam masa la Fat Duck. Ar trebui să-i spun. Să-i fac această ofertă în schimbul iertării. Se așază pe marginea patului ca să se încalțe. Mai am doar câteva secunde la dispoziție; este ultimul lucru pe care îl face înainte de a coborî la bucătărie ca să-și ia micul dejun: ceai și pâine prăjită. Patul se mișcă sub greutatea ei în timp ce se încalță cu cel de al doilea pantof; o simt apoi ridicându-se în picioare.

– Sarah! Ea este deja la ușă, gata de plecare. Îmi pare rău.

Pleacă însă. Nu sunt sigur dacă s-a oprit sau nu din drum, dacă mi-am imaginat sau nu că a ezitat să plece atunci când am strigat-o. Este oare dispusă să asculte tot ce am de spus?

Mai rămân câteva minute în pat înainte de a azvârli plapuma de pe mine, de a mă îmbrăca în halatul de baie și de a coborî scările. Sarah stă la masa din bucătărie și mănâncă pâine prăjită, având lângă ea o ceașcă de ceai. Privește în gol și ascultă la radio *The Today Programme*.

– Nu am timp de discuții acum, Dan.

– Știu. Voiam doar să-ți spun că m-am gândit ca mâine să mergem în Bray și să luăm masa la Fat Duck.

Sarah ia ceașca de ceai și bea câte puțin din el; între înghițituri, ține ceașca în aer.

– Sarah!

– Nu vom găsi nici o masă liberă.

Știu că are dreptate.

– Te rog, trebuie să existe o cale prin care să mă ierți.
– De ce? De ce te-aș ierta? M-ai umilit.
– M-am umilit singur.
– Nu mă interesează.
– Îmi pare rău.
– Spune-mi de ce-ți pare rău. Pentru că m-ai făcut de rușine? Pentru că ți-ai pierdut controlul? Sau pentru lucrurile pe care le-ai spus? Cum crezi că mă simt când te aud spunând lucrurile acelea? Eu fac parte dintre acești oameni. Dintre acești oameni pe care tu îi urăști. Spui că mă iubești, dar nu e adevărat. Nu e adevărat.
Tonul ei este aspru, sincer și intransigent.
– Tu nu faci parte dintre acești oameni, Sarah. Nu am intenția să te includ printre ei. Poate că te bucuri de aceleași privilegii ca Marcus, dar aceasta este singura similitudine. Dacă m-aș fi gândit măcar o clipă că ai impresia că te compar cu ei, nu aș fi spus niciodată lucrurile acelea.
– Dar le-ai mai spus și altă dată. Mi le-ai spus mie. Despre mine. Despre familia mea. Despre prietenii mei.
– Asta este altceva.
– Crezi că este altceva, dar nu este deloc așa.
– Te rog, Sarah, hai să facem ce ți-am propus și să ne bucurăm din plin de weekendul ăsta! Numai noi doi – tu și cu mine. Vom face tot ce ne trece prin cap.
Sarah se șterge pe mâini de firimituri, pe care le adună pe o farfurioară, apoi lasă farfurioara și ceașca de ceai în chiuvetă.
– Trebuie să plec la serviciu. Nu știu când voi ajunge diseară acasă.
– Luăm cina împreună?
– Nu știu.

– Vin să te iau de la servici.

– Daniel, te rog să nu vii! O să ajung la un moment dat diseară, poate nu chiar așa de târziu.

O aud plecând. Îi cunosc foarte bine rutina mișcărilor: își pune geaca, deschide poșeta, îi verifică conținutul, bagă cheile în geantă, o închide, se oprește o clipă în fața oglinzii, își verifică rujul de pe buze, apoi iese, trântind ușa cu putere.

Deschid televizorul portabil – singurul televizor din casă – de lângă radio, de lângă cutia cu cereale. BBC-ul difuzează emisiunea *Breakfast*. Mă uit la televizor, sprijinindu-mi capul în mâini și ținând coatele pe masă. Ar trebui să mă duc la serviciu, dar știu că nu voi face asta – nu pot. Mesajele lăuntrice sunt clare. Trebuie totuși să sun. Dar nu știu de ce. Senzațiile mele sunt acute, puternice, dar mintea pare îmbâcsită. Așa se manifestă oare depresia, căderea nervoasă – ca să folosesc acești termeni demodați? Asta mi se întâmplă acum? Nu este vorba despre manifestările ei reale, ci despre manifestările pe care mintea mea și le imaginează. Oare ce crede Sarah că mi se întâmplă? Se gândește la asta acum, în autobuz, cu privirea pierdută spre orizontul opac, unde ziua și noaptea încă se îngemănează? Sau își analizează sentimentele? Sufletul îi este copleșit de regrete. Regretele o împiedică să citească, să vadă ceva pe fereastră sau să observe cum noaptea și ziua își dau mâna. Și eu sunt copleșit de regrete – de regrete profunde, covârșitoare: pentru că m-am căsătorit cu ea și pentru că am făcut-o să sufere. Dar la vremea respectivă, ea a fost premiul meu, răsplata pentru că mi-am acceptat eșecurile. Și pentru că am continuat să lupt, să încerc să fiu cel mai bun. Premiul pentru

acceptarea și strădania mea: Sarah Delaney, frumoasă, inteligentă, bogată, având o slujbă bună la Langdon's, expertă în piure de cartofi cu sos.

Urc la etaj, mă așez pe canapea și deschid mobilul.

– Jim, sunt Danny.

Jim devine imediat un uragan de mânie.

– Unde dracu' ești?

– Acasă.

– Iisuse! Ai văzut ziarele?

– Depinde....

– Cei de la Roma cred că tu știi unde este tabloul lui Caravaggio. Așa este? Ăștia spumegă de furie.

– Dar ce spun mai exact?

– Ce-ai făcut acolo? Două surse susțin că există o legătură între tine și tablou. O alta susține că ești implicat în moartea unui infractor mărunt, un oarecare Italo Nenni. Îl cunoști?

– Lucrurile au scăpat de sub control.

– Mie îmi spui? Ești suspendat.

Dacă i-aș mulțumi, i s-ar părea că sunt sarcastic.

– Danny!

– Sunt pe fir.

– Știi într-adevăr unde este tabloul?

– Nu.

– De ce nu mi-ai spus că ești sigur că ai văzut pânza lui Caravaggio?

– Nu știu.

– Ce dracu' o să mă fac cu tine?

– În momentul de față, chiar nu-mi pasă.

– Danny, spune-mi ce știi! Cu cât oferim celor de la Roma mai multe... Doamne! Știi că ai distrus una dintre

cele mai importante relații ale noastre? Ești un pericol. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta.

– Ce anume?

– Că vei face o prostie. Am știut mereu că ești o cauză pierdută. Am citit asta în privirea ta nenorocită.

– Și ce-ai citit mai exact?

– Nu știu... lăcomie... o pasiune nebună. Ar fi trebuit să faci parte din serviciile de securitate – așa sunt toți ăia de acolo.

Așa sunt și eu? Poate am fost cândva.

– Danny!

– Poftim.

– Spune-mi ce știi!

Mă așez pe jos, cu picioarele încrucișate, cu privirea absorbită de modelele întunecate ale covorului persan.

– Am văzut tabloul în Calabria anul trecut. Nu știu să-ți spun locul cu exactitate. Mergi cam două ore la est de Catanzaro, e tot ce pot să-ți spun. Era în posesia unui bătrân. El mi l-a arătat. Îl ținea ca pe o pătură pe genunchi. Este într-o stare proastă, dar poate fi restaurat. Cam asta e.

– Să te ia dracu', Danny! Ce mai știi?

– Nu mai este în posesia bătrânului.

– Și unde este acum?

Să-i dau numele atât de ușor? Un nume pentru care au pierit două vieți? Un nume care va asigura recuperarea tabloului în douăzeci și patru sau patruzeci și opt de ore, iar contribuția mea la întreaga operațiune se va reduce doar la imaginea mea de erou negativ, care și-a dorit întreaga glorie pentru el și care este responsabil pentru moartea unui cuplu de infractori mărunți din mahalaua napolitană. Oare asta vreau?

Mă privesc de undeva de sus, un băiat ghemuit pe podea, cu telefonul lipit de ureche. Simt un gol în stomac și toți mușchii mi se contractă. Nu pot să-i spun numele. Nu pot să-i spun unde se află tabloul. Nu încă. Dacă renunț la visul meu, la fanstasma aceasta, voi pluti toată viața în derivă, fără șansa de a mai găsi vreodată o ancoră. Și nu vreau asta. Vreau să găsesc o ancoră în viața mea. Și cât mai curând. Dar îmi dau seama că trebuie să depun un efort cumplit, că lupta va fi acerbă și nu am nici cea mai vagă idee dacă voi ieși triumfător din această încercare sau mă voi prăbuși înfrânt la pământ.

Îi spun lui Jim un nume. Este numele unui om mort.

Sarah se întoarce acasă la miezul nopții, beată și mânioasă; îngaimă tot felul de lucruri complicate, la care s-a gândit toată ziua, decizii pe care le-a luat în privința noastră, a mea, a felului meu de a fi.

– O, Doamne! strigă ea, scrâșnind din dinți, cu brațele lipite de trup, cu mâinile îndreptate spre pământ, trădând frustrare și mânie.

Eu stau pe marginea patului, îmbrăcat doar în blugi, într-o poziție stângace, copleșit de tristețe; o privesc cum își aruncă brățările, cerceii și pantofii.

Spune că mă urăște, mă urăște din tot sufletul. Pentru răutatea care zace în mine. Nu s-a căsătorit cu mine pentru asta.

În timp ce se dezbracă în baie, îmi vine să-i strig: nu este vorba de răutate, ci de mânie, teamă, dezamăgire. Cuvintele pe care mi le-a spus *Marcus* au fost răutăcioase. Ea a înțeles totul greșit.

Când se întoarce în dormitor, îmbrăcată cu halatul ei, strâns bine în jurul taliei, îmi spune:

– Nu te înțeleg. Viața a fost generoasă cu tine. Dar poate că tu nu crezi asta. Poate că nu mă ridic la nivelul tău. Nu-i așa? Nu-mi răspunde! M-am gândit mult, Dan. N-am putut să mă concentrez toată ziua. Nu m-am gândit decât la... lucrurile pe care le-ai spus. Știu că sunt diferită, dar dacă tu crezi cu adevărat tot ce-ai spus despre mine – toate lucrurile acelea îngrozitoare... O străbate un fior. Se așază la măsuța de toaletă și își șterge fața cu demachiant. Asta mă sperie cel mai tare, Dan, faptul că nu știu de ce stai cu mine. Probabil dintr-un motiv îngrozitor. De ce-ar sta cineva cu o persoană ca mine?

Îmi pun mâna pe umărul ei; ea o dă imediat la o parte. Îmi aruncă o privire piezișă în oglindă în timp ce își șterge ochii cu un tampon de vată.

– Cred că mi-am expus întotdeauna cu sinceritate sentimentele, Sarah. Dar asta nu înseamnă că universul meu sentimental este ușor de descifrat.

– Pentru mine, toate astea n-au nici un sens. Hotărăște-te!

– Nu fi naivă! Știi foarte bine că lucrurile sunt destul de complicate. Dar te rog să nu te îndoiești de iubirea mea, indiferent de motivele mele complicate!

Sarah pune dopul sticluței de demachiant.

– Recunoști, așadar?

– Ce anume?

– Că stai cu mine din motive eronate.

– Nu, nu este adevărat.

– Vreau să știu de ce stai cu mine.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

Ea aruncă tamponul de vată în coșul de gunoi de sub măsuța de toaletă.

– Treaba ta! Eu mă duc să mă culc.

Ne urcăm în pat, trăgând amândoi de plapumă. Amândoi stăm întinși pe spate. Nici unul dintre noi nu poate să doarmă, dar lectura nu este o opțiune.

– Ce vom face, Dan?

– Nu știu.

Mă întorc pe o parte și-mi pun mâna sub pernă, făcându-mi un culcuș mai comod; pe cealaltă mi-o așez între coapse. O aud pe Sarah plângând, cu ochii fixați în tavan; plânge încet și domol. Lacrimile sunt însă trecătoare, înlocuite rapid de un sforăit liniștit. Starea bahică i-a domolit mânia și tristețea.

4

Sarah se trezește înaintea mea, se îmbracă și își bea cafeaua stând la fereastra dormitorului și uitându-se pe geam. Eu stau în capul oaselor în pat, ținându-mi mâinile în poală.

– Ies în oraș astăzi. Mă întâlnesc cu surorile mele în Portobello.

Planul nostru a fost înlocuit cu unul nou. Aș vrea să-i reamintesc de vechiul nostru plan, dar nu-i văd rostul.

– Tu ce-ai de gând să faci? mă întreabă ea.

– Chiar te interesează?

– Nu prea, răspunde ea, întorcându-și privirea de la fereastră.

– Şi atunci de ce întrebi?
– Din politeţe.
– Prostii!
– Ce vrei să spui cu asta: că mint sau că politeţea este o prostie?
– M-am referit la sensul general. În momentul de faţă, înseamnă ce vrei tu. Înseamnă şi că poţi să te duci la dracu' împreună cu surorile tale.
– Minunat!
– Mă cunoşti doar!
Sarah iese din cameră. Sar din pat şi ies pe hol. O văd coborând scările.
– Trebuia să petrecem weekendul împreună, dacă-ţi mai aminteşti.
Sarah se opreşte din drum, cu mâna pe balustradă şi cu un picior în aer. Văd, aud momentul ei de ezitare – să-mi răspundă sau nu? Văd, aud decizia pe care o ia: nu, îl ignor. O văd, o aud plecând; totul rămâne neschimbat.
Mă duc să iau micul dejun. Trebuie să străbat un kilometru şi ceva până la cel mai apropiat local ieftin. Pe Fulham Road, la celălalt capăt al străzii. Cumpăr un ziar. Ştirea este relatată pe pagina a doua: „Capodopera lui Caravaggio care a dispărut în urmă cu treizeci şi cinci de ani." Pentru o fracţiune de secundă, cred că tabloul a fost găsit. Îmi vine să vomit. O durere cumplită îmi străbate tot corpul, oasele, membrele, sângele, toate pulsează de durere. Încerc să mă calmez, să mă concentrez. Să citesc articolul. Articolul conţine aceleaşi informaţii ca şi cel din *Herald Tribune*, sugerând însă implicarea unui poliţist britanic. Este vorba despre mine, probabil. Se spune că tabloul a trecut din mâinile mafiei siciliene în cele ale unui

mic clan mafiot din sudul Italiei. Poliția italiană susține că – de la dispariția lui – este acum în posesia unor indicii clare referitoare la locul unde se află pânza. Fotografia care însoțește articolul înfățișează altarul de unde a fost furat tabloul; spațiul gol, imens, care ajunge până la tavan, este impresionant tocmai prin goliciunea lui.

Mă uit pierdut pe fereastră, fără să văd mâncarea din farfurie, sprijinindu-mi bărbia într-o mână. Plouă cu furie. Viteza cu care cad picăturile de ploaie este impresionantă, iar impactul cu solul este vizibil, stârnind mii de alte picături.

Recunosc că italienii sunt mai aproape ca niciodată de recuperarea tabloului, dar ce înseamnă asta? Ei știu că este pe continent. Și ce altceva mai știu? Indiferent de ce informații dispun, acestea se vor subția pe măsură ce se vor apropia de țintă. Asta dacă au ghinion. Dar, mai devreme sau mai târziu, le va surâde norocul.

Nu pot să mănânc. Mă uit la fotografia altarului, dincolo de imaginea în sine, de nuanțele de gri care compun fotografia, dincolo de albul paginii de ziar. Văd cu ochiul minții peretele alb al lui Storaro, locul destinat tabloului. Dorința lui este atât de simplă: vrea să expună tabloul în galeria lui. Dar eu ce vreau? Să stau în fața a sute de blițuri, să expun pânza în plenitudinea ei, să-mi savurez gloria, să știu... ce să știu? Că lucrurile s-au schimbat?

Las banii pe masă, împăturesc ziarul și îl bag în haină. Fulham Road, de obicei aglomerată într-o dimineață de sâmbătă, este pustie, iar ploaia este atât de deasă, încât caldarâmul seamănă cu argintul lichid. Ploaia îmi udă părul și sprâncenele, îmi cade pe frunte, pe tâmple,

pe ceafă. După o oră de mers pe jos, iau autobuzul. Abia atunci îmi dau seama unde merg: la National Gallery.

Galeria este aglomerată. Un cuplu în vârstă stă în fața tabloului pentru care am venit aici: *Salomeea primind capul Sfântului Ioan Botezătorul* al lui Caravaggio. Bărbatul îi arată soției sale spațiul dintre gâtul tăiat al Sfântului Ioan Botezătorul și platoul din aur. Femeia se înfioară. Referindu-se la faptul că Ioan are gura deschisă, întunecată, trădând parcă disperare, el spune că, în clipa morții, sfântul fie a gemut, fie s-a rugat. Indiferent de ce a făcut, viața i-a fost răpusă în toiul unei acțiuni. Extraordinar, nu-i așa? Atâta... el caută cuvântul potrivit. Îl găsește: sinceritate. Pleacă mai departe prin sală. Ei nu tratează tablourile cu superficialitate. Vizita lor este bine pusă la punct. Sunt impresionat.

Am venit aici pentru că vreau să înțeleg din acest tablou în ce măsură sunt vinovat pentru moartea lui Nenni și a Mariei. Cu siguranță, nu am îndeplinit ordinele nimănui precum cel care i-a ucis – pretextul tradițional al călăului. Cea mai mare parte din vină îi revine lui Savarese. Dar oare ne revine o parte fiecăruia dintre noi? Tabloul înfățișează patru personaje: Salomeea, o bătrână, Ioan și călăul; momentul zugrăvit este execuția Sfântului Ioan Botezătorul. Tema principală este responsabilitatea. Călăul oferă capul lui Ioan cu un gest încrezător, care sugerează faptul că nu se consideră vinovat pentru moartea acestuia; el nu a făcut altceva decât să execute niște ordine; și-a îndeplinit datoria cu eficiență și profesionalism; gestul lui spune că a venit timpul ca cei care au ordonat execuția să se confrunte cu acțiunile lor. Călăul bănuiește că motivele lor sunt lipsite de onoare. Acest

lucru este sugerat de brațul întins al călăului, de modul în care ține suspendat în aer capul lui Ioan. Călăul pare că ezită înainte de a pune capul pe platoul din mâinile Salomeei, moment în care Salomeea se confruntă cu motivele ei, determinând-o astfel să-și mute privirea în altă parte.

Oare Nenni a fost cuprins de spasme înainte de a muri? De cât timp a fost nevoie ca trupul lui să se liniștească pentru totdeauna? A mai găsit oare putere în trupul lui slăbit și fragil ca să-și apere o clipă soția? Sau poate că Maria a fost cea care a încercat să-l apere? Nu am de unde să știu, așa cum nu știu nici dacă le-aș fi schimbat destinul în cazul în care i-aș fi avertizat să plece imediat din Napoli. Cu toate acestea, mă simt responsabil. Este oare aceeași responsabilitate pe care o redă lucrarea lui Caravaggio? Încerc să mă regăsesc în tablou. Dar nu sunt acolo. Nici măcar învăluit în umbră. Nu întruchipez nici măcar o părticică din universul personajelor zugrăvite de artist. Eu nu sunt călău; nu am comandat eu moartea lor. Nu sunt nici bătrâna din tablou, nu am participat la execuție. Oare Caravaggio m-a zugrăvit în altă parte? Nu cred. În acțiunile mele se regăsește prea puțină dramă. O dramă care nu redă chintesența vieții. Eu am acționat doar din pur egoism. Un lucru banal. Poți să redai condiția umană doar prin banalitate?

Mă simt amețit și trebuie să mă așez undeva. Îmi fac loc pe banca din mijlocul sălii. Acțiunile mele au fost banale, dar simt că m-au azvârlit dincolo de granița unei vieți normale. Când închid ochii, văd o mie de cercuri și în fiecare cerc o mulțime de oameni, înghesuiți unii într-alții, dar fericiți. Nimeni nu vrea să iasă. Sunt o mie de cercuri și o sută de mii de oameni înghesuiți și fericiți. Cântă cu

toții. Nu un singur cântec, ci nenumărate și diverse, vesele și pline de viață, care te invită să te alături corului. Vreau și eu să particip. Vreau să pătrund și eu într-un cerc. Dacă rămân în exterior, înseamnă să mă cufund într-o singurătate nemărginită. Nu mai văd galeria. Cu ochii deschiși, văd doar un om care seamănă cu mine și care este gata să fie înghițit de o forță centrifugă. Asta simți când stai pe tușă. Ești doar un simplu martor. Fără identitate. Deposedat de propriul eu. Complet dematerializat. Iartă-mă, maestre, dar oare aș greși dacă aș spune că până și ție ți-ar fi imposibil să redai aceste sentimente?

Nu pot să scap de sentimentul că am fost deposedat de propriul meu eu. Gândul mă bântuie în drum spre magazinul Harvey Nick. Mă bântuie în timp ce cumpăr mâncare ca să pregătesc masa pentru Sarah. Mă bântuie în timp ce privesc la televizorul din bucătărie ultimele minute ale unui meci de fotbal. Nu-mi dă pace nici când mă apuc să pregătesc masa, deși nu știu dacă Sarah va veni acasă. Sentimentul este atât de puternic, încât mă trimite în fața oglinzii ca să mă analizez cu atenție, să mă conving de existența mea tridimensională. Uneori, teama este atât de covârșitoare, încât trebuie să respir adânc, să mă sprijin de masă și să mă liniștesc.

Am pregătit mâncarea preferată a lui Sarah, însoțită de vin și budincă. Am așezat masa.

Se întoarce acasă la ora nouă și jumătate seara. Ține în mână sacoșe de la Paul & Joe și Orla Kiely. Aruncă o privire în bucătărie. O privire de gheață. Nu a venit târziu, dar masa nu era în program.

Pentru o clipă, mă simt ușurat. Aș vrea să fiu din nou în Italia, cu Francesca, să bem martini și să flirtăm cu privirile. Nu vreau să mai simt acest gol în suflet, nu vreau să mă confrunt cu propria mea prostie, întrebându-mă de ce am pregătit masa pentru această femeie care stă în prag, încercând să evite „ambuscada" – mâncarea ei preferată. Toată ființa ei degajă răceală, pe de o parte din cauza deciziei pe care a luat-o și, pe de altă parte, din pricina sufletului ei de gheață, pe care nu-l mai poate nega.

Nu reușesc să-i spun nimic. Îi ofer doar niște vin. Ea insistă să se schimbe mai întâi. Eu o aștept. M-am materializat din nou. Sunt conștient acum de prezența mea fizică, de faptul că sunt în bucătărie, în acest moment, că mă învârt în jurul mesei și știu că am împins-o pe marginea unei prăpastii. Este rândul ei să se dematerializeze. A devenit o statuie de gheață în prezența mea. A pierdut totul, căldura, existența fizică, blândețea suavă.

Când revine în bucătărie, îmbrăcată în pijama, ia o înghițitură de vin, întoarce sticla spre ea și citește eticheta. Aș vrea să-i spun: „Este Saint Emilion – marca ta preferată." Dar știe ce este și știe că numai dragostea îi determină pe oameni să facă surprize celor dragi. Îmi pun niște mâncare rece și mănânc. Îmi dau seama că ea ar vrea să plece, să se ducă la culcare. Așa că îi spun:

– Am cunoscut o femeie la Florența.

Și o privesc. Ea face o grimasă; pare aproape satisfăcută, răceala ei este așadar îndreptățită.

– Te-ai culcat cu ea?

– Nu.

– Și atunci de ce-mi spui asta?

– Ne-am sărutat.

– Nu prea văd cu ce ne ajută asta.

Eu clatin din cap.

– Dar tu? Ai ceva să-mi spui?

Este vădit surprinsă de întrebarea mea și mă privește fix.

– Eu? Ce să-ți spun?

– Mă întrebam și eu.

Sarah pune paharul pe masă și își aranjează pijamaua.

– De fapt, chiar am ceva să-ți spun. Cred că ai dreptate când spui că facem parte din clase diferite. Îmi place profesia pe care o am, îmi place lumea din care fac parte. Am reușit în viață pentru că am muncit din greu. Și am muncit din greu pentru că îmi place ceea ce fac. Nu-mi este rușine că sunt bine pregătită și că am avut succes. Și nici lui Marcus nu are de ce să-i fie rușine. Iar invitații lui sunt, de asemenea, niște profesioniști. Provin cu toții din familii privilegiate și au o educație solidă. Minunat! Asta înseamnă că avem critici, producători de filme și curatori foarte buni. Acesta este un lucru pozitiv. Și nu are nici o legătură cu clasa din care provin. La antipod, te afli tu. Ce aduci tu la masa de joc: pasiune, entuziasm, venerație? Iar noi trebuie să ne plecăm în fața ta ca și când ai fi mai bun decât noi. Opiniile și răspunsurile tale sunt perfecte. De ce? Pentru că faci parte din clasa muncitoare? Acesta este motivul? Nu se poate să crezi asta în ziua de azi, în epoca modernă. Nu ești artist, deci nici acesta nu este motivul. Și nu poți fi mai bun decât restul lumii doar pentru că *nu* ai obținut o slujbă la Sotheby's, la Royal Academy sau la Courtauld. Și atunci, cu ce ești mai deosebit decât noi? Mi-am tot stors mintea să găsesc un răspuns la această întrebare. Iar concluzia

la care am ajuns este că tu te *consideri* cu totul deosebit. Nu are nici o legătură cu clasa socială, cu educația sau cu norocul, nu are nici o legătură cu faptul că noi nu știm ce înseamnă pasiunea, entuziasmul, venerația. Nu trebuie să înțelegi că sunt de acord cu asta. Și nu are nici o legătură cu vreo calitate sau trăsătură morală.

Se oprește brusc, ca și când ar fi trebuit să mai continue, dar și-a dat seama că a spus tot ce trebuia să spună. Trage de gulerul pijamalei. O țintuiesc cu privirea ca și când aș vrea să-i spun să mă desființeze până la capăt.

Sarah se ridică în picioare.

– Îmi pare rău, Dan, dar nu pot să stau cu un om ca tine. Ești prea complicat pentru mine.

O urmăresc ieșind din cameră. Îi aud pașii pe scări. O aud fugind. Îi aud pașii ușori cum zboară pe trepte în încercarea ei de a fugi de mine, de a se elibera de mine; și-a spus replicile și nu-mi mai datorează nimic. O văd strecurându-se în pat. Mulțumită să deschidă o carte.

Iau sticla și paharul de vin și mă duc în sufragerie. Mă întorc să iau televizorul. Găsesc un umeraș din metal. Vreau să prind o imagine cât mai bună pe BBC ONE și să văd în liniște *Match of the Day* – pentru prima dată în această casă nenorocită. N-am de gând să fac compromisuri. Nici măcar pentru un film. Să stăm amândoi drepți în fața televizorului, ca niște elevi în bănci, și să urmărim o comedie romantică, foindu-ne nouăzeci de minute ca să găsim o poziție confortabilă, n-am de gând să accept asta.

Trebuie să obțin o imagine acceptabilă. Bag umerașul într-o mufă, îl îndoi în formă de Y și strâng mufa cu cleștele. Nu mă intererseaza cât va dura operațiunea, vreau

doar să se încheie cu succes. Să îndrept umerașul? Să mut teatrul de operațiuni lângă fereastră? Apoi iau totul de la capăt. Obțin în cele din urmă o imagine acceptabilă; mi-a trebuit aproape o jumătate de oră. Mă întind pe canapea și mă învelesc cu pătura din blană de alpaca. Dacă Sarah nu doarme încă, va auzi televizorul. Dar nu va veni să se plângă. Mă va lăsa în pace. O altă dovadă a hotărârii sale.

Se difuzează trei meciuri proaste, așa că mai mult mă uit pe tavan, ținând vinul în brațe. Sarah m-a trezit la realitate. Discursul ei mi-a dat o temă de gândire. Nu sunt deosebit. Dacă am crezut asta, m-am înșelat. Așa am crezut? Poate, cândva, cu mult timp în urmă. Mai beau niște vin.

Privesc umbrele clarobscure ale copacilor dezgoliți, care se propagă pe pereți. Aud mașinile oprindu-se pe stradă, portierele se deschid și se închid cu zgomot, zăngănind geamurile. Se aud discuții în depărtare. Traficul pe King's Road este constant.

La capătul străzii, un băiat și o fată se ceartă – sunt beți. Nu distinct cuvintele, dar el o imploră; ea pare înțelegătoare, dar nu cedează. O despărțire într-o noapte de sâmbătă. Fii îngăduitoare, fetiță! Iar tu, fiule, nu te ruga de ea! Îmi ascult respirația: este greoaie, sacadată. Sunt încă răvășit din cauza prostiei mele. Mai beau vin, ridicându-mi capul ca să nu-l vărs. Îl savurez. Are un gust puternic – medicinal. Căldura, este programată să se închidă târziu în această casă rece. Aud ecouri care știu că au rezonanță și în dormitorul nostru, unde Sarah citește sau doarme. Simt cum o lacrimă îmi curge din ochiul drept și se strecoară în păr, după ce îmi mângâie tâmpla. Nu

plâng: este doar o manifestare de tristețe. Dar asta dovedește că nu sunt amorțit de tot, nici măcar suficient. Beau din nou. Cu nesaț. Încerc să evit să fac vreo mișcare, astfel că mușchii, nervii și oasele resimt greutatea nemișcării prelungite, greutatea unei stări de paralizie. Simt urma rece pe care lacrima a lăsat-o pe tâmplă. Am gura uscată. Vinul este prea „tânăr", iar taninul este cleios. Căldura pe care mi-o oferă pătura din blană de alpaca mă învăluie. Închid televizorul. Zgomotul de pe King's Road pare deodată mai puternic. Se închid localurile. Se adună grupurile de prieteni, care fac planuri cum să petreacă restul nopții. Se aud glasuri vesele. Unii oameni cântă – glasuri feminine. Se aud frânturi din cântecele formației Beatles, dar și ale altor formații. Melodii ușoare. Pe care le cântă cu toții. Glasurile le trădează dorința de a da frâu liber spiritului lor vesel, puțin nebun și liber. Nu sunt destul de amorțit ca să-i iert pentru lipsa lor de originalitate, pentru fericirea, libertatea și încrederea lor. Dar sunt destul de amorțit ca să-i ignor.

Sarah se strecoară lângă mine, șoptindu-mi:

– Dan, Dan, strânge-mă în brațe!

Îi fac loc lângă mine pe canapeaua îngustă, o trag spre mine, iar ea se cuibărește cu spatele la mine. Cred că are nevoie de căldură într-o noapte friguroasă. Tristețea și frigul sunt niște dușmani imbatabili, chiar și pentru Sarah. Dar ea se eliberează din strânsoarea mea, se întoarce spre mine, îmi cuprinde fața cu mâinile și mă sărută. Îmi strecor mâna prin pijamaua ei îngrămădită și o prind de mijloc – pielea ei este fierbinte. Mâna îmi alunecă tot mai jos pe spatele ei. Ea se ridică, își desface primii nasturi de

la pijama și o scoate peste cap. Îmi scot și eu tricoul. Ne sărutăm cu pasiune. Sarah se urcă peste mine. Îmi strecor mâna în pantalonii de la pijama, mângâindu-i fundul și ajungând apoi între picioare. Cu cealaltă mână, îi mângâi stomacul și ajung la aceeași destinație. Ea se mișcă înainte și înapoi, șoptindu-mi ceva neinteligibil. Nu aud decât „mai vreau". Nu este un ordin, ci o rugă – o rugă să o port spre alte lumi – dincolo de ea însăși. O dau la o parte, împiedicând-o să cadă din pat. Îmi scot șosetele, blugii, chiloții. Stau în fața ei, complet gol. Se ridică și începe să mă sărute – peste tot. Îmi înfig mâinile în părul ei; ea stă cu spatele arcuit, iar umbrele copacilor îi străbat pielea delicată. O mângâi ca și când aș vrea să pipăi acest model uluitor. Mă eliberez din strânsoarea ei, mă așez în genunchi și îi scot pantalonii de pijama. O parte a acestui joc a devenit deja o rutină: buzele noastre mângâie cu sărutări pătimașe fiecare părticică a corpului celuilalt. O împing pe canapea și îi desfac picioarele. Mă îmbăt cu căldura și delicatețea coapselor ei. Rămân o clipă acolo – ca să-i savurez din plin dulceața și să-i fac trupul să vibreze, să cânte și să se topească la atingerea și sărutările mele. Aceasta este rutina? Da. Dar în seara asta știu că este pentru ultima dată când fac dragoste cu ea, așadar nimic din toate acestea nu mai face parte din rutină. O așez pe Sarah pe podea. Stând în genunchi, o privesc încercând să găsească o poziție cât mai comodă pe covorul aspru, apoi își ridică picioarele, invitându-mă să devenim un întreg – poate pentru ultima oară. Mă așez peste ea, știind că în momentul în care clavicula mea se va afla într-o poziție paralelă cu umerii ei, organele noastre genitale se vor atinge și se vor contopi într-o îmbrățișare pătimașă,

îmbătându-ne cu senzațiile pe care le vom trezi la viață. Trupul ei este scăldat în razele lunii. Pare un spectru suspendat în întuneric, un spectru care bântuie într-o inexistență adâncă. Chipul ei este umbrit de capul meu; îi întorc fața spre mine – ca s-o văd pentru ultima oară pe femeia pe care o iubesc. Nu-i place însă această intimitate; mă dă la o parte, se așază peste mine, îmi întoarce fața într-o parte, spre fereastră, în noapte, spre siluetele întunecate ale copacilor. Îi simt nerăbdarea în clipa în care se mișcă deasupra mea înainte și înapoi – mișcările sunt rapizi, spasmodice. Ceva nu merge cum trebuie. Renunță. Se desprinde din îmbrățișare, lovind sticla goală de vin, care se rostogolește pe covor. Mut paharul cu vin. Ceva mai departe. Stăm întinși pe covor, unul lângă altul. Respirația ei este rapidă, sacadată. Nu mai șoptește nimic.

– Ce vrei să fac? o întreb eu.

– Nu știu, îmi răspunde ea, fără să stea prea mult pe gânduri, placidă, lipsită de orice dorință erotică.

– Întoarce-te pe burtă!

– Fă-o tu! Întoarce-mă tu pe burtă!

Glasul îi trădează hotărârea – căsnicia noastră s-a terminat și încearcă să facă tot ce-i în putință să nu pară crudă, rece, o stană de piatră. Nu vrea să fie corectă față de ea însăși.

Îi pun mâinile pe șolduri și o întorc pe burtă. Ea stă acum întinsă pe covor, cu mâinile lipite de corp. O apuc de șolduri și o ridic; se sprijină în umeri și în genunchi. Poziția perfectă pentru sex. Încântătoare, incitantă. O penetrez. Prima pătrundere este lentă și adâncă. O strâng cu putere de coapse; ea nu se poate mișca. Ies încet, cât pot de încet, ca apoi s-o penetrez din nou, îmbătându-mă cu

gemetele ei. Vreau să transform aceste câteva momente într-o veșnicie. O partidă de sex neîngrădită de timp. Împing, ies – fără să modific viteza sau ritmul. Am înțeles ce vrea; o partidă de sex tensionată, sub auspiciile durerii fizice. O țin cu putere – împing, ies; penisul meu este și el din ce în ce mai tare, simțind presiunea la fel de intens. Sarah geme din tot sufletul. Eu continui, împingând și mai tare de data asta, încercând s-o fac să geamă din rărunchi. Penisul meu dispare în trupul ei, contopindu-ne părul, pielea, întunericul. Apoi ies; modelul covorului își face apariția sub noi. Îmi strecor o mână sub coapsele ei. Păstrez ritmul mișcării. Ea se arcuiește și mai mult ca să se joace cu degetele mele. Realizăm un contrapunct – mișcările ei circulare se suprapun cu mișcările mele de penetrare. Simt că se apropie momentul orgasmului; este lent și dureros. Senzațiile sunt mai presus de plăcere și vor atinge în curând punctul culminat, învăluid-o în uitare – o rază albă de lumină îi va străbate trupul și mintea. Aștept până când momentul capătă amploarea dorită și îmi dau drumul înlăuntrul ei. Senzațiile pe care le resimte sunt de două ori mai puternice – orgasmul ei se contopește cu al meu. Gemem amândoi în același timp și apoi ne prăbușim unul peste altul ca să prelungim momentul. Sarah se eliberează apoi din îmbrățisarea mea și se întinde pe covor, trupul strălucindu-i în lumina lunii. Eu mă ridic în genunchi. Picioarele îmi tremură, ca și penisul, cuprins de spasme de scurtă durată. Sarah stă nemișcată și tăcută, cu privirea țintuită în tavan și cu mâinile lipide de corp. Mă întind lângă ea. Mă uit și eu în tavan, unde mă văd pe mine și pe Sarah stând unul lângă altul. Imaginea este la fel de clară precum cea dintr-o oglindă. Suntem

amândoi inerți și inconsistenți. Sarah nu se mișcă. O aud respirând adânc, profund. Va adormi în curând, în dorința de a se refugia din nou, departe de mine. Iau de pe canapea pătura din blană de alpaca și o învelesc. Rămân nemișcat, tăcut, până când mă conving că a adormit adânc. Mă ridic în picioare. Ceasul arată trei și patruzeci și șapte dimineața. Îmi adun lucrurile. Ies din cameră în vârful picioarelor. Fac un duș și îmi împachetez lucrurile în tăcere. În bucătărie, împart conținutul din servieta lui Gustav, construind pe masă un bloc din bancnote – un monolit pătrat și solid. După treizeci de minute, ies pe ușă, îmbrăcat din nou în costumul de nuntă. Îmi las cheile de la casă în cutia de scrisori, având grijă ca ușița din alamă să nu rămână deschisă. Este frig; aburii care îmi din gură sunt compacți și zăbovesc în aer. Ezit puțin pe trepte. Cu ochiul minții, văd sufrageria: Sarah doarme învelită în pătură, o formă întunecată, silueta unei femei adormite; umerii ei palizi sunt ascunși în pătură; numai chipul îi este vizibil, scăldat într-o lumină cenușie, ca o pâclă. Imaginea din sufragerie îmi stăruie în minte, iar Sarah este o cicatrice sângerândă, care nu se va vindeca niciodată.

FLORENȚA ȘI FRANCESCA

I

La oficiul pentru verificarea pașapoartelor, dau peste același individ care mă recunoaște, dar nu-și bate capul să-și amintească motivul; aruncă în fugă o privire fotografiei din pașaport, fără să observe faptul că nu mai era valabil și îmi face semn cu mâna să trec. Mă îndrept, cu geanta și servieta, spre ieșire, spre stația de autobuz, cu gândul să ajung la gară. Mă însoțesc un sentiment de ușurare, o forță interioară care izvorăște din misiunea pe care trebuie să o duc la bun sfârșit.

Am înțeles în avion, în momentul decolării, când stomacul mi s-a lipit de spătarul scaunului, că nu este nici o diferență între ceea ce intenționez să fac și modul în care ceilalți pornesc în căutarea eului interior, acceptând să treacă prin încercări inimaginabile. Nu trebuie să ignor, firește, factorii de risc și nici faptul că moartea este o posibilitate; dar nici unul dintre aceste elemente nu este o certitudine și este puțin probabil să dau ochii cu moartea – la urma

urmei, omul este mult mai previzibil decât natura – așa că misiunea mea poate fi considerată, în funcție de riscul mortal, mai puțin periculoasă și mai puțin nesăbuită decât, să spunem, escaladarea Everestului, traversarea Saharei sau navigarea pe mări și oceane. Și apoi, gloria și respectul public de care mă voi bucura vor fi pe măsura riscului implicat. Apoi gloria se va stinge, iar respectul public se va diminua și el. Dar acestea nu mai sunt motivele care mă determină să trec la acțiune. Pornesc în această aventură pentru că nimic altceva nu mă poate defini. Numai acțiunea îmi va putea contura eul pierdut. Numai acțiunea va distruge vanitatea care mi-a nimicit sufletul. Numai prin acțiune, risc și sacrificiu mă voi putea mântui. Numai prin aceste lucruri mă voi putea îmbăta din nou cu pasiunea care îmi scălda cândva inima în valurile ei. Numai așa, voi putea deveni demn de penelul lui Caravaggio.

Și Sarah ? Ce va crede ea ? Cât timp i-a trebuit să se trezească în lumina cenușie și să se mute în patul ei cel mare ? S-a întrebat oare unde sunt ? M-a strigat ? M-a căutat ? Ce gânduri i-au trecut prin minte în drumul ei din sufragerie în dormitor ? A cuprins-o din nou somnul ? Nu am de unde să știu. Ce sentimente mă copleșesc acum când starea de amorțeală a dispărut ? Rămân îndrăgostit, de asta sunt sigur. Sunt conștient de durerea, de suferința, de chinul care îmi macină sufletul. Dar tristețea, disperarea, ele au fost închise într-un sertăraș al minții mele. Este important ca în misiunea mea să nu mă las condus de sentimente. Aceste lucruri trebuie ferecate.

Încerc să nu mă gândesc la Francesca. Dar știu că la ea mă voi duce prima dată. Cineva trebuie să-mi înțeleagă

acțiunile. Asta dacă va accepta să mă asculte. Dar nu e cazul să zăbovesc prea mult asupra acestor gânduri. Și îndoielile trebuie ferecate.

Iată-mă din nou la Florența, la două săptămâni de la debutul acestei aventuri. De data aceasta, nu mai ninge, adie doar un vânt călduț sub un cer senin, scăldat în razele unui soare palid. Străbat cu pași repezi Via Panzani, paltonul fluturând în urma mea. Nu mă opresc în dreptul domului, deși sunt conștient de influența lui covârșitoare asupra orașului, asupra lumii întregi, asupra sufletului meu. El reprezintă unul dintre motivele pentru care m-am hotărât să-mi asum această misiune. Dacă domul propagă lucrurile în dimensiunea lor reală, atunci trebuie să mă mulțumesc cu lucrurile pe care le propag eu atunci când trec pe lângă el. Care este rostul propriei minimalizări, de ce să nu-mi manifest întreaga latură umană, în toate cele *patru* dimensiuni?

Odată ajuns în apartament, pun servieta pe masă, deschid vitrina bibliotecii, dau la o parte albumele cu operele lui Caravaggio și Rafael și scot din ascunzătoare pistolul pe care mi l-a dat Nenni. Cât a durat oare până l-a găsit Bramante? Ce gânduri i-o fi stârnit arma ascunsă în bibliotecă? O așez lângă servietă; sticla zăngăne sub greutatea armei. Verific conținutul portofelului. Nu mai are nici o importanță cine sunt acum; îmi voi crea identitatea pe parcurs. Am destule carduri de credit și destui bani gheață ca să-mi permit să cheltuiesc câteva zile fără teamă și fără să intru în cei c'ncizeci de mii de euro, de care nu vreau să mă ating – ei îmi asigură credibilitatea în ochii celor care sunt obișnuiți să vadă teancuri de parale.

Îmi scot laptopul, îl bag în priză și mă conectez la Internet. Primul lucru pe care îl fac este să-i scriu un e-mail Francescăi.

M-am întors. Îți voi explica totul. Vrei să ne întâlnim?
Daniel X

Îl trimit. Aștept răspunsul cocoțat pe brațul scaunului. Oare ce face în zilele de duminică? Nu primesc un răspuns imediat.

Verific bateria telefonului mobil: este încărcată. Bateria de rezervă este descărcată. Caut încărcătorul în geantă, îl bag în priză și conectez telefonul. Verific din nou e-mailurile: nimic. Oare ce aștept? Ca Francesca să stea în fața computerului, așteptându-mă? Mă îndrept spre fereastră, ridic jaluzelele și îmi ațintesc privirea dincolo de vârful domului spre orizonturile albastre. Mă uit fix, fără gânduri, fără putere de concentrare, fără nici o îngrădire. Este o privire liberă, reflectată parcă de cerul care mă cuprinde în imensitatea lui. Pentru o clipă, simt că zbor, purtat pe aripile sale de vântul albastru.

Sunetul sosirii unui e-mail mă trezește din visare. Un spam. Îl șterg, mă așez pe scaun, dau dublu clic pe Internet Explorer, scriu un nume, numele pe care mi l-a spus Nenni și îl caut cu ajutorul motoarelor de căutare.

Rezultate **1-10** din aproximativ **1 830** pentru **„Pasquale Lomazzo“** (0,19 secunde)

Majoritatea site-urilor sunt versiuni online ale broșurilor și ziarelor publicate; doar câteva site-uri despre

„mafie“ par să fie serioase, dar și ele se concentrează inutil asupra violenței și vieții luxoase duse de capii lumii interlope. Toate site-urile, în afară de două, sunt în italiană. Vreau să găsesc suficiente informații pentru a-mi schița un profil general. Știu, așadar, foarte bine ce caut. Vârsta, familia, istoria. O fotografie. Ceva care să-mi reliefeze atitudinea omului pe care îl caut. Trebuie să încep de undeva. Poate că sunt singurul care știe că tabloul se află în posesia lui Lomazzo, dar unde este Lomazzo, asta nici eu nu știu.

Citesc primele zece site-uri. Lomazzo are treizeci și unu sau treizeci și doi de ani. Este nepotul bătrânului. O stea în ascensiune. Poliția bănuiește că are propria sa microbandă în cadrul familiei. Patru sau cinci soldați loiali. Nu există nici o fotografie. Este posibil să fi fost unul din tinerii din BMW pe care i-am văzut anul trecut. Două articole relatează modul în care s-a implicat în lupta pentru putere din cadrul clanului. Se citează ca surse diverse speculații făcute de ziariști, dar și o mărturie de la un proces. Trei „lovituri“ într-o singură oră, toate puse la cale de Lomazzo. Când i-a venit rândul celei de a treia victime, individul știa că Lomazzo era pe urmele lui, așa ca s-a baricadat în casă. Lomazzo l-a sunat. I-a propus să se întâlnească, propunându-i un armistițiu. L-a urmărit apoi ieșind din casă și urcându-se în mașină; explozia care a urmat s-a auzit cu putere în împrejurimile dealurilor. Este, așadar, un individ inteligent când este vorba de crime. Dar prin ce se deosebește de un criminal de rând? De un soldat obișnuit? Nu se menționează nimic demn de luat în considerare. Ceea ce înseamnă că se mulțumește cu afaceri mărunte: trafic de heroină,

extorcări, furtul obiectelor de artă și cu venitul pe care îl aduc aceste „afaceri". Caut în continuare informații, răsfoiesc site-urile și citesc toate articolele care mi se par interesante. Găsesc și o fotografie: cinci bărbați stau în jurul unei mese, iar chipul unuia dintre ei este ascuns de o mână ridicată, care ține un pahar: Lomazzo. Se pare că nu a fost niciodată arestat și nici nu a fost citat în vreun proces. Acest lucru îmi dezvăluie două aspecte importante, Lomazzo știe să-și păstreze foarte bine secretele și este un individ inteligent.

Este târziu după-amiaza. Îmi verific din nou e-mailurile. Nimic. Îmi trimit un e-mail ca test. Îl primesc imediat. Telefonul meu nu dă nici un semn de viață. Îl verific ca să mă conving că merge. Oare Sarah ar fi trebuit să încerce să ia legătura cu mine până acum? Să afle, cel puțin, unde sunt? S-o sun eu, să-i spun? Să-i trimit un mesaj? Nehotărârea mă determină să „răsfoiesc" din nou site-urile legate de Lomazzo. Nu trebuie să-mi scape nimic, chiar dacă citesc totul pentru a suta oară – orice informație nouă, orice detaliu aparent nesemnificativ, orice perspectivă contribuie la schițarea portretului „personajului". Și chiar dacă acest portret nu este bine conturat, voi ști pe ce poziție mă aflu, poziție pe care voi încerca s-o consolidez cât mai bine cu putință. Voi deveni mai puternic, poate chiar invincibil. Nu iau notițe. Informațiile trebuie să mi se întipărească bine în minte; sinapsele trebuie să se „îmbibe" cu aceste informații. Numai așa mă vor ajuta atunci când le voi accesa, numai așa se vor dovedi un atu.

Ora șase. Nici un mesaj de la Francesca. Voiam s-o văd mai întâi pe ea. Înainte de a mă întâlni cu persoana care, fără îndoială, mă așteaptă.

O fată frumoasă și înaltă, de origine scandinavă, stă la biroul sălii de recepție a hotelului. Îmi zâmbește generoasă: vrea să mă ajute, dar Storaro nu primește telefoane de la recepție, iar liftul trebuie chemat de la apartamentul acestuia.

– Vă așteaptă?

Îi spun că vreau să-i fac o vizită-surpriză. Și o întreb dacă știe cumva dacă Storaro este în apartament.

Îmi răspunde că abia a intrat în tură și nu are de unde să știe. O întreabă pe o colegă, dar aceasta ridică din umeri. Vorbim în engleză; rostește cuvintele cu un accent ușor tărăgănat, dar fermecător.

Mă așez la o masă în bibliotecă, răsfoiesc un album cu picturile lui Giotto și comand o bere. Aș fi vrut să plec diseară și să ajung până dimineață în sud, dincolo de Napoli. Dar mai întâi trebuie să mă întâlnesc cu două persoane.

Aștept o oră. Mai beau o bere. Prezența mea nu va trece neobservată. Îl las pe Giotto pentru un album cu tablourile lui Rafael Goldberg – sunt și câteva fotografii ale galeriei Storaro. Mai trece o oră. Comand ceva de mâncare. O porție de macaroane. Sunt puternic aromate.

Sunt chemat la ora nouă. Fata de origine scandinavă mă însoțește la lift. Când ajung sus, mă întâmpină Luca. Sufrageria apartamentului este spațioasă, pătrată, cu vedere spre o terasă. Mobila este în stilul clasic italian – netedă, cu linii perfect modelate, monocromatică, cu un joc de lumini și umbre – un design care a suferit puține schimbări din anii șaizeci, dar care are o perspectivă ușor futuristă. Este acoperită în cea mai mare parte de cărți,

reviste, cataloage și hârtii. Dar nu mai este haosul din biroul lui. Probabil că o menajeră se ocupă de curățenie.

Storaro stă pe un scaun scund și poartă un costum în dungi, încheiat până sus, și o cămașă albă îndoită între revere. Trage cu degetele de o buclă rebelă, îi dă drumul și apoi trage din nou de ea. Pare cuprins de reverie. Relaxat. Plictisit chiar. Mă așez pe scaunul din fața lui. M-a așteptat oare? Pentru ce crede că sunt aici? Îmi rotesc privirea prin cameră și mă opresc asupra unei veioze: o coloană înaltă și subțire de un portocaliu-incandescent. Emite mai multă căldură decât lumină.

Înțelege că n-am venit aici ca să negociez. Ca să-i ofer o afacere. Am venit ca să-i spun clar și răspicat că pornesc pe urmele lui Caravaggio, iar el trebuie să ia deciziile în funcție de acest lucru. Faptul că mă aflu aici, în fața lui, îi dă de înțeles că dețin mai multe informații decât oricine altcineva, așa că trebuie să acționeze cu prudență.

Mă privește cu bunăvoință, respirând adânc și mulțumit. Nu se lasă descurajat de tăcerea mea. Își încrucișează picioarele scurte, dar puternice; trebuie să tragă cu mâna de tibie ca să-și mențină poziția. Trupul lui este o masă compactă, inflexibilă în poziții statice. Mă așez cât mai comod, cu picioarele încrucișate și cu brațele rezemate de spătarul canapelei.

Redă libertatea buclei sârmoase.

– Ești polițist?

– Da.

Mi-a pus întrebarea doar pentru a-i confirma ceea ce știa deja și pentru că tăcerea nu este apanajul lui. În colecția lui de experți, aș fi o raritate. Expresia lui este sinceră. Sunt demn, în sfârșit, de puțin respect.

Luca mă servește cu un pahar cu apă, iar pe Storaro cu un pahar cu coca-cola.

Fereastra îți oferă o priveliște întunecată, înecată în noapte, unde clădirile sunt dominate de silueta impunătoare a domului; în depărtare, cuprins de o beznă fără de sfârșit, se întrezărește orizontul, conturul zigzagat al pământului. Casa lui se află undeva acolo, neterminată, o idee frumoasă.

– Mi-a plăcut casa ta.

Trage în continuare cu mâna de tibie ca să-și mențină picioarele încrucișate. Ochii lui albaștri îi trădează interesul pentru mine. Este o întâlnire interesantă. Emoția și bucuria pe care le-a simțit la el acasă au fost înlocuite cu o umbră de subtilitate – activitatea mentală este în plină desfășurare, permițându-i să întrezărească posibilitatea de a se afla într-o zi în posesia tabloului atât de râvnit. Din locul în care stau, nu-i pot vedea freamătul ochilor. Cum îi par eu oare ? Obosit, probabil. Dar el este preocupat de resursele mele tainice, de misiunea și crezul meu. Sunt un om cu totul diferit de cel pe care l-a întâlnit prima dată în urmă cu două săptămâni. I-am dezvăluit noi dimensiuni. Și de aceea mă aflu aici. Ne-am impus, așadar, amândoi punctul de vedere. Lasă-mă să pornesc singur pe urmele lui ! Renunță la căutări câteva zile ! Lasă-mă să-l recuperez din mâinile lumii interlope, și apoi mai vorbim !

– În ce stare e tabloul ?

În ce stare e ? Deteriorat. Plin de fisuri și crăpături. Un dezastru.

– Va supraviețui.

Storaro bea. Apucă paharul cu o mână puternică. Îl golește pe loc. Eu iau o înghițitură de apă. Are aromă de chitră. Dar fără fruct.

– Bine.

Am căzut de acord că merită salvat. Că disperarea noastră lăuntrică nu este zadarnică. Pacturile tacite se încheie adesea în acest fel. Nu trebuie să-i răspund. Este timpul să plec. Să mă pregătesc.

Înainte de a mă ridica în picioare, Storaro îmi spune:

– Francesca... este a ta.

Zâmbesc. Firește. Puterea, asta degajă întreaga sa personalitate. Nu trebuie s-o confund cu generozitatea, altruismul, bunăvoința – nici măcar cu un stimulent. Oamenii, obiectele – același lucru. El nu este conștient de greșeala lui. Firește că nu. Trage de tibie. Își umflă pieptul sub cămașa pliată între reverele costumului strâmt, în dungi. Nu se ridică în picioare. Când plec, afișează aceeași privire visătoare pe care o avea când am venit. Relaxată. Plictisită chiar.

2

Mă trezesc târziu. Am nevoie de câteva minute ca să-mi aduc aminte unde sunt, de ce sunt aici, dar și deciziile pe care le-am luat. Primul gând care îmi trece prin minte, o imagine, o fotografie ireală, îmi aduce în prim-plan trupul lui Sarah: modul în care s-a terminat totul, felul în care și-a dus decizia la bun sfârșit. Modalitatea clasică: m-a respins, apoi a reacționat, dându-mi de înțeles că nu

are de gând să cedeze la nesfârșit, apoi, m-a alungat definitiv din viața ei. Am făcut bine că am plecat imediat. Prezența mea, un spectru care ar fi bântuit prin casa ei uriașă, ar fi dezgustat-o rapid. Un singur lucru ar fi remediat situația.

Îmi verific e-mailurile și telefonul mobil. Nici un mesaj de la Francesca și nici de la Sarah – lumea virtuală și sateliții sunt extrem de tăcuți. Plec din apartament. Treptele din piatră lucesc și nu mai emană nici un miros. Mă îndrept direct spre galeriile Uffizi, copleșit de un cer întunecat și apăsător.

Chiar dacă ne întâlnim pentru a treia oară, Silvio nu pare să mă recunoască, deoarece mă întreabă cum mă cheamă și dacă sunt așteptat. Îi spun o minciună. Mă conduce la biroul Francescăi și mă lasă în pragul ușii deschise. Stă pe scaunul ei marca Eames și citește; laptopul este deschis, în scrumieră se află un muc de țigară, iar ochelarii se odihnesc deasupra frunții ei.

– Bună.

Își ridică privirea spre mine, fără să trădeze vreun semn de uimire. Pune cartea pe birou și se rotește cu scaunul spre mine. Își pune ochelarii pe nas și, împingându-i ușor cu degetul, îi așază în poziția corectă.

– Nu mă așteptam să te mai văd.

– N-ai primit e-mailul meu?

Buclele care îi încadrează chipul și care se mișcă dintr-o parte în alta îmi spun că nu – nu a primit e-mailul meu.

– Pot să intru?

Nu-i mai aștept răspunsul. Mut fotoliul în mijlocul camerei.

– De ce ai venit aici, domnule misterios? mă întreabă ea pe un ton rece, care trădează faptul că și-a pierdut mult din atracția pe care o simțea cândva pentru mine.

Arunc o privire fotografiei semnate Cartier-Bresson.

– Ce face Storaro? o întreb eu simulând interesul.

Francesca ridică din umeri – nu știe și nu-i pasă.

– De ce ai venit aici?

– Am vrut să te văd.

– De ce?

– Pentru că unele lucruri...

– Ce lucruri? Nu ești polițist?

– Ba da, sunt polițist. Am fost polițist.

– Doar n-ai venit ca să-mi mărturisești faptul că l-ai ucis pe bărbatul acela și pe soția lui, nu?

– Nu.

Ridică din nou din umeri, ca și când întrebarea și-a pus-o sieși.

– Poate că ar trebui să plec.

– Faci cum vrei. Ai avut noroc că m-ai prins.

– Pot să te întreb de ce te porți așa?

– Nu pot să înțeleg de ce ai venit aici. Sunt ocupată.

– Am vrut să te văd. Cred că am pus capăt căsniciei mele.

– Nu văd legătura dintre cele două lucruri.

– Ba da, o vezi. În plus, mai este vorba și de altceva. Dar despre asta nu vreau să vorbesc aici.

Francesca își scoate ochelarii și îi pune pe laptop.

– Dar unde?

– Nu știu.

Își aprinde o țigară și se rotește cu scaunul.

– Săptămâna trecută, ți-am expus cu sinceritate sentimentele mele pentru că am crezut că nu ne vom mai vedea. Acum, pentru că ai reapărut, mă simt stânjenită de tot ce ți-am spus. N-ar fi trebuit să mai vii.

– Îmi pare rău.

– Cât ai de gând să stai în Florența de data asta?

– Plec astăzi puțin mai târziu. Diseară.

– Te mai întorci?

– Nu știu. Mă îndoiesc.

– Așadar, trebuie să mă obișnuiesc cu ideea că nu ne vom revedea? Povestea se repetă? Iar? De ce ai mai venit atunci? Vrei să vezi ce influență ai asupra mea?

– Nu.

Francesca stinge țigara, se ridică în picioare, ocolește biroul și se așază în fața mea. Poziția ei denotă intenția de a mă interoga, de a mă seduce.

– Ți-ai părăsit soția?

Eu clatin din cap.

– Atunci, de ce-ai venit aici?

– Ai dreptate. Cred că ar trebui să plec.

– Poate că da.

O țintuiesc cu privirea.

– Ești extraordinară.

Ea ridică din nou din umeri – da, posibil, dar n-o interesează prea mult acest aspect.

Mă ridic în picioare, mâinile, palmele și degetele trădându-mi încordarea.

– Pari nervos.

– Vrei să ne vedem mai târziu? Nu-ți voi răpi prea mult timp. Te rog!

Disperarea mea este vădită. Mă copleșește cu o forță uluitoare. Francesca își ațintește privirea asupra mea. O las să-mi citească gândurile, să pătrundă în locurile cele mai tainice ale sufletului meu. După o clipă, se așază din nou pe scaun, își pune ochelarii pe frunte și își reia cartea.

– Vino la mine acasă! La ora opt.

– Îți mulțumesc.

– Vrei să arunci o ultimă privire prin galerie?

Nu știu sigur. Mai am câte ceva de făcut. Trebuie să mă pregătesc. Dar gândurile și sentimentele îmi cotropesc sufletul; trebuie să mă liniștesc.

– Îți mulțumesc.

Francesca îl strigă pe Silvio. Îi spune să-i ofere „acestui domn" o oră în galeria principală. Apoi, îmi șoptește:

– Fii atent! Dacă furi ceva, atunci va trebui să fugim împreună.

– Cred că ar trebui să mai citești și alte cărți.

Francesca închide cartea, ținând un deget între paginile ei.

– Știu. Dar uită-te în jurul tău! Am treizeci și șapte de ani și sunt înconjurată numai de praf și vechituri. Trebuie să găsesc o oază de distracție undeva.

– Noțiunea de distracție este perimată.

– Ne vedem diseară, spune ea, deschizând cartea.

Silvio mă însoțește până la galeria principală. Îmi spune că se va întoarce la ora trei ca să mă conducă la ieșire. Când mă trezesc singur, privirea îmi rătăcește prin *cortile* timp de cinci minute până când reușesc să-mi limpezesc gândurile, să scap de imaginea biroului Francescăi și de portretul ei – o Francescă la fel de frumoasă, dar mult mai rigidă, mai severă, căreia îi lipsește gingășia de odinioară.

Apoi, mă așez pe o bancă și mă sprijin de perete. Îmi răsună încă în urechi întrebarea ei: De ce-ai venit aici? Mi-am imaginat că răspunsul va fi extrem de simplu, atât de simplu, încât nici nu mi-am bătut capul să mi-l conturez în minte. În taxiul care mă ducea spre aeroport, apoi la aeroport și, în final, la bordul avionului, mi-am spus că misiunea mea era să dau viață poveștii pe care i-am înfățișat-o; apoi îi voi povesti despre Caravaggio. Dar lucrurile nu sunt oare mult mai simple? Sarah m-a respins, iar Francesca reprezenta doar cu câteva zile în urmă... ce anume? Perspectiva unui nou început – și acum, exact de asta am nevoie: de un context corespunzător, nu de un sfârșit, ci de un impuls care să mă determine să pornesc în aventura vieții mele plin de energie și ardoare. Îmi doresc oare ca Francesca să înlocuiască motivele tragice pentru care pornesc în această călătorie cu niște motive învăluite într-o aură de eroism? Caut oare un motiv mai presus de mine însumi?

Francesca – frumoasă, sexy, jucăușă, gingașă. Capcana lui Eros. Cea mai periculoasă. Dar și cea mai pură. Cea mai îmbătătoare. *Acesta* este motivul pentru care mă aflu aici? Vreau să mă îmbăt cu parfumul iubirii? De asta am nevoie? De o altă aventură nebună? În concepția rațională a lui Sarah, dacă aș fi pornit în această cruciadă în numele ei, totul s-ar fi soldat cu un eșec de la bun început; ea nu înțelege noțiuni precum romantismul sau frenezia unei aventuri de acest gen – aceste cuvinte nu fac parte din vocabularul ei. Stau aplecat, sprijinindu-mi capul în mâini. Mi-o imaginez pe Francesca stând pe scaun și ținând cartea în mână. A citit vreodată o carte despre recuperarea unei capodopere pierdute? Cred că

există cărți despre acest subiect; s-au făcut filme, în care eroi chipeși, învăluiți într-o aură de romantism, pornesc în aventuri similare. Eu dau dovadă, așadar, de prea puțină originalitate. Acesta este motivul pentru care mă aflu aici? Pentru că sufletul Francescăi vibrează sub strunele romantice ale iubirii, pasiunii și aventurii? Mă va privi în ochi și îmi va descoperi spiritul romantic, lucru imposibil pentru Sarah. Izbucnesc în râs, acoperindu-mi în continuare fața cu mâinile. Oare așa am ajuns? Să cerșesc încrederea unei ființe umane?

Mă ridic în picioare, simțindu-mă obosit și pustiit, o persoană patetică, nu un erou romantic căruia să-i poți dărui încrederea.

Străbat cele două coridoare imense, cu mâinile în buzunare, oprindu-mă uneori ca să mă uit într-o sală de expoziție. Par un polițist însărcinat cu paza galeriei.

Silvio mă așteaptă la ora trei și mă însoțește în tăcere spre ieșire. În pragul ușii, îmi dăruiește un zâmbet enigmatic. Oare știe cine sunt? Dacă aș fi venit aici și mi-aș fi dus misiunea la bun sfârșit, oare aș fi descoperit că Silvio este cel care intenționează să faciliteze planul mafiei de a da lovitura de grație galeriilor Uffizi?

De la Uffizi, mă duc la gară ca să închiriez o mașină. Aleg un Audi A3. O mașină mică și puternică. Argintie. O oglindă în care se reflectă soarele sudic. Străbat străzile pustii, îndreptându-mă spre apartament. Parchez aproape de zid și deschid portiera din dreapta șoferului.

Înainte de a pleca spre Francesca, verific dacă totul este pregătit; voi pleca direct de acolo. Scot banii din servietă și îi așez cu grijă în așa fel încât să fac loc și pistolului;

pierd destul timp să pun pistolul, care trebuie să stea fix în servietă. Două treimi din spațiu este ocupat de bancnote, iar cealaltă treime o ocupă pistolul. Îmi împachetez laptopul, cablurile și încărcătorul de la telefonul mobil. Apoi fac repede curățenie prin apartament: spăl ceștile, chiuvetele și baia, aranjez patul și mobila. Este deja ora șapte când termin totul.

Pe stradă, deschid portbagajul mașinii, îmi pun bagajul acolo și apoi îl închid. Așez servieta pe scaunul din dreapta șoferului. Pe bancheta din spate, îmi pun paltonul. Las telefonul în compartimentul de lângă frâna de mână. Pornesc motorul, aprind farurile și verific poziția mașinii în funcție de cea parcată în față. Găsesc cu greu un post de radio: World Service, un post italienesc, ce transmite știri, dar și un alt post care transmite muzică. Rămân la cel de muzică: difuzează *Il trovatore*, o operă italiană, alegerea potrivită pentru o călătorie de scurtă durată.

Ajung cu greu până la locuința Francescăi din cauza străzilor cu sens unic și a traficului aglomerat din Florența: este ora când oamenii ies în oraș ca să ia masa. Cu toate acestea, atunci când parchez lângă Smart-ul Francescăi, îmi dau seama că n-am întârziat. Rămân în mașină ca să ascult finalul operei. Iau servieta cu mine și las telefonul în mașină.

La fel cum s-a întâmplat și în urmă cu zece zile, arcada este învăluită în întuneric. După câtiva pași însă, luminile activate de senzori se aprind. Pe coridor sunt trei uși. Pe cea din dreapta scrie Rovezzano. Pe cea din mijloc, Harrison. Sun la ușa din stânga.

Francesca îmi deschide repede și mă invită, zâmbind, într-un hol lung. Poartă blugi, un pulover negru pe gât și sandalele Birkenstock.

– Ce ai acolo? mă întreabă ea, arătându-mi servieta.

– N-am vrut s-o las în mașină.

– În mașină?

– Am închiriat o mașină. Plec diseară.

Ea dă din cap ca și când ar fi procesat informația; nu se aștepta să plec cu mașina.

– În Sud, îi spun eu ca notă explicativă.

– Ești liber să pleci unde vrei.

Mă conduce din hol într-o sufragerie spațioasă, construită în trepte. Tavanul este boltit, lăsând la vedere grinzile și cărămizile. Camera este luminată de două veioze, așezate lângă cele două ferestre acoperite de jaluzele. Pereții sunt împodobiți cu diverse obiecte de artă: un tablou semnat Peter Halley (de la Storaro, probabil), un covor persan și o tapiserie medievală – totul întunecat, învăluit în umbre lunguiețe sau pătrate. În cealaltă parte a camerei, unde ajungi coborând trei trepte albe din piatră, arde un foc mic într-un șemineu uriaș. În fața șemineului, sunt așezate o masă joasă și lungă și o canapea la fel de joasă și de lungă. Francesca mă invită să mă așez pe canapea; ea se așază pe podea, cu picioarele încrucișate și cu coatele pe masă, sprijinindu-și capul în mâini. Este relaxată și stă în expectativă, așteptând să vorbesc, să-i ofer explicațiile dorite. Maniera ei nu trădează nici cea mai vagă umbră de intimitate, cu excepția poziției degajate pe care a adoptat-o.

Încerc să găsesc o poziție cât mai confortabilă pe canapea. Mă aplec, mă sprijin de spătarul canapelei, mă aplec

spre stânga, apoi spre dreapta. În tot acest timp, Francesca mă urmărește cu privirea. Renunț în cele din urmă și mă așez pe podea, cu picioarele încrucișate și cu mâinile rezemate de masă. Francesca se ridică în picioare.

– Vrei niște vin?

Îmi îndrept privirea spre foc în timp ce caut cu disperare un subiect de conversație, ceva cât se poate de simplu: o întrebare, o observație, un lucru firesc.

– Casa ta este foarte frumoasă.

Francesca îmi răspunde, ținând într-o mână o sticlă de vin alb, iar în cealaltă, două pahare:

– Sunt foarte fericită aici.

Își ocupă locul la măsuța de cafea, îmi oferă un pahar și toarnă vinul în el. Observ că mâna îi tremură ușor. Ridic paharul și iau o înghițitură. Nu-mi vine în minte nici o altă întrebare. Francesca nu pare nerăbdătoare să înceapă o conversație. Văd două boxe mici pe fiecare parte a șemineului.

– Dacă ar fi să pui niște muzică, la ce te-ai gândi?

Francesca clatină din cap; buclele-i dansează cu ardoare – nu-i place întrebarea.

– Tipic bărbătesc.

– Ce? Muzica?

– Nu. Modul în care te-ai gândit la muzică.

– Adică?

– Oamenii cred că muzica este romantică, dar nu este adevărat – îți distrage atenția. Dacă am fi îndrăgostiți și am avea aceleași gusturi, iar momentul ar fi potrivit, atunci poate că aș pune niște muzică.

Scrutez camera cu privirea.

– Mi-am imaginat că locuința ta este foarte modernă. Cu un design rigid.

– Așa cum este biroul meu?

– Da.

– Dar asta este casa mea.

– Și în ea te regăsești cu totul, nu-i așa?

– Eu mă regăsesc în amândouă. De ce n-ar fi așa?

– Nu știu. Majoritatea oamenilor sunt consecvenți – nu-ți oferă prea multe surprize.

– Am gătit ceva să mâncăm aici. Nu vreau să ieșim în oraș. La ce oră vrei să pleci?

– Nu am o oră anume.

– Ai de gând să-mi spui unde pleci?

– Poate că da. Dar trebuie să mă conving că pot să am încredere în tine.

– Și cum te vei convinge?

– Trebuie să iau o hotărâre.

– De unde știi că nu m-am dus deja la poliție ca să le spun că bănuiesc că ești implicat în moartea bărbatului aceluia și a soției lui?

– Ai făcut asta?

– Tu ce crezi?

Ea mă privește fix, cu ochii ei mari. Vrea să o judec, s-o judec corect, citindu-i gândurile, pătrunzând în cele mai ascunse colțuri ale sufletului ei. Îi plac confruntările directe.

Ezit înainte de a-i răspunde, pierzându-mă în ochii ei căprui și mari, îmbătându-mă cu privirea ei.

– Nu mi-a trecut niciodată prin cap ideea că ai putea să faci asta. Nu cred că ai luat în considerare nici măcar o clipă această posibilitate.

– Nu ai de unde să știi.

– Acesta este mersul firesc al lucrurilor.

Francesca ia prima înghițitură de vin.

– Poate că ai dreptate.

Se așterne o clipă de tăcere. Focul șuieră și trosnește, tăciunii se mișcă.

– Mă tot întreb de ce am venit aici.

– E firesc să te întrebi.

– Tu ce părere ai?

– Cred că te-ai întors pentru că ai pus capăt căsniciei tale.

– Și ce părere ai despre asta?

– Era un lucru previzibil.

– Te-ai gândit la asta?

– N-am știut că mariajul tău s-a încheiat. Am crezut că ai plecat pentru totdeauna. Ar trebui să mă surprindă faptul că te-ai întors? Poate că ai alte motive.

Oare Storaro i-a spus ceva? Este pentru prima dată când mă gândesc la asta. Poate să dea dovadă de atâta naivitate încât să divulge unei persoane în poziția Francescăi, implicată direct în lumea artei, faptul că tabloul nu a dispărut, ci se află undeva bine ascuns? Poate că acest amănunt i-a scăpat pur și simplu. Poate că s-a gândit că, pe frontul unei vechi bătălii, o poate cuceri, oferindu-i perspectiva de a porni pe urmele pânzei lui Caravaggio, fluturându-i sub nas farmecul aventurii și gloria recuperării unei capodopere pierdute.

– Ce motive?

– Ești un individ misterios.

– Exagerezi.

– Unde te duci după ce pleci de aici?

– Este greu de spus.

Răspunsul meu nu face altceva decât să scoată în evidență justețea observației ei.

– Așadar, cum am mai spus deja, trebuie să te scot din nou din viața mea.

– Da, ai mai spus asta – ești foarte sinceră, dar nu prea știu la ce te referi.

– Cred că ți-am spus de la bun început că nu sunt adepta relațiilor de la distanță. Mă ghidez după foarte multe reguli. Poate că de aceea am rămas singură.

– Care sunt celelalte reguli?

– Le descopăr pe parcurs.

– Nu procedăm cu toții la fel?

– Poate te plac, poate că nu. Nu sunt sigură. Dar acest lucru nu este relevant. Vei pleca în curând. Și chiar dacă te vei întoarce, vei dispărea la fel cum ai apărut. Nu mă mai îndrăgostesc chiar atât de ușor.

– Dar ce-ar trebui să fac ca să te îndrăgostești?

– Încerc să nu mă mai îndrăgostesc.

– Citești în schimb romane de dragoste.

– Am citit mereu romane de dragoste.

Adoptă din nou expresia pe care o avea în seara în care am luat pentru prima dată masa împreună: un zâmbet jucăuș și ochi extrem de serioși.

– Nu te înțeleg.

– Acesta este motivul pentru care ai venit aici? Ți-am stârnit interesul? Dar este un lucru plictisitor.

– De ce plictisitor? o întreb eu, evitându-i privirea.

– Pentru că toți bărbații mă consideră o persoană interesantă și nu este deloc adevărat. Ți-am spus doar, sunt fermecătoare și eficientă.

– Aceste trăsături țin doar de serviciu.

– Poate că doar aceste trăsături mă caracterizează cu adevărat.

– Puţini oameni sunt atât de sinceri ca tine.

– Nu mă interesează să mă analizez.

– Ba eu cred că da.

– Nu. Eu mă gândesc doar la lucruri, nu le analizez; este o diferenţă.

Francesca îmi umple paharul; ea bea foarte puţin.

Prin minte îmi trece un gând: Sarah este fermecătoare şi eficientă. Dar nu aşa o percep pe Francesca. Sub voalul de veselie, se ascunde o nefericire pustiitoare, care nu este produsul farmecului şi al eficienţei – aceste caracteristici generează duritate şi o uşoară nemulţumire.

– Nu cred că oamenii ca noi, care au trecut de treizeci de ani, mai au vreo şansă să cunoască dragostea în forma ei cea mai pură, dragostea care îţi frânge inima.

Francesca ia paharul, apoi îl înlocuieşte fără să bea din el. Îşi aprinde o ţigară, scoţând o scrumieră de sub masă.

– Ar fi un lucru trist, spune ea.

– Cred că până la vârsta asta, am gustat din plin din cupa amară a dragostei pustiitoare. Şi ne cunoaştem deja prea bine. Am devenit nişte profesionişti, iar profesioniştii nu permit suferinţei să se interpună în viaţa lor; ei nu se implică emoţional.

– Vrei să spui că, dacă am trecut de treizeci de ani, nu ne mai implicăm emoţional, nici măcar într-o relaţie? Este interesant ce spui. Cum rămâne atunci cu soţia ta?

– Vreau să spun doar că... Mă uit prin cameră, arătându-i lucrurile cu mâna. De câte ori ai făcut asta? De câte ori ai stat în jurul mesei, angrenată într-o discuţie ca asta, în compania unui bărbat, savurând un vin bun?

De mai multe ori, sunt sigur. Firește, anumite aspecte diferă în funcție de fiecare situație în parte, dar, în esență, lucrurile s-au derulat cam în același fel.

– Așa s-au derulat lucrurile și între tine și soția ta?

– În mare parte.

– Și cum se diferențiază situația de față – ai spus că anumite aspecte diferă în funcție de fiecare situație în parte.

– Vorbesc în italiană.

– Asta nu contează.

– Ba da, dar nu este un aspect atât de important.

– Dar eu prin ce mă diferențiez de alte „situații" similare?

– Nu bei atât de mult.

– Ascultă-mă cu atenție! strigă ea mânioasă, fulgerându-mă cu privirea. De când te-am cunoscut, m-am lăsat călăuzită de sentimente. Pentru un bărbat, acest lucru pare banal, dar pentru o femeie, este foarte dificil. Pentru mine, este foarte dificil. În romanele de dragoste pe care le citesc, personajele feminine dau frâu liber sentimentelor lor. În viața reală însă, femeile sunt mult mai rezervate.

Știu la ce se referă, dar vreau s-o determin să-și îmbrace gândurile în cuvinte.

– De ce?

Francesca ezită, ia o înghițitură de vin și trage din țigară.

– Zăpada, spune ea, scoțând un norișor de fum.

– Zăpada?

– Da. Am crezut mereu că este romantic să te îndrăgostești în zăpadă.

Mă privește stăruitor, dorindu-și din tot sufletul s-o cred. Vrea ca motivația sa, oricât de frivolă ar părea, să

fie credibilă – ideea îi aparține, nu este produsul cărților pe care le citește. Îi scrutez chipul sincer și cald. Aș vrea s-o cred, aș vrea să cred că pot fi iubit – într-un timp atât de scurt după ce am sorbit din plin din cupa nefericirii. Dar nu vreau să devin doar un instrument de joacă, așa că răspunsul meu este rigid.

– Asta chiar e o idee cu totul neobișnuită.

Francesca îmi ignoră replica ridicând nepăsătoare din umeri.

– Dar totul s-a terminat. Așa cum ai spus și tu, aceste experiențe ne sunt străine acum.

– Vrei să știi de ce această situație este cu totul inedită în cazul meu? Sunt îndrăgostit de altcineva, dar aș vrea să fiu îndrăgostit de tine.

Nu-i place replica mea: este superficială, banală.

– Poate că ar trebui să te întorci la soția ta.

– Nu cred că m-ar primi înapoi. În plus, am o misiune pe care trebuie s-o duc la bun sfârșit.

– Despre ce este vorba?

– Trebuie mai întâi să am încredere în tine.

Un lemn se mișcă în șemineu, provocând o explozie de scântei.

Francesca se ridică în genunchi.

– Cred că mâncarea este gata.

O privesc ridicându-se în picioare. Își aranjează puloverul și blugii și își mișcă buclele clătinând ușor din cap de la dreapta spre stânga, gest prin care trece de la statutul ipotetic de iubită la cel de gazdă serioasă.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Nu. Vin imediat.

Mă sprijin de spătarul canapelei, cu mâinile larg depărtate. Încerc să ocup cât mai mult spațiu cu putință, să mă ancorez cu putere în prezent, să simt că prezența mea aici este pe deplin justificată. Încercările mele sunt sortite eșecului. Speranța, bucuria, avântul – îmi scapă toate printre degete. Situația nu pare reală – prea multe ingrediente ale fanteziei își fac simțită prezența. Numai sfârșitul căsniciei mele pare să fie un adevăr incontestabil.

Dar de ce? De ce nu este Sarah, de ce nu este căsnicia noastră adevărata fantezie? Iubirea dintre mine și Sarah a fost, fără îndoială, o iluzie. Sunt convins că sentimentele pe care le trăiesc acum nu pot fi ignorate. Dorința pe care o simt acum, la fel de intensă ca un impuls fizic, ce mă determină să străbat și să înlătur spațiul care mă desparte de Francesca, vibrează de o energie covârșitoare – o energie care se naște din atracția fizică, nu din dorința de a poseda, de a te mistui pe tine însuți, dar și pe cel pe care îl iubești. Și, dacă sunt convins de un lucru, atunci sunt convins de faptul că Francesca, radiind de frumusețe, sinceritate și delicatețe, nu este o iluzie. Ea mi-a făcut sufletul să vibreze din prima clipă în care am văzut-o.

Francesca îmi întinde două farfurii mari și albe.

– Poți să le iei tu?

Îngenunchez pe canapea și iau farfuriile din mâinile ei.

– Acum dă-mi vinul și paharele!

Mă supun. Francesca iese din cameră, dar se întoarce repede aducând o sticlă de vin roșu, două pahare curate și tacâmuri.

Studiez meniul – *couscous*[1], și miel.

---

[1] Mâncare originară din Africa de Nord, care constă din grâu pisat și care se servește adesea cu carne sau legume (n. tr.).

– Sper că-ți place. Este din Africa de Nord.

Torn vinul, ciocnim și bem. Vorbim despre afacerile galeriilor Uffizi – în vară va avea loc o expoziție cu tablourile lui Tițian. O întreb care sunt planurile galeriilor în următorii zece ani, dar și ce rol joacă ea în cadrul echipei de strategie. Francesca clatină din cap. Nu are chef să se gândească la asta. Schimbăm subiectul și ajungem la Storaro. Este o pacoste, spune ea. O sună, stabilește o întâlnire și apoi o anulează.

– Mă miră că n-a sunat încă. Ieșim mereu împreună în serile de luni.

– I-ai spus adevărul despre mine?

– Nu. Trebuie să înțelegi că în lumea lui Storaro ai reprezentat o curiozitate doar o săptămână. Faptul că te consideră interesant este o pură întâmplare. Îmi pare rău.

– Să-l ia dracu'! spun în engleză.

– Da, să-l ia dracu'! repetă Francesca, râzând. Apoi, cu o grimasă ironică, spune: Să sperăm că nu mi-a „căptușit“ apartamentul cu microfoane! În cazul ăsta, am da amândoi de dracu'.

Eu râd. Francesca își ridică privirea spre tavan.

– Bună, Storaro, dacă ne privești! Nu-ți face griji: nu s-a întâmplat nimic între noi! Mâncăm și stăm de vorbă îmbrăcați, suntem cuminți.

Felul în care îi ignoră dragostea limitată mă impresionează. Dar limitele lui Storaro sunt vaste în comparație cu ale altora; dorința lui de a o cuceri este în continuare un câmp de luptă, iar încercările ei de a i se împotrivi presupun un efort susținut din partea ei.

Împing farfuria într-o parte. Îmi frec fața cu mâinile. Lumea ar fi un loc searbăd fără război, foamete și molime. Francesca începe să caște. Își cere scuze.

Mă uit la ceas. Trebuie să plec în curând. Nu cred că drumul spre Sud este invadat de convoaie de mașini, dar știu că reprezintă centrul atenției unor minți odihnite, dotate cu resurse, contacte, cunoștințe și tenacitate, bazându-se pe mândria profesională, încălcarea legilor morale și serviciul public. Niște motoare bine puse la punct. Cu toate acestea, mai știu însă că aceste motoare se pun foarte greu în mișcare, încearcă să evite factorii de risc și sunt adesea împiedicate de birocrație.

Nu trebuie să-l uit, totuși, pe Storaro. El nu se va baza pe mine. Nu voi fi singura lui linie de atac. Va arunca probabil cu bani în stânga și-n dreapta, ofertele lui vor fi greu de ignorat. Veștile vor ajunge în Sud – recuperarea tabloului va fi răsplătită în aur. Ofertele vor depăși chiar și recompensa promisă de guvern.

Poate că știu mai multe decât toți ceilalți, poate că drumul meu este mai lin și mai drept, dar sunt conștient de faptul că nu pornesc singur în această cruciadă.

– Misiunea asta pe care trebuie s-o duc la bun sfârșit...

– Stai puțin! spune ea ridicând mâna.

– Ce s-a întâmplat?

Ea mă privește, își mușcă buza de sus și își mută privirea spre stânga. Aproape că nu mai respiră.

– Vreau să vin cu tine.

Am nevoie de câteva secunde ca să percep sensul cuvintelor ei. Ea le repetă, încet, în șoaptă, dar le accentuează, ca să-mi dea de înțeles că vorbește serios.

Răspunsul meu este ferm, însoțit de un râs sardonic.

– Las-o baltă! Nici să nu te gândești la asta!

– De ce?

– Pentru că nu se poate. Asta-i tot. Las-o baltă! Nici măcar nu știi despre ce este vorba. De ce să-ți asumi un risc inutil?

– Ți-am spus: mă las călăuzită de sentimente.

– Dar atunci era vorba despre zăpadă.

– Poate că amintirea zăpezii este suficientă.

– Nu este. Crede-mă!

– Nu ești tu în măsură să hotărăști asta.

– Dar dacă jocul devine periculos?

– Există această posibilitate?

– Da, există.

Francesca ia farfuria din fața mea, o pune peste a ei și se ridică în picioare.

– Stai puțin!

Ea iese din cameră. Nu știu ce să cred și clatin din cap, perplex. Ar trebui să plec acum.

O aud intrând din nou în cameră.

– Crezi că totul este o nebunie, nu-i așa? Poate că ai dreptate. Nu știu ce ai de gând să faci. M-ai mințit deja o dată. Ești implicat în povestea aceea atât de tristă, în care doi oameni și-au pierdut viața. Eu mă las călăuzită de sentimente. Iar tu spui că jocul poate deveni periculos. Dar nu trebuie să fie un joc. Misiunea ta nu este un joc, nu-i așa? Încerci să salvezi ceva. Măcar atât am înțeles. Poate că și eu încerc să salvez ceva. Farmecul și eficiența mea, m-am săturat de ele. M-am săturat de viața asta. Care este centrul existenței mele? Munca. Praful și vechiturile, așa cum ți-am mai spus. Și jocul cu Storaro. Asta-i tot. În plus, beau prea mult, dacă n-ai observat

încă. Se oprește și respiră adânc. Apoi, a nins, continuă ea, și ai apărut tu. Nu cred că m-am îndrăgostit de tine. Tu oricum o iubești pe soția ta. Dar indiferent care este scopul misiunii tale și atât timp cât nu există pericolul să mor, vreau să vin cu tine.

Mă ridic în picioare și îmi îndrept privirea spre ea: ține în mâini două farfurioare cu înghețată, în care stau înfipte două lingurițe.

Este rândul meu să spun „Stai puțin!"

Ies din cameră și mă întorc cu servieta.

– Uită-te aici!

O deschid și îi arăt teancurile de bani; printre ele, se zărește pistolul. Francesca așază farfurioarele pe masă și privește conținutul servietei.

Încerc să-i prezint situația cât mai obiectiv cu putință.

– Ai dreptate, nu este un joc – este ceva foarte serios. Și nici nu este o misiune oficială. Sunt singur în această aventură. Singur. E clar?

Închid servieta și o așez pe podea.

– Am înțeles.

– Ce-ai înțeles?

– Că este o problemă serioasă. Și că ești singur. Cu toate astea, vreau să vin cu tine.

– Ce faci cu serviciul?

– Le voi spune că sunt bolnavă.

– Las-o baltă!

– Nu.

– Francesca, nu poți veni cu mine.

– Ai venit aici pentru că ai nevoie de acordul meu, de părerea mea.

– Nu știu dacă acesta este motivul pentru care te-am căutat. Dar indiferent care sunt motivele mele, asta nu înseamnă că poți veni cu mine.

– Ai dreptate.

Francesca trece pe lângă mine, în timp ce înghețata se topește pe farfurioare, și se așază la măsuța de cafea. Îmi face semn să-i urmez exemplul.

– Hai să mâncăm înghețata!

Mă așez la măsuță.

– Uită-te la mine!

Francesca își ridică privirea spre mine, ținând lingurița în gură. O scoate și mă întreabă:

– Ce s-a întâmplat?

– Banii ăștia..., îi spun, indicându-i cu o mișcare a capului. Banii ăștia i-am obținut vânzând vase grecești antice, obținute pe căi ilegale. Le-am cumpărat de la omul acela care a murit, apoi i le-am vândut lui Gustav Ballack. Ai auzit de el? Ea clatină din cap. Este un personaj important pe piața neagră a obiectelor de artă. I le-am vândut pentru un preț de două ori mai mare decât cel pe care l-am plătit pentru ele. Inițial, am împrumutat banii de la soția mea. Pistolul este, a fost, al lui Nenni. Vreau să știi la ce am fost nevoit să recurg ca să ajung unde vreau să ajung, ca să fac ceea ce vreau să fac acum. Înțelegi? Francesca încuviințează din cap. Dacă nu aș fi fost preocupat doar de propria mea persoană, aș fi realizat că cel care i-a ucis nu voia banii și aș fi putut să-i sfătuiesc, să plece cât mai departe de Napoli. Dar n-am făcut asta. Înțelegi? Ea încuviințează din nou din cap. Bine, spun eu, apoi fac o pauză. Acum, dacă ești sigură că ai înțeles, îți ofer o singură șansă ca să vii cu mine. Una singură. Dar

trebuie să accepți că, în eventualitatea în care vei refuza oferta mea – discuția noastră se va termina aici. Eu îmi voi urma drumul, iar tu vei uita întreaga poveste.

Francesca se apleacă peste farfurioara cu înghețată și începe să mănânce.

– Bine, spune ea.

Mă ascultă, având întipărită pe chip o expresie extrem de serioasă. Va renunța când va auzi propunerea mea, sunt sigur de asta.

Nu rostesc nici un cuvânt până nu-mi concep mental planul. Apoi, îi înșir o listă cu instrucțiuni.

– Am nevoie de o hârtie sau de un plic cu antetul galeriilor Uffizi. De un articol la care au acces doar membrii personalului. Am nevoie de dosarul tău de angajare. Și mai am nevoie de un tablou – ceva din arhivă. Nu trebuie să fie de valoare, dar trebuie să fie impresionant. Îi configurez apoi mărimea, desenându-i cu mâinile prin aer un pătrat mare. Cam de mărimea asta, continui eu. Ca să intre în portbagaj.

– De ce?

O țintuiesc cu privirea.

– Tu o să fii atuul meu.

Francesca lasă lingurița în farfurioară.

– Asta îți ușurează misiunea?

– Poate că da. Dar nu trebuie să te gândești la asta.

– Dar dacă accept, poate că mă vei aresta pe loc, de unde știu că nu înregistrezi discuția noastră?

– Firește, spun eu râzând. Te referi la misiunea pe care am primit-o inițial. Va trebui să ai încredere în mine.

– Și cum voi putea să am încredere în tine?

– Nu știu.

– Cele propuse de tine nu sunt atât de greu de îndeplinit. Va fi mai dificil să obțin dosarul meu decât tabloul.

– Ești de acord?

– Lucrurile se schimbă în situația asta.

– Știu. Nu vii cu mine doar pentru o simplă plimbare.

Lovește lingurița care stă pe marginea farfurioarei și își scoate ochelarii. Ochii ei par mai mici, mai înguști, poate prea mici pentru fața ei, conferindu-i o privire pătrunzătoare, energică. Pare din nou vulnerabilă. Singură. O urmăresc în timp ce analizează propunerea mea. Își mută din nou privirea spre stânga, rămâne adâncită în gânduri și apoi revine la poziția inițială. O clipă, își ațintește privirea dincolo de mine, apoi își fixează ochii în pământ. Își țuguie buzele. Își plimbă din nou privirea întâi spre dreapta, apoi spre stânga, ca și când ar urmări un gând. Își fixează în cele din urmă privirea într-un punct lăuntric, cu ochii puțin închiși, poziționați ușor spre stânga, concentrați asupra întrebării esențiale.

– Francesca!

– Ce-ai prefera – să vin cu tine sau să pleci singur?

Ezit. Răspunsul este ușor, dar ea îl face și mai simplu; îmi oferă un plan.

– Să plec singur.

– Chiar așa?

– Firește.

– Îți aduc tot ce mi-ai cerut, spune ea pe un ton neutru.

Mă aplec peste masă și o apuc pe Francesca de încheietura mâinii, trăgând-o ușor spre mine; ea trebuie să-și schimbe poziția ca să mă poată privi mai bine.

– Ce este?

– Este o nebunie ce vrei să faci. Şi în plus, este foarte periculos. Singurul motiv pentru care iau în calcul această variantă este că majoritatea oamenilor ar considera acţiunea mea periculoasă şi nesăbuită. Nu ne ajută nimeni, nu avem nici un sprijin. Pornesc singur în această aventură.

– Şi cu mine, spune ea pe acelaşi ton neutru, care îi trădează însă dorinţa asiduă de a o accepta ca partener, indiferent care ar fi scopul misiunii mele.

– Şi ca să clarific lucrurile, adaug eu, nu este o acţiune ilegală.

Pentru o clipă, disting pe chipul Francescăi o vagă dezamăgire.

– Am înţeles, spune ea, afişând o seriozitate ironică, de parcă ar primi ordine de la un superior. Firea ei jucăuşă îşi face din nou simţită prezenţa; ea nu-i poate rezista.

– N-ar fi trebuit să vin niciodată aici.

– De ce?

– Pentru că este o nebunie.

– Dar tu te-ai implicat în această nebunie.

Ea nu înţelege tâlcul ascuns al răspunsului meu.

– Eu *sunt* obligat să fac asta.

– La vârsta noastră, nu suntem obligaţi să facem nimic.

Îşi aprinde o ţigară şi îmi oferă apoi pachetul.

– Nu fumez, îi răspund eu irascibil, adăugând cu nerăbdare: Şi trebuie să plecăm în seara asta. Cât mai repede.

– Bine.

– Poți să intri în seara asta în galerie fără să trezești suspiciuni?

Francesca își pune ochelarii.

– Ar trebui să mă duc singură. Cu mașina mea.

Îmi sprijin capul în mâini.

– Ar trebui să plec chiar acum.

– Dar nu o vei face.

Îmi ridic privirea spre ea.

– Aștept să judeci lucrurile cu rațiune.

– Dar eu nu sunt o femeie rațională.

– Atunci, hai să mergem!

– Sigur?

Ea îmi oferă alibiul perfect.

– Da.

Îmi dăruiește un zâmbet generos – este fericită și, pentru a doua oară în seara asta, aproape că nu mai respiră. Răspunsul meu, zâmbetul meu, este crispat, nesigur, obosit.

Francesca se ridică în picioare.

– Îl voi suna pe Silvio din mașină, de pe telefonul mobil. Îi voi spune că plec câteva zile și am nevoie de niște hârtii. Să sperăm că nu mă va vedea nimeni plecând cu tabloul. Trebuie să fie înrămat?

– Categoric.

– Și de ce ai nevoie de dosarul meu?

– Ca să dovedesc cine ești. Mă ridic și eu în picioare, spunându-i: Trebuie să pleci acum. Dacă mai întârzii, s-ar putea să trezești suspiciuni. Dacă te oprește cineva, spune-i că ai ieșit să iei masa în oraș și acum pleci acasă, dar ți-ai amintit că ai nevoie de ceva de la serviciu. Dacă nu te întorci într-o oră, voi pleca singur.

– Trebuie să-mi împachetez câteva lucruri.
– Ți le voi împacheta eu.
– Lasă-mă doar cinci minute!
– Nu. Îți fac eu bagajele. Îți voi lua tot ce ai nevoie.
La ușă, se întoarce spre mine, mă calcă pe picior și mă privește în ochi.
– De unde știu că nu vei pleca fără mine?
– Nu ai de unde să știi.
– Vei pleca singur?
– Te aștept o oră.
Bezna din curte este doar parțial risipită de lumina difuză de pe hol. Francesca iese din casă și își agită brațele ca să activeze senzorii de lumină.
– Urează-mi noroc!
O urmăresc trecând pe sub arcadă și cotind spre stânga, unde parcase mașina. Luminile se sting.
Ca să ajung în dormitorul Francescăi, trebuie să trec prin sufragerie; aici găsesc același gen de șemineu. Este o cameră spațioasă: cu pereții albi și podeaua lăcuită într-o nuanță închisă la culoare. Patul este înalt, acoperit cu o plapumă albă și perne mari, pătrate, la fel de albe. Deasupra patului, se află un alt tablou semnat Peter Halley. În partea dreaptă a patului, este o măsuță, pe care se află un telefon, o veioză și un vraf de cărți – romane de dragoste. Mă așez pe pat și iau o carte. „Poate o femeie să iubească doi bărbați? Bărbați care sunt dușmani? Amândoi sunt niște amanți extraordinari, în aceeași măsură în care sunt și ucigași." O pun la loc întrebându-mă dacă un bărbat poate să iubească două femei. În fața patului, sunt două dulapuri cu sertare din lemn de mahon. Câteva haine protejate de pungile tipice curățătoriilor ecologice stau

agățate de o bară prinsă între două grinzi care ies în afară. Dedesubt, se află mai mulți pantofi așezați într-o ordine relativă pe cutiile lor. Ușa băii adiacente este întredeschisă. Baia este mică și compactă; nu are cadă, ci doar o cabină de duș. Găsesc o borsetă goală pentru articole de baie. Aleg un șampon din trei, toate folosite; un balsam din două; o spumă de bărbierit și două aparate de ras. Deschid un dulăpior situat deasupra chiuvetei și iau de acolo un pachet de tampoane și o cutie cu aspirine. Are o periuță de dinți electrică, ce trebuie mereu încărcată; prefer să cumpăr în drumul nostru o periuță manuală sau cu baterii. Pun capacul pastei de dinți și o arunc în borsetă. Completez trusa cu pachetul de tampoane demachiante prins de mânerul dulăpiorului, o cremă demachiantă, o cremă hidratantă și una de față. Articolele cosmetice le las la alegerea ei. Închid borseta și mă întorc în dormitor. Găsesc sub pat un geamantan potrivit ca mărime. Deschid primul sertar al dulapului mai mare: poze, bijuterii, pașaportul ei (îl răsfoiesc până ajung la fotografie și mă uit la data emiterii – acum cinci ani; ea pare puțin mai tânără; în rest, este neschimbată). Mă uit în fugă printre fotografii – locuri, priveliști: New York, Paris, Rusia, un oraș din sud-estul Asiei. Ea și un tip. Temple budiste vegheate de un cer cenușiu. Zâmbete și sărutări în prim-plan. Închid sertarul. În cel de dedesubt găsesc tricouri și pulovere subțiri – mărci înregistrate, bine întreținute. Aleg jacheta pe care a purtat-o prima dată când ne-am întâlnit, două pulovere, trei tricouri, unul de la Tate Modern – o surpriză. Găsesc mai multe pulovere îndesate în ultimul sertar; când trag sertarul, puloverele ies, dornice de spațiu – trebuie să le îndes la loc ca să-l

pot închide. Mă îndrept spre dulapul mai mic și deschid primul dintre cele două sertare de sus: sutiene. Aleg unul negru – transparent, fără dantelă – și îl las atârnat de sertar, apoi unul alb, dintr-o dantelă groasă, urmat de un alt sutien de culoare verde-pal. Deschid sertarul de alături: chiloți – douăzeci, treizeci de perechi. Caut câteva perechi care să se asorteze cu sutienele, știind că acest lucru este extrem de important, apoi aleg alte câteva perechi la întâmplare. Mă străduiesc să le împăturesc cât mai bine cu putință și le împachetez împreună cu puloverele. În sertarele de jos, găsesc o pereche de pantaloni de armată, marca DKNY, și o pereche de blugi Levis; îi arunc pe pat. Hainele agățate de bara dintre grinzi par destinate serviciului. Desprind de pe bară rochia lungă de in pe care o purta prima dată când ne-am întâlnit, o bluză neagră care să se asorteze cu rochia și o cămașă aproape în aceeași nuanță de verde ca sutienul. Le așez pe pat, apoi le împachetez cu grijă. Alegerea pantofilor rămâne la latitudinea ei. Închid fermoarul geamantanului și îl așez lângă servieta din sufragerie.

Mă duc în bucătărie și deschid frigiderul. Îmi torn un pahar de San Pellegrino. Mă concentrez asupra noului plan pe care mi-l oferă hotărârea Francescăi de a veni cu mine. În termeni de afaceri, planul este perfect. O femeie frumoasă, care ocupă o funcție importantă la Uffizi și care are acces la toate departamentele galeriilor – pot să-i fac acum promisiuni palpabile lui Lomazzo. Alături de o poveste interesantă: un fost polițist și amanta lui au pornit în căutarea aventurii și a câștigurilor fabuloase. Trebuie să fim cât mai transparenți cu putință. Vrem să încheiem o afacere colosală. Vrem să plecăm și să ne stabilim... Unde?

în sud-estul Asiei. Să trecem la religia budistă. Mă întorc în dormitor, deschid sertarul cu fotografii și încep să le răsfoiesc. Am nevoie de o fotografie care să redea locurile. De una în care Francesca radiază de fericire. Și de una în care apar și eu. Sau care să sugereze prezența mea – expresia ei facială, râsul în fața aparatului de filmat, un gest revelator. Aleg șase fotografii, iar pe restul le arunc înapoi în sertar. Introduc cele șase poze selectate în buzunarul servietei. Încerc să surprind vreun zgomot la ușa de la intrare. Tăcerea este însă mormântală. A plecat de douăzeci de minute. Se va întoarce, fără îndoială. Dar am oare de gând să aștept mai mult de o oră ? Da – i-am dat această limită de timp doar ca s-o fac să se concentreze asupra misiunii sale.

Mă așez pe podea, rezemându-mă cu spatele de ușă și îmi ațintesc privirea asupra flăcărilor din șemineu. De ce vrea să se implice în această acțiune ? Vrea într-adevăr să scape de praful și vechiturile locului ei de muncă ? Să scape de farmecul și eficiența ce o caracterizează ? Vrea puțină emoție în viața ei ? Sau, pur și simplu, s-a hotărât să se lase purtată de sentimente ? Nu pot s-o acuz pentru asta. Poate că este îndrăgostită de mine sau, cel puțin, crede că această atracție se datorează zăpezii și acest lucru este suficient ca s-o determine să se aventureze pe tărâmuri necunoscute. Dar de ce își asumă riscul de a veni cu mine ? Știe care sunt implicațiile acestui joc. A văzut sângele de pe pantofii mei, sângele unui om care a fost ucis câteva zile mai târziu. Poate că nu-și amintește faptul că nu te obligă nimeni să-ți asumi acești factori de risc. Poate că după un an sau doi, lipsit de iubire, uiți ce înseamnă riscul. Disperarea te face adesea să uiți lucruri

importante. Sau poate romanele pe care le citește au convins-o că aventura este singura cale spre iubirea adevărată? Poate că așa și este. Poate că trebuie să te supui, să te oferi cu trup și suflet. Și poate nu atât aventurilor emoționale și periculoase, ci acțiunilor prin care îți poți schimba viața, prin care îți poți schimba statutul de lup singuratic cu cel de partener într-o lume criminală. Ea simte acum că trebuie să-și asume acest risc, pentru că se teme că, dacă nu va face tot ce-i va sta în putință ca să se îmbete până la epuizare cu poezia iubirii și a sexului, sufletul ei va deveni la fel de închistat ca literatura artelor frumoase promovată la nesfârșit în galeriile Uffizi, în oraș sau în discuțiile interminabile cu Storaro și acoliții săi. Își asumă acest risc pentru că speră că în acest fel universul ei lăuntric se va trezi din nou la viață – un univers placid, pe care s-a plictisit să-l contemple în singurătate, rătăcind pe străzile „prea frumoase" ale Florenței, înconjurată de praful și vechiturile de la serviciu. Întrebarea pe care și-a pus-o ceva mai devreme, o întrebare asupra căreia a cugetat îndelung din clipa în care i-a aflat răspunsul, a fost: Ce alternativă am? Își asumă riscul din același motiv ca și mine.

Mă uit la ceas. A plecat exact de o oră. Trasez drumul în minte. La această oră din noapte, are nevoie de maximum douăzeci de minute ca să facă drumul dus-întors și îi mai acord treizeci sau patruzeci de minute în galeriile Uffizi. A avut destul timp la dispoziție. Deschid ușa. Dacă mă concentrez, aud mașinile care trec pe lângă digul construit pe râul Arno. Închid ușa. Poate că s-a dus la poliție. Le spune că în apartamentul ei este un bărbat care se află în posesia unei sume mari de bani și a unui pistol;

el pretinde că este polițist, deși în trecut s-a prezentat ca fiind scriitor; el îl cunoaște pe omul acela din Napoli, care a fost ucis împreună cu soția lui.

Cât timp să-i mai acord? Cinci, zece minute? Trebuie să-mi impun o limită de timp. Mă uit la ceas: unsprezece treizeci și șase seara. S-o mai aștept până la miezul nopții? Mă întorc în sufragerie și iau o înghițitură de vin roșu. O portieră – un zgomot asemănător cu cel al unei portiere. Ascult, aștept – nimic. Deschid din nou ușa de la intrare. Tăcere și întuneric. Fac doi pași afară spre senzorii de lumină. Trec pe sub arcadă și ajung în stradă. Bănuiesc ca va veni din partea dreaptă. Lumina din spatele meu se stinge. Îmi ațintesc privirea spre capătul străzii, dincolo de porțile vechi ale orașului, în lumina difuză în care se zărește piațeta. Picături de ploaie îmi cad pe frunte. Nu pot să mai aștept. Intru și închid ușa. Iau servieta. Ce fac cu focul? Este gata să se stingă – mai pâlpâie câte o scânteie plăpândă sub „scorbura" concavă a unui lemn ars. Mă îndrept spre mașină, așez servieta pe scaunul din dreapta și mă urc la volan. Pornesc motorul, aprind farurile și rămân pe loc, așteptând ca motorul să se încălzească. Între timp, mă uit în oglinda retrovizoare. Unde *este* oare? Opresc motorul furios. O mașină își face apariția în capătul străzii. Inima mi se oprește în loc, iar mâna se îndreaptă spre mânerul portierei. Nu e ea. Lovesc cu furie volanul. Vreau să vină cu mine. Nu vreau să pornesc singur în această aventură – nu vreau să fiu singur. Fără ea, acțiunea pare ridicolă, nesăbuită și copilărească. Trăiesc aceleași sentimente pe care le-am trăit în seara aceea de sâmbătă când am pregătit masa, am desfăcut

sticla de vin și am așteptat-o pe Sarah. Totul a fost în zadar, planul, energia, deznodământul.

Pornesc din nou motorul, dezactivez frâna de mână, pornesc ambreiajul, întorc mașina și cobor dealul. Poate că este mai bine așa. Respir adânc și dau încet aerul afară din plămâni. La poalele dealului, schimb vitezele, iar când ajung în piață, virez la dreapta, apoi la stânga și din nou la dreapta, îndreptându-mă spre est, pe lângă râul Arno. După trei sute de metri, trag frâna brusc și întorc mașina, traversez râul și mă îndrept spre galeriile Uffizi, mergând în paralel cu digul. Parchez pe trotuar și opresc farurile și motorul. Totul în preajma mea este învăluit în întuneric și tăcere. Nu știu de ce am venit aici, ce caut aici. Mașina ei? Îmi imaginez că, dacă s-ar fi întâmplat ceva, dacă ar fi prins-o cineva plecând cu tabloul, locul ar roi de polițiști. Dar nu văd nimic suspect. Nu este nimeni prin preajmă. Poate că s-a dus după Storaro, care la ora asta colindă orașul în căutarea americancelor înalte și blonde. Poate că în drumul ei de la apartament spre galerie a realizat implicațiile unei acțiuni de asemenea anvergură și a simțit nevoia să-i ceară părerea. Ce-i va spune el? Îi va descoperi slăbiciunea, vulnerabilitatea, faptul că a venit la el după ce a apelat la mine? Firește, și asta de-ndată. Își va umfla pieptul de mândrie și va profita de această ocazie. Dar ce-i poate spune ea? Că plec undeva; nimic nou până aici, deși faptul că n-am plecat până acum îl va scoate din sărite, iar dorința mea de a o lua cu mine îi va oferi noi motive de frustrare. Nu va câștiga. Ceasul de pe bord arată doisprezece și un sfert. De asta m-am temut: că mă va distrage de la misiunea mea, că voi străbate Florența în căutarea ei în loc să-mi văd

de drumul meu. Trebuia să duc singur la bun sfârșit această acțiune – să-mi schimb singur viața și universul lăuntric. Întorc mașina și mă îndrept spre casa ei; nu mă pot abține. Știu că trebuie să ies din oraș, dar nu pot să urmez drumul acela. Ultima șansă, îmi spun în sinea mea: dacă nu este acolo...

Ajung pe strada ei, opresc mașina și accesez faza lungă a farurilor: o lumină albă mângâie pietrele pavajului și zidurile străzii înguste, risipind întunericul nopții. Smart-ul nu este acolo. Nu mai am nici o umbră de îndoială – s-a dus la Storaro. Îmi sună telefonul, vibrează în husa lui de plastic. Îmi știe oare numărul de telefon? Mă uit pe ecran: ACASĂ. Ezit, iar în fața ochilor îmi apare imaginea lui Sarah dormind pe podea, învăluită într-o lumină cenușie. Văd din nou cu ochiul minții camera înaltă, draperiile grele, întunericul, forma lui Sarah sub pătura din blană de alpaca. De cât timp am plecat? De două zile. Apăs OK, dar s-a oprit. Îmi va lăsa un mesaj? Aștept beepurile. Dar nu primesc nimic. Degetul meu planează deasupra tastei 1: acasă. Ce să-i spun? Nu mai e nimic de spus, nu încă, chiar dacă își dorește să mă întorc la ea, lucru de care însă mă îndoiesc. Încerc să ignor contracțiile puternice pe care le simt în stomac. Închid telefonul, îl arunc pe scaunul din dreapta și mă întorc în piață. Gata cu nebunia! La drum! Ideea care stă la baza planului încă mă obsedează. Ies din piață exact în momentul în care Smart-ul apare din sens opus. Opresc brusc, trăgând cu putere frâna de mână. Mă îndrept grăbit spre ea. Văd pe bancheta din spate un obiect mare, pătrat, acoperit cu o pânză neagră. Ea deschide portiera.

– Îmi pare rău.

– Du-te acasă și ia-ți bagajele! Mai ai nevoie doar de pantofi – ia-ți niște pantofi comozi – și articolele de cosmetică!

Închide portiera și se îndreaptă spre străduța ei. Eu merg în marșarier până ajung lângă mașina ei și parchez în paralel cu ea. Transfer tabloul în portbagajul mașinii mele Audi, aruncându-i o privire în treacăt – *Fecioara cu pruncul;* are o ramă mare, aurită. Încui mașina și intru în casă; luminile din curte sunt încă aprinse de la trecerea Francescăi. O găsesc în dormitor, unde își împachetează articolele de cosmetică; pe dulap văd o pereche de ghete Camper, pleoștite ca urechile unui iepure.

– Îți mulțumesc pentru că m-ai așteptat.

– Nu te-am așteptat.

– Este doisprezece și jumătate – m-ai așteptat.

– Ce s-a întâmplat?

– Îți spun mai târziu. Am luat totul.

– Atunci, hai să mergem!

În sufragerie, Francesca stinge focul, împingând tăciunii și cenușa în spatele șemineului. Îi iau geamantanul și mă îndrept spre ușa de la ieșire. Francesca mă urmează, ținând ghetele într-o mână și borseta cu articolele de cosmetică în cealaltă.

Afară, portbagajele ambelor mașini sunt deschise; iau ghetele și borseta de la Francesca și le aranjez în portbagaj împreună cu geanta mea, geamantanul ei și tabloul. Ea deschide portiera mașinii ei și scoate un dosar din torpedou. Mă urc în Audi, pun servieta pe bancheta din spate și mobilul în compartimentul de lângă frâna de mână. Francesca se urcă în mașină, deschide torpedoul și așază dosarul deasupra hărților. Eu rămân pe loc, trecând în

revistă lucrurile pe care le-am luat cu noi. Știu ce am împachetat pentru mine și pentru ea; servieta este pe bancheta din spate, tabloul este în portbagaj, iar celelalte articole pe care le-am vrut sunt, probabil, în torpedou. Totul este în regulă. Pornesc motorul și aprind farurile. O aud și o simt pe Francesca agitându-se pe scaun ca să-și pună centura de siguranță. Eu fac același lucru. Bine, îmi spun în gând, nu uita: aceasta este o simplă aventură! O simplă aventură! Nu-i așa, maestre?

PARTEA A TREIA

CALABRIA, FRANCESCA ȘI *'NDRANGHETA*

I

Întunericul nopții este aproape palpabil. Mantaua neagră a cerului pare însă mai subțire. Stelele au centre perfecte. Pot fi culese cu mâna. Ținutul care se întinde dincolo de autostradă este presărat cu falduri grele de negru: negrul pădurilor, negrul măslinilor, negrul munților. Mașina este rapidă, puternică, depășind cu ușurință camioanele care vin de la Milano sau Torino. Francesca își potrivește scaunul, coboară puțin spătarul și tetiera, pregătindu-se pentru o călătorie lungă. Eu potrivesc aerul condiționat, ventilatorul și orificiile care permit accesul aerului și încerc să mă relaxez, pregătindu-mă să mă concentrez asupra drumului lung, menținând viteza și direcția corecte.

Am vorbit puțin de când am părăsit centrul Florenței. Francesca mi-a spus că mă va ajuta să ajung la Roma și să trec de Roma fără să mai apelăm la hărți. I-am răspuns că

ne vom opri în zori, indiferent unde vom fi atunci; vom mai face popasuri până vom ajunge în Calabria. Ea nu pare surprinsă să afle că aceasta este destinația noastră. Nu a fost niciodată în Calabria – un lucru rău, nu-i așa? Eu ridic din umeri: nu e mare lucru de văzut. Soarele arde nemilos; pământul este arid vara. Iarna nu știu cum este. Întâlnești la tot pasul vestigii ale Greciei antice, la câțiva metri sub pământ. Temple îngropate, ale lui Apollo, Venus, Persefona. Francesca dă din cap, entuziasmată de călătorie, de necunoscut. Nu m-a întrebat care este scopul misiunii noastre, nici măcar pe ocolite. Când am părăsit Florența și am ajuns pe autostradă, mi-a pus o clipă mâna pe coapsă. Nu am reacționat fățiș, dar sufletul mi-a fost cuprins de bucurie, de o căldură neobișnuită și am privit-o cu coada ochiului în timp ce își retrăgea mâna. Am avut doar o secundă la dispoziție ca s-o privesc fără să observe; zâmbea, cu ochii larg deschiși, ațintiți în întunericul nopții care ne învăluia. Chipul ei își pierduse prețiozitatea, rafinamentul rece, tipic locuitorilor din Nord, devenind mult mai deschis și mai senin, părând să fi uitat motivele pentru care afișase atât timp această mască.

Mă uit în oglinda retrovizoare. Cât de deschis și de senin este chipul meu acum? Privirea îmi este încordată, la fel ca toți mușchii mei. Iau o mână de pe volan și îmi frec ochii, încercând să le confer o altă privire. Trebuie să mă bucur de toate astea: de faptul că sunt cu Francesca, de călătoria, planul, misiunea de recuperare și fuga noastră. Aș vrea să facem fotografii precum cele pe care le-am văzut cu ea și cu tipul acela în fața templelor budiste, fotografii care redau bucuria, iubirea, veselia, fotografii care

redau în prim-plan râsetele, zâmbetele și sărutările. Avem nevoie de un aparat de fotografiat, îmi spun eu. Dar nu asta este important – important este faptul că misiunea mea s-a schimbat. Scopul ei presupune acum aspecte fundamentale, oferindu-mi mai mult decât glorie. Casc. Mă uit din nou în oglindă. Sunt obosit. Mă îndoiesc că voi reuși să conduc până în zori. Văd indicatoare pentru Roma; sudul a rămas în urmă. Mă întorc spre Francesca.

– Cum te simți?

– Bine. Minunat. Tu?

– Bine. Obosit.

– Vrei să ne oprim?

– Îmi revin, spun eu, clătinând din cap.

– Vrei să vorbim?

– Despre ce?

– Despre orice.

Ezit.

– M-a sunat soția mea mai devreme. În timp ce te așteptam. Nu i-am răspuns. Nu a lăsat nici un mesaj.

– Și cum te-ai simțit?

– Nu știu. Încerc să pretind... s-o elimin din viața mea.

Mă concentrez asupra drumului, știind că Francesca mă țintuiește cu privirea de pe scaunul ei, ținând degetul mare între piept și centura de siguranță, ca să stea mai comod și ca să mă privească mai bine.

– N-ar trebui s-o suni?

– Acum, tu ești aici cu mine, nu ea – nici n-ar fi vrut să fie vreodată. Mă concentrez numai asupra ta.

– Îmi place asta.

Gândurile îmi zboară spre călătoria pe care am făcut-o cu Nenni, când am vorbit despre soțiile noastre. Eram

amândoi atât de mândri de căsniciile noastre, de faptul că eram căsătoriți. Motivele noastre erau, cu siguranță, diferite. Îmi plăcea „conceptul" Sarah – prezentă în inima Londrei, ocupată și frumoasă, radiind o energie pe care o simțeam de la mii de kilometri depărtare. Nu avea nevoie de mine. Dar mă obliga să mă gândesc la ea. „Conceptul" Sarah – atât de diferit de „conceptul" eu. Poate că un timp i-a plăcut și ei ideea pe care o reprezentam: un erou al clasei muncitoare. Un desperado din clasa muncitoare. Gândul mă face să mârâi. Acesta este oare ultimul rol al unui desperado, aceasta este oare adevărata definiție a cuvântului „desperado": o fugă în miez de noapte, însoțit de o femeie frumoasă, cu o servietă burdușită cu bani provenind de pe piața neagră și cu un pistol al unui *camorrista* mort, stimulat de dorința de a-și duce misiunea la bun sfârșit, indiferent de riscul implicat?

Probabil. Izbucnesc în râs. Francesca mă privește; eu râd în continuare.

– Știi cu ce mă ocup?

– Ești polițist. Și apoi adăugă cu puțină ironie: Un polițist sub acoperire.

– Da. Dar visul meu a fost să am o slujbă ca a ta. Și să scriu. Să scriu despre artă. Dar poate că acest lucru nu mi-a fost hărăzit. Sunt polițist de peste zece ani și să mă ocup în special de obiectele de artă și de antichități. Am călătorit în lumea întreagă. Am cunoscut oameni care abia intrau într-o galerie de artă și furau tablourile de pe pereți – unele dintre cele mai cunoscute și valoroase tablouri din lume. Nu erau niște criminali înrăiți și periculoși; doar niște oportuniști, care încercau să pună mâna pe lozul cel mare. Dar am cunoscut și criminali: din Europa

de Est, din America de Sud, dar și de aici. Oameni care au comandat sau au înfăptuit acte de o cruzime inimaginabilă. Și mi-am pătat și eu mâinile în decursul acestor misiuni. Dar am făcut totul cu un singur scop în minte: să recuperez operele de artă furate. Nu mă interesa cine îmi încredința misiunea. De obicei, nu-mi plăceau acești oameni – majoritatea aristocrați, care îmi disprețuiau munca. Dar nici acest lucru nu avea o importanță prea mare. Mă înfuria ideea că aceste valori ale omenirii ajungeau în mâinile unor infractori de cea mai joasă speță. Când o operă de artă este furată, există pericolul, în proporție de cincizeci la sută, să fie distrusă. Uneori din întâmplare, dar, în cele mai multe cazuri, operele sunt distruse din nepăsare sau – îți vine să crezi? – pentru că o piesă din planul de recuperare, recompensa, locul etc., deranjează pe cineva. O distrug pentru că la un moment dat un sul de pânză devine un impediment pentru ei dacă nu sărim peste toate obstacolele pe care ni le pun în cale pentru a ne demonstra că sunt puternici. Iisuse, mă plâng mereu că m-am săturat de meseria asta, că o practic de prea mult timp, dar nu știu, poate că nu aș fi putut să fac altceva. De aceea am devenit un profesionist. Mi se potrivește.

– Semeni cu eroii din cărțile pe care le citesc eu.

– Și ce părere ai de asta? o întreb eu, râzând cu poftă.

Francesca trage cu degetul de centura de siguranță, apoi îi dă drumul.

– Așa mi te-am imaginat.

– Da, sigur. Fac o pauză, apoi continui: Vrei să știi care este scopul misiunii noastre?

– Dacă vrei să-mi spui.

– Dar tu știi deja, nu-i așa?

– Ce vrei să spui?

– Storaro știe.

Ea pare surprinsă, nedumerită, suspicioasă.

– Nu înțeleg.

– Storaro ți-a vorbit despre mine?

– Ți-am spus deja.

Este nervoasă acum. I-am promis că îi ofer informații, nu să o supun la un interogatoriu, să o implic într-un joc criptic.

– Bine. Voiam doar să știu.

Zbor pe autostradă și depășesc un camion. Nimic nu ne stă în cale, doar un întuneric adânc, pe care îl străbatem în fugă.

– Anul trecut, am văzut tabloul lui Caravaggio – *Nașterea Mântuitorului.* Îi arunc o privire în treacăt. O văd procesând informația: pictorul, tabloul, tâlcul ascuns. O ajut să înțeleagă: Iar noi îl vom recupera.

Pe chipul ei se citesc uimirea, dar și suspiciunea de adineaori.

– Firește. Toată lumea vorbește despre el. Toată lumea, în afară de tine și de Storaro. În tot acest timp... iar voi doi vă cunoșteați.

– Nu. L-am cunoscut prin intermediul tău, la hotelul unde am mers împreună. Este o poveste lungă și stupidă. Dar am ajuns la o înțelegere acum.

– Ce înțelegere?

– Dacă mă ajută să-l recuperez, tabloul va ajunge la el.

– Și tu ce obții?

Ce să-i spun? Pe tine. Storaro te-a oferit ca premiu. Este un lucru măgulitor, la urma urmei – după părerea

lui, ești o miză destul de bună pentru un joc de asemenea anvergură.

– Gloria, probabil.

– Să n-ai încredere în el! îmi spune ea pe un ton ferm.

– Nu am. Dar îi înțeleg pasiunea. Iar pasiunea înseamnă cincizeci la sută dorință și cincizeci la sută teamă. Știe că am mai multe șanse să-l recuperez și nu vrea să-mi pună bețe în roate.

Francesca nu pare impresionată.

Apăs mai tare pe accelerație; viteza mașinii nu mai este o senzație pur vizuală, ci una pe care o resimțim cu tot corpul; luminile de pe autostradă zboară pe lângă noi.

– Am văzut pânza în Calabria. Era în mâinile unui șef de clan. El mi-a arătat-o. Nu știu de ce. Poate că nu și-a dat seama despre ce era vorba; poate că era bătrân și voia să-mi dea de înțeles că se bucura încă de putere și prestigiu.

Francesca își întoarce privirea spre fereastra întunecată. Se uită la propria ei imagine reflectată în geam, la ochii și la buclele care îi încadrează chipul.

– Cât de periculoasă este misiunea noastră?

– E greu de spus.

Își îndreaptă privirea spre mine și repetă întrebarea:

– Cât de periculoasă este?

– Regreți că ai venit cu mine?

Francesca neagă, clătinând vehement din cap.

– Nu. Detaliile pe care mi le oferi îi conferă însă un caracter mult mai real. Voiam doar să știu. Te rog să nu crezi că mi-e teamă!

– Suntem doar la douăzeci kilometri de Roma, nu are de ce să-ți fie teamă.

Se așterne o clipă de tăcere.

– Recunosc că, numai când mă gândesc la acești oameni, mă înfior. Ți-au ucis prietenii.

– Nu erau prietenii mei.

– Ești crud. Eu cred că el era prietenul tău.

Nu știu de ce susțin cu încăpățânare acest lucru, nu văd nici un motiv pentru care reneg această „prietenie".

– *Nașterea Mântuitorului*... Extraordinar! continuă Francesca, parcă numai pentru ea. Își termină gândul clătinând ușor din cap, gest care îi face buclele să danseze. Își întoarce din nou privirea spre fereastră, gânditoare.

Trecem pe lângă un indicator care ne arată drumul pe care trebuie să-l urmăm ca să ajungem direct la Roma. Schimb banda, pregătindu-mă să merg pe continuarea autostrăzii A1 spre Napoli, ocolind capitala.

– Dacă vrei să ne oprim ca să le faci o vizită părinților tăi, trebuie să-mi spui acum! îi zic în glumă.

Francesca nu-mi răspunde; imaginea ei reflectată în geam îmi spune că a căzut pe gânduri. Îi înțeleg tăcerea; chiar dacă a spus că este pregătită pentru această aventură, acum, după ce a aflat detaliile, are nevoie de timp ca să conștientizeze potențialele pericole. Indiferent ce și-a închipuit despre scopul misiunii noastre, trebuie să accepte acum faptul că joacă un rol important într-o piesă istorică, o piesă pe care a considerat-o doar un mit.

Ocolim Roma; numai o mică parte din oraș este vizibilă. Am putea fi pe orice orbită urbană, o lume incandescentă, pictată în culori strălucitoare: roșu, portocaliu, galben, verde. Noaptea este învăluită într-o gamă de culori care fuzionează, se topesc, se aprind, difuze și electrizante. Parcă privim un model caleidoscopic prin niște

lentile care distorsionează imaginea, dilatând-o și transformând-o în mii de cerculețe. Marginile drumului, două hotare întunecate unde domnesc neantul, pustiul, devin distincte datorită clădirilor răzlețe – depozite, blocuri, uzine părăsite și terenuri necultivate. Drumul merge în pantă, se înclină, apoi devine iar lin. Mă concentrez asupra volanului; traficul aici, la Roma, este rapid, imprevizibil, periculos. Voi putea să mă relaxez puțin doar după ce vom ajunge în sudul capitalei, lăsând nordul în urma noastră.

Francesca este în continuare tăcută.

– Vrei să fumezi?

Se mișcă pe scaun, așezându-se în poziția ei preferată, trăgând cu degetul de centura de siguranță.

– Nu, mulțumesc.

– Ești sigură? Nu mă deranjează.

Își plimbă degetul pe centura de siguranță.

– Știi de ce am vrut să obțin slujba de la Uffizi? Când eram copil, obișnuiam să vizitez des galeriile, pe care le consideram însă un loc pentru bătrâni. Toate aceste tablouri minunate n-ar trebui să se adreseze numai persoanelor în vârstă. Mă gândeam că voi putea schimba acest lucru. Firește, nu este un loc destinat copiilor, dar asta nu înseamnă că n-ar putea fi mai plin de viață, că n-ar putea transmite, nu știu, mai multă prospețime. Știi ce spun oamenii când părăsesc galeriile Uffizi? I-am auzit vorbind în engleză sau în franceză. Este plictisitor: asta spun cu toții. Nu este cumplit? Înseamnă că este un loc destinat doar oamenilor de știință. Și celor ca tine.

– Și eu cred că este plictisitor.

– Te înţeleg. Una dintre cele mai mari – poate chiar cea mai mare – colecţie de tablouri din lume din perioada premodernă este plictisitoare. Dar asta nu are nici o legătură cu arta în sine. Şi nici cu clădirea.

– Dar cu ce are legătură?

– Cu atmosfera. Şi cu veneraţia pe care, chipurile, trebuie s-o afişezi acolo. Nu ştiu ce se poate face în privinţa asta. Un sistem modern de iluminare nu constituie o soluţie.

– Dar un sistem mai bun de iluminare se poate dovedi benefic.

– E adevărat. Eu cred însă că ar trebui să avem mai puţine tablouri. Aş propune o soluţie radicală: să avem două colecţii: o colecţie cu cele mai valoroase lucrări, înconjurate de alte câteva opere la fel de bune, dar mai puţin cunoscute. Cealaltă colecţie ar trebui dusă în altă parte – pentru cei cu adevărat fascinaţi de artă.

– Dar acest aranjament ar stârni o adevărată debandadă. Oamenii se vor îmbulzi în sălile de expoziţie şi n-ai mai vedea nimic.

– Trebuie să le oferim şi altceva ca să rărim rândurile. Filme, discursuri – ceva care să le distragă atenţia de la tablouri. Ar trebui să introducem un element interactiv. Am sugerat să punem pe CD-uri toată colecţia de tablouri pentru ca oamenii să poată lua acasă întreaga galerie.

– Cum a fost primită ideea ta?

– Totul se urneşte foarte greu.

– Vrei să rămâi la galerie?

Nu primesc nici un răspuns. Îi arunc o privire. Ea îşi muşcă buza de sus.

– Ce s-a întâmplat?

– Sunt aici, nu-i așa?

– Dar aventura noastră va dura doar câteva zile. Nu ți-ai dat demisia.

Își aprinde o țigară. Deschide geamul.

– Nu știu.

Nu insist; nu a luat nici o hotărâre definitivă, vrea să rămână în tranziție cât timp suntem plecați. Acesta este târgul pe care l-a încheiat cu ea însăși.

Am trecut acum de Roma. De clădiri și de întinderile pustii. Am pătruns în regiunea rurală.

– Caravaggio și-a petrecut ultimii ani din viață în Sud. A ajuns vreodată în Calabria? mă întreabă Francesca dornică de conversație, interesată de subiectul discuției.

– Nu cred. După ce l-a ucis pe Tomassoni, a fugit la Napoli, apoi, când a văzut că totul a fost în zadar, s-a dus în Sicilia. Pentru că nici aici nu era în siguranță, a încercat să intre în rândurile cavalerilor de Malta și, după ce și această tentativă a eșuat, s-a întors la Napoli. Se pare, așadar, că a ratat Calabria.

– Ar fi interesant dacă am merge pe urmele lui ca să-i recuperăm tabloul.

– Lucrurile nu sunt chiar atât de simple. Oricum, dacă tabloul ar fi în continuare în mâinile Cosei Nostra, dacă ar fi în Sicilia, nu am mai porni în căutarea lui. Crimele sunt acolo o modalitate de distracție.

– Și în Calabria nu? mă întreabă ea fără prea multe menajamente.

– Au loc crime, dar nu ca modalitate de distracție. Ei își lasă victimele în pădure, în „grija“ lupilor.

– Să înțeleg că-ți acordă o șansă?

Își imaginează că se află într-o pădure întunecoasă, urmărită de lupi? Se întreabă cum va scăpa?

– Te împușcă mai întâi. În genunchi. Asta după ce te-au bătut zdravăn. Nu ai prea multe șanse de scăpare.

Imaginația ei are anumite limite și, deși simt că încearcă să-și schițeze scena în minte, nu o îmbracă în straiele disperării, fricii, groazei.

– Dar nu te teme! O să am grijă de tine.

Mă întorc spre ea ca să mă asigur că mă înțelege și că are încredere în mine. Ea îmi zâmbește – deschisă, sinceră, senină; nu la acest zâmbet mă așteptam după descrierea unei scene atât de cumplite.

– Am încredere în tine. Ea nu încearcă să obțină alte cuvinte de încurajare. Apoi, adaugă: Este o aventură incitantă, nu-i așa?

Mă concentrez asupra drumului.

– Doar pentru că nu vom fi uciși, asta nu înseamnă că nu este o acțiune periculoasă. Nu uita asta!

– Nu voi uita. Promit.

O privesc din nou. A închis ochii și și-a sprijinit capul de spătarul scaunului. Se foiește puțin ca să-și găsească o poziție mai comodă și să nu stea cu umerii cocoșați; o mână i se odihnește în poală în timp ce ține degetul celeilalte între piept și centura de siguranță. Eu conduc mai departe. Traficul se rărește. Întâlnim numai camioane și întinderi pustii. Străbatem un ținut al deșertăciunii. Accelerez, sorbind din plin viteza, puterea mașinii, drumul zboară pe lângă mine, mai repede decât gândurile mele, care acum par în reflux. Nu privesc întunericul care uneori pare să mă înghită, iar alteori pare presărat cu constelații de lumină. Trec prin momente de vigilență acută, cu ochii larg

deschiși, concentrat, cu mintea ascuțită ca briciul, dar și prin momente când abia reușesc să mă desprind din brațele somnului, când pleoapele mi se închid ca niște obloane grele. Mă joc cu aerul condiționat, amintindu-mi că schimbările de temperatură sporesc vigilența. Este trei patruzeci și șapte. Temperatura de afară este de plus cinci grade. Mă uit la pasagerul meu. Ea pare mulțumită. Un indicator: motel, treizeci de kilometri. Ne apropiem de Napoli. Suntem pe drum de aproape trei ore. Aș vrea să trec de Napoli înainte de primul popas, dar nu cred că voi reuși. Accelerez. Brusc, dorința de a dormi este copleșitoare. Vreau să mă întind – trupul îmi cere asta, tânjește după puțină odihnă. Kilometri se adună, unul câte unul. Încă zece minute și popasul se apropie. O iau pe un drum lăturalnic, îndepărtându-mă de autostradă. Trec de o stație de benzină și intru în parcarea unui motel mic, un bloc pătrat din cărămizi, cu obloane de un verde-închis și o marchiză albă. Parchez lângă intrare și îi spun în șoaptă pasagerului meu că ne-am oprit și că mă duc să închiriez două camere. Deschizând ochii doar pe jumătate, îmi șoptește:

– Vreau să dorm în aceeași cameră cu tine.

Mă înregistrez folosind cardul meu de credit. Francesca mă așteaptă lângă mașină, întinzându-se. Stă pe vârfuri și își întinde brațele în aer; se clatină în timpul acestui proces de relaxare. Iau toate bagaje într-o mână și le duc în cameră. Francesca vine și ea cu tabloul.

Camera este simplă, mobilată cu două paturi înguste, separate, un birou și un scaun. Las bagajele și trag jaluzelele. Francesca sprijină tabloul de birou, își bagă capul în baie și trage perdeaua de la cabina de duș.

– Mă duc să fac un duș.

– Eu vreau doar să dorm.

Francesca trece pe lângă mine, mă cuprinde cu brațele de talie și își apropie coapsele de mine, spunându-mi:

– Culcă-te!

Apoi, se îndepărtează și intră în baie. Sting lumina, mă dezbrac și mă urc în patul din colțul camerei. Din baie răzbate o rază de lumină. Aud sunetul dușului și trupul Francescăi dansând pe ritmul apei – picăturile alunecă ușor pe pielea ei, prăvălindu-se însă cu zgomot în cădița smălțuită a dușului. Mi-o imaginez stând acolo, întorcându-se la o sută optzeci de grade. Vreau să rămân treaz, dar știu că somnul m-a cuprins deja în mrejele lui. Mă întorc cu fața spre zidul cenușiu în timp ce trupul tânjește cu disperare după somnul profund, unde nu mai există nimic decât uitarea binefăcătoare. Ultimul lucru pe care îl mai percep este tăcerea care a urmat după ce dușul s-a oprit.

2

Când mă trezesc, o văd pe Francesca dormind în celălalt pat, cu fața spre mine și cu mâinile împreunate sub obraz. În cameră este cald, iar ea doarme goală, învelită doar până la șolduri cu cearșaful de un galben-pal. Trupul ei este pictat într-o nuanță măslinie. Buclele i se odihnesc pe pernă, complet nemișcate, lăsându-i chipul descoperit. Gol, atât de aproape de mine, cufundat în somn, frumos, măsliniu, creând valuri de la coapse până la umeri, trupul Francescăi îmi trezește pofta pentru o partidă de amor de dimineață, o senzație care, deși încă somnolentă

și temperată, nu lasă loc de îndoieli. Aș putea să mă cuibăresc lângă ea; am motive să cred că-mi va răspunde.

Ce face Sarah acum? Cât e ceasul în Anglia? Opt? Șapte? Am plecat de trei zile. M-a sunat o singură dată și nu a lăsat nici un mesaj. Oare ce simte în clipa de față? Ce-ar spune dacă m-ar vedea acum, împreună cu o femeie goală, dormind în patul de alături, trădându-mi dorința de a face dragoste cu ea, fiind însă incapabil să profit de această ocazie? N-am nici cea mai vagă idee. Probabil că acum se simte puțin tristă, puțin confuză, copleșită poate de regrete. Dar asta este o simplă bănuială. Nu s-a confruntat niciodată cu situații tragice, care să atragă după sine valuri de stări emoționale, nu a înfruntat moartea unei ființe dragi și nici perspectiva de a pierde în curând pe cineva apropiat; nici în viața prietenilor ei nu au existat motive de disperare. Numai eu și serviciul i-am dat dureri de cap. Mă întorc pe spate; o aud pe Francesca mișcându-se sub cearșaf, schimbându-și poziția.

– Bună dimineața.

Îmi răspunde murmurând prelung, căscând și întinzându-se. Mă întorc pe o parte ca s-o privesc; își arcuiește spatele și își întinde brațele, stârnind un curent de aer între ea și cearșaf.

– Ai dormit bine?

Își întrerupe momentul de relaxare și se întoarce cu fața spre mine, sprijinindu-și capul într-o mână și îndesându-și cotul între pernă și saltea.

– Foarte bine, mulțumesc. Tu cum te simți?

– Bine. Bine. Mă duc să fac un duș.

Trag cearșaful de sub saltea, mi-l înfășor în jurul taliei și intru în baie. Încui ușa.

Când ies de sub duș, o găsesc pe Francesca tot în pat. Mă așez pe scaunul de la birou, ascunzându-mi goliciunea doar cu un prosop. Ea se ridică în capul oaselor și își cuprinde genunchii cu brațele. Ne uităm unul la altul, aruncându-ne zâmbete stinghere.

– Să nu te superi dacă voi continua să-ți mulțumesc!

– Pentru ce?

– Pentru că m-ai luat cu tine.

– Te vreau aici cu mine.

Se așază pe marginea patului.

– Ridică-te în picioare!

– De ce?

– Ridică-te în picioare!

Mă supun ordinului. Francesca se ridică și ea în picioare, apropiindu-se de mine în timp ce cearșaful îi alunecă pe jos. Ea trage apoi de prosopul meu. Respir adânc și îl las să cadă la pământ. Rămâne prins de genunchii noștri. Îl trag cu picioarele și îl arunc cât mai departe. Francesca își pune mâinile pe umerii mei.

– Vreau să te mângâi, să te simt. Vreau să mă simți și tu. Vreau mai mult decât atât, dar nu ești pregătit încă, nu-i așa?

Mâinile îmi alunecă pe spatele ei, se opresc pe fund și apoi reiau traseul, poposind în părul ei. Francesca mă imită, urmând același traseu pe care merg și eu. Îi mângâi umerii, brațele și apoi din nou fundul; nu știu ce anume îmi ațâță mai mult senzațiile: mâinile mele pe trupul ei sau ale ei pe trupul meu. Îmi mut mâinile pe coapsele ei. Îi mângâi apoi abdomentul plinuț și relaxat; ea îmi imită gestul; trebuie să ne schimbăm poziția pentru a ne adapta unghiul brațelor și al mâinilor. Francesca mă privește cu ochii ei căprui larg deschiși, răbdători și tandri. Mă aplec

s-o sărut, dar ea clatină din cap. Mâna îmi alunecă mai jos. Își depărtează picioarele ca să-mi facă loc. Mâna cu care îmi atinge ușor penisul îmi creează o stare de amețeală, luminițe albe îmi apar în fața ochilor. Mâna mea nu îndrăznește să meargă mai departe, mulțumindu-se să-i simtă umezeala și căldura – sărutul ei. O simt excitându-se, invitându-mă parcă să nu mai amân inevitabilul. Nu mai este doar un simplu joc acum.

– Nu cred că voi mai rezista mult timp.

– Dar de ce încerci să reziști?

Nu pot să-i dau un răspuns, pentru că nu-l știu nici eu.

– Daniel!

Mă retrag, eliberându-mi penisul din mâinile ei. Iau prosopul și mă înfășor cu el. Francesca se așază pe marginea patului, învelindu-se cu cearșaful, pe care îl leagă la subsuori.

– Îmi pare rău. Trebuie să înțelegi. Aparțin sexului tare, generației și clasei sociale care se conduc după deviza „Trage-i-o și du-te!" Nu vreau să fiu atât de previzibil.

Francesca pare iritată de răspunsul meu.

– Vrei să spui că încalc toate normele morale?

Râsul meu este crispat, mai mult un mârâit.

– Nici măcar nu știu dacă acest lucru ține de normele morale. Te asigur că vreau să fac dragoste cu tine. Dar dacă fac asta, s-a terminat totul. Două lucruri vor lua sfârșit: căsnicia mea și...

Ezit.

– Și?

– *Asta*. Începutul acesta. În toată nebunia asta, acest „ceva" mă ajută să nu-mi pierd mințile.

– Cum?

– Nu știu.

– Explică-mi, te rog! insistă ea, afișând un zâmbet fals.

– Nu pot.

– Încearcă!

Ce pot să spun – că este vorba de un sentiment, nu de un gând?

– Daniel!

– Dacă mă îndrăgostesc de tine...

– Ce s-ar întâmpla?

– Nu știu. Mai devreme sau mai târziu, vei înceta să mai fii prietenoasă, vulnerabilă și nostimă, îți vei pierde caracterul jucăuș și vesel. Îți vei pierde toate calitățile pe care ea oricum nu le are și atunci, voi fi nevoit să fac o algere.

Tâlcul cuvintelor mele o face să se crispeze.

– Trebuie să ți se ofere mai multe opțiuni ca să ai de unde alege.

– Îmi pare rău. Ai dreptate. Iartă-mă!

Mă sprijin de birou, scrutând camera cu privirea; Francesca stă pe marginea patului, cu ochii ațintiți în pământ, ținându-și degetele încovrigate ca niște mingiuțe.

3

– Planul este simplu. Mergem în Sant'Angelo. Ne cazăm la un hotel. Este un oraș foarte mic. *Cosca* locală este mică. Tot ce trebuie să știi despre Calabria este că *'ndrangheta* se bazează pe comunitate: nu există „ei și noi". Părerea pe care o nutresc oamenii în general este că mafia reprezintă stilul de viață din Sicilia. Nu este adevărat:

mafia reprezintă o putere distinctă, care apelează la violență ca să-și atingă scopul. O categorie violentă. În Calabria, lucrurile stau puțin diferit: *'ndrangheta* nu este atât de bine organizată, dar își are rădăcinile în inima comunității. Toată lumea îi neagă existența, poate tocmai datorită acestui fapt. Nu se implică în afaceri de amploare, dar se descurcă. Trebuie să știi însă că pot fi la fel de violenți și de răzbunători ca „partenerii" lor din nord sau din Sud. Așadar, relațiile dintre comunitate și oamenii cu care trebuie să mă întâlnesc presupun desfășurarea alertă a acțiunii. Voi spune că sunt în posesia unui tablou furat. Voi scrie pe o hârtie cu antetul galeriilor Uffizi ce vreau în schimbul lui. Cineva va înțelege că tabloul nu este de vânzare și că le ofer altceva: accesul direct în galerie. Să sperăm că atunci mă vor căuta. Le voi spune cine ești și că tu ești cheia mea de acces în galerie. Le voi spune că ești îndrăgostită de mine (zicând acestea, îi arunc o privire Francescăi; ea mă privește și mă ascultă stând în poziția ei preferată în mașină) și că din acest motiv ai acceptat să mă ajuți. Le voi spune că nu vom lua nimic din sălile de expoziție. În asta constă frumusețea jocului: nu se va observa lipsa vreunui tablou. Cel pe care îl am eu acum provine din arhivă, unde se află peste o sută de tablouri ca acesta, peste care se așterne praful, tablouri care valorează între cinci sute de mii și un milion de euro și pentru care există o piață uriașă de vânzare în întreaga lume. Ca dovadă, le voi oferi dosarul tău de angajare – se vor convinge astfel că nu-i tragem pe sfoară.

– Nu se vor întreba de ce îi abordezi?

– Am fost aici anul trecut. M-am întâlnit cu *capo di tutti capi*. Ei știu că sunt polițist. Le voi spune că am fost

concediat și acum încerc să pun mâna pe lozul cel mare. Vreau să mă „pensionez" devreme. Dacă te întreabă cineva, mergem... mergem în Malaysia ca să ne construim un palat în junglă. Să spui „palat"!

– De ce m-ar întreba pe mine?

– Probabil că nu o vor face, dar trebuie să fii pregătită pentru orice eventualitate.

– Am fost în Malaysia.

– Știu.

– De unde știi?

– Am găsit niște fotografii în timp ce îți făceam bagajele. Am luat câteva dintre ele. Ești în fața unor temple. Ca să le folosesc ca dovadă.

– Și cum ai tu de gând să pui mâna pe tabloul lui Caravaggio?

– Dacă le voi stârni interesul, și voi reuși să fac asta, mai devreme sau mai târziu, vor intra în joc. Le voi spune că este foarte simplu să-ți construiești un palat în junglă și să duci o viață luxoasă. Le voi cere cinci sute de mii de euro pentru prima serie de tablouri, mai puțin de zece la sută, dar între timp voi pune mâna pe Caravaggio. Le voi spune că bătrânul mi l-a arătat. Avem nevoie doar de o săptămână, până când ni-l oferă pe...

– Care este destinația banilor din servietă?

– Ne conferă o imagine serioasă. Cu acești bani, le voi spune eu, îi plătesc pe cei care vor fura tablourile. De aceea îl vreau pe Caravaggio. Între momentul în care trebuie să-mi plătesc oamenii și cel în care îmi primesc plata după negocierea termenilor afacerii, există un interval când fie mă trezesc cu o grămadă de tablouri, de care nu mai știu cum să scap, fie nu obțin nimic; aici intervi-

ne Caravaggio, care poate înclina balanța în favoarea negociatorului, pentru că acesta este momentul-cheie când cel care propune afacerea poate să fie tras pe sfoară. Ei trebuie doar să ia hotărârea că afacerea merită încheiată.

– Și ce părere ai: o vor încheia?

– Nu știu. Așa cred. Mă bazez pe ideea că, indiferent de valoarea simbolică a tabloului lui Caravaggio, acesta nu îi interesează prea mult. Nu se compară cu banii gheață. Am văzut cum tratează acești oameni operele de artă. Nu-i interesează decât banii. Totul depinde de miza pe care o reprezintă Caravaggio în opinia lor. Dacă nu îl folosesc într-o afacere de asemenea anvergură, înseamnă că nu are nici o valoare pentru ei. Ca obiect de artă, nu reprezintă nimic în ochii lor. Absolut nimic.

– De ce nu-l vând unui colecționar bogat?

– Deoarece consideră că le este mult mai util pe post de garanție, toate sindicatele îl acceptă în această postură. În plus, este foarte deteriorat, trebuie restaurat; asta rămâne la latitudinea celui care îl cumpără.

– Așadar, în afara faptului că trebuie să le spun că vrem să ne construim un palat în junglă, ce-ar trebui să mai fac?

– Aș vrea să pari puțin nedumerită, ca și când nu înțelegi ce căutăm aici. Dacă te întreabă cineva, confirmă-i că tablourile din arhivă valorează sumele pe care ți le-am spus! Este important să subliniezi faptul că tabloul pe care îl avem cu noi este o capodoperă – nu au de unde să știe că nu este așa. Și...în plus... nu știu... încearcă să te porți ca și când te afli total sub influența mea!

Francesca izbucnește în râs.

– Poate că așa și este.

– Eu cred că este invers, îi răspund eu, uitându-mă la ea.

Francesca își plimbă degetul mare pe centura de siguranță.

– Chiar crezi că lucrurile vor fi atât de simple?

– Nu știu. Poate că da. Pe de-o parte, acești oameni seamănă cu afaceriștii obișnuiți – dacă li se oferă o afacere profitabilă, ei se mișcă rapid și eficient. Pe de altă parte, sunt paranoici și periculoși, și foarte suspicioși. Dar acum, cred că putem miza pe prima variantă. Dacă vor considera că este o afacere bună, lucrurile ar trebui să meargă de la sine. Fac afaceri cu acești oameni de ani de zile.

– Dar ce se va întâmpla când își vor da seama că au fost înșelați?

Iau piciorul de pe accelerație. Nu m-am gândit la asta. Sau, mai degrabă, nu m-am gândit la implicațiile pe care s-ar putea să le aibă acțiunea noastră asupra Francescăi. În planul inițial, urma să mă întorc la Londra, fiind relativ în siguranță, așa cum am fost mereu. Dar dacă ea vrea să se întoarcă la Uffizi, s-ar putea să devină o țintă.

– Stai liniștită! Evenimentele ulterioare le vor sugera că te-am folosit ca pe un instrument în acest joc, motiv pentru care vor porni pe urmele mele. Sunt pregătit să-mi asum acest risc.

– Crezi că s-ar putea să devină suspicioși, ținând seama de toată publicitatea care s-a făcut în jurul tabloului?

– Trebuie să mi-l ofere singuri. Nu pot să-l cer eu. Dar lucrurile ar fi într-adevăr mult mai ușoare fără publicitatea asta atât de agresivă. În plus, este doar o chestiune de timp până când brigada de poliție din Roma, însărcinată cu recuperarea tabloului, își va restrânge cercul căutărilor.

– Cum ai aflat unde se află pânza? Cum ai intrat în posesia acestei informații pe care poliția din Roma n-o are?

Trag mașina pe dreapta. Rădăcinile măslinilor au străpuns șoseaua, iar ramura unui copac stă aplecată peste mașină, atingând geamul din dreapta șoferului. De o parte și de alta, se întind cât vezi cu ochii livezi de măslini, citrice și castani. Livezile nu sunt bine îngrădite. Împrejmuirile par alese la întâmplare, într-un mod cu totul dezorganizat, iar livezile par să fuzioneze.

– Am încheiat un târg cu omul care a murit. În schimbul unui nume, am acceptat să-l ajut să-și vândă vasele.

Prin fața ochilor îi trec imaginile pe care le-a văzut la televizor: Nenni și Maria, zăcând morți în curtea lor, aruncați de pe acoperișul clădirii, după ce fuseseră împușcați în stomac, pentru ca execuția să debuteze cu dureri inimaginabile. Dar Francesca nu are de unde să știe acest lucru. Și nici cum să-și imagineze.

– Era demn de încredere? întreabă ea, făcând eforturi să-și ascundă teama.

– Vom vedea.

Nu are nici un rost să încerc s-o încurajez; nici eu nu știu răspunsul. Pornesc mașina, care trece peste denivelările create de rădăcinile măslinilor.

4

Ne apropiem de Sant'Angelo, venind din est, de sus, alunecând practic spre el. Este un oraș mic, situat într-o vale, aproape de nivelul pământului, la poalele a două

dealuri. Terenul din preajma lui este abrupt, denivelat, neterminat, ca și când natura s-ar fi săturat să-l mai creioneze. Drumul este prost, distrus de arbuștii solizi și uscați. Francesca se uită curioasă în stânga și-n dreapta.

– N-am crezut că o să ajungem atât de departe. Unde vom sta?

– Găsim noi ceva.

Trecem pe lângă un bătrân care stă călare pe un ponei, fără șa; el stă pe loc – un soi de santinelă. Poartă niște haine groase și grele, în culori închise și cenușii. Pentru camuflaj. Pe cap are o șapcă neagră. Francesca îi face cu mâna și îi zâmbește. Chipul bătrânului rămâne impasibil, iar ochii săi căprui par la fel de duri ca învelișul alunelor.

Orașul are un punct de plecare distinct: un rând neregulat de case făcute dintr-o piatră cenușie, sfărâmată în mii de bucățele. Drumul coboară abrupt într-o curbă periculoasă. Mai jos, vedem alte case, mai mari. La poalele dealului, o femeie bătrână traversează strada. Eu deschid fereastra. Francesca se apleacă și îi cere adresa unui hotel. Femeia își ațintește privirea în pământ și vorbește cu o voce joasă, într-o limbă stricată. Francesca clatină din cap.

– Cred că vorbește în greacă. Sau, cel puțin, pare mai mult greacă decât italiană.

Îi zâmbim amândoi femeii și îi mulțumim. Mergem mai departe pe același drum, oprindu-ne la fiecare răscruce și deliberând în privința celei mai promițătoare căi pe care trebuie s-o urmăm. Francesca zărește în stânga noastră un loc care pare să fie o piață, dincolo de o bisericuță albă și de primul magazin pe care l-am văzut. Opresc la colț. Vedem o masă și trei scaune așezate pe

caldarâm. Descoperim o ușă și o fereastră cu obloanele trase. În spatele obloanelor, deslușesc un nume: Moretti. Este un bar. Intru cu mașina în piață. Acesta este centrul micului oraș. Locul este pustiu, golaș, o piață pavată cu pietriș, înconjurată de copaci dezgoliți de frunze. Clădirile cu specific local sunt greu de descris, din stuc, murdare. Peste tot sunt trase obloanele. În stânga, un bărbat stă pe o bancă. Este tânăr, poartă niște ochelari cu lentile groase, este îmbrăcat în blugi și fumează o țigară subțire. Parchez mașina și coborâm. Francesca îl întreabă unde se află cel mai apropiat hotel. El ne arată o clădire mare, chiar la ieșirea din piață. Ea se uită spre locul indicat și vede o clădire cu balcoane. Este singurul hotel, ni se spune. Pentru turiști: americanii care vin să viziteze locul natal al strămoșilor lor. Vin doar câțiva vizitatori pe lună. Sant'Angelo este un oraș mic; era și mai mic în urmă cu o sută de ani. Puțini americani își au rădăcinile aici. Îi mulțumim și ne urcăm în mașină, ieșim din piață și parcăm în fața hotelului.

– Așa trebuie să mă comport?

– Nu. Fii cât mai naturală cu putință!

– Nu așa mi-am imaginat că vor sta lucrurile.

– Eu exact așa mi le-am imaginat.

Scoatem bagajele din portbagaj și le înșirăm pe stradă; punem tabloul pe capota mașinii. De la o fereastră de vizavi, ne urmărește o bătrână, căreia îți este imposibil să-i precizezi vârsta: are cincizeci sau șaptezeci sau nouăzeci de ani; vorbește la un telefon mobil. Francesca îi face cu mâna. Iau toate bagajele și le duc înăuntru; Francesca ia tabloul de pe capotă și mă urmează.

Recepția hotelului este modestă: un birou lung flancat de compartimentele pentru mesaje; în spate, se află un panou cu numerele camerelor și cheile acestora. Are zece camere. Pe birou este o sonerie. Francesca sprijină tabloul cu picioarele. Eu apăs pe sonerie. Își face apariția bărbatul din piață.

– Este hotelul meu. Singurul, după cum v-am spus deja. El aduce o mapă cu formularele de înregistrare. Nu avem prea mult de muncă, de aceea mai stau prin piață. Vă rog să completați aceste formulare. Nu sunteți americani, nu-i așa?

– *Inglese*, spune Francesca, arătând spre mine, apoi, referindu-se la ea, spune: *Italiano*, din Nord.

– Numele meu este Carmine, spune omul, dând din cap. Eu sunt de aici. Am urmat cursurile Universității din Reggio. Am studiat științele politice. Dar nu există nici un guvern în Sud, iar cei din Nord ne consideră niște țărani. Hotelul a aparținut tatălui meu. De ce-ați venit aici?

Francesca se uită la mine în timp ce completez formularele lungi. Nume, adrese, numerele pașapoartelor, talonul mașinii. Eu nu spun nimic. Francesca îmi dă un ghiont. Eu îmi ridic privirea din hârtii.

– Plătim pentru patru nopți în avans. Dar s-ar putea să nu stăm chiar atât de mult. Cât costă?

Carmine îmi arată un afiș mic. Treizeci și cinci de euro pe noapte. Deschid portofelul și număr banii. Carmine îi împăturește și îi îndeasă în buzunarul blugilor. Ne arată tabloul, întrebând:

– Ce aveți acolo?

– Este un cadou, îi răspund eu zâmbind.

– Cunoașteți pe cineva în Sant'Angelo?

Întorc mapa și o împing spre Carmine.

– Poți să ne oferi o cameră unde să ne bucurăm de foarte multă liniște?

– Toate oferă acest privilegiu. Camera zece este însă cea mai bună. Nu avem turiști cazați în hotel, așa că puteți sta acolo.

– Mulțumim.

Ia cheia din compartimentul ei și mi-o încredințează.

– Vreți să vă ajut?

– Nu, mulțumesc.

Carmine ne arată treptele.

– La dreapta, la capătul scărilor.

Camera se află la capătul unui coridor lung și întunecat. Mobila este masivă, închisă la culoare, tipică secolului al XIX-lea. Patul este mare. Camera are două uși care dau în două balconașe cu vedere spre piață. Pe fiecare balcon se află două scaune albe, din plastic, care poartă amprenta arsurilor de țigară. Inspectez apoi baia. Cada nu este atașată de perete. Întorc robinetele; țevile încep să „tușească“ cu zgomot. Primul șuvoi de apă are culoarea ruginii, dar își revine repede la culoarea normală. Robinetul de apă caldă este fierbinte. Opresc apa.

Francesca își despachetează hainele și le așază în dulap.

– N-am crezut că vom găsi un loc unde să ne cazăm, dar camera asta de hotel e chiar drăguță.

Deschid o ușă spre unul dintre balcoane și ies.

– Regreți că ai venit cu mine?

– Nu. Mă însoțește pe balcon și scrutează cu privirea orașul posomorât. Ce facem mai departe?

– În seara asta, nimic. Bem ceva. Mâncăm. Iar mai bem. Și apoi ne culcăm.

– Asta-i tot?

– Dacă avem prilejul, poate vorbim cu localnicii.

– Ce le spunem?

– Nimic. Tu ești din Florența, de la Uffizi. Eu sunt un fost polițist. Suntem îndrăgostiți.

– Dar dacă nu ne întreabă nimeni nimic?

– Ne vor întreba.

– Dar dacă nu-i înțelegem?

– Îi vom înțelege.

– De ce ești atât de sigur?

– Am mai făcut asta. Nu aici, în apropiere.

Francesca termină de despachetat. Îmi desfac geanta și îmi îndes lucrurile în două sertare.

– Ce facem cu astea? întreabă Francesca, arătându-mi servieta și tabloul.

– Banii și pistolul le luăm cu noi. Carmine s-ar putea să-și bage nasul pe aici și să găsească tabloul. Se va gândi de la bun început că l-am furat.

Francesca se așază pe marginea patului, ținându-și mâinile între picioare.

– Este înspăimântător, nu-i așa?

– Nu te teme! Gândește-te că totul este doar un joc!

– Oare?

Eu încuviințez din cap.

– Peste o zi sau două, nu ți se va mai părea atât de ciudat. Jucăm doar un rol.

– Asta faci tu tot timpul?

– De multe ori, da.

– Și jucai un rol și atunci când ai venit să mă cauți pentru prima oară la galerie?

– Da și nu. M-am prezentat ca fiind scriitor, lucru neadevărat, dar nu m-am dedublat – asta este cea mai bună strategie.

– Îți vine greu să crezi că oamenii au slujbe ca aceasta.

Mă întorc pe balcon. Se lasă amurgul, culoarea cerului este gri, un gri muribund. Piatra veche din care sunt construite clădirile înconjurătoare pare să se întunece cu mult înainte ca lumina zilei să dispară cu totul. Amurgul cade precum o mantie grea și copleșitoare; noaptea va fi sumbră și grea. Închid ușile de la balcon și trag jaluzelele și draperiile. Francesca se întinde în pat și aprinde una dintre veiozele de pe noptieră.

– Nu mi-ai luat nimic de citit?

– Poate că ar trebui să-i ceri ceva lui Carmine. Sunt convins că va găsi vreo carte.

– Ce mă sfătuiești să-i spun?

– Poți să-mi împrumuți o carte? îi răspund eu râzând.

– Știi la ce mă refer. Dacă mă întreabă ceva.

– Spune-i exact ce-am stabilit! Îți dezvălui identitatea, menționând faptul că vrem să ne schimbăm viața, să ne mutăm în Malaysia. Dacă te întreabă ce căutăm aici, nu-i spune nimic! Încearcă să nu fii prea jovială! Dacă poți, afișează o atitudine suspicioasă! Poți însă la fel de bine să te limitezi doar să-i ceri cartea.

– Vreau să-ți fiu de folos.

– Îmi ești.

Francesca se ridică din pat și iese din cameră. Mă așez în fotoliul din colț. Mă întreb pentru o clipă unde sunt. Lumea de afară pare vastă, nemărginită, un univers care se întinde dincolo de acest oraș, de dealuri și de munți, de Calabria și de Italia, dincolo de tot ceea ce cunoașterea

și imaginația mea pot să cuprindă în granițele lor. Mă simt departe de această lume, dezrădăcinat, mai ușor decât ar trebui să fiu. Recunosc sentimentul. Încerc să mă adaptez într-un loc necunoscut, într-un alt loc necunoscut, și încep să mă îndoiesc de această lume, de existența ei, simțind că ea nu se reduce la vibrațiile și vuietul uman, sau la lumina cafenie, ci este ireală și imposibil de controlat; apoi, totul îmbracă forma unei idei incontestabile: aceste elemente primordiale – mișcarea, sunetul, culoarea – reprezintă aluatul din care este plămădită lumea. Totul în jurul meu vibrează, în valuri, fără să aibă însă consistența greutății, a materializării. Nimic nu pare materializat și eu cel mai puțin dintre toate. Trupul meu pare atât de ușor, încât poate să plutească, să se ridice spre tavan. Dezrădăcinarea îmi macină sufletul. Îmi doresc cu disperare să mă stabilesc undeva. Mă imaginez stând în fața ferestrelor înalte din casa lui Sarah, străbătând priveliștea cu ochii, dincolo de copacii golași, legănându-mă pe călcâie. Mă ridic din fotoliu și aprind lumina. Vreau strălucire și vreau ca obiectele să prindă contur, dar pentru asta este nevoie de jocul luminilor și umbrelor. Mă uit pe vizor și o văd pe Francesca apropiindu-se cu cărțile în mână – imaginea ei pe vizor este deformată, distorsionată. Îi deschid ușa.

– Are o colecție impresionantă.

– Ce-ai luat?

Francesca îmi flutură prin fața ochilor trei cărți subțiri, broșate.

– Două romane de acțiune și unul de dragoste.

– Un raport echitabil.

Francesca se ridică pe vârfuri și mă sărută.

– Eu sper că nu.

– Te-a întrebat ceva? spun eu, închizând ușa.

– M-a întrebat ce fac și i-am spus.

– Te-a întrebat unde lucrezi?

– Nu, dar i-am spus eu. M-a întrebat dacă și tu lucrezi acolo. I-am spus că ai fost polițist. Și că acum nu mai ești. Asta a fost tot.

– Foarte bine.

– A fost ciudat. Nu-mi mai amintesc când am fost nevoită să mă gândesc bine înainte de a rosti vreun cuvânt. Sunt convinsă că i-am stârnit suspiciuni.

– Cum ți s-a părut tipul?

– Cred că este nefericit. Imaginează-ți cum ar fi să fi îngropat într-un loc ca ăsta! Să renunți la toate ambițiile tale...

– Crede-mă, știu cum e!

– Dar nu administrezi un hotel în mijlocul pustietății.

– E adevărat.

Francesca se întinde în pat, pune două cărți pe noptieră și o deschide pe cealaltă. Eu rămân în picioare; în sufletul meu, vibrațiile, vuietul uman și lumina cafenie nu-mi dau pace.

– Mă duc să mă plimb puțin. Nu voi întârzia.

Francesca lasă cartea jos și mă întreabă:

– La ce oră ieșim în oraș?

Mă uit la ceas.

– Peste o oră și ceva.

– Voi fi gata.

Carmine este la recepție, aplecat peste un ziar. Se uită la mine, dar eu îl ignor. Este o altă stratagemă – să par o persoană importantă. Mă opresc în fața hotelului. În

partea dreaptă, strada se cufundă brusc în întuneric; în stânga, este piața, un loc puțin luminat. O iau la dreapta. În timp ce ochii mei încearcă să se adapteze la întunericul nopții, în depărtare, la orizont, apar niște luminițe; toate sunt însă răsfirate. Orașul pare să dispară la fel de brusc cum s-a ivit. Deasupra mea, o lumină aurie, provenind de la un balcon, se propagă în stradă, spulberându-se în noapte. Aud voci: un televizor. Vremea este blândă, caldă. Mă întorc din drum și mă îndrept spre piață, luminată acum de un șirag de beculețe colorate, agățate din copac în copac; lumina difuză și intermitentă creionează conturul abrupt al pieței, distingând-o de drumul principal. Între copaci și clădiri, sunt înșirate mai multe stegulețe verzi, albe și roșii. Barul tocmai se deschide. O fată așază mesele și scaunele chiar în piață, sub copaci și sub luminițele colorate. În colțul cel mai îndepărtat al pieței, se află un mic restaurant. Traversez piața în diagonală, simțind cum pietrișul uscat îmi scrâșnește sub picioare. Mă uit pe fereastră. Doi bărbați – unul tânăr, cam de douăzeci de ani și celălalt mai în vârstă, cam de patruzeci de ani – întind fețele de masă. Turul pantalonilor lor negri este ponosit; și-au suflecat mânecile până la bicepși. Mișcările pe care le fac le dovedesc eficiența: acoperă rapid opt mese bătând practic din palme. Două uși mai jos, văd un alt restaurant. O femeie de vârstă mijlocie decantează vinul printr-o pâlnie gri, turnându-l dintr-un butoiaș în carafe. Vinul este negru. Nici un restaurant nu afișează meniul afară. Femeia de vârstă mijlocie își ațintește privirea spre mine. Chipul ei este impasibil, iar părul îi este brăzdat cu fire argintii. Îi fac cu mâna. Îmi răspunde dând din cap și își vede mai departe de treaba ei. Strada urmează o

pantă ascendentă și abruptă spre deal. Cred că sunt patru drumuri care intră și ies din acest orășel – toate la fel de accidentate și denivelate precum cel pe care am venit. Traversez piața îndreptându-mă spre bar. Este gol. Mut un scaun ca să fac un zgomot, ca să-mi anunț prezența. Apare fata. Este îmbrăcată cu niște blugi negri și strâmți, o cămașă albă și o vestă neagră; nu este machiată, cu excepția ochilor pe care i-a conturat puternic. Pe o mână poartă o manșetă din piele, iar pe cealaltă, o bentiță din piele, înfășurată de mai multe ori în jurul încheieturii. La gât, are un șnur din piele neagră, presărat cu argint. Vrea să urmeze tendințele modei, dar și să transmită ceva, iar cultura post-punkistă îndeplinește ambele misiuni. Fata oferă o priveliște cu totul neașteptată în acest colț îndepărtat al lumii. Mă impresionează atitudinea ei. Probabil că oamenii din oraș râd de ea zi și noapte. Cer un espresso și un pachet de țigări. Nu pentru mine, spun eu, pentru prietena mea. O întreb care dintre cele două restaurante este cel mai bun. Îmi răspunde că amândouă sunt la fel de bune. O întreb cum o cheamă: Mariangela. Este taciturnă – pare adolescentă, poate puțin mai mare. E greu de spus. Un bărbat intră în bar. Mariangela își cere scuze și pleacă. Bărbatul este, probabil, tatăl ei, este unul dintre bărbații care întindeau fețele de masă în primul restaurant. Bicepșii îi ies în evidență de sub mânecile suflecate. Îl întreb dacă este nevoie să rezerv o masă. El clatină din cap. Îl rog pe el să-mi aducă cafeaua și țigările. Îl întreb câți oameni trăiesc în oraș. Îmi răspunde că cinci sau poate șase mii. Omul este rezervat. Care este principala îndeletnicire aici? Vara, fructele. Toamna, castanele. Eu dau din cap. Este un loc frumos, spun eu. Bărbatul ridică din

umeri. Eu continui. Barul, restaurantul, piața, hotelul – sunt frumoase. El recunoaște fără tragere de inimă acest adevăr. Probabil că vara afacerile merg bine. Vin turiști. Americani. Bărbatul mi-a ignorat comanda și îmi aduce în schimb un pahar cu un lichid spumos. Este negru, amar și foarte tare. Îi spun că e bun; dar nu e adevărat. Îi spun apoi că mi-ar plăcea să stau într-un locșor ca acesta. În special, dacă aș avea și un restaurant. Cu produse bune și ieftine, tipice zonei. Omul este foarte mândru de tot ce are, dar clatină din cap. Eu vorbesc mai departe. Americanii gurmanzi vin aici ca să-și caute strămoșii – și mănâncă, mănâncă, mănâncă. Îngrașă profitul. Bărbatul se sprijină cu brațele de bar, cu mâinile împreunate, scoțându-și bicepșii și mai mult în evidență. Se uită la mine ca prin sticlă. N-are de gând să vorbească. Vorbesc eu în locul lui. Nu se obține un profit substanțial? Dacă vreau un produs bun, trebuie să primesc și o recompensă. Nici o reacție din partea interlocutorului meu. Privește fix în fața lui, recunoscând adevărul, dar fără să mi-l poată mărturisi, fără să poată să-mi spună cum mândria lui suferă de fiecare dată când trebuie să-și împartă profitul cu „ei", după ce l-au obligat să plătească în prealabil alte „taxe" pentru produsele sale. Asta înțeleg din cuvintele sale nerostite, din refuzul lui de a recunoaște sau de a respinge aceste lucruri; asta se întâmplă în toate regiunile din Sud. Îi spun că știu cum funcționează sistemul. Omul își îngustează ochii, concentrându-se asupra cuvintelor mele. De data aceasta, se uită la mine. La turistul din fața lui. Îi explic: am fost cândva polițist, la Interpol. Urmăream tablourile furate. Am lucrat în această regiune. Bărbatul vorbește pentru a doua oară. Atunci, de ce mi-aș dori să

am un bar sau un restaurant dacă știu cum funcționează sistemul? Aș încheia un târg, spun eu. Cu Lomazzo.

Chelnerul se ridică de la bar, cu chipul împietrit, și se uită pe fereastră în piață.

Îmi termin băutura, las zece euro pe tejghea și fac un pas spre ieșire. Proprietarul mă privește.

– Lomazzo așteaptă. Și când pune mâna..., lasă fraza neterminată, clătinând din cap dezgustat.

Îi mulțumesc pentru băutură și plec. Piața este mai aglomerată. Câteva cupluri, tinere și bătrâne, se plimbă ținându-se de mână, fumând și râzând; mașinile parchează în apropiere. De undeva, se aude muzică. Un disc zgâriat sau o înregistrare foarte veche. O voce de tenor. Mariangela stă pe o bancă lângă mesele pe care le-a așezat afară puțin mai devreme. Ține în mână un bloc de desen și un creion; ele îi alunecă printre degete în poală. Este destul de cald ca să stai afară. Pare plictisită. Cred că este fericită că nu are nici un client pe care să-l servească. Îi zâmbesc. Ochii ei mă înregistrează, chipul însă rămâne impasibil. Mă întorc la hotel.

Francesca doarme, ținând degetul mare între paginile cărții. O strig în șoaptă.

– De cât timp ai plecat?

– Nu de mult. Am găsit câteva restaurante.

– Există mai multe, nu doar unul singur?

Se ridică din pat, își ia câteva articole de lenjerie intimă și haine curate din dulap și intră în baie. Mă întreabă de acolo:

– E frig afară?

– Nu, nu e frig.

Reapare în cameră, îmbrăcată la fel ca în prima zi în care ne-am întâlnit, cu excepția sandalelor Birkenstock, pe care le-a înlocuit cu ghetele Camper. Machiajul este puțin mai accentuat. A înlocuit ochelarii cu lentilele de contact.

În baie, îmi deschei cămașa, mă dau cu un deodorant și intru din nou în cameră, concentrându-mă să-mi închei nasturii de la cămașă.

– Te-ai hotărât ce facem cu... astea?

– Tabloul îl lăsăm aici. Luăm doar asta cu noi. Iau servieta, continuând: O luăm peste tot. Dacă vrem să punem capăt întregii afaceri, nu trebuie decât să-i lăsăm să pună mâna pe cincizeci de mii de euro fără să facă nimic în schimbul lor.

La recepție, sunăm la soneria de pe birou și îl întrebăm pe Carmine dacă vrea cheia. El spune că nu. Îl întreb care dintre cele două restaurante – i le arăt cu mâna – este cel mai bun. Ne spune că amândouă sunt la fel de bune. Las cheia pe birou.

Mariangela stă încă pe bancă lângă mesele ei. Două dintre mese sunt ocupate de două cupluri. Noi alegem o masă sub felinar. Pun servieta între scaun și masă. Francesca își aprinde o țigară. Îi ofer pachetul pe care l-am cumpărat puțin mai devreme.

– Ți-am cumpărat țigările astea, îi spun eu, împingându-i-le pe masă.

Mariangela vine la noi. Francesca cere o sticlă de vin alb – orice, specifică ea. Mariangela se îndreaptă spre bar. Tatăl ei iese în prag. Eu îl salut cu mâna. El intră înapoi în bar.

Vinul este rece, iar paharele mici. Torn vinul în pahare. Are un gust proaspăt, puternic, înțepător. Nu spunem

nimic, Francesca lovește cu gheata piciorul mesei. Mă uit pe stradă, ațintindu-mi privirea asupra bisericuței albe, care luminează în noapte, strălucire datorată zidurilor ei din marmură albă. Îmi ridic ochii spre cer: este senin, stelele strălucesc cu putere, estompând totul în jur cu strălucirea lor. Ar trebui să fie mai frig în ianuarie. Mult mai frig.

– Ți-e cald? o întreb în engleză.

– Da, răspunde Francesca tot în engleză.

Sorbim vinul. Un pahar este suficient. Francesca o strigă pe Mariangela. Ea ne spune că tatăl ei ne transmite că vinul este din partea casei. Francesca mă privește. Eu o ignor.

– Îi mulțumim tatălui tău.

Mariangela se întoarce la banca ei.

Ne îndreptăm spre cele două restaurante. Francesca nu mă întreabă de ce nu am plătit vinul; eu nu-i ofer nici o explicație. Aleg cel de al doilea restaurant pentru că este mai aglomerat. Femeia pe care am văzut-o mai devreme decantând vinul ia comenzile clienților. Aceștia sunt majoritatea între două vârste sau mai bătrâni. Conversația pare să se întrerupă la intrarea noastră. Așteptăm să ni se ofere un loc.

Femeia ne îndrumă spre o măsuță din colț, lângă fereastră, de parcă am fi rezervat-o – ca și când am fi dorit un loc intim și romantic. Așez servieta lângă perete. Femeia ne spune meniul. *Primo piatti*: paste cu diverse sosuri. Francesca nu știe ce să aleagă – oare cum se simte? Nu mă interesează; nu mi-e foame. Vreau în schimb să gust din vinul negru.

Francesca alege *linguine e melanzane*[1] și friptură. Eu comand același lucru. Și îi cer vinul pe care l-am văzut mai devreme. Cu apă. După ce chelnerița se îndepărtează, mă aplec peste masă și o prind pe Francesca de mână.

– Povestește-mi despre tipul din fotografii!

Ea mă strânge de mână.

– Îl cheamă Francesco. Francesca și Francesco! Este doctor. Cercetător. În domeniul endocrinologiei. S-a mutat la Boston. Eu n-am vrut să plec.

– Nu vrei să vorbești despre asta?

– Nu mă deranjează. Dar nu e mare lucru de spus. Mă iubea. Dar eu nu-l iubeam.

– Câți ani ați stat împreună?

– Un an. Francesca își retrage mâna. Daniel, continuă ea, trebuie să-ți spun ceva.

Chelnerița ne aduce vinul și paharele, așezându-le cu îndemânare în mijlocul mesei în timp ce trece mai departe.

– Motivul pentru care am întârziat în seara aceea. M-am dus la Storaro.

Iau o înghițitură din vinul negru. Este mai bun decât m-am așteptat: aromat, piperat. Am bănuit că va face asta la vremea respectivă.

– De ce?

Francesca își îndreaptă spatele, apoi se relaxează și își încrucișează brațele pe masă – vrea să-mi facă o mărturisire cât mai rațional cu putință.

– Trebuia să fac asta. Trebuia să-i spun că plec. Cu tine.

---

[1] Paste cu pătlăgele (n. tr.).

– Nu, nu trebuia să faci asta. Nu știu de ce sunt atât de obstrucționist, de ce sunt atât de mânios dintr-odată; arunc o privire prin micul restaurant, o privire orbită de furie. Și ce-a spus ? o întreb apoi.

– Nimic. Sau n-am înțeles eu nimic din ce mi-a spus la vremea respectivă. Dar apoi tu... aseară...

– De ce nu mi-ai spus asta de la bun început ?

– Pentru că m-am gândit că s-ar putea să încerci să scapi de mine.

– Ce-a spus ?

– A fost calm. Mi-a spus doar să-l anunț unde sunt. Și dacă poate să ne ajute cu ceva. Atunci, am pus sarcasmul pe seama faptului că se simțea rănit.

– Ai mai vorbit cu el ?

– L-am sunat când ai fost plecat.

– Și ce i-ai spus ? o întreb eu, încercând să-mi ascund mânia.

– Nimic. Că ar fi trebuit să-mi spună mai multe lucruri despre tine.

– Și ce ți-a răspuns ?

– Că vrea tabloul. Să-l anunț în clipa în care mi se pare că s-ar putea să dai greș. Să nu-ți spun nimic despre asta.

– Dar tocmai mi-ai spus.

– Da.

– Și apoi ce s-a mai întâmplat ?

– Asta a fost tot.

– Nu-l mai suna ! Ai înțeles ? Indiferent ce se va mai întâmpla. Știi ce ușor este să găsești pe cineva cu ajutorul apelurilor făcute de pe telefoanele mobile ? Costă doar o sută de euro. Sunt convins că a aflat deja unde suntem.

Sunt copleșit de furie și frustrare, fiindu-mi aproape imposibil să le mai țin în frâu. Cine știe ce va face Storaro cu informațiile obținute? Doar peste câteva zile, orășelul va fi luat cu asalt – membrii echipei Storaro vor apărea sub acoperire, crezând că vor putea încheia o tranzacție oferind sume mari de bani. Vor arunca bani în stânga și-n dreapta, scoțându-l pe Lomazzo din vizuină, sperând că el va încerca să vândă tabloul. O tranzacție importantă: produse în schimbul banilor. Dar nu așa merg lucrurile.

– Doamne, Francesca!

Se simte stânjenită și rănită; este gata să izbucnească în plâns. De unde putea să știe că un simplu telefon poate crea o situație atât de gravă?

– Dacă mi-ai fi spus aseară, nu ar mai fi contat atât de mult. Greșeala ta este că ai tăinuit totul. Înțelegi?

Se așterne tăcerea – părem doi soți care s-au certat și au stricat o seară frumoasă.

Ni se aduce mâncarea: în castroane micuțe, cu furculițele deja înfipte în paste. După ce gustă puțin, Francesca mă întreabă:

– Vrei să plec?

Da, îmi spun în sinea mea. Pleacă! Acum! Sună-l pe Storaro din Catanzaro! Să aterizeze acolo!

– N-ai unde să pleci în seara asta.

Ea acceptă situația destul de bine. O să plece mâine. Își alungă dezamăgirea.

– De ce n-am plătit vinul?

– Pentru că am fost acolo mai devreme.

– Asta-i tot?

Nu este pregătită să petreacă toată seara în tăcere.

– I-am spus proprietarului, continui, că am fost polițist și că aș încheia un târg cu Lomazzo dacă aș deține un bar și un restaurant aici.

– Și el ce-a spus?

– Nimic. Dar nu m-a contrazis, iar eu știu foarte bine cum funcționează sistemul aici. *Cosca* locală cere o parte din profituri. De obicei, în fiecare seară, pentru ca oamenii să nu aibă timp să ascundă ceva.

– Dar este îngrozitor.

– Este foarte bine.

– De ce?

– Pentru că așa îmi recunosc dușmanii.

– Nu este riscant? întreabă ea, ochii trădându-i emoția produsă de adrenalină, speranța, teama, tulburarea.

– Nu te teme! îi răspund eu pe un ton neutru. Viața nu-ți va fi nici o clipă pusă în pericol, îți promit!

Ea dă din cap, luând o înghițitură de paste. Abia m-am atins de mâncare. Dar chiar și fără destăinuirea Francescăi, reacția mea ar fi fost aceeași: aș fi simțit aceeași încordare în stomac, iar gândurile mi-ar fi zburat în altă parte. Dacă *cosca* își arogă dreptul de a încasa o parte din profiturile obținute de proprietarul barului și al restaurantului, înseamnă că și Carmine plătește o „taxă" în mod obișnuit. Trebuie să vorbesc cu Carmine – să pălăvrăgim puțin, fără ca Francesca să fie prin preajmă. Să mă laud puțin, uite ce femeie minunată am lângă mine! A plecat cu mine din Florența, ar face orice, un fost polițist, bine conectat însă. Trebuie să menționez un lucru: eu stabilesc regulile jocului aici.

Chelnerița ne ia castronașele din față.

O apuc pe Francesca de mână.

– Hai să uităm ce s-a întâmplat! Trebuie să mă concentrez acum. Vorbim mai târziu. Bine?

Francesca își schimbă poziția mâinii în așa fel încât să mi-o cuprindă într-a ei.

– Să mă prefac în continuare că suntem în vacanță?

Mi se pare că surprind în vocea ei o umbră de sarcasm. O ignor și îi zâmbesc vag.

– Uită-te în jurul tău! Nimeni nu vine aici în vacanță. Am făcut o călătorie în timp. Un secol întreg ne desparte de lumea asta. Chiar crezi într-adevăr că secolul XX și-a pus cumva amprenta asupra acestor oameni?

Nu poate să insiste asupra subiectului „vacanță"; știe că mă gândesc la altceva – la indivizii care vor veni diseară sau mâine ca să ia banii altor oameni.

– Nu cred că aș fi în stare să fac ce faci tu. Ești foarte curajos.

– Nu faci un anumit lucru doar pentru că ești curajos. Asta o să afli mai târziu.

– Dar de ce faci asta?

– Mi-am dorit o slujbă ca a ta; dar nimeni n-a vrut să mi-o dea. Așa că se mulțumește cu ce ți se oferă.

Ni se aduce friptura – îmbibată în ulei și în sânge, ornată cu o plănțuță necunoscută și însoțită de un amestec de legume verzi. Tai o bucățică. Gustul predominant este de ulei de măsline; carnea este moale și ațoasă.

– Dacă facem o comparație între mâncarea simplă din Napoli și cea în stil baroc din Sicilia, cea de aici reprezintă un amestec între cele două. Cred că vara este și mai bună. Pește și carne mult mai fragedă.

– Atunci ai văzut *Nașterea Mântuitorului*?

– Da. Este într-o stare jalnică. Deteriorat, crăpat, plin de fisuri.

– Nu mai poate fi restaurat?

– Nu știu. Amprenta pe care Caravaggio și-a lăsat-o asupra tabloului este încă puternică.

– Vei deveni celebru în Italia.

– Dar voi stârni mânia multor oameni. Ar fi trebuit să înștiințez serviciile de informații.

– Și de ce n-ai făcut-o?

– Pentru că vreau să-l recuperez *singur*. Pur și simplu.

Restaurantul începe să se golească. Mesenii care pleacă își iau la revedere de la cei care stau încă la mese, își strâng mâinile, se sărută și se îmbrățișează. Ne studiază și cred că vorbesc despre noi. Nu răspund privirilor pe care ni le aruncă în trecere; mă mulțumesc să-mi beau vinul negru. Am reușit să mănânc doar jumătate din friptură și din garnitura de legume. Nu știu de ce, dar mi-e puțin greață.

– Nu vrei să mai stăm puțin ca să luăm un *dolce*?

– Tu vrei?

– M-ar interesa să știu ce au.

– Atunci, mai stăm.

Francesca o oprește pe chelneriță și o întreabă care sunt deserturile tipice zonei, deserturile tradiționale din Calabria; ea îi zâmbește cu generozitate, lucru care o obligă pe chelneriță să-i răspundă în aceeași manieră; apoi, după ce îi mângâie ușor buclele Francescăi, mi se adresează mie, spunându-mi:

– *Bella, bella.*

Eu o aprob.

Desertul, un turnuleţ bine finisat, de aceeaşi culoare ca vinul, este rece şi solid, respingând atacurile linguriţei până când nimerim unghiul corect – oblic; numai atunci descoperim că linia lui de apărare o reprezintă o crustă subţire, care are gust de nuci şi piper. Francesca reuşeşte să facă o breşă destul de mare în interiorul turnuleţului, apoi renunţă la luptă. Ni se oferă apoi, din partea casei, un *digestivo* – dintr-un singur motiv, cred eu: pentru că suntem străini. Este amar, tare şi rece, având acelaşi gust de piper şi nuci.

Plecăm ultimii din restaurant. Chelneriţa este prietenoasă şi o sărută pe Francesca, spunându-ne că rar are parte de turişti atât de eleganţi. De ce-am venit în Sant'Angelo? Francesca mă priveşte, nerăbdătoare să-şi joace rolul în faţa mea. Eu îi zâmbesc. Ea spune că am venit aici din mai multe motive. Afaceri, plăcere şi dragoste. Începe să râdă. Femeia mă analizează de sus până jos. Ea clatină din cap. Francesca râde nervoasă, pentru că nu s-a aşteptat ca răspunsul ei să fie primit cu vădită dezaprobare. Vestea s-a răspândit repede printre oameni – de la bar la restaurante – faptul că le cunosc universul, că îl cunosc pe Lomazzo. Mă privesc cu suspiciune. O conduc pe Francesca la uşă, dăruindu-i un zâmbet fermecător chelneriţei şi urându-i noapte bună.

Piaţa este pustie. Barul este deschis încă. Vreau să fiu prin preajmă dacă vin „colecţionarii". Îi ofer Francescăi două opţiuni. Poate să rămână cu mine sau poate să se întoarcă la hotel. Ea vrea să rămână cu mine. Ne îndreptăm spre bisericuţă şi ne aşezăm pe trepte. Este frig acum. Mult mai frig. Nu se compară cu Florenţa. Francesca îmi spune că nu crede că Storaro o iubeşte, nu aşa

cum susține el; ea a înțeles asta atunci când s-a dus la el în urmă cu două seri; îl interesează numai tabloul, chiar dacă la vremea respectivă ea nu și-a dat seama de asta. Este un om care vrea multe lucruri, îi spun eu. Este o ciudățenie. Ea mă aprobă. Te obișnuiești însă cu gândul, îmi spune ea, că ești centrul universului unei persoane, că persoana respectivă te dorește cu adevărat. Ajungi să te bazezi pe această idee. Îi spun că Sarah nu s-a obișnuit niciodată cu gândul că mă dorește. De aceea, a eliminat dorința din viața ei. Din punct de vedere emoțional, unii oameni sunt aerodinamici. Francesca își pune mâna pe genunchiul meu. Rămân o clipă nemișcat, apoi mă ridic în picioare. Ne întoarcem în piață. În colț, aud zgomotul îndepărtat al unei mașini, care schimbă vitezele. După o clipă, sunetul e chiar în spatele nostru. Ne obligă să ne refugiem pe trotuar. Este un BMW negru cu geamuri fumurii. Se oprește în fața barului. Luminițele colorate de deasupra se reflectă în parbriz. O strâng cu putere pe Francesca de mână: vino cu mine, ascultă-mă! – par a-i spune. Ne poziționăm între bar și BMW, Francesca stând chiar în fața mașinii.

– Vrei să mai bem ceva? o întreb eu în engleză. Putem să ne întoarcem sau să intrăm aici – ce zici?

Țin o mână pe șoldul ei, iar cu cealaltă o mângâi pe gât. Aud ușile mașinii deschizându-se, apoi nimic, nici o ușă nu se trântește.

– M-am răzgândit, spun eu, ne întoarcem la hotel!

Mișcările mele – gestul cu care o iau de mână, felul în care o îndrum să meargă – sunt perfect sincronizate. Ne ciocnim imediat cu doi bărbați tineri care se îndreaptă de la mașină spre bar. Îmi cer scuze exagerat de mult, mai întâi în engleză, apoi în italiană. Îl apuc pe unul dintre

ei de braţ ca să-l întorc cu faţa spre mine. Nu-l recunosc; nu este unul din tinerii care m-au escortat anul trecut; şi BMW-ul este altul. Tinerii sunt brutali, lipsiţi de orice expresie; unul o împinge pe Francesca, fără prea multe menajamente, din drumul lui. Eu văd întreaga scenă şi intervin, strângându-l pe celălalt mai tare de braţ, înainte de a mă alătura Francescăi. Incidentul se termină în câteva clipe, iar eu îi aud murmurând *Turisti*, sau ceva de genul acesta, înainte de a intra în bar. Mă uit să văd dacă proprietarul barului a urmărit altercaţia. A văzut totul, stând la fereastră, împreună cu Mariangela, care se sprijină de el, trăgând cu disperare, rupând practic şnurul din piele pe care îl purta la gât. Vreau să aud ceva. Vreau ca „soldaţii" să se plângă de comportamentul turiştilor, iar proprietarul să le spună: „Nu, nu este turist. Este un fost poliţist. Îl cunoaşte pe Lomazzo."

Ne oprim în colţul pieţei, lângă hotel, şi aşteptăm în întuneric. Cei doi indivizi stau numai un minut în bar. Apoi, întorc maşina în jurul pieţei, lăsând urme zigzagate pe pietriş şi un nor de praf, înainte de a se opri brusc în faţa celor două restaurante. Mă întorc spre hotel. Francesca tremură.

– Ar fi trebuit să mă anunţi.

– N-am avut timp. Îmi pare rău.

– Inima îmi bate cu putere, spune ea, dar în loc să-mi ia mâna şi să mi-o aşeze pe inima ei, îşi strecoară mâna prin geaca mea şi îmi verifică bătăile inimii. Ritmul este însă regulat.

– Sunt obişnuit cu acţiuni de acest gen, concentrarea încetineşte ritmul inimii.

– Mă bucur că ai fost alături de mine.

– N-ai fi fost aici dacă nu te-aș fi adus eu.

Când intrăm în hotel, Carmine ne întâmpină la recepție, mângâindu-și o sprânceană cu degetele; este murdar puțin în colțul gurii de sos de roșii. Îmi așez servieta pe birou și întind mâna ca să primesc cheia. Îl urmăresc pe Carmine întrebându-se: Cine ia cu el la masă o servietă ca asta?

În cameră, deschid una din ușile care dau spre balcon și mă uit spre piață. BMW-ul a dispărut. Peste tot s-a așternut întunericul. La bar s-au tras obloanele. Nu se va mai întâmpla nimic în seara asta. Îi spun asta Francescăi, ce se demachiază în baie.

– Nu se va mai întâmpla nimic în cameră sau în oraș?

Închid ușa și trag jaluzelele și draperiile. Mă dezbrac, aruncându-mi hainele într-un fotoliu. Sunt obosit. Îmi frec ochii, gândindu-mă la Sarah – probabil că și ea se pregătește acum de culcare.

Francesca stinge lumina de la baie. Poartă doar un tricou. Eu fac patul. Ea se așază pe margine, scoțându-și inelele și cerceii, apoi se cuibărește în pat, cu fața la mine. Și eu m-am băgat în pat și stau pe o parte. Ținem amândoi mâinile între față și pernă.

– Cum te simți?

– Obosit.

– Ți-e somn?

– Nu vreau să dorm. Vreau să te privesc.

Francesca mă lasă s-o privesc în voie; zâmbește, face ochii mari, îi închide, apoi își umezește buzele cu limba, fericită să fie privită.

– Câți ani ai? mă întreabă ea în șoaptă.

– Treizeci și șase.

– Ești mai mic decât mine.

– Da, sunt mai mic decât tine.

– Ai frați sau surori?

– Nu.

– Eu am un frate. Suferă de sindromul Down. Nu-l văd prea des, așa cum ar trebui. Părinții mei se poartă foarte frumos cu el, un lucru surprinzător dacă ne gândim cât de egoiști sunt. Sau poate eu sunt cea egoistă.

– Cum îl cheamă?

-Luca.

Îmi plimb mâna pe coapsele Francescăi, ridicându-i tricoul și poposind acolo.

– Te deranjează?

Ea clatină din cap, mișcându-și buclele, care îi cad pe obraz; le dă la o parte. O mângâi, plimbându-mă de la șold spre bust și înapoi; curba pe care o formează trupul ei este lină, invitându-mă să-mi continui plimbarea.

– Dar văd că ești obosit, nu glumă!

Se apleacă spre mine și mă sărută; buzele ni se contopesc, iar trupurile se alătură acestei îmbrățișări. Sărutul este lung, neîntrerupt și neșovăitor, un sărut care trădează devotamentul, nu pasiunea, dragostea sau patima. Când buzele ni se despart în cele din urmă, ne întoarcem amândoi pe partea cealaltă și stingem veiozele de pe noptiere.

În cameră se așterne întunericul. O ascult pe Francesca ce se lasă prinsă în mrejele somnului. Va adormi în curând, pentru că asta își închipuie că îmi doresc: o noapte fără complicații, o noapte petrecută în brațele somnului. Bâjbâi cu mâinile prin fața mea, atingându-i spatele, talia.

– Noapte bună, Francesca.

Nu primesc nici un răspuns. A adormit. Somnul te cuprinde adesea mai repede atunci când fluxul adrenalinei s-a retras. Mă întorc pe spate. Camera începe să prindă contur, fără să-mi ofere însă forme sau culori, doar o adâncime fără margini. Cum se va sfârși totul? Voi reuși oare să-mi duc misiunea la bun sfârșit? Pentru prima dată trebuie să recunosc că nu știu. Misiunea aceasta depășește granițele cunoașterii mele, implicând lucruri despre care nu știu nimic. Nu cunosc modul în care interacționează aceste aspecte. Așadar, atunci când îi spun Francescăi să nu-și facă griji, pentru că am mai trecut prin situații similare, nu spun adevărul. Nimic din toate acestea nu este adevărat.

5

– Nu te descotorosești încă de mine, nu?

– Nu încă.

– Îmi pare rău.

Francesca poartă blugi, o cămașă de culoarea măslinelor verzi și ghetele Camper, se sprijină de balustrada balconului, se uită în cameră și fumează. Eu privesc tabloul așezat pe pat.

– Este atât de greu de crezut că nu valorează nimic. Este îngrozitor, dar este atât... atât de... nu știu... atât de bine pictat.

– Nu cred că este lipsit de valoare: probabil câteva mii de euro. Artistul l-a cunoscut pe Tițian. Este suficient ca cineva să vrea să-l cumpere.

– Şi ce facem astăzi?

– Mergem la plimbare.

– Unde?

– Primprejur.

– De ce?

– Ca să vedem locurile. Vilele. Sistemele de televiziune cu circuit închis. BMW-urile. Nu cred că aceşti oameni locuiesc aici.

O însoţesc pe Francesca pe balcon şi privesc cerul: cafeniu, ca argila, vast şi apăsător, brăzdat de nori grei şi cenuşii. Piaţa este pustie. Ploaia de azi-noapte a lăsat în urma ei, pe ici, pe colo, bălţi cu apă murdară; apa se scurge de pe crengile copacilor, de pe steguleţe şi de pe beculeţele mate. Este frig. Spun asta cu voce tare.

– Crezi că se va întâmpla ceva după întâlnirea de aseară?

Mă întorc şi mă aplec peste balustradă, alături de Francesca.

– Când mă aflu în locuri ca acesta, îmi împart activitatea în două categorii de aşteptare: aşteptarea uşoară şi aşteptarea grea. Acum ne încadrăm în aşteptarea uşoară. Suntem unde trebuie să fim şi ştim că se va întâmpla ceva, dar nu ştim ce anume şi când se va întâmpla. Aşteptarea grea, pe care o vom înfrunta mai devreme decât îţi închipui, presupune potrivirea tuturor pieselor unui joc de puzzle, iar tu nu ai altceva de făcut decât să aştepţi ca lucrurile să se pună în mişcare şi apoi să se încheie totul. Trucul: cum îţi ocupi aceşti timpi morţi? În cazul aşteptării uşoare, precum cea de astăzi, trebuie să faci ceva. Orice.

Carmine este foarte bine dispus și își cere iertare pentru atitudinea rezervată pe care a afișat-o față de noi ieri; nu se aștepta să aibă oaspeți: acest lucru este o premieră în luna ianuarie. Vrei ca afacerea să meargă, dar nu-ți place munca. Îi spun că așa se întâmplă peste tot, indiferent care este meseria pe care o faci. Acesta este și motivul pentru care vreau să mă „pensionez" devreme. Francesca se sprijină de servieta care stă pe birou și privește absentă în jurul ei. Îl văd pe Carmine uitându-se cu coada ochiului la servietă. Îmi dau seama că lui Carmine i s-a impus să afișeze această jovialitate. Ne spunem cu toții un *ciao* plin de voie bună.

Ieșim din oraș urmând drumul spre est, spre coastă, spre Crotone, așa cum ne arată un indicator. Drumul este mai prost decât cel pe care am venit ieri: două drumuri înguste se ramifică în trei drumuri și mai înguste, stricate de rădăcinile dure și uscate.

– Unde mergem? întreabă Francesca, stând în poziția ei obișnuită și plimbându-și degetul pe centura de siguranță.

Sunt fericit să conduc, să mă concentrez asupra drumului, asupra curbelor și serpentinelor pe care trebuie să le străbatem ocolind fiecare deal în parte. Șofatul este o modalitate foarte bună de a aștepta. Timp de oră, mergem pe lângă un parc național, trecând prin orașe și sate cu nume precum Arietta, Belcastro, Zagarise. La un moment dat, trecem printr-o piață înțesată de mașini de poliție și dube, cu farurile aprinse, dar cu sirenele stinse. Încetinesc. Pentru o clipă, mă aștept să văd un tânăr, cu cătușe la mâini, ieșind dintr-o clădire, însoțit de doi polițiști, care îl aduc triumfători pe Caravaggio – ei țin în

mână o pânză mare, făcută sul. Ne oprim ca să privim scena. Și alții privesc. De la ferestre sau din stradă. Francesca ascultă conversațiile oamenilor. Este vorba despre un șef mafiot. Un bătrân. Un ucigaș. Ea întreabă dacă a fost arestat. Dar nimeni nu-i răspunde. Povestea nu este destinată ochilor unor străini. Așteptăm. Îl voi vedea oare pe bătrânul de anul trecut? Și dacă îl voi vedea, ce înseamnă asta? Strategia italienilor este de a-i aresta pe toți cei care au vreo legătură cu tabloul pentru a încheia apoi un târg cu ei? Probabil unul avantajos. Sunt încordat; bat darabana pe volan, iar cu picioarele lovesc pedalele. Trec prin aceeași stare tensionată prin care a trecut și Nenni așteptându-mă să mă hotărăsc dacă să urc sau nu în Alfa Romeo. O rog pe Francesca să-i întrebe pe oamenii de lângă mașină care este numele bătrânului. Întreabă pe cineva și zâmbește-i! Ea mă ascultă și primește răspunsul: Camuccini. Nu este bătrânul. Și nici numele nu-mi spune nimic. Plecăm din oraș. Ținutul este arid, sărăcăcios, cafeniu. Nu există nici o întindere perfectă; pământul este denivelat, accidentat, neterminat. Pe vârful dealurilor, tronează păduri întinse, negre și cenușii, netulburate de drumuri. La orizont, furtuna, o mantie grea de ploaie, amenință să înece lumea.

Mi se pare că recunosc un sat de pe dealul unde am fost anul trecut – un chiparos înalt – punctul central al satului. Ne oprim. Ne uităm în jur. Satul de vizavi este însă cu totul altul. Nu există nici o biserică. Poate că este acela? Traversăm valea. Nu găsesc însă locul exact – chiparosul, casa, priveliștea. Sătenii, când ies din case, ne ignoră. Francesca umblă de colo-colo, așezându-se pe zidurile sparte, fericită să străbată prăpăstiile cu privirea, imensitatea lor,

dar și cerul apăsător, pe care aproape îl poți atinge cu mâna. Uneori, îmi arată câte ceva – o altă furtună sau razele de soare care străpung norii de deasupra câmpiei, luminând fiecare detaliu – formele castanilor rigizi sau ale măslinilor. Nu se uită niciodată la ceas, nu-și verifică telefonul și nici nu-și roade unghiile. O privesc plimbându-se peste platoul micuț, îndreptându-și ochii și palmele spre cer, ca să vadă dacă plouă – o regină egipteană lipsită de griji.

Dar nu acesta este locul pe care îl caut. Plecăm mai departe. În orice direcție mergem, se pare că ploaia ne ocolește – apare întotdeauna în altă parte, grea și întunecată, o ploaie distrugătoare. Ajungem în văi inundate, ale căror drumuri s-au transformat în pârâiașe, obligându-ne să ne întoarcem și să căutăm alte trasee. Soarele pare să se fi înecat și el, învăluit parcă pentru totdeauna în această mantie uriașă de ploaie. Nu vedem pe nimeni lucrând pe ogoare sau hrănindu-și caprele; cotețele păsărilor de la marginea drumului sunt goale. Casele arată puțin mai bine decât niște cocioabe. Cele mai mari sunt casele din piatră, cu obloane stricate din lemn. Nu există palate, reședințe de vacanță, vile impresionante, înconjurate de garduri înalte, impenetrabile. Mașinile pe care le întâlnim – dubițe, mașini mici sau camionete – nu fac notă discordantă: sunt vechi, murdare de noroi și ruginite.

Când ajungem în cele din urmă pe drumul spre coastă, trebuie să mergem o jumătate de oră înainte de a găsi un local unde să putem mânca – un mic restaurant, gol. Nu există un meniu în această perioadă a anului. Ospătarul ne aduce pește la grătar și ardei copți tot la grătar. Terasa ne oferă o priveliște spre golful Squillace. Fundul mării agitate este alcătuit din bucăți de cremene. Acest

nou orizont ne oferă spectacolul electrizant al ploii. Pentru prima dată astăzi, ploaia nu ne mai ocolește, picăturile ei lovind ușor acoperișul din plastic, opac și ondulat, de deasupra noastră.

Împing scaunul și mă ridic în picioare.

– Trebuie să-l suni pe Storaro.

– Poftim? întreabă Francesca tresărind.

– De aici.

– Și ce să-i spun?

– Că am plecat mai departe. Am aflat ceva. Suntem pe coastă.

– Așa, pur și simplu?

Este nervoasă; se simte păcălită; trebuie să dea telefonul în prezența mea?

– Nu. Dar sună-l! Dacă întreabă, spune-i că suntem pe coastă, lângă Crotone! Dacă te întreabă de ce, povestește-i ce s-a întâmplat aseară!

– Și dacă întreabă unde ești?

– Te-am lăsat la un restaurant.

Rezemându-se cu coatele pe masă și ațintindu-și privirea spre mare, Francesca își aprinde o țigară. Eu mă îndepărtez și mă sprijin de balustrada de fier de la capătul terasei. Suntem pe vârful unei stânci înalte. Pescărușii planează în zbor, apoi se năpustesc în apă, odihnindu-se uneori pe un curent de aer, ridicându-se la același nivel cu mine și spionându-mă cu ochii lor negri-argintii.

O aud pe Francesca sunându-l pe Storaro. Îl găsește ușor în telefon, pentru că i-a pus numărul pe apelare rapidă. Chipul ei este lipsit de expresie.

– Eu sunt. Am spus că te voi suna. Nu știu. Bine. Bine. El e... Nu știu. M-a lăsat într-un restaurant fără meniu.

S-a întâlnit cu niște indivizi aseară. Va trebui să-l întrebi singur. Nu, n-am făcut asta. Nu sunt un informator; am văzut ce li s-a întâmplat, Storaro. Las-o baltă! *Ciao.*

Vocea ei nu și-a schimbat deloc inflexiunile. Un telefon dat sub constrângere. Dar nu din partea mea, ci din partea lui, un vechi prieten. Îi arăt Francescăi degetul mare – în semn de victorie. Mă întorc la locul meu, îmi întind picioarele și îmi încrucișez gleznele.

– Îți mulțumesc.

– Nu m-a întrebat unde sunt. Mi s-a părut o prostie să-i spun.

– Nu are nevoie să întrebe. Acum, gata cu telefoanele! Bine?

Nu-mi răspunde. Comandăm *caffè*. Trebuie să urgentăm lucrurile. Indiferent dacă arestările pe care le-am văzut astăzi au sau nu legătură cu Caravaggio și indiferent ce crede Storaro că poate să facă și cât de curând o poate face, evenimentele trebuie să se precipite. Forța motrice este principiul de bază în stabilirea termenilor unei afaceri. Are același efect ca viteza în procesul de mișcare, lucrurile devin mai ușor, mai simplu de manevrat. Imposibilul devine posibil. Trebuie să creez impresia că sunt în căutarea unei afaceri, nu că încerc să-i atrag într-o cursă, astfel, nu fac decât să le stârnesc suspiciuni. Indivizii din BMW: trebuie să profit de vizitele lor nocturne. Să le spun că vreau să mă întâlnesc cu Lomazzo. Pur și simplu.

– Diseară. După cină. Vreau să te întorci la hotel și să rămâi acolo.

– Ce-ai de gând să faci?

– Să urgentez lucrurile.

Îmi dau seama că vrea să mă întrebe ce m-a determinat să iau această hotărâre, de ce-am schimbat planul original – care o fi fost acela; dar renunță și schimbă subiectul.

– Nu-mi imaginez cum este aici vara.

– Este torid – peste patruzeci de grade. Oriunde te uiți, ți se pare că lumea se topește. Nimic nu este clar. Nu mai există linii conturate. Totul trece de la starea solidă la cea lichidă. Deși ești încălțat, simți cum pământul îți arde picioarele. Dogoarea soarelui suprimă până și sunetele. Nu auzi decât zumzetul insectelor și bâzâitul frigiderelor. Mașinile trec în tăcere. Este un lucru extrem de ciudat.

– Atunci mi-ar plăcea să vin aici. Îmi plac extremele. Îmi place deșertul.

– Și mie îmi place deșertul.

– Poate că ar trebui să le spunem oamenilor că vrem să trăim în deșert.

– De fapt, cred că aș prefera să locuiesc în Upper West Side din New York.

– Cu mine?

– Tu vrei să trăiești în deșert.

– Aș putea să locuiesc și la New York.

– Ar trebui să-l vindem pe Caravaggio.

– Cât valorează?

– Cred că este inestimabil. Dar am citit o dată că, după restaurare, ar valora în jur de cincizeci de milioane de dolari. Asta, oficial. Pe piața neagră însă ar valora doar un sfert din suma asta. Dacă l-ar lua cineva.

– Nu te tentează ideea?

Eu izbucnesc în râs.

– Sunt un desperado în lumea artei, nu uita! Pericolul și gloria – pentru ele trăiesc.

– Până acum, mi se pare că viața mi-a fost trăită de altcineva.

După-amiaza și seara le petrecem în mașină, încercând să găsim un drum principal care să ne ducă direct în Sant'Angelo, fără să mai fim nevoiți să ocolim diverse ținuturi. Călătoria durează trei ore, timp în care mașina fie străbate drumuri inundate, fie rămâne împotmolită în noroi, încercând cu disperare să iasă la liman. De trei ori suntem obligați să ne întoarcem din drum, străbătând kilometri întregi, deoarece alunecările de teren au blocat accesul, creând munți de noroi. Toate geamurile sunt acoperite de noroi. Parcurgem kilometri întregi mergând doar cu opt kilometri pe oră, cu viteza întâi, trecând peste porțiuni de drum extrem de accidentate, unde smoala este complet distrusă. La un moment dat, un copac este gata să se prăbușească în fața noastră, fără să putem stabili motivul. Am parcurs o distanță prea mare pentru a ne mai putea întoarce, așa că luăm hotărârea să ajungem în partea cealaltă înainte de prăbușirea copacului. Căderea se derulează cu încetinitorul – auzim zgomotul pe care îl face lemnul atunci când se crapă. Accelerez. Roțile se învârtesc cu disperare. Crengile copacului lovesc parbrizul din spate. O adevărată aventură, spune Francesca. Mai târziu, când drumul cedează la o curbă, iar roata din spate rămâne suspendată în aer, existând pericolul ca mașina să se prăbușească în hău, ea spune:

– Nu vom uita prea repede această aventură.

Sub noi, nu există nimic: doar un întuneric fără margini și perspectiva de a ne cufunda în acest adânc abisal.

Încerc să redresez mașina, îndesând sub roată, în noroi, crengi de măslini subțiri, inflexibile și pline de spini. Este o soluție de moment, care nu mai poate fi pusă în practică a doua oară. Funcționează, dar simt cum toate crengile se rup în mii de bucățele. Francesca repetă parcă numai pentru ea:

– O adevărată aventură. N-o vom uita prea repede.

Este noapte când ajungem la hotel, epuizați de efortul pe care l-am depus ca să menținem mașina pe drum. Ploaia s-a oprit. Carmine este la recepție. Eu trec repede pe lângă el, Francesca ia cheile fără să se mai oprească. În cameră, trag draperiile și aprind cele două veioze de lângă pat. Francesca se trântește într-un fotoliu și își pune un picior peste brațul fotoliului, balansându-l în aer.

– Acum aș vrea să apelez la room-service și să mă uit la televizor din pat.

Mă trântesc și eu în pat, ținându-mi însă picioarele pe podea.

– Mi-e teamă că trebuie să mergem în oraș.

– Da?

Nu trebuie să mai adaug altceva; ea se ridică din fotoliu.

– Lasă-mă doar cinci minute!

Închide ușa de la baie în urma ei. Își vor face apariția în seara asta – vor risca să-și strice BMW-ul pe o vreme ca asta? Mă irită gândul că s-ar putea să nu vină. Sunt nerăbdător. Vreau să pun capăt acestui joc și pentru asta lucrurile trebuie să demareze în seara asta. Trebuie să cred că vor veni. Aceasta este misiunea lor: să fie omniprezenți, să-ți ia banii, să nu-ți dea nici o șansă, chiar dacă ploaia îți strică

afacerile. Dar poate că se gândesc că, din cauza ploii, nu au ce să încaseze: cine ia masa în oraș într-o seară ca asta?

Francesca iese din baie după ce și-a refăcut machiajul și și-a aranjat buclele. Îi fac semn că trebuie să mă ajute să mă ridic din pat. Ea este fericită să-mi dea o mână de ajutor. Îmi schimb pantofii, șosetele și pantalonii.

Nu-l mai găsim pe Carmine la recepție și nici nu răspunde la sonerie. Îi dau cheia Francescăi.

– Ia-o tu! Oricum, te vei întoarce prima.

– Ești sigur?

– Eu sunt expertul, nu uita!

Alegem primul restaurant. Este pe jumătate plin și toate capetele se întorc la intrarea noastră. Proprietarul barului – într-o ținută impecabilă de această dată, spre deosebire de bărbatul mai tânăr, care are mânecile tot suflecate, așa cum l-am văzut prima dată – ne conduce la o masă și ne servește repede, amabil, înaintea altor clienți, care așteaptă să li se ia comanda. Oare acest regim preferențial de care ne bucurăm are vreo legătură cu faptul că îl cunosc pe Lomazzo, iar puterea lui ne conferă un statut aparte? Sau poate lucrurile merg și mai departe: faptul că îl cunoaștem pe Lomazzo ne transformă în ochii localnicilor în niște oameni puternici, dar și periculoși în același timp? O privesc pe Francesca, ce își mușcă buza de sus și scrutează restaurantul cu privirea, ținându-și ochelarii pe frunte. Sau poate aureola de mister în care ne-am învăluit ne conferă statutul de celebrități și poate că așa tratează ei celebritățile. Ni se oferă lista cu vinuri. Francesca cere cel mai bun vin roșu din zonă – tare ca Barolo. Bărbatul mai tânăr vine la masa noastră ca să ne dea sfaturi, arătându-ne lista cu degetul și oferindu-ne explicații.

Eu mă uit pe fereastră și văd că aerul umed atenuează luminițele colorate și pe cele provenind de la felinare. Este o seară blândă acum – când ne aflăm la adăpostul unui restaurant, savurând perspectiva unei mese calde și a unui vin bun. Îmi țin mâna pe servieta de lângă scaun. Francesca trebuie să o ia cu ea la hotel.

Mâncarea este bună. Mai bună decât în celălalt local. O zăresc pe Mariangela în bucătărie, stând pe o tejghea, cu mâinile pe genunchi și legănându-și picioarele. Barul este probabil închis. Cercetez piața cu privirea. Nu mai sunt mese așezate sub beculețe și nici sub copaci. Obloanele sunt trase. Îi spun acest lucru proprietarului. El îmi răspunde că pe o vreme ca asta calabrezii ies să ia masa în oraș, dar nu vin să bea. Ne umple paharele și se îndepărtează. Ciugulesc din mâncare, întorcând furculița absent în timp ce macaroanele se preling printre dinții acesteia. Sosul de roșii este aromat, picant, bogat în ulei. Mi-e foame, dar nu pot să mănânc. Încerc să mă concentrez asupra Francescăi, ce vorbește încontinuu, plină de viață, ținând paharul de vin la gură și coatele pe masă deasupra farfuriei goale.

Spune că va pleca de la Uffizi în toamnă, după expoziția cu lucrările lui Tițian. Nu știe ce va face după aceea. Poate va începe să scrie. Despre galerii de artă, muzee, spații publice. Pasiunea ei. S-ar putea reprofila – în arhitectură, planuri urbanistice. Când era copil, visa să construiască un oraș. A citit odată un studiu în care se spunea că dintre primii o sută de oameni care au obținut succesul în diverse domenii – afaceri, actorie, politică etc. – toți, dar *toți*, au ales arhitectura ca fiind domeniul în care le-ar fi plăcut să lucreze.

– Toți?

– Da, toţi! Crede-mă pe cuvânt!

– M-au impresionat galeria lui Storaro, colecţia de tablouri, felul în care le-a expus.

– Adoră locul acela. Dezvăluie latura pozitivă a personalităţii sale.

În faţa ochilor, îmi apare imaginea lui Storaro în apartamentul său, stând pe un scaun scund, cu picioarele încrucişate, ţinându-şi cu mâna tibia scurtă, luptându-se să stea cât mai mult timp în poziţia aceea incomodă, cu pieptul umflat şi cămaşa pliată între reverele costumului său în dungi. Visător, plictisit, stând în expectativă, aşteptând – cine ştie ce?

Masa se încheie cu un *grappa*. Francesca fumează. Mă urmăreşte cum îmi mut privirea de la ea spre fereastră – scrutând piaţa, străbătând orizontul, spre BMW-ul care intră în oraş, strecurându-se pe străzi, cu geamurile mai întunecate ca noaptea. Ştiu că vorbeşte ca să nu mă întrebe: Ce aştepţi? Ce se întâmplă? Ce crezi că se va întâmpla mai departe? O prind de mână, cu ochii fixaţi într-un punct dincolo de ea.

Plecăm din restaurant; la ieşire, Francesca se împiedică de prag. O prind ca să nu cadă, fără să dau însă drumul servietei. În timp ce îmi mulţumeşte, aud o maşină apropiindu-se.

– Dacă îţi dau servieta, ia-o şi du-te direct la hotel! Nu-ţi face probleme! S-ar putea să mă întorc peste cinci minute; dar s-ar putea să lipsesc şi mai mult, poate chiar toată noaptea. Stai cuminte! Nu suna pe nimeni! Nu-l suna pe Storaro! Ştiu ce fac.

Apare o maşină. Nu este BMW-ul. Francesca îşi dă buclele de pe faţă.

– Ai înțeles?

Ea ridică din umeri. Firește. Dar nu vrea să compileze informația, nu vrea s-o accepte decât în clipa în care nu va mai avea ce să facă.

Ne plimbăm prin piață, la adăpostul copacilor, sub steguletele și luminițele colorate. Aerul este umed. Uneori, cad picături de ploaie de pe crengi, sârme sau cabluri.

– Nu uita! Pentru asta am venit.

– O să citesc până te întorci.

– Foarte bine.

Ne oprim în colțul pieței, la zece metri de hotel, fără să pierd nici o clipă din vedere drumul pe care trebuie să vină ei. Îi dau servieta Francescăi.

– Dacă îl vezi pe Carmine și te întreabă unde sunt, spune-i că mă întorc repede!

Francesca se ridică pe vârfuri ca să mă sărute, dar eu aud motorul mult mai puternic al unei alte mașini și mă îndepărtez, cercetând piața, barul și biserica.

Francesca se retrage, atingându-mi ușor brațul. O aud îndreptându-se spre hotel. Planul meu era să-i aștept lângă bar, dar este închis. Mă hotărăsc, așadar, să-i aștept în centrul pieței. Ca să-mi fac remarcată prezența.

6

Este evident că aștept. Proprietarul barului știe asta în timp ce se îndreaptă împreună cu tânărul lui ospătar – fiul lui? – și cu Mariangela spre bar, ținând în mână un săculeț cafeniu cu bani. Știe asta pentru că – în momentul

în care tânărul mă recunoaște și îmi face semn cu mâna – tatăl lui îl apucă de braț și traversează piața în grabă. Mariangela își întoarce privirea spre mine în timp ce tatăl ei deschide ușa barului. Ce crede oare despre acest străin care stă în centrul universului ei, ocolind bălțile create de ploaie, sub un cer apăsător, într-o noapte cenușie, când razele lunii și lumina stelelor înlocuiesc felinarele și beculețele colorate ? Ce știe despre bărbații care iau banii tatălui ei, banii ei – cu care ar putea să-și cumpere mai multe accesorii, mai multe produse de machiaj, vopsea de păr, muzică (cu siguranță, este nebună după muzică), dacă n-ar trebui să-i dea altora ? Dar fiul lui, de aceeași vârstă cu tinerii din BMW : ce crede el, afișându-și bicepșii ca niște clepsidre sub mânecile suflecate. Ei reprezintă oare un simbol inconștient al deposedării de putere ? Știu că tatăl lui s-a resemnat ; el înțelege că așa funcționează lucrurile. Dar le-a explicat și lor acest lucru ? Poate să le explice ? Sau resemnarea este o consecință a unei lupte îndelungate, fără sorți de izbândă ?

În bar se aprind luminile, apoi, câteva minute mai târziu, se aprind și cele din apartamentul de deasupra barului. Nimeni nu mă privește de acolo. Li s-a explicat situația. Îl cunosc pe Lomazzo.

În tot acest timp, aud mașini în depărtare, dar nici una nu se apropie de piață. Ce face Francesca acum ? A plecat de cinci minute. Dacă mă întorc, pot să văd balcoanele. N-a ieșit să fumeze. Va risca să arunce o privire ? Ce va crede ? Că așteptarea în mijlocul pieței este o operațiune procedurală. Dar nu este adevărat. Stau aici pentru că vreau să le dau imediat de înțeles că *îi* aștept – nu mă plimb, nu mă odihnesc pe o bancă și nici nu-mi aștept

iubita. Faptul că stau în centrul pieței, cu fața spre bar, locul unde ne-am întâlnit ieri, va clarifica lucrurile. Astfel, ne vom afla cu toții pe o poziție de egalitate – până vom începe să vorbim. Atunci, în primele momente, le voi da satisfacția de a deține controlul. De aceea stau aici, îi spun eu Francescăi în gând. Va citi într-adevăr până la întoarcerea mea? Îmi oferă o imagine frumoasă – stând întinsă în pat sau citind în fotoliu, adoptând o strategie de așteptare, o strategie pe care o cunosc foarte bine.

Aud un alt motor, care face un zgomot lin și înfundat și care nu-și schimbă registrul în timp ce străbate străduțele înguste. Vin oare? Zăresc doar mașina, cu geamurile fumurii, dar nu și pe ocupanții ei, nu încă. Nu se apropie din direcția așteptată, ci din partea de nord a pieței, trecând de cele două restaurante. Nu mă uit în jur – vederea periferică și instinctul îmi spun că ei sunt. Sesizez o schimbare infimă în accelerație în momentul în care indivizii din mașină mă observă și încearcă să pună detaliile cap la cap. Viteza crește aproape insesizabil, piciorul apăsând ușor pe accelerație, împins de adrenalină; ei vor să știe de ce stau aici, de ce îi aștept.

BMW-ul se oprește în fața barului. În seara asta, sunt trei indivizi. Trei tineri. Ei nu se uită la bar. Se grupează în jurul mașinii și mă țintuiesc cu privirea. Poartă cu toții hanorace strâmte cu glugă, fără să-și pună însă gluga, blugi decolorați și pantofi de sport înalți. Au până în treizeci de ani. Maniera lor, poziția pe care o adoptă sunt studiate. Practicate. Copiate de undeva. Din cultura hip-hop promovată de americani. Gangsta rap. Au adoptat această poziție pentru că știu cum arată – și alții au adoptat-o și le-a plăcut figura: stau cu picioarele depărtate, cu

spatele drept, cu mâinile puțin sub abdomen și cu capul în față. Este o mișcare inteligentă să trimiți niște băieți ca aceștia – sunt loiali și ambițioși. Vor să devină gangsteri adevărați și să conducă noaptea mașini frumoase. Reușesc, de asemenea, să-i intimideze pe ceilalți adoptând această poziție impunătoare – este destinată să fie așa, regizată chiar. Nu este doar o simplă poziție, ci reprezintă și un cod: suntem periculoși, suntem violenți, par a spune. Nu mă sperie. Violența are rădăcini adânci în sufletul puținor oameni. Se manifestă rapid în cazul unui număr și mai mic de indivizi. Unul din cinci – dacă ne referim la indivizi de teapa acestora. Ceilalți apelează la violență doar când este necesar. Așadar, cu cine mă confrunt aici? Nici unul nu-mi creează motive de îngrijorare.

Mă apropii, lăsându-i să-și savureze încă puțin momentul de glorie. Primele cuvinte pe care le rostesc sunt în engleză și au efectul scontat: își aruncă, din reflex, priviri între ei și renunță la poziția de intimidare. Continui să vorbesc în engleză.

– Am venit aici ca să fac o afacere cu Lomazzo. (Își aruncă și mai multe priviri – ca și când ar spune: Am auzit bine?) Am un tablou. Am acces la mult mai multe. Spuneți-i că vreau să ne întâlnim! Apelez apoi la italiană, mergând prin fața lor, de parcă aș fi efectuat o inspecție militară. Trebuie să judec bine lucrurile. Apoi le spun: *Sbirra*. Ex-*sbirra*.

Le spun încă o dată ce vreau de la ei, accentuând cuvântul „Lomazzo". Au înțeles?

Unul dintre ei rupe rândurile, face un pas spre mine și își strecoară mâna la spate, sub hanorac. Are un pistol sau un cuțit. Știm amândoi că nu este nevoie să mi le

arate. Este rândul meu să le dovedesc că le-am înțeles mesajul. Mă retrag.

Îmi spun apoi că nu-l cunosc pe Lomazzo. Cine e Lomazzo? Izbucnesc în râs. Vocile lor sunt joase și stridente din cauza dialectului; sunt răgușiți din cauza țigărilor și cafelelor tari, dar și a vinului ieftin. Aștept să înceteze să mai facă glume, râzând alături de ei, apoi le spun în engleză:

– Nostim.

Le arăt apoi cu mâna hotelul, fereastra și balconul camerei, unde Francesca se sprijină de balustradă, fumând, urmărind scena. Pentru o clipă, mă văd – nu din locul unde se află ea, ci din altă parte, de undeva de sus – din cer. Fac parte dintr-o scenă cu patru actori, unde singurul decor îl reprezintă o mașină parcată într-o piață pustie. Închei discuția.

– Mă puteți găsi acolo.

Și mă întorc cu spatele la ei. Sunt acum un singur personaj întunecat, ce traversează piața pustie. Mă uit spre fereastră. Francesca a plecat, lăsând ușa deschisă, de unde răzbate o rază palidă de lumină. Îi aud pe cei trei tineri îndreptându-se spre ușa barului. Nu este nevoie să bată. Ușa se deschide imediat în fața lor.

Francesca mă așteaptă.

– Te-am văzut, te-am văzut, spune ea. Ce s-a întâmplat? întreabă apoi. Mă conduce în cameră, mă așază în pat și se cuibărește lângă mine, ținându-și mâinile în poală. Începe să-mi explice: Simțeam nevoia să fumez o țigară. Mi-ai spus să nu-mi fac griji. În clipa în care am ajuns

aici, m-am gândit... Nu știu... Așa că am ieșit pe balcon. Ce s-a întâmplat? mă întreabă ea din nou.

Păstrez tăcerea; îmi simt umerii încordați și gâtul înțepenit. Mă dor oasele din cauza aerului umed. Mă simt ca un bătrân doborât de artrită. Și foarte obosit. Este greu să treci la acțiune la sfârșitul zilei când ar trebui să fii în pat. În fața ochilor îmi apare imaginea băieților – au devenit niște băieți pentru mine, în ciuda vârstei lor periculoase: vârsta fanatismului, a încrederii implacabile în forțele proprii, a violenței autodefinitorii. Îi văd urmărindu-mă – pe cel cu arma, dar și pe ceilalți, stând în poziția lor impozantă. I-am impresionat oare suficient? Ei trebuie să-l impresioneze pe Lomazzo. Să confere momentului, să-mi confere mie, un caracter mitologic. Să mă înfățișeze într-o imagine hiperbolică, pentru că am fost calm și insistent, fără să-i amenințe. Un om care îi aștepta în centrul pieței.

Francesca mă trage de mână, dornică să afle amănunte.

– Ce s-a întâmplat?

– Totul e în regulă.

Se apropie de mine, trăgându-mă de mână.

– Vreau să știu ce s-a întâmplat.

Este un pachet de nervi. O simt după modul sacadat în care respiră că este încordată, emoționată. Inima îi bate cu putere.

– Spune-mi! Nu așteaptă să-i răspund, ci încearcă să mă sărute, energia și încordarea nervoasă divizându-se între minte și trup. Mă trântește pe pat și se așază peste mine. Spune-mi!

Îi privesc chipul: ochii căprui, căprui, buclele negre, negre.

– Nu e nimic de spus.

– Te-am văzut. Pe tine și pe ei, indivizii de aseară.
– Niște băieți.
– Ce-au spus?
– Nimic. Numai eu am vorbit.
– *Ce* le-ai spus?
– Că vreau să mă întâlnesc cu șeful lor, că am un tablou, că am acces la și mai multe tablouri, că stau aici.
– Atunci te-ai întors și le-ai arătat hotelul?
– Da.
– M-ai văzut?
– Da.
– Fumam o țigară.
– Știu, mi-ai spus.
– Cum te simți?
– Obosit.
– N-am putut să citesc.
– Ești încordată.
– Ți-a fost teamă? Nu așteaptă să-i răspund. Nu mi-a venit să cred ce văd când am ieșit pe balcon.

Își ține mâinile pe pieptul meu, ca și când ar încerca să mă resusciteze. Se așază cu coapsele peste mine. Îi simt greutatea trupului. Mă privește de sus, de la distanță. O să-i răspund? Teama ei s-a transformat în excitare și este disperată să facă dragoste, chiar dacă, deocamdată, nu realizează acest lucru; nesiguranța încă o tulbură, împiedicând-o să-și identifice sentimentele, dar trupul știe ce vrea. Penisul meu se întărește la atingerea ei, excitându-i trupul și mai tare. Rochia de in este îngrămădită, creând falduri-falduri, ca straturile de noroi de pe marginea drumurilor. Nu-i mai acoperă genunchii, care ies la lumină, cafenii și lucioși. Îi mângâi genunchii, apoi îmi plimb

mâinile pe coapsele ei, strecurându-mi-le sub faldurile rochiei. Nu-mi răspunde. Este încordată – coapsele și mușchii sunt încordați, tensionați. Mă privește tot de sus. Mă bucur că nu mă implic – să se mulțumească cu ce are, pentru că senzațiile mele par moarte. Știu că nu pot să cedez. Trebuie să-mi păstrez energia. Pentru mâine. Pentru poimâine. Pentru întâlnirea cu Lomazzo, când va fi aceasta. Ea se așază pe coapsele mele și îmi descheie blugii, fără să-mi ceară acordul. Îmi eliberează penisul din chiloți și îl ține în mână, neștiind pentru o clipă ce să facă cu el. Apoi, se ridică de pe pat, rochia învăluindu-i trupul până la glezne. Stinge lumina. O aud dezbrăcându-se și aruncându-și hainele pe jos. Este goală. Își reia poziția inițială, dar de data aceasta îmi ia penisul și îl așază corect pentru o penetrare lină. Ea geme și începe apoi să se miște în sus și-n jos într-un ritm lent. Un ritm al dragostei. Prin felul blând în care se mișcă deasupra mea, trupul ei îmi dăruiește dragostea. Are ochii închiși, iar fața puțin întoarsă într-o parte. Se eliberează. Prin balansări line și controlate, ea își descătușează emoțiile și energia. Este grațioasă, senzuală. Îi privesc trupul – abdomen rotund, umeri măslinii, brațele întinse și înlănțuite. Buclele îi dansează în ritmul mișcării. Mă gândesc la Sarah, care, fără îndoială, doarme la ora asta. Și cu asta totul se sfârșește ? Nu din cauza partidei de sex, ci datorită faptului că disperarea mea lăuntrică este acum înlăturată de iubirea acestei femei. Francesca își menține ritmul, dar acum stă lipită de mine, intensificându-și mișcările de balansare înainte și înapoi. Îi este greu să mai reziste, își mușcă buza de sus și mă strânge cu coapsele. Orgasmul ei este profund, vizibil prin contracțiile abdomenului ei rotund, care acum devine concav; își ține

respirația și apoi cedează, scoțând un geamăt prelung. Alunecă de pe trupul meu și se rostogolește lângă mine. Eu ies în evidență prin înfățișarea mea complet neglijentă – îmbrăcat doar pe jumătate, cu blugii și chiloți trași până la coapse și cu penisul aflat încă în erecție. Am terminat? Cum vrea să termine partida noastră de dragoste? O simt mângâindu-mă cu mâna, apoi cu gura ei caldă și mătăsoasă până când mă declar învins și simt cum orgasmul îmi cuprinde toate fibrele trupului. Francesca nu se dezlipește de lângă mine. Apoi, se întinde pe spate, cuibărindu-se cât mai aproape de mine. Este rândul meu să adorm după o partidă de sex. Înainte însă de a mă cufunda în brațele somnului, mă întreb ce-ar fi pictat Caravaggio din toată această scenă. Sunt convins că ar fi ales acest ultim moment. Doi îndrăgostiți contopiți unul într-altul, cu gândurile însă rătăcind departe, încercând să pună stavilă valurilor de teamă ce se apropie amenințătoare. Ai putea să imortalizezi asta pe pânză, maestre?

7

Francesca mă trezește aducând micul dejun: cafea, pâine uscată, unt și pastă de castane. Din bucătăria lui Carmine. S-a îmbrăcat cu blugi și cu un tricou, dar este desculță și nu are sutien. Eu sunt complet gol, după ce m-am trezit în zori, m-am dezbrăcat și m-am cuibărit lângă ea, cu fața îngropată în buclele ei. Am adormit adânc, învelit în părul ei. Nu am simțit-o când s-a ridicat de lângă mine, s-a îmbrăcat și a ieșit din cameră. Nu m-am simțit

singur. Am observat însă că nu am mai visat. Mi s-a mai întâmplat asta și altă dată. În aceste momente, creierul se regenerează, se dezvoltă sau se antrenează. Am anumite senzații în somn, dar nimic mai mult, nu pășesc pe alte tărâmuri. Poate că acest lucru ar fi prea mult pentru mine.

Francesca întinde untul și pasta de castane pe pâinea uscată și poroasă. Mușcă din ea, mestecă și bea cafeaua. Mă ridic în capul oaselor, învelindu-mă cu cearșaful. Mă simt bine. Vreau să gust și eu din acest mic dejun. Mănânc și arunc firimiturile după fiecare înghițitură; stau aplecat peste masă și îmi beau cafeaua în această poziție incomodă. Francesca stă în fotoliu, ținând o felie de pâine cu toate cele cinci degete.

– Astăzi avem parte de așteptarea grea?

– Cam așa ceva.

– Ieșim în oraș?

– Nu vreau să ieșim.

– Crezi că se va întâmpla ceva?

– Nu este vorba de asta. Ci despre modul meu de operare.

– Eu i-aș spune operațiune, acțiune de verificare.

Nu vreau s-o implic. Lumea mea este în prezent suspendată deasupra acestui oraș, deasupra dealurilor înconjurătoare, deasupra copacilor prăbușiți și alunecărilor de teren.

– Totul e în regulă?

Nu vreau nici să neg, nici să confirm. Curăț cearșaful de firimituri și mă bag înapoi în pat, cu fața spre ușă, evitând-o pe Francesca.

– Bine. O să aștept.

Mesajul îmi va parveni prin Carmine, așa că aștept să aud o bătaie în ușă, asta dacă nu iese Francesca și îi va fi transmis ei. Probabil că voi fi supus mai întâi unui interogatoriu. Ceea ce înseamnă că voi fi bumbăcit pe bancheta din spate a BMW-ului, la ordinele unui superior, care va privi spectacolul de pe scaunul din față. Dar băieții vor face „treaba". O palmă, un pumn în coaste, bine lansate ca să provoace durere. Apoi vor urma întrebările și amenințările: Pe cine încerc să păcălesc? De unde îl cunosc pe Lomazzo? Mă vor ucide. Voi deveni hrană pentru lupi. Mă voi descurca, m-am mai confruntat cu situații de acest gen. După ce se vor calma, vor dori să afle detaliile afacerii. Detalii jurnalistice: ce, când, unde, cine? După ce se vor descotorosi de mine, cine știe pe unde, și în funcție de cât de mult i-am impresionat, va trebui să mă întorc pe jos în oraș.

Francesca nu poate să plece fără mine. Dacă o prind? Vor descoperi că vor putea obține extrem de ușor toate informațiile pe care le vor: o singură palmă, o singură amenințare și vor afla totul. De ce s-ar împotrivi? A fost o greșeală din partea mea că i-am permis să vină cu mine, transformând-o astfel într-o pradă ușoară. Mă întorc spre ea. Francesca stă încă în fotoliu. Citește un ziar. Probabil că i l-a dat Carmine. Trebuie, așadar, în primul și-n primul rând, să-i împiedic să ajungă la ea.

Ieșim în oraș timp de douăzeci de minute, în jurul orei două după-amiaza, îndrumați de Carmine, ca să cumpărăm de la un mic magazin niște pâine, brânză și salam. Apoi, ne întoarcem în cameră și luăm masa pe balcon, sub un cer alb, ținând sandviciurile în mâinile reci. Bem iar cafea. Facem baie – mai întâi, Francesca; ea nu închide ușa; își lasă capul pe spate, buclele-i odihnindu-se pe marginea

căzii și se relaxează în apa fierbinte. O urmăresc cum își spală părul și cum buclele ei se transformă în șuvițe lungi, perfect întinse.

Când vine rândul meu să intru în baie, închid ușa. Trebuie să mă relaxez complet, fără să fac din asta un spectacol în fața Francescăi. Sunt mulțumit că nu dă frâu liber temerilor sau nerăbdării sale, lăsând lucrurile să decurgă de la sine. O văd uneori privindu-mă cu atenție, încercând să citească ceva pe chipul meu, în ochii mei, dornică să afle ce se petrece în mintea mea. Nu știu dacă poate să deslușească ceva. Mă uit în oglindă. Oboseala a dispărut în mare parte; ochii sunt mai senini, iar limba este roz. Îmi examinez părul. A început să se rărească ? Așa mi se pare, deși procesul nu este vizibil. Am doar treizeci și șase de ani – n-ar trebui să acord o importanță prea mare acestui fapt până nu trec bine de patruzeci de ani.

În cameră, stăm amândoi înfășurați în prosoape; Francesca se așază pe marginea patului, își pune ochelarii și își modelează pielițele de la degete cu unghia de la degetul mare; eu mă așez în fotoliu și îmi examinez și eu pielițele. Totul pare în regulă. Francesca își scoate prosopul, dar se înfășoară imediat cu el – un gest pe care îl face din reflex; pielea îi spune că s-a dezbrăcat și tot ea îi atrage atenția să se acopere din nou cu prosopul. Continuă apoi să-și studieze degetele, îndepărtând pielițele de la baza unghiilor. Șuvițele de păr și-au reluat forma lor obișnuită, de cârlionți, și îi dansează acum pe umeri.

Nu mă surprinde faptul că nu s-a întâmplat nimic încă; poate că vor să aștepte până mâine sau chiar poimâine. Dar ceva îmi spune că nu vor aștepta atât de mult. Se va întâmpla mai repede. În seara asta. Nu vin prea mulți străini

aici cu propunerea unei afaceri. Nu într-un mod atât de fățiș. O privesc pe Francesca; oare la ce se gândește? Este atât de preocupată de activitatea ei – vrea să obțină unghii perfecte? Nici unul dintre noi nu a pomenit nici un cuvânt despre povestea de aseară: partida de sex. Despre faptul că am adormit imediat după aceea. Cel puțin, ea nu s-a făcut nevăzută câteva clipe mai târziu. Francesca ridică privirea spre mine.

– Mi-e teamă.

– Nu ai motive de teamă.

– Dacă ceva nu merge cum trebuie?

– Totul se va termina cu bine.

– De unde știi?

– Știu pur și simplu.

– Nu te cred.

– Sunt doar niște oameni. Niște oameni care vor bani. Este foarte simplu.

– Dar tu ai de gând să-i tragi pe sfoară.

– Dar ei n-au de unde să știe asta.

– Mi-e teamă, Daniel.

– Nu trebuie să-ți fie teamă. Știu ce fac.

8

Primesc mesajul la miezul nopții. Carmine bate la ușă. Îi spun că vin imediat. Francesca stă în spatele meu. Închid ușa, o apuc de umeri și o duc în mijlocul camerei.

– Voi lipsi un timp. Câteva ore, probabil. Dar nu-ți face griji! Nu părăsi camera! Dacă vine Carmine, spune-i

că este vorba despre tablou! Nimic mai mult. Ai înțeles? Uită-te la mine! Ai înțeles?

Ea dă din cap.

– Gluma se îngroașă aici.

Ea dă din nou din cap.

– Iei tabloul cu tine?

– Nu.

– Banii?

– Nu.

– Nici măcar pistolul?

Eu izbucnesc în râs.

– Mai ales pistolul.

Se ridică pe vârfuri și mă sărută.

– Ai grijă!

Mă conduce la ușă, mă urmărește cu privirea pe hol, apoi închide ușa în timp ce eu cobor scările.

BMW-ul este parcat vizavi de hotel. Știu că portiera va fi deschisă, unul dintre tinerii de aseară va ieși afară ca să-mi facă loc, iar eu voi urca în mașină. Cred că, în afară de șofer, va fi prezent un al patrulea individ, având o funcție mai importantă, nu doar atuul tinereții și al mușchilor.

Am dreptate. Îi salut în engleză, politicos, zâmbitor, apoi în italiană. BMW-ul pornește în trombă, intrând în viteza a patra și a cincea înainte de a ieși din piață. Ei cunosc drumurile, curbele și dealurile, prăpădul lăsat în urmă de furtună. Individul mai în vârstă, de peste patruzeci de ani, se întoarce pe scaunul din față și mă privește. Chipul său este întunecat, uscățiv și puhav. Are ochii mari și miopi și pleoape netede și rotunde. Seamănă cu un vârcolac. El vrea să știe cine este pasagerul din mașină.

– Daniel Wright.

– Bună seara, signor Wright.

Îi demonstrez că înțeleg regulile jocului – nu îl întreb cum îl cheamă.

Ieșim din oraș; singurele lumini provin de la farurile mașinii care gonește în noapte.

– Unde mă duceți? Vreau să-l văd pe Lomazzo.

Spun asta ca să rup tăcerea. Să-mi impun italiana. Nu mă aștept să primesc vreun răspuns. Mă uit la șofer, care conduce cu mâinile încleștate pe volan, cu brațele perfect întinse, rotindu-și umerii la fiecare curbă. Îmi amintesc de Nenni – de faptul că toate ticurile și spasmele sale dispăreau atunci când Alfa Romeo atingea o anumită viteză. Probabil că oameni ca aceștia i-au ucis, pe el și pe Maria. Oameni de teapa lor. Îmi încrucișez brațele. Cel puțin, pe timpul nopții, nu mai este nevoie să fiu legat la ochi.

Călătoria durează douăzeci de minute. Se încheie după o ascensiune abruptă, la capătul căreia se află un platou înalt. Zăresc constelațiile în orizontul îndepărtat. Farurile mașinii se sting. Se deschid toate cele patru portiere. Sunt împins afară; mă zbat ca să mă eliberez din mâinile celui care mă ține de geacă. Îl aud alunecând. Cineva rostește o comandă pe care nu o înțeleg.

Este întuneric beznă. Nu văd marginile locului unde mă aflu. Ei cunosc foarte bine aceste margini și se mișcă în voie. Nu-i văd pe nici unul dintre cei patru indivizi. Mă uit spre cer și bâjbâi cu mâinile, încercând să localizez mașina. O găsesc cu brațele întinse și îmi croiesc drum spre ea, ca să reduc unghiurile de atac. În fața mea

se aprinde o țigară. Nu este vârcolacul. Aud cum trage din țigară. Vârcolacul este însă cel care mi se adresează.

– Ești american sau englez?

– Englez.

– Cine ești? Dacă voi considera că minți, te voi arunca de pe munte. Dedesubt, este o pădure. Nimeni nu te va găsi vreodată. Te vor mânca lupii.

Lupii. Orice răspuns este de prisos.

– De ce îl cauți pe Lomazzo?

Ezit înainte de a spune:

– Am motivele mele.

– Și care sunt aceste motive?

– I le voi explica lui.

De undeva, din întuneric, un pumn se oprește direct în stomacul meu, și se retrage la fel de repede cum m-a pocnit. M-am așteptat la asta; am stat încordat și într-o poziție încovoiată. Durerea se revarsă în valuri. Nu scot nici un sunet, încercând să-mi mențin ritmul respirației. Trebuie să le dau de înțeles că pot să îndur tratamente de acest fel.

– Ești polițist?

– Fost polițist.

– De ce?

– Asta mă privește pe mine.

Urmează o altă lovitură, și mai dură, în partea dreaptă, exact sub coaste, unde corpul nu este dotat cu prea mulți mușchi pe care să-i pot încorda. Trebuie să-mi înfrâng durerea, s-o canalizez în altă parte, s-o suprim. Respir adânc. Nu va dura prea mult.

– Cine e fata?

Vorbesc – clar și răspicat.

– Fata e importantă.

– Cine e?

– Lucrează la galeriile Uffizi din Florența. Ea este cheia.

– Ce vrei?

– Trebuie să dispar.

– De ce?

– Asta e treaba mea.

Următorul pumn își ratează ținta inițială și mă nimerește sub maxilar. Reușesc să neutralizez următoarea lovitură, înhățându-l pe agresor de mână și de umăr și trântindu-l la pământ. Mișcarea asta mă expune unui nou atac, în partea stângă, direct în rinichi. De data asta, agresorul nu folosește pumnul. Mă lovește cu mâna perfect întinsă, degetele provocând leziunile cele mai periculoase. Durerea este cumplită, fluidă și o resimt în fiecare fibră a corpului: în piept, în gât, în cap și în ochi. Nu mă mai pot ține pe picioare. Mă sprijin de mașină. Cerul este negru, brăzdat de nori, presărat cu stele, atât de aproape de noi încât îl poți atinge cu mâna. Dacă am fi ajuns cu câteva sute de metri mai sus, ne-am fi putut vedea în lumina stelelor.

– De ce te-ai gândit la Lomazzo?

Nu pot să vorbesc, durerea este sfâșietoare. *De ce la Lomazzo?* Cuvintele îmi zboară prin cap. Le văd, dar răspunsul... Îl aud pe Nenni spunându-mi, avertizându-mă să renunț: să plec acasă, să-mi refac căsnicia. Și Maria mi-a spus asta. Un sfat bun. Încerc să-mi formulez cuvintele.

– Bătrânul... Făcea parte din escorta bătrânului. L-am întâlnit pe bătrân. Anul trecut. Am încredere într-un om care l-a apărat pe bătrân.

– Lomazzo nu este *capo di tutti capi.*

Încerc să pun stavilă durerii.

– Atunci am făcut o greşeală.

– Du-te acasă!

Am ajuns la capăt. O singură afirmaţie. Şi încă o lovitură ca să clarificăm lucrurile.

– Dacă mă duc acasă, voi încheia afacerea cu altcineva. Cu Lorenzo Savarese. O să râdă de voi.

Nimereşte tot în partea stângă – impactul este devastator asupra organelor interne. În mintea mea totul este alb. Alb ca cerul. Ca zăpada. Ca peretele gol din galeria lui Storaro. Maxilarul trosneşte după ce primesc o a doua lovitură în faţă. Mă prăbuşesc la pământ. Nu mai am nici o putere de rezistenţă. Trebuie să rămân unde sunt.

După o clipă, cineva mă ridică în picioare. Îi simt respiraţia caldă în faţă. Vârcolacul îmi şopteşte:

– Care este afacerea?

Îmi curge sânge din gură. Aşadar, au muşcat momeala. Îi explic rostind cuvintele încet, greu, aproape imperceptibil.

– Spune-i lui Lomazzo că pot să-i aduc tablouri! Nimeni nu va afla că au dispărut. Fiecare dintre ele valorează cinci sute de mii de euro.

– Tu ce vrei în schimb?

– Zece la sută. Doar zece la sută.

– Şi mai ce?

– Nimic.

Mă trânteşte cu putere, lovindu-mă cu capul de spatele maşinii. Mă prăbuşesc la pământ. Portierele sunt deschise, iar motorul este pornit. Ţeava de eşapament îmi arde faţa. Mă rostogolesc într-o parte. Roţile se învârtesc,

împroșcându-mă cu pietriș și noroi. Acesta este modul lor de a mă pedepsi pentru că am fost polițist – înainte de a face afaceri cu mine. Mă rostogolesc cât mai departe de mașină, spre marginea platoului. Nu există nimic dincolo de această margine. Nici un povârniș. Rinichiul stâng mă arde. Îmi vine să vomit. Îmi curge sânge din gură și din nas.

Ei întorc mașina. Îndreaptă farurile asupra mea. Mă ridic în picioare, protejându-mi ochii cu mâinile. Mașina se îndreaptă spre mine. Farurile mă orbesc la fel ca întunericul. Nu văd unde m-aș putea arunca din calea mașinii, unde m-aș putea ascunde dacă au de gând să mă arunce în hău. Mașina se oprește exact în fața mea. Zgomotul și căldura motorului sunt atât de puternice, încât mă obligă să fac un pas înapoi. Portierele se deschid. Mă bagă înăuntru. Spun lucruri pe care nu le înțeleg. Mă aruncă pe bancheta din spate. Nu mă pot concentra; sunt încă orbit de lumina puternică a farurilor și nu văd decât două coloane albe în fața mea. BMW-ul accelerează.

Vederea îmi revine încet. S-a terminat cu bătaia – nu mă vor omorî astăzi. Mă duc fie la Lomazzo, acum când mi-au anulat puterea de rezistență, fie înapoi în oraș, ca să aștept vești. Aș prefera ultima variantă. Am nevoie de timp. Sunt prea slăbit, obosit și copleșit de durere ca să pot negocia termenii afacerii. Vârcolacul mă privește. Pleoapele netede îi alunecă peste ochii mari. Ce-a aflat în seara asta? Ce-i va spune lui Lomazzo? Străbatem întunericul greu al nopții. Când ne oprim, văd în lumina farurilor un zid spart din piatră chiar în fața noastră. Nu văd nimic prin geamurile laterale. Portiera din stânga se deschide și cineva mă aruncă pe pământul tare. Zăresc

câteva clădiri, unele dintre ele abia conturate. Mașina se întoarce din drum. M-au lăsat la marginea orașului. Prima stradă este îngustă și singura lumină provine de la un bec atârnat deasupra unei uși. Este ora unu treizeci și cinci. Haina, mâinile, fața și gâtul îmi sunt acoperite cu un strat gros de sânge. Îmi simt gâtul uscat, în ciuda sângelui pe care l-am înghițit; pe dinți parcă am un strat de nisip. Simt nevoia să beau ceva. Durerea din partea stângă se răspândește în tot corpul. Abia pot să merg. Trebuie să ignor durerea și să merg mai departe, făcând eforturi disperate să nu mă prăbușesc la pământ. O lovitură bine plasată. Ar fi trebuit să mă apăr mai bine. Am ajuns la capătul unei alte străzi întunecate. Orașul ăsta are nevoie de câteva felinare în plus. Nu foarte multe, doar la fiecare colț de drum. Și mai are nevoie de indicatoare. Nu prea multe, doar de câteva care să-mi arate direcția spre piață. Spre centrul orașului. Mintea parcă mi se cutremură cu fiecare pas pe care îl fac, creierul pare o mingiuță care se lovește de pereții cochiliei sale. Dacă aș avea lumină și indicatoare, aș ajunge la hotel. Nu am timp de pierdut. Mă prăbușesc la pământ, copleșit de un val de durere. Genunchiul stâng nu mă mai susține și totul se prăbușește atât în interiorul, cât și în exteriorul meu. Reușesc doar să amortizez căderea, să nu mă lovesc de pietrele de pavaj – dure, reci, tăioase. Este uimitor ce impact pot avea câțiva pumni. Asupra organelor interne. Durerea se împrăștie cu repeziciune. A descoperit canale prin care poate să circule nestingherită. A pus stăpânire pe mintea mea, lovind-o de pereții cochiliei sale. Trebuie să aflu unde sunt. Încerc să localizez biserica, să-i văd clopotnița printre acoperișurile caselor și crucifixul printre antene. Dar nu zăresc nimic

în afară de antene. Orașul este mai mare decât mi-am imaginat. Mai mare și mai întortocheat. Trebuie să mă așez undeva, să mă odihnesc, să mă gândesc și să-mi adun puterile. Mă așez pe primul prag pe care îl întâlnesc în cale. Poate că ar trebui să cer ajutor. Să bat la ușă. Înfățișarea mea va transmite imediat un semnal: am nevoie de ajutor. Trebuie să clarific lucrurile: sunt englez, *turista*, nu fac parte din *'ndrangheta*. Dar vreau să mă întorc la hotel, la Francesca. Îmi masez partea vătămată, încercând să-mi alin durerea. Știu că rinichiul a suferit leziuni grave. O contuzie, o ruptură – ceva serios. O lovitură bine plasată. Încerc să mă ridic în picioare, dar e în zadar; durerea mă țintuiește pe loc. Trebuie să mă detașez de suferința, de agonia pe care mi-o provoacă lezarea rinichiului stâng. Mă concentrez asupra valurilor puternice de durere care mă imobilizează. Încerc să le conturez forma și să le determin ritmul; încerc să mă concentrez asupra culorii durerii. Văd nuanțe de roșu-stacojiu. Trebuie s-o transform în altceva. În acorduri muzicale. Mă lupt să mă ridic în picioare, dar durerea mă lovește cu putere, tăindu-mi respirația. Îmi dau ochii peste cap, apoi rătăcesc cu privirea prin imensitatea cerului, fără să văd nimic. Am reușit să mă ridic în picioare. Trebuie să mergi pe străzile cele mai largi, îmi spun în sinea mea; ele te vor duce în centrul orașului. Caut din nou biserica. Este acolo. Uite clopotnița albă și crucifixul de aur! Cât de departe e? La o distanță de două, trei acoperișuri. Drumul se îndepărtează de ținta mea; o iau la stânga. Sunt obligat să încetinesc și să las durerea să pună stăpânire pe mine după bunul ei plac. Nu are nici un rost să mă împotrivesc. Voi continua să merg doar atunci când voi putea. Biserica îmi

apare în fața ochilor: alungă întunericul nopții prin albul ei strălucitor. Piața se află înaintea mea, cufundată în întuneric; beculețele colorate sunt stinse și triste. Acum, la fiecare pas pe care îl fac, trebuie să mă sprijin de un zid. Transpir abundent și acest lucru începe să-și spună cuvântul; hainele sunt ude și rigide. La intrarea în piață, îmi ațintesc imediat privirea spre balcon. Nu este nimeni acolo. Jaluzelele sunt trase. Răzbate însă o lumină palidă. Grăbesc pasul și înfrunt durerea câteva minute, atât cât să ajung la hotel. Respir repede, adânc, încercând să-mi revitalizez trupul. Mă văd de undeva de sus – dintr-un loc misterios: un schilod care abia se târăște prin piață. Apoi văd treptele și ușa hotelului.

La recepție este întuneric. Nu se vede nici urmă de Carmine și nici un bec nu este aprins. Când ajung la baza scărilor, durerea este sfâșietoare. Urc încet, sprijinindu-mă cu o mână de balustradă și cu cealaltă de trepte. Merg cocoșat, iar picioarele reușesc cu greu să susțină greutatea corpului. Mă prăbușesc pe ultima treaptă. Sunt fericit, am reușit, am ajuns atât de aproape. Am scăpat ca prin urechile acului. O strig pe Francesca. Apoi, cu un efort disperat, mă așez într-o poziție arcuită.

Ușa camerei se deschide imediat, iar Francesca apare lângă mine, îngenunchează și pune mâna pe pieptul și pe obrazul meu. Suferința ei este tăcută. Se uită doar la chipul meu, în ochii mei.

– Ajută-mă să mă ridic! îi spun eu în șoaptă.

Încearcă să mă ridice, dar greutatea trupului meu se dovedește mai presus de puterile ei.

– Stai! îi spun eu tot în șoaptă.

Se așază pe jos, ținându-și mâinile pe coapse. Mă ridic în genunchi.

– Acum!

Mă ridică în picioare, mă ajută să intru în cameră și mă așază încet pe pat, punându-mi o pernă sub cap.

Sunt din nou fericit, fericirea alternând cu suferința. Francesca se apleacă peste mine și mă sărută pe frunte. Un val de căldură îmi învăluie trupul. Partea stângă este acum amorțită – parcă un bloc de piatră s-a fixat între coaste și șold.

– Umple cada cu apă!

Sunetul apei îmi provoacă plăcere. În minte. Este limpede, curată, purificatoare. După o clipă, Francesca se întoarce în cameră, cu brațele întinse, ca și când m-ar fi întrebat ce să facă mai departe.

Îmi scot un pantof, împingându-l cu celălalt picior. Francesca îl scoate pe celălalt, împreună cu șosetele.

– O lovitură bine plasată.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Mi-au pus întrebări. Mi-au demonstrat că sunt extrem de violenți. Ajută-mă să-mi scot geaca!

Îmi ridic un umăr, apoi pe celălalt. Ne aflăm repede într-un impas și trebuie să mă ridic în capul oaselor, sprijinindu-mă de Francesca. Ea reușește astfel să-mi scoată cămașa. Rămâne fără cuvinte când vede vânătaia. Toată partea de jos a spatelui este vânătă. O paletă de culori. La marginile vânătăii, se văd sute de punctulețe sângerii, ca împunsăturile de ac. Vânătaia are și ea mai multe nuanțe; mișcarea modifică culorile: de la vânăt la un roz-sângeriu.

– Ar trebui să mergem la spital.

– Nu. Mă simt bine.

– Uită-te și tu! Ce lovitură provoacă o rană ca asta?

– O să-mi revin. Trebuie doar să fac o baie.

Mă întind pe spate și îmi deschei blugii. Francesca mă ajută să-i scot.

– Plecăm acasă?

Îmi pun picioarele pe podea. Francesca se așază lângă mine și își pune mâna în jurul taliei mele, pregătindu-se să mă susțină în momentul în care mă voi ridica în picioare.

Mă sprijin cu cotul de ea în timp ce pășesc încet în baie. Când trebuie să mă urc în cadă, mă sprijin de umărul ei. Apa fierbinte îmi arde rana. Scrâșnesc din dinți. Rămân rigid până când senzația de arsură se mai domolește. După treizeci de secunde, apa fierbinte începe să-mi relaxeze mușchii. Din cauza durerii, corpul s-a contractat. Acum încep să mă întind. Mă simt mult mai lung. Îmi întind degetele de la picioare. Gâtul. Îmi rotesc capul. Francesca stă pe podeaua băii, ținându-și brațele în jurul genunchilor. Mă uit la ea.

– Te simți bine?

– Nu m-ai avertizat.

– Mă așteptam să mă șifoneze puțin. Mi-au aplicat însă o lovitură pe care n-am putut s-o parez. Dar nu-ți face griji! O să-mi revin.

– Mi-e teamă.

– Nu e cazul.

– Ar fi putut să te omoare.

– Posibil.

– Ce facem acum?

– Tu ce crezi?

Ezită, apoi spune:

– Așteptăm.

9

Sună Sarah. Îi răspund de pe balcon. În partea stângă, simt valuri ritmice de durere, ca și când rinichiul, vătămat grav, se luptă să funcționeze. Mersul îmi provoacă dureri cumplite. Îmi este imposibil să stau în picioare. Probabil că am o coastă fracturată. Când mă așez pe scaun sau mă ridic în picioare, durerea devine violentă. Maxilarul este umflat puțin. Mă dor dinții. Gâtul îl simt în continuare uscat.

Sarah mă întreabă unde sunt. La Amsterdam, îi răspund.

– Cu Tom?

– El nu e aici. Cum ar trebui să decurgă discuția asta? mă întreb eu. Unde ești? o întreb apoi.

– La serviciu.

Se așterne tăcerea; nu știu ce-aș putea să-i mai spun.

– Dan!

– Da.

– Te simți bine?

– Da. Tu cum te simți?

– Nu știu. Ai dispărut pur și simplu.

– M-am gândit că așa e cel mai bine pentru amândoi.

O altă clipă de tăcere. Este rândul meu să o strig.

– Sarah!

– Da?

– Mă bucur că ai sunat.

Devine rigidă? Simt o oarecare asprime în glasul ei; nu va profita de această ocazie ca să prelungească discuția.

– Trebuie să intru într-o ședință.

O urăsc pentru asta.

– Eu stau pe un balcon.

– Ce bine o duc unii! spune ea, râzând sec.

– Mă vei mai suna?

– Nu se poate să dispari în felul acesta, Dan.

– Dar și tu ai dispărut.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Gândește-te!

– Nu am timp de jocuri.

Eu păstrez tăcerea.

– Te sun la sfârșitul săptămânii. Tot la Amsterdam vei fi?

– Nu știu.

Închid telefonul. Mă uit spre piață. „Ce bine o duc unii!" Nu știu ce să cred. Îmi este imposibil să fiu acum sfâșiat de dragoste. Această suferință implică un alt gen de iubire, o iubire care nu este plămădită din sentimente extreme. Este plămădită dintr-o iubire verticală, o iubire primordială, din sufletul și inima noastră, nu din dramul nostru de nebunie. Sunt conștient de faptul că iubirea mea pentru Sarah s-a născut din acest dram de nebunie, care la un moment dat s-a transformat într-un ocean de nebunie și s-a revărsat asupra noastră. O iubire centrifugă, plină de energie, care nu s-a împlinit și nici nu s-a domolit niciodată. Acum nu mi se mai pare însă tumultuoasă. Pare un troian de zăpadă, care îmi acoperă sufletul.

– E totul în ordine? strigă Francesca.

Nu-i răspund. Dar îmi pun și eu aceeași întrebare. Știu că nu-mi doresc să fiu la Londra, în casa aceea mare, nu tânjesc după asta. Nu-mi doresc să mă aflu într-o casă idealizată, unde bântuie imaginea falsă a căldurii și a iubirii și unde Sarah joacă un rol de fațadă – de soție și

amantă – tandră, iubitoare. Nu-mi doresc să am ceea ce numai Sarah îmi poate da. Și nici nu-mi mai doresc cu disperare ca Sarah să mi se dăruiască cu totul. Stând acum pe balcon, imediat ce am vorbit cu ea, nu mai simt nimic din disperarea aceea de odinioară, în ciuda faptului că troienele înghețate ale iubirii nu se vor topi niciodată. Și nici durerea. Valurile de durere. Da, ce bine o duc unii!

Mă întorc înăuntru. Francesca stă în fotoliu; vrea să afle ce-am vorbit la telefon, care este reacția mea și ce-ar putea să însemne asta pentru ea, de aceea este nervoasă, stă în expectativă și se gândește la urmări. Îi spun că Sarah a vrut doar să vadă ce fac. A fost la fel de rece ca de obicei. S-ar putea să vorbim din nou, la sfârșitul săptămânii. Mă surprinde lipsa disperării și a pasiunii nebune care mi-au tulburat cândva sufletul.

Francesca își ridică privirea spre mine.

– Daniel!

Mă opresc. Simt un impuls de durere.

– Sentimentele pe care le nutrești pentru Sarah, continuă ea, aș vrea să le nutrești pentru mine. Aș vrea să-ți dăruiesc aceste sentimente – căci mi-e plin sufletul de ele.

Ochii ei sunt serioși, zâmbetul ei este serios, un zâmbet care trădează îndoiala, neliniștea, speranța.

Mă îndrept spre pat și mă așez încet, atent să nu îndoi zona dintre șold și coaste. Durerea apare ca o lumină albă, ca un lichid amețitor. Mă opresc în mijlocul acțiunii. Am nevoie de ajutor și întind mâna spre Francesca. Ea vine imediat la mine.

– Ce s-a întâmplat?

– Ajută-mă să mă urc în pat!

Încearcă să mă țină în brațe în așa fel încât trupul meu să rămână perfect întins în timp ce mă așez în pat. Îi mulțumesc și o iau de mână.

– Francesca!

– Nu spune nimic!

– Mă bucur că ești aici. Că ești tu și nu Sarah.

– Știu. Este încântată că așa stau lucrurile, dar înțelege că nu este o declarație de dragoste. Schimbă, așadar, subiectul, afișând același zâmbet serios. Când crezi că vom pleca? întreabă ea apoi.

– Nu știu.

– Ar trebui să sun la serviciu. Să le spun când...

– Ce zi e astăzi?

– Vineri.

Sunt puțin surprins.

– Ce să le spun?

Un nou val de durere mă determină să-i răspund tăios, încordat.

– Spune-le că te întorci luni la serviciu!

– Dar vreau să rămân cât este nevoie.

– Atunci, spune-le că te întorci la mijlocul săptămânii viitoare!

Își ia telefonul. Acum, după ce a clarificat lucrurile cu mine, vrea să ia legătura cu lumea exterioară, să anunțe pe cineva unde este, să introducă puțină normalitate nordică în toată această nebunie sudică. Dar nu este sigură, nu vrea să spulbere vraja.

– Nu cred că voi suna.

– Bine.

– Ești obosit?

– Da.

– Atunci, culcă-te!

Nu am nevoie de permisiunea ei, pentru că ochii mi se închid deja, iar mintea îmi plutește spre tărâmuri necunoscute. Somnul este binefăcător. Mă va ajuta să-mi revin. Dacă se vor întoarce în seara asta, trebuie să mă simt bine. Mai bine. Aud apa curgând la baie, apoi Francesca închide ușa – zgomotul este astfel suprimat, îndepărtat, transformându-se în acorduri corale cântate în surdină. Mă întorc încet pe o parte, punându-mi o mână între coapse și pe cealaltă sub pernă. Ultimul gând înainte de a adormi este să-mi iau pistolul. Data viitoare, îmi voi lua pistolul.

Dorm toată ziua. Mă mișc din când în când. Uneori, o simt pe Francesca lângă mine, citind sau moțăind. Aud muzică – Bach. Visez. O fugă. Ușoară și prelungă. Adevărata muzică a fugii. Mă văd alergând, alergând ușor peste dealurile Calabriei, parcurgând distanțele dintre ele dintr-o singură săritură. Sunt fericit că pot alerga. Sunt puternic și pot face pași uriași. O simt pe Francesca strângându-mă de mână și mă trezesc pentru o clipă. Dar somnul mă prinde din nou în mrejele lui. Nu mai alerg. Aud încă fuga – patru acorduri care se înlănțuie, formând o singură strună ce urcă spre cer. Îmi dau seama că – dacă voi putea prinde această strună – voi putea zbura din deal în deal, voi fi din nou în mișcare. Mă agăț de struna muzicii, dar, în ciuda faptului că o țin cu putere, îmi alunecă din mână. Mă lupt să nu-i dau drumul, o văd, o aud, dar în pofida strădaniilor mele, în mâini nu țin decât aer. Îmi ridic privirea spre cer. Văd o breșă printre nori, ca o copcă de gheață, rotundă, cu margini înalte. Muzica

se revarsă. Muzica zămislește paradisul. Când ultimele acorduri dispar, mă trezesc; durerea din partea stângă este copleșitoare. Îmi țin ochii închiși. O aud pe Francesca vorbind la telefon. Cu Silvio. Îi spune că se va întoarce săptămâna viitoare.

Este noapte când mă trezesc complet și nu mai pot să adorm. Francesca este pe balcon și fumează. Mi-e foame. Somnul m-a revigorat și mi-a redat senzația de foame. Trebuie să mănânc. Să-mi recapăt puterile. Mă duc la Francesca și mă sprijin cu coatele de balustrada din fier, ascunzându-mi fața în mâini.

– Ar trebui să mergem să mâncăm.

– Nu trebuie să stăm aici?

– O să murim de foame.

– Și dacă vin?

– Atunci, vor trebui să aștepte.

Se agață cu mâinile de balustradă și se întoarce pe călcâie.

– Am sunat la serviciu.

Mă sprijin și eu de balustradă și mă uit în dormitor.

– Am auzit.

– Am crezut că dormi.

– Am dormit.

Mă întorc cu fața spre Francesca: ea s-a întors acum cu spatele spre balustradă, ținându-se cu mâinile de ea și legănându-se înainte și înapoi.

– Nimic nu pare aici ancorat în realitate, nu-i așa?

– Nu.

Își ridică privirea spre mine.

– Am impresia că nimic nu va mai fi vreodată ancorat în realitate.

– Știu.
– Nu-mi place asta.
– Este cumplit.
– Ține-mă în brațe!

Se desprinde de balustradă și îmi întinde mâinile. Eu o cuprind în brațe și o strâng cu putere.

– Ai fost foarte curajoasă. Totul va fi bine, îți promit.

Începe să plângă. O strâng și mai tare. O țin cu mâna de ceafă ca să-i ofer siguranță. Vreau să plângă în brațele mele și să se simtă în siguranță. Vreau să-i transmit siguranță. În piață, se aprind beculețele roșii, albe și verzi. Îmi odihnesc capul în părul ei. Ce simte oare învăluită în toată această irealitate? Dar ce simt *eu?* Nu știu. Plutim pe aripile sentimentelor tumultuoase, apoi ne prăbușim în hău, fără să mai simțim nimic. Nu reușim să înțelegem pe deplin fiecare moment pe care îl trăim. De aceea trebuie s-o strâng cu putere în brațe. Ca să nu ne prăbușim în hău, să nu plutim în derivă. Totul este atât de efemer în existența noastră.

Ne despărțim doar busturile, ținându-ne brațele întinse ca niște paranteze, două statui cioplite din aceeași bucată de marmură, două jumătăți ale aceluiași întreg. Francesca plânge puțin, apoi zâmbește, cu ochii în lacrimi, strălucitori. Nu se simte stânjenită. Rup o paranteză ca să-i șterg o lacrimă de pe obraz, reluându-mi imediat poziția inițială. Dacă am avea mai mult spațiu, am putea deveni dansatori – sau poate patinatori? – așa cum stăm, cu șoldurile unite, cu spatele îndoit. Învârtindu-ne. Învârtindu-ne prin aer. Este o imagine ridicolă, chiar ilară. Dar nu este imposibil. Ne-am putea învârti și am putea pluti

prin aer, dincolo de acest balcon, de acest oraş, de această priveliște.

– De ce râzi?

– De nimic.

– Spune-mi!

Mă strânge cu coatele.

– Mi-am imaginat că dansăm. Ca doi patinatori.

– O imagine romantică.

– Nu știu dacă aș defini-o chiar așa.

– Dar cum ai defini-o?

– Încântător de absurdă.

– Acesta este cuvântul pe care l-ai folosi pentru a ne descrie pe noi doi?

– Eu sunt întruchiparea absurdității.

– Ești foarte frumos, știi asta? mă întreabă ea, mângâindu-mi părul.

– Poate am fost cândva.

Ea clatină din cap.

– Încă ești.

Îmi arunc privirea spre piață, spre Mariangela, care așază mesele și scaunele.

– Trebuie să mâncăm.

Francesca își pune capul pe pieptul meu.

– Nu cred că vreau să ies.

– Trebuie.

– Știu. Iartă-mă! spune ea, dându-mi drumul.

Se întoarce și se uită în jur, nu la ceva anume. Este timpul să fie practică. Să fie considerată o persoană practică și serioasă. Să-mi arate că știe de ce am venit aici.

O apuc de braț.

– Francesca! Liniștește-te! Ieșim doar să mâncăm ceva.

Lacrimile cărora abia le pune stavilă îmi spun că este gata să izbucnească în plâns.

– Vrei să pleci acasă?

Ea clatină din cap.

– Te rog să mă ignori! O să-mi revin.

10

Ei mă așteaptă. Ascultă muzică. Cântece italienești de dragoste, foarte sentimentale. BMW-ul vibrează. Ușa din dreapta șoferului este deschisă. Trebuie să iau o hotărâre rapidă: dacă aș fi avut timp să mă pregătesc, aș fi luat cu mine pistolul, tabloul și dosarul Francescăi; ei i-aș fi spus să rămână în cameră, dar acum, pe treptele hotelului, o am alături doar pe Francesca și, firește, servieta.

Vârcolacul mă invită să mă urc în mașină. Este un ordin. Mi-am promis că nu voi mai pleca fără pistol; să insist să mă aștepte? Dar ce fac când ajung la destinație? Încerc să-mi imaginez conversația cu Lomazzo. Brusc, ideea de a lua aceste lucruri cu mine pare ridicolă – aș arăta ca un agent de vânzări, oferind tabloul ca mostră și folosind dosarul Francescăi pe post de certificat de garanție. Dar pistolul? Ar trebui să iau pistolul. Dar mă vor percheziționa, fără îndoială. Mă întorc spre Francesca, îi dau servieta, o apuc de umeri, adopt o privire gravă și îi vorbesc în engleză.

– Du-te și ia-ți ceva de mâncare, apoi vino înapoi la hotel! Îți promit că mă voi întoarce întreg.

Francesca îmi răspunde în italiană.

– Nu pleca!

– Francesca!

– Te rog, nu pleca! Mi-e...

O întrerup.

– În engleză, vorbește în engleză!

– Mi-e teamă. Nu trebuie să faci asta. Nimănui nu-i pasă de tabloul ăsta, nu în adevăratul sens al cuvântului.

– Mie îmi pasă. Ascultă-mă acum! Mă întorc peste două ore, îți promit. Povestea asta este simplă acum. Vor doar să afle care este oferta mea. Este o întâlnire de afaceri. Vrei să știi de unde știu asta? Ea clatină din cap. Eu îi arăt portiera deschisă din dreapta șoferului. Pentru că voi sta în față.

Francesca lasă capul în pământ, se îndepărtează de mine și intră în hotel. Eu mă urc în mașină. Pleoapele vârcolacului cad încet peste ochii lui mari. Acesta este modul lui de a mă saluta. Îmi pun centura de siguranță. Pe bancheta din spate, stă o singură „gorilă".

– Avem două ore la dispoziție înainte ca fata să devină isterică.

Individul din spate începe să râdă. Vârcolacul își închide pleoapele doar pe jumătate și încuviințează din cap.

Probabil că și-au făcut temele și îmi cunosc acum trecutul și reputația; au aflat despre întâlnirea mea cu bătrânul. Au primit ordin să nu-mi facă rău.

Mergem încet prin oraș; vârcolacul nu controlează volanul la fel de bine ca șoferul mai tânăr de aseară. Nu este obișnuit să conducă. Când ajungem în regiunea rurală,

„gorila" îmi aruncă pe genunchi banda cu care trebuie să-mi acopăr ochii. Chiar și pe timpul nopții: mergem, cu siguranță, într-un loc important! Trag de elastic și mi-o pun peste ochi. Întunericul desăvârșit îți oferă o oarecare relaxare. Mă așez pe scaun cât mai comod posibil. Știu când mașina virează spre dreapta sau spre stânga, sau când coboară o pantă, dar nu-mi bat capul să trasez o hartă în minte. Durerea surdă din partea stângă începe să se acutizeze, să mă ardă și să se răspândească în tot corpul. Mișcarea permanentă agravează leziunile interne – nici măcar suspensiile unui BMW nu pot să amortizeze zdruncinăturile provocate de străzile denivelate. Nu-mi fac griji din pricina durerii; mintea mea este tăioasă ca un brici. Sunt pregătit pentru asta. Simt efectul adrenalinei în tot corpul. Uneori am impresia că toate lucrurile din jur contribuie la crearea procesului de sinestezie: sunetele capătă forme, iar mișcările devin culori. Am nevoie de aceste informații extrasenzoriale, pe care ceilalți nu au capacitatea să le surprindă. În ciuda întunericului în care m-au cufundat legându-mă la ochi, lumea este cafenie. Călătoria noastră în noapte – o pată cafenie; individul din spate, care se agită necontenit – mișcare și sunet – îmi sugerează o formă cafenie în mișcare. Noaptea însăși, dincolo de geamurile fumurii, este un ocean cafeniu. Cât de departe mă vor duce? De ce locuiește Lomazzo în apropierea acestui orășel și nu în partea cealaltă a provinciei Catanzaro sau lângă Crotone? Două ore – atât voi lipsi – asta i-am promis Francescăi. A fost o greșeală; pe drumurile astea, s-ar putea să dureze două ore doar ca să ajungem la destinație. La un moment dat, șoferul ia o curbă în viteză; mă izbesc

de ușă și mă lovesc cu putere exact în zona rinichiului vătămat. Scot un geamăt; pentru o clipă, durerea mă amețește. „Gorila" din spate râde. El este oare responsabil?

Mergem alte treizeci de minute. Călătoria se sfârșește după o pantă lungă, cu serpentine largi. Roțile mașinii calcă pe pietriș, scoțând un scârțâit strident, strident de cafeniu.

Ne oprim. Rămân nemișcat. Aștept instrucțiuni. Mi se spune că pot să-mi scot banda de la ochi. Ne aflăm în fața unei case mari, în stilul clasic al secolului XX din sudul Europei: geometrică, din stuc de culoarea ocrului, cu acoperișuri plate, cu balcoane simple, fără ornamente, și o loggie. Un Audi TT roșu este parcat în fața unui garaj dublu. Vârcolacul îmi ordonă să aștept. „Gorila" rămâne în spate; se apleacă peste scaunele din față și potrivește oglinda retrovizoare în așa fel încât să se poată vedea în ea; se așază pe banchetă și își pune gluga. E foarte tânăr: n-are mai mult de douăzeci și doi de ani. Își curăță dinții cu limba; sunetele pe care le scoate au nuanțe de alb. Îmi ating zona rinichiului; rana pare vie.

Vârcolacul iese din casă și îmi face semn cu mâna. Mă dau jos din mașină, urmat de „gorilă". El mă împinge. La ușă, vârcolacul îi trage „gorilei" una după ceafă.

Holul de la intrare este spațios și gol – văd doar o măsuță pe care se află niște chei. Vârcolacul mă percheziționează. Este politicos și meticulos. Nimic nu scapă verificării sale: picioarele, brațele, subrațele, abdomenul, fiecare părticică a pieptului. Îmi scoate telefonul din buzunar, îl verifică, îl închide și îl pune la loc. Eu îmi ațintesc privirea spre o sufragerie mare, a cărei ușă este deschisă. Peretele din spate este din sticlă și dă într-o curte interioară

slab luminată, de unde se vede o vale – în depărtare, se întrezăresc lumini, o linie care străpunge întunericul la orizont. Lomazzo – dacă Lomazzo este cel care locuiește aici – nu se vede prin preajmă. După ce vârcolacul termină percheziția, mă conduce în sufragerie și mă invită să mă așez pe una dintre cele două canapele din piele albă, plasate în unghi drept una față de cealaltă. Sunt așezate cu spatele spre ușile care dau în curtea interioară și cu fața spre un șemineu cu gaze construit în perete. Un cadru mare și pătrat din alamă, acoperit cu o sticlă colorată, dezvăluie un foc uriaș, care arde în tăcere. Camera este mobilată cu multe articole îmbrăcate în piele albă, printre care un scaun Eames și un taburet, plasate amândouă în colțul cel mai îndepărtat al camerei. Au fost probabil fabricate la comandă. Covoare persane acoperă podeaua din teracotă. Nu există tablouri pe pereți; nici cărți, reviste sau ziare – nicăieri în cameră. Deasupra șemineului, sunt agățate cinci săbii Samurai. Pe peretele opus sunt agățate câteva puști și pistoale antice de vânătoare. Un alt obiect care îți atrage privirea în cameră este o machetă înaltă de șaizeci de centimetri a roții din London Eye. Un cablu intră în perete. Se învârtește? Se aprind beculețe și se luminează? Sunt tentat să-l întreb pe vârcolac. Mă întorc pe canapea. Dau cu ochii numai de „gorilă", care se sprijină de pragul ușii. Vârcolacul intră în sufragerie printr-o altă ușă, aducând un pahar de whisky, un pahar mare, greu și pătrat. Mi-l oferă, fără să-l intereseze dacă îl vreau sau nu. Îi mulțumesc. Iau o înghițitură și pun paharul pe masa din fața mea. Ce-mi spune locul acesta despre omul care locuiește aici? Ce informații noi vin să completeze profilul de pe Internet? Nu este un

estet. Un lucru pozitiv, probabil. Nu este pretențios. Un alt aspect benefic. Camera îmi spune că este un tip introvertit. Nu-i place să iasă în evidență. În ciuda mobilierului din piele albă. Nu este un mafiot snob, care își afișează fără discernământ lanțurile din aur și ceasurile Rolex. Dar nici un mafiot de catifea, pentru care lucrurile valoroase ale vieții le reprezintă cămășile scumpe și elegante. Îmi place paharul ce mi-a fost oferit. Whisky-ul capătă structură.

Un bărbat – Pasquale Lomazzo, cred eu – intră pe ușile care dau în curtea interioară. Este tânăr: cam treizeci și ceva de ani. Poartă blugi de firmă, foarte strâmți pentru a-i scoate talia în evidență; o cămașă de un galben pastelat, cu mânecile suflecate cu grijă, exact până la jumătatea brațelor; și pantofi de sport Nike, albi, strălucitori, încheiați cu nod dublu. Are o față pătrată și plată, exagerat de pătrată și foarte plată. Trăsăturile feței – ochii și gura – nu ies deloc în evidență, iar nasul lui mic trece aproape neobservat. Nu este urât, dar forma pătrată și plată a feței te șochează. Are părul negru și întins, pieptănat într-o parte, iar o șuviță lungă îi cade peste ochiul drept, obligându-l s-o dea la o parte cu dosul palmei. Felul în care șuvița îi cade pe ochi și maniera în care o înlătură, gest însoțit de o ușoară mișcare a capului, te trimit cu gândul la comportamentul unui homosexual. În cealaltă mână, ține un pahar de whisky. El îl ignoră pe vârcolac și îi ordonă „gorilei" să părăsească imediat camera.

Eu mă ridic în picioare, luând o altă înghițitură de whisky. Lomazzo își pune paharul pe masă și îmi întinde mâna.

– Sunt Pasquale Lomazzo.

– Mă bucur că ați acceptat să ne întâlnim.

– Te rog! îmi spune el, făcându-mi semn să mă așez din nou pe canapea.

Stăm în unghi drept unul față de celălalt, cocoțați pe marginea canapelelor, puțin aplecați, ținându-ne coatele pe genunchi și mâinile împreunate. Recunosc această imagine în oglindă: a poziției și atitudinii noastre. Este menită să degaje încredere. Să contribuie la stabilirea unei relații. Trădează dorința de a fi acceptat. Dar cine imită pe cine? Apăs cu pumnul zona vătămată. Trebuie să găsesc o poziție în care să suport durerea cât timp stau jos.

– Nu te simți bine? întreabă Lomazzo, pregătit să profite de acest avantaj.

– Ba da, mă simt bine.

– În regulă. De ce ai venit aici?

Își păstrează poziția inițială și mă privește fix. Felul său intim de abordare este ușor batjocoritor, prefăcându-se că este îngrijorat din cauza mea. Pare să-mi dea de înțeles că l-am confundat cu altcineva – o greșeală nefastă. Şuvița i se odihnește pe sprânceana dreaptă.

Sunt obișnuit cu acest gen de comportament; știu că trebuie să-l ignor.

– Am o propunere pentru dumneavoastră.

Se preface surprins.

– Pentru mine?

Îmi vine să zâmbesc. Chiar să izbucnesc în râs. Individul ăsta e previzibil. Mă relaxez puțin; acest lucru îmi mai alină durerea.

– Don Lomazzo, vă rog! Știm amândoi că sunteți cine cred eu că sunteți. Vreau să vă tratez cu respect, dar nu sunt dispus să mă joc.

Fața pătrată și plată a lui Lomazzo rămâne imobilă. Șuvița rebelă îi cade din nou pe ochi. Nu este încă pregătit să facă față acestui val de franchețe.

– Să vă explic cum stau lucrurile! continui eu. Voi începe prin a vă prezenta situația mea. Mi-am pierdut slujba; soția m-a părăsit. Totul s-a întâmplat anul ăsta. Și nu suntem decât în ianuarie. N-am avut un an prea bun. Fac o pauză și zâmbesc fals. Vreau bani ca să încep o nouă viață, spun eu apoi. Să mă retrag undeva cu prietena mea. Am venit să vă propun o afacere în urma căreia voi obține banii de care am nevoie.

Lomazzo înlătură șuvița.

– Bărbații de vârsta noastră nu vor să se retragă.

Eu îl aprob.

– Probabil. Dar eu sunt obosit. Foarte obosit.

– Eu sunt om de afaceri. Mă ocup de castane și ulei de măsline. Am câteva restaurante și hoteluri pe coastă. Nu prea înțeleg cum te-aș putea ajuta.

– Anul trecut l-am cunoscut pe bătrân. Don Livi. Mi s-a spus că l-ați apărat când...

Lomazzo mă întrerupe; șuvița îi cade din nou pe ochi.

– Așa cum ți-am spus deja, ai făcut o greșeală.

Vrea să se ridice în picioare.

– Ascultați-mă puțin, Don Lomazzo!

Știu că acesta este un moment critic; totul s-ar putea sfârși aici. Îmi dau seama că – în clipa în care Lomazzo va lua o hotărâre – nu o voi mai putea schimba. Trebuie să găsesc o modalitate ca să-i dovedesc faptul că propunerea mea este cât se poate de serioasă și merită atenția lui.

– Am venit la dumneavoastră pentru că nu am încredere în Lorenzo Savarese, iar această afacere nu este destinată Cosei Nostra.

Gândurile i se citesc pe chip – mușchii faciali infimi înregistrează numele pe care nu vrea să le audă rostite; îmi evaluează raționamentul; știe că „afacerea“ implică obiecte de artă. Rămâne pe canapea.

– Nu-i cunosc pe acești oameni. Se ocupă de afaceri cu castane?

Se preface, ironic, că nu a înțeles la ce mă refer. Cu toate acestea, știm amândoi că – în momentul în care am menționat numele lui Savarese, un om de vârsta lui, aflat însă în vârful organizației sale – Lomazzo a îngustat puțin ochii. Îi imit poziția aplecată și mă uit fix în ochii lui. Pentru prima dată, am impresia că eu conduc ostilitățile.

– Nu, nu se ocupă de afaceri cu castane. Să vă explic! Prietena mea ocupă un post important la galeriile Uffizi. Galeriile dețin o arhivă uriașă de tablouri pentru care colecționarii particulari ar plăti sume fabuloase. Nimeni nu le vede. Poate doar cadrele universitare. Pot să scot tablouri de acolo. Bazându-mă pe experiența mea și pe a prietenei mele, vom alege, să spunem, treizeci, patruzeci de tablouri, care să valoreze în total, pe piața neagră, între zece și douăsprezece milioane de euro, sau poate chiar mai mult. Nimeni nu va ști că s-a comis o infracțiune și că acești bani sunt rezultatul valorificării unor tablouri furate. După ce îmi dați procentul cuvenit, rămâneți cu opt, nouă milioane de euro.

Mă sprijin de canapea.

Lomazzo nu răspunde imediat; rămâne în aceeași poziție aplecată, cu mâinile împreunate.

– Am fost la Uffizi. Cozi interminabile.

Îmi îndrept privirea spre șemineu, spre flăcările aurii care dansează în spatele sticlei colorate – mai mult arsă decât încinsă de căldură. Lomazzo păstrează tăcerea. În aer, plutește aroma de whisky. Observ că poartă la gât un lanț, de care atârnă un crucifix mic și un Hristos minuscul. Crucifixul a rămas înțepenit în părul care acoperă pieptul lui Lomazzo. Simt impulsul de a-l elibera. Lomazzo își împreunează mâinile ca într-o rugă, ținându-și vârful degetelor îndreptate spre buze.

– Fata este îndrăgostită de tine?

Eu încuviințez din cap.

– Da.

Îmi cântărește cuvintele.

– Este fraieră. Să ocupe un post ca ăsta... într-o instituție de prestigiu... De ce te-ar ajuta?

– Este o femeie tânără. Slujba ei implică praf și vechituri.

– Nu este chiar atât de tânără – poate acesta este motivul.

Ne-au urmărit, ne-au studiat.

– Poate.

– Vreți să vă retrageți în Italia?

– Nu.

– La Londra?

– Nu. În sud-estul Asiei.

– Unde anume?

– În Malaysia. Vrem să ne construim o casă pe plajă.

Lomazzo nu pare impresionat; nu-l interesează această lume. Privește într-un punct dincolo de mine.

– Am fost la Londra. Am văzut roata din London Eye. Se întoarce spre macheta din spatele lui. Te-ai urcat în ea?

– Nu.

– De ce nu?

Nici nu știu dacă m-am apropiat de ea.

– Este un loc foarte cunoscut, continuă el.

– Da.

– Iar cozile sunt mai lungi decât la Uffizi.

– Posibil.

– Eu așa cred. Am stat la coadă trei ore.

Simt că este mândru de răbdarea lui, iar răbdarea este un indice al valorii. Se ridică în picioare, se îndreaptă spre machetă, o trage spre el și apasă pe un buton. Roata este scăldată în lumină, împreună cu cabinele ovale, și începe să se învârtească. Se aude un bâzâit în surdină. Lomazzo se îndreaptă spre ușile curții interioare.

– În Calabria nu există cozi pentru nimic.

Mă întorc pe canapea. Văd chipul lui Lomazzo reflectat în geam – fața sa plată s-a umanizat și, în mod paradoxal, suprafața netedă a sticlei îi conferă profunzime.

– Este nevoie de investiții.

El dă din cap. Este ciudat de calm, de absent.

– De ce nu demarezi singur proiectul pe care mi l-ai propus? Ai deveni foarte bogat.

– Nu pot să acționez de unul singur. În plus, sunt și fost polițist. Și asta îngreunează lucrurile. Apoi, proiectul implică un proces de distribuire. În SUA, Japonia. Dar și în Europa.

Lomazzo pare mulțumit de răspunsul meu. Se pare că am găsit un teren comun în urma discuției noastre despre London Eye.

– În care moment al tranzacției îți vei primi banii?

– După ce voi lua tablourile, le voi evalua în funcție de prețurile de pe piața neagră. Vreau zece la sută din această valoare.

– Înainte de a fi vândute?

Știm amândoi că ar fi o prostie din partea mea să emit pretenții de acest gen.

– Există și alte căi.

Lomazzo se întoarce de la fereastră; imaginea sa reflectată în geam dispare în noapte.

– Alte căi?

– Vorbim mai târziu despre asta.

– Mai târziu? Vreau să aflu acum. Mă interesează subiectul. Riscul pe care ți-l asumi este imens. După ce vei scoate tablourile din galerie și mi le vei pasa, de ce te-aș mai plăti? Nu cred că vorbești serios.

Ne axăm prea mult asupra detaliilor, asupra structurii afacerii. Trebuie să stabilim mai întâi principiile.

– Vorbesc foarte serios.

– Atunci probabil că ai găsit deja o soluție pentru această problemă, nu?

Mă sprijin de canapea; durerea din zona rinichiului se acutizează, obligându-mă să adopt o poziție contorsionată ca să alin puțin suferința, lucru care nu-i scapă interlocutorului meu. Lomazzo este inteligent – vorbește puțin, contribuie anemic la discuția noastră și mă obligă să depun singur un efort considerabil pentru stabilirea termenilor afacerii. Trebuie să câștig mai mult teren, să-l

conving pe Lomazzo să se gândească la propunerea mea, la avantajele pe care ea le presupune. Am nevoie de o schimbare de decor. Beau ultimele picături de whisky și mă ridic de pe canapea.

– A fost o plăcere să mă întâlnesc cu dumneavoastră, Don Lomazzo. Dar acum trebuie să plec. I-am promis prietenei mele că nu voi lipsi mai mult de două ore. Și nu mă simt prea bine. Sunt convins că, după ce veți cântări bine propunerea mea, vom lua din nou legătura.

Lomazzo – îmbrăcat atât de elegant, cu mânecile suflecate cu grijă, strâns tare cu cureaua ca să-și scoată talia în evidență și încălțat cu pantofi de sport de un alb strălucitor, încheiați cu nod dublu – mă privește uluit pentru că am îndrăznit să mă ridic în picioare fără să primesc instrucțiuni în acest sens.

– Îmi pare rău, dar aș vrea să mai stai.

Nu este nevoie să-mi spună că nu pot să plec fără acordul lui.

Am pierdut teren în loc să câștig. Mă uit la ceas: a trecut mai mult de o oră de când am plecat de la hotel. Corpul meu dă semne de oboseală. N-am mâncat mai nimic în ultimele douăzeci și patru de ore. A fost o greșeală să dau pe gât paharul de whisky. Mă așez din nou pe canapea. Mâinile îmi tremură.

Lomazzo se așază și el, zâmbind, pe marginea canapelei, aproape atingându-mi genunchii cu genunchii săi. Este timpul să-mi ofere o explicație, după ce a stabilit, făcând uz de puterea sa, că singurul decor unde îmi pot juca rolul este această cameră.

– Timpul nu a rămas în loc pentru noi. Nu avem o Romă, o Florență sau o Veneție, dar istoria noastră este

îndelungată; și nobilă. Limba noastră are rădăcini adânci. Dar nu suntem respectați. Cei din Nord ne consideră niște animale. Cei din Sud – din Sicilia – ne consideră cu totul diferiți. Am fost la Uffizi. Pentru noi, afacerea ta este foarte bună. Dar sunt anumite lucruri pe care nu le înțeleg. Face o pauză, apoi continuă: Dar cred că ți-e foame.

Reușesc cu greu să mă concentrez; durerea a pus stăpânire pe mine, dar îmi dau seama că Lomazzo mi-a dezvăluit primul său punct slab. Vrea să încheie afacerea datorită prestigiului pe care i l-ar conferi: să furi tablouri de la Uffizi înseamnă să pătrunzi în mediile de afaceri grandioase și acest lucru ar însemna, în lumea vastă a crimei organizate, că rivalii lor de talie internațională nu-i vor mai considera niște bandiți de rând, lipsiți de ambiție. De aceea mi l-au arătat pe Caravaggio anul trecut – bătrânul voia ca lumea să știe în mâinile cui se află tabloul.

Lomazzo îl strigă pe vârcolac, care își face imediat apariția. Ei vorbesc în dialectul autentic calabrez. În doar câteva minute, el ne aduce pâine, măsline, o brânză tare și salam. Dar și o sticlă de ulei de măsline. Nu avem tacâmuri. Mi se spune să mănânc. Lomazzo își flutură mâna deasupra mâncării.

Iau o felie de salam, trag de ea cu dinții și mestec încet. Rup o bucată de brânză, o pun pe pâine și trag de coajă cu dinții. Sunt puternic condimentate. Îmi cer scuze pentru că mi-e foame. Lomazzo ridică din umeri și se sprijină de canapea, înlăturând șuvița rebelă, mulțumit, se pare, să mă privească mâncând. Încerc să mă relaxez; am fost de multe ori în compania unor oameni ca Lomazzo. *Mafiosi* de rang înalt. Ucigași de profesie. Ucigași ambițioși. Am mâncat împreună cu ei, le-am băut vinul și

whisky-ul. Nu sunt niște brute. Nu-și manifestă disprețul și răceala de la bun început; nu apelează mereu la violență. Nu le place să provoace suferință și fac uz de ea doar când consideră că este necesar. Eu cred că Lomazzo este un ucigaș practic și rațional. Nu este extrem de violent, la fel cum nu este nici ostentativ și nici dornic să-și creeze o imagine mitologică. Se mulțumește să recunoască rolul important pe care îl joacă violența în lumea lui – statutul de instrument de afaceri cu drepturi depline.

Se așază mai bine pe canapea și își pune mâna pe genunchiul meu.

– Îmi pare bine că mănânci în casa mea.

– Sunteți foarte generos, spun eu, înghițindu-mi îmbucătura.

– Eu îți ofer pâine, carne și brânză, spune el, luându-și mâna de pe genunchiul meu. Tu adu-mi capodopere!

Înțeleg din replica lui că, în principiu, a acceptat afacerea. Pentru o clipă, durerea dispare. Îmi ridic ochii spre el. Îi rețin privirea.

– Nu încă.

Lomazzo mă mângâie din nou pe genunchi.

– În curând.

– Sper.

Își verifică mânecile suflecate, aranjându-le meticulos pentru a înlătura orice cută.

– Știi, ești primul polițist care îmi calcă pragul casei.

Nu-mi bat capul să-l corectez – fost polițist – deoarece îmi dau seama că pentru el nu este nici o diferență.

– Este important să înțelegi ce înseamnă asta.

Se sprijină de canapea, își întinde mâinile pe spătar și își încrucișează picioarele.

Termin de mâncat, aruncând în gură ultima măslină.

– Înțeleg. Dar este o afacere bună. Un plan bun. Trebuie să-mi schimb poziția – pentru că am stat aplecat ca să mănânc, coapsele și șoldurile s-au unit și s-au blocat. Rigiditatea și durerea au revenit. După cum cred că v-ați dat seama deja, continui eu, dacă vom da greș, acest lucru se va întâmpla înainte ca dumneavoastră să fiți implicat.

Lomazzo dă din cap încet.

– E adevărat.

Dintr-un motiv oarecare, își îndreaptă privirea spre piept și își aranjează cu greutate crucifixul, luptându-se să vadă pe sub bărbie; el ține micuțul crucifix, micuțul Hristos, între degetul mare și arătător.

– Așadar, când ar trebui să primim prima tranșă?

– Dacă lucrurile merg așa cum le-am plănuit – și primesc garanția bunei dumneavoastră credințe – peste două săptămâni.

Lomazzo eliberează crucifixul, care îi cade în părul de pe piept, și își pune din nou brațele pe spătarul canapelei, ținându-și picioarele încrucișate.

– O garanție?

Îmi calez întreaga energie asupra lui Lomazzo, luptându-mă să ignor durerea: acest moment trebuie să degaje încredere; este un moment unic, de care trebuie să profit la maximum. Mi-l și imaginez pe Caravaggio, proaspăt restaurat, agățat pe un perete alb, strălucitor.

– Da. O garanție. O asigurare că îmi voi primi banii. Este un lucru cât se poate de corect.

Lomazzo se încordează; își strânge pumnii; mușchii de pe fața lui pătrată și plată se contractă.

– Vorbești de garanții. De asigurări. Nu înțeleg.

Mă așteptam la asta. Vrea să am pur și simplu încredere în el. Vrea să am încredere în el din multe motive. Este un semn de respect. Este un semn de recunoaștere – el este un om de afaceri ca oricare altul. Vrea, de asemenea, libertatea de a încălca înțelegerea noastră fără să stea prea mult pe gânduri. Și în final – aceasta fiind ipoteza cea mai plauzibilă – vrea să pornesc la acțiune, să-i aduc tablourile și să nu onoreze termenii de afaceri. Această ultimă supoziție ne va duce la Caravaggio. Cu toate acestea, trebuie să găsesc o modalitate de a-l conduce pe Lomazzo spre destinația dorită fără să-i jignesc orgoliul de om de afaceri care face tranzacții legale cu castane și ulei de măsline.

– Don Lomazzo, trebuie mai întâi să cheltuiesc niște bani, sunt convins că înțelegeți asta. Puținii bani pe care îi am sunt destinați acestui proiect. În momentul de față, tot ceea ce fac implică o cheltuială din partea mea. În același timp, nu trebuie să uităm că mă aflu pe teritoriul dumneavoastră. Am nevoie de o garanție care să-mi ofere certitudinea că îmi voi primi procentul stabilit.

– Tu ai venit la mine cu această propunere, nu eu, spune el, relaxându-se.

– Înțeleg foarte bine acest lucru. Dar cred că trebuie să ne gândim și la acest aspect.

Pe Lomazzo îl distrează modul meu de abordare.

– Nu cred că trebuie să te mai gândești mult. Ce vrei?

Mă scrutează cu privirea, încercând să-mi citească gândurile pe chip. Îl las să mă studieze, convins fiind că nu va descoperi nimic. Lomazzo pune capăt examinării sale și înlătură cu dosul palmei șuvița rebelă.

– Mașina mea? Ți-ar plăcea mașina mea?

O iau ca pe o glumă și râd.

– Așa cum v-am spus deja, trebuie să ne mai gândim. Mă uit la ceas, apoi continui: Nu trebuie să luăm o hotărâre pe loc. Am întârziat. Trebuie să plec.

Mă ridic încet în picioare, atent să adun toate firimiturile de pe haine și să le pun pe farfurie.

– Te rog să stai jos! spune Lomazzo, indicându-mi locul rămas liber.

Ezit, mă aplec și rămân înțepenit pe loc, imobilizat de durerea neîndurătoare, care nu-mi permite să fac nici o mișcare după bunul meu plac. Mă simt ridicol, vulnerabil.

– Te rog să stai jos! repetă Lomazzo, de data asta cu o voce mult mai fermă și cu ochii ațintiți asupra locului unde vrea să stau.

Mă supun. Din nou. Pierd controlul asupra situației – durerea îmi distrage mereu atenția și îmi diminează puterea de concentrare și rezistența fizică. Corpul meu nu produce destulă adrenalină care să mă ajute să mă concentrez asupra jocului în care m-am implicat. Mi-o imaginez pe Francesca așteptându-mă, având încredere în mine, convinsă fiind că știu ce fac. Cât timp i-am spus că voi lipsi – două ore? Timpul aproape a expirat. Nu am anticipat că afacerea s-ar putea încheia după o singură întrevedere. Mi-am imaginat că le voi schița detaliile, le voi prezenta afacerea, apoi – câteva zile – mă vor lăsa în pace, în timp ce vor evalua situația, vor face calcule și vor cântări factorii de risc – gândindu-se la pânza lui Caravaggio ca la o posibilă garanție, fără să le sugerez eu acest lucru. Apoi, va depinde numai de mine să conduc firul negocierilor în așa fel încât tabloul lui Caravaggio să devină singura variantă posibilă, singura garanție pe care mi-o vor oferi. Lomazzo mă privește în timp ce îmi masez

coastele și șoldul, încercând să redau puțin spațiu rinichiului vătămat ca să respire, să se relaxeze, să se vindece.

– Mai vrei ceva de băut? S-ar putea să te ajute.

Clatin din cap, încleștându-mi dinții și maxilarul. Durerea este din ce în ce mai acută, iar eu mă simt din ce în ce mai slăbit. Trebuie să plec. Dar Lomazzo vrea să profite de această situație avantajoasă pentru el și să-mi îngreuneze și mai mult drumul spre destinația dorită. Loviturile pe care mi le-au aplicat cu o zi în urmă mi-au diminuat puterea de rezistență și acum mă supun la test. Un test pe care l-aș fi trecut fără îndoială dacă m-aș fi simțit mai bine, dacă aș fi avut mai multă energie și m-aș fi putut concentra mai mult.

– Lăsați-mă să dau un telefon!

Scot telefonul din buzunarul gecii, îl deschid și îl activez.

Lomazzo, care își ține în continuare brațele pe spătarul canapelei, relaxat de această dată, își pocnește degetele de la mâna dreaptă.

– Te rog să mai aștepți puțin!

Las telefonul pe masă. Sunt prea obosit ca să mă împotrivesc.

– Vreau să-ți mai pun câteva întrebări. De unde provin banii pe care îi ai? Mai ai parteneri?

O întrebare ușoară.

– Banii sunt furați.

Lomazzo este vădit surprins; el își netezește sprânceana dreaptă cu dosul palmei.

– De la cine?

– De la un bărbat care a murit și de la soția lui.

El încuviințează din cap; îmi dau seama că detaliile nu-l interesează.

– Caută cineva acești bani?

– Nimeni nu știe de existența lor.

– De ce sumă dispui?

– Cincizeci de mii de euro.

– Unde sunt?

– O parte sunt aici, o parte în Florența și o altă tranșă la Londra.

– Nu-ți face probleme! îmi spune el zâmbind. Este o sumă foarte mare în Calabria, dar nu pentru mine.

Iau telefonul.

– Iertați-mă, dar trebuie s-o sun pe...

– Mai am o întrebare.

– Da?

– O iubești pe femeia asta?

Țin degetul poziționat deasupra tastaturii când realizez că nu am numărul Francescăi, o greșeală stupidă. Închid telefonul și îl bag înapoi în buzunar.

– Îmi iubesc soția.

– Te rog să-mi răspunzi la întrebare!

– Este foarte frumoasă, foarte inteligentă și sexy. Este încântătoare.

– Dar o iubești?

– Pentru afacerea noastră, important este faptul că mă iubește ea.

– Nu sunt chiar atât de sigur. Femeilor le place să fie iubite.

– Atunci se simte iubită.

– Este un aspect important. Trebuie să te convingi de asta.

– Nu e cazul să vă faceţi probleme.

– Dar nu eu îmi fac probleme. Aceste lucruri te privesc pe tine şi tu ar trebui să-ţi faci probleme.

– Nu e nevoie.

– Foarte bine. În afaceri..., spune el, fluturându-şi mâna prin aer, referindu-se probabil la afacerile din întreaga lume, trebuie să te asiguri în cazul factorilor de risc. Dar aici, în Sud, afacerile nu au un caracter oficial. Noi folosim diverse metode. Nu ne asumăm factori de risc – nu dincolo de graniţele lumii noastre. Ca să te fac să înţelegi cum stau lucrurile, trebuie să-ţi spun că nu tolerăm eşecul. Nu avem nevoie de o persoană care să negocieze condiţiile de despăgubire în cazul unor eventuale pierderi. Aceasta este o asigurare eficientă. În cazul afacerii tale, aşa cum ai înţeles foarte bine, tu eşti cel care îşi asumă factorii de risc şi ai dreptate când spui că ai nevoie de o asigurare – o garanţie, cum îi spui tu – care să-ţi ofere certitudinea că îţi vei primi partea cuvenită. Asta înseamnă că mă voi gândi la o posibilitate să-ţi ofer această garanţie. Greutatea constă în faptul că, pentru asta, trebuie să-mi asum un anumit risc, lucru care, aşa cum ţi-am explicat deja, contravine normelor noastre de afaceri. Face o pauză, se apleacă pe canapea şi îşi pune o mână pe umărul meu. După cum vezi, aşadar, continuă el, afacerea asta nu e aşa de bună cum crezi tu.

Mă ridic în picioare pentru a scăpa de atingerea lui Lomazzo.

– O să mă gândesc la garanţia de care am nevoie.

Lomazzo se sprijină de spătarul canapelei în timp ce şuviţa îi alunecă din nou pe ochi.

– Te rog să stai jos!

Nu mai pot să alin durerea; nu o mai simt doar la nivelul mușchilor, ci în interiorul rinichiului – o insuficiență renală care îmi afectează acum întregul metabolism. Transpir abundent și picăturile de sudoare încep să-mi iasă prin piele; ceafa o simt udă. Îl ignor pe Lomazzo, mă îndrept spre ușile care dau în curtea interioară, îmi sprijin fruntea de sticla rece și închid ochii. Trebuie să am, măcar pentru o clipă, mintea limpede și să găsesc o modalitate să plec de aici. Dacă m-aș simți mai bine, aș insista, aș curma orice discuție. Aș refuza orice ofertă, considerând-o inacceptabilă. Dar nu mă simt bine. Deschid ochii și mă uit pe fereastră. La orizont se văd câteva luminițe. Cerul este senin, înalt și negru. Noaptea pare blândă și caldă. Dar nu mai am încredere în simțurile mele; corpul nu-mi mai aparține. Este sclavul durerii – al durerii provocate de individul de lângă mine. Al durerii cauzate de o lovitură bine plasată, o lovitură din artele marțiale, menită să provoace leziuni grave.

Mă îndepărtez de fereastră. Bine! Să vedem cum stăm! Francesca nu va intra în panică, așa că las-o în pace! Lomazzo a mușcat momeala, așa că nu te da bătut! Va obosi în curând. Mă întorc în mijlocul camerei.

– Don Lomazzo, cum procedați în alte ocazii? Nu sunt singura persoană care vă propune acest gen de afacere.

Capul lui Lomazzo pare sculptat din piatră neagră, dintr-un bloc de marmură neagră, cu trăsături severe.

– Te rog să stai jos!

Refuză să vorbească până nu mă așez în locul pe care mi-l impune. Mă întorc pe canapea.

– Sunt mai multe modalități. Dar trebuie să înțelegi, în primul rând, că nu suntem niște oameni puternici. De

aceea, trebuie să mă întreb: De ce ai venit aici? Întrebarea asta nu-mi dă pace.

– V-am mai spus. L-am cunoscut pe bătrân. Părea... respectabil.

– Da. Cu toate astea... mai sunt și alții...

– Da, mai sunt și alții.

– Pe cine ai mai abordat?

Am crezut că am lămurit lucrurile: nu vreau să mă duc la Savarese și nu este o afacere destinată Cosei Nostra. Își dezvăluie, așadar, un alt punct slab. Lomazzo vrea ca afacerea asta să fie numai a lui, să-i confere numai lui glorie, nu și altora – lui Savarese, Cosei Nostra; dacă le-aș fi oferit-o lor prima dată, acest lucru i-ar știrbi statutul.

– Pe nimeni.

Dă din cap; este mulțumit, satisfăcut.

– Este important, spune el, dând din nou din cap; a impus o regulă bună. O regulă stupidă, gândesc eu. Așadar, ce garanție trebuie să-ți ofer? întreabă el.

Trebuie să-l conduc pe Lomazzo spre destinația dorită. Trebuie să fie ideea lui.

– Asta dumneavoastră trebuie să hotărâți. Eu pun la bătaie cincizeci de mii de euro, iar profitul meu va fi în jur de un milion.

Lomazzo se îndreaptă spre fereastră.

– Trebuie să-mi spui. E afacerea ta.

Mă ridic din nou în picioare, de data asta hotărât să rămân în picioare.

– Dumneavoastră trebuie să hotărâți asta. Eu doar vă sugerez să vă gândiți.

Lomazzo scrutează camera cu privirea, vădit amuzat.

– Tu îmi sugerezi să mă gândesc?

Pentru prima dată în seara asta, glasul îi trădează nerăbdarea. Își dă șuvița la o parte cu dosul palmei, sprijinindu-și apoi obrazul în mână. Gândurile sale sunt confuze. Nu-i place jocul ăsta.

Trebuie să cântăresc lucrurile cu multă atenție; n-aș mai putea îndura o altă ploaie de lovituri.

– Don Lomazzo, trebuie să mă odihnesc. Durerea acută pe care o resimt acum a fost provocată de unul dintre oamenii dumneavoastră. Am venit aici ca să vă propun o afacere profitabilă. Amândoi știm asta. Iertați-mă, dar dacă mă duc la Savarese, pe el nu-l va interesa că dumneavoastră ați refuzat-o. Va vedea imediat avantajele: bani mulți, câștigați ușor; nu sunt un amator.

Lomazzo își întoarce capul. Faptul că refuz să-i dau un răspuns clar îl scoate din sărite. Nu vrea explicații sau ultimatumuri, și nici nu vrea să audă numele rivalilor lui. Vrea să-i spun exact la ce m-am gândit.

Accept acum faptul că vom încheia afacerea în seara asta. Vrea transparență și certitudine – acestea sunt aspectele care conferă atracția magnetică a afacerii mele. Trebuie să aștept până când Lomazzo va înțelege cum funcționează lucrurile. Între timp, trebuie să-i ofer ceva, să-l ademenesc spre destinația dorită; nu este obișnuit să fie manipulat, constrâns. Îmi amintesc o afacere similară care s-a desfășurat la New York. O organizație criminală din Brooklyn voia să impună o garanție pentru o cantitate uriașă de heroină de la un importator nou: mafia rusească. O relație importantă. Ambele organizații ambițioase și violente. Una își proteja teritoriul, cealaltă încerca să cucerească teritorii noi. A fost ales un intermediar care avea să păstreze garanția. Și care era garanția?

Nimănui nu i-a venit să creadă. Trei viori. Stradivarius. În valoare de peste un milion de dolari fiecare. Furate de la o bancă în urmă cu foarte mulți ani. Considerate distruse. Afacerea s-a derulat în felul următor: dacă americanii nu acceptau transportul, rușii primeau viorile; dacă afacerea se încheia cu succes, viorile se întorceau în mâinile americanilor. Un exemplu perfect, din toate punctele de vedere, accentuat și de faptul că viorile – garanția – erau fabricate de un italian. Îi spun povestea. Menționez și rolul meu. Un personaj periferic. Misiunea mea era să recuperez viorile. Dar să ne fie foarte clar – garanția pe care o căutăm noi acum trebuie să fie produsul imaginației!

Lomazzo trece pe lângă mine și mă bate ușor pe umăr.

– Înțeleg.

Mă lasă să rămân lângă fereastră; Lomazzo stă la câțiva pași în spatele meu. Imaginile noastre reflectate în geam sunt atât de clare, încât ne surprindem foarte bine expresiile faciale ca și când am sta unul în fața celuilalt.

Nu știu ce-a înțeles Lomazzo din toată povestea asta. În dreapta mea, roata din London Eye se învârtește încet. Aproape că nu-mi recunosc imaginea în geam. Îmi ignor mișcarea legănată a corpului – consecința încercărilor mele de a controla durerea. Dar lucrurile nu se reduc doar la atât – sunt mult mai profunde. Par ușor, imaterial, fantomatic. Ca și cum nu aș fi prezent în totalitate. Și asta din cauza faptului că nu pot face nimic decât să aștept ca Lomazzo să ia o hotărâre și să mă lase să plec. Nu mai am ce să ofer și, dacă nu mai am ce să ofer, eul meu s-a dematerializat. Dar acest lucru este și urmarea faptului că încep să realizez, pentru prima oară, că totul s-ar putea

prăbuși, nu mai sunt „copleșit" de certitudine. Sunt copleșit în schimb de durere, de transparența covârșitoare a durerii, și asta îmi conferă înfățișarea fantomatică pe care o reflectă sticla întunecată ca noaptea.

Mă uit la imaginea lui Lomazzo reflectată în geam. El nu este imaterial. Este „copleșit" de putere, de certitudine. Înțelege că individul din fața lui este prizonierul său până când el îi va hotărî altă soartă, până când vom încheia tranzacția, până când vom stabili toate detaliile după bunul lui plac. Și simt că acum – după ce m-a deposedat de putere, de opțiuni, de capacitatea de a acționa independent – mi-a furat și singurul lucru pe care îl mai aveam: eul. Eul său este dublu acum. Și, mai presus de toate, domină fericirea lui. Îi place afacerea; este profitabilă pentru organizația, ambiția, puterea și dominația lor – a lui și a oamenilor lui – a căror imagine va fi, fără îndoială, percepută cu totul diferit.

Și atunci înțeleg totul: nu-mi va oferi niciodată tabloul lui Caravaggio. Asta citesc pe chipul lui Lomazzo. Pentru el, afacerea s-a încheiat deja, fără să mi-l ofere pe Caravaggio. Această opțiune este la fel de iluzorie ca ideea de a-mi plăti procentul stabilit înainte ca eu să fi furat vreun tablou.

Cunosc și motivul. Sunt un străin, un outsider. Și indiferent ce le-aș oferi, indiferent cât de profitabilă ar fi afacerea, tabloul nu va fi niciodată înstrăinat. Am comis o eroare de încadrare – am greșit clasa socială. Planul meu a fost o nebunie, am dat dovadă de prea multă aroganță și încredere de sine. La fel ca Nenni, care a crezut că poate să acționeze dincolo de granițele lumii lui, împreună cu mine, un străin. În lumea asta nu se circulă pe

ambele sensuri. Nu mi se va acorda niciodată accesul în interior – nici pentru o zi, nici pentru o oră. Nici măcar pentru o fracţiune de secundă. Dacă acest lucru ar fi fost posibil, acum, când corpul meu se dematerializează în faţa acestei sticle întunecate, când transpir abundent şi mă legăn înainte şi înapoi, Caravaggio ar fi fost deja în mâinile mele – pentru că este o afacere bună şi amândoi am căzut de acord asupra acestui fapt. Dar este o afacere bună între un străin, un outsider, şi un jucător din interior, iar regulile jocului se stabilesc în consecinţă.

Tremur. Imaginea mea vibrează. Tremură în geam. Pielea mea, deşi acoperită cu picături de sudoare, pare uscată şi subţire ca hârtia. Ochii mei, plini de lacrimi – lacrimi de prostie, de ruşine, de sfială şi disperare – nu mai pot să distingă nimic împrejur; şi ei par uscaţi şi subţiri ca hârtia. Realizez, de asemenea, că sunt copleşit de mânie, de furie, dar este o mânie uscată, o furie subţire ca hârtia. Vreau o răsturnare de situaţie, vreau un nou început, vreau să iau totul de la capăt cu forţe proaspete, ştiind ceea ce ştiu. Dar toată voinţa mea se reduce la speranţa infimă că se va întâmpla un miracol. Că Lomazzo va fi impresionat de prostia şi disperarea mea şi îmi va acorda încă o şansă, îmi va mai da puţin timp ca să-mi revin şi să pornesc din nou în această cruciadă – pentru cucerirea tabloului – cu forţe proaspete, cu o certitudine imbatabilă. Lucruri pe care acum nu le deţin. Nu acum şi poate niciodată. Tremurul meu este oare vizibil? Ce crede Lomazzo urmărind acest spectacol în care joacă un singur personaj – o figură jalnică ce se leagănă înainte şi înapoi, un chip uscat şi subţire ca hârtia, doi ochi pustii şi goi, o

păpușă inertă, care stă nemișcată, știind că totul s-a sfârșit? Mă aud rostind cu glas tare:

– Acest lucru nu e adevărat, nu poate fi adevărat.

Vocea mea pare ridicolă – un scâncet inutil care se revarsă dintr-un trup firav și trădător.

Îl aud pe Lomazzo spunând ceva. O voce calmă – un ecou care se pierde în aer. Nu înțeleg. El repetă.

– Vrei să pleci acasă la prietena ta?

Îl privesc prin geam. Cămașa lui pastelată este obiectul cel mai strălucitor din cameră, mai strălucitor decât canapeaua albă, mai strălucitor chiar decât luminile în care se scaldă macheta roții din London Eye. Vreau să plec acasă? Da.

– Te înțeleg. Ești rănit, speriat. Ea e frumoasă.

Mă întorc spre el. Sunt speriat? Nu. Nu știu ce simt. Sunt amețit. Mi se pare că plutesc. Sunt ușor ca vaporii de apă. Încerc să mă sprijin de spătarul canapelei; este prea joasă.

– A fost o lovitură bine plasată.

Lomazzo dă din cap. Posibil, posibil.

– Nu avem viori aici. Tu adu-ne tablourile și apoi vom mai vedea! Trebuie să-ți explic. Eu am nevoie de o garanție, nu tu. Și mă gândesc că această garanție ar putea fi prietena ta. Eu iau fata și astfel tu te vei întoarce. Este foarte simplu: ce vrei tu, ce gândești tu, este complet irelevant pentru mine.

Îmi vine să vomit – simt o contracție în stomac, în piept, în gât. Dar nu dau nimic afară, simptomele însă se manifestă cu violență, gâtul îmi zvâcnește cu putere, pieptul se contractă, stomacul mi se întoarce pe dos, tăindu-mi

practic răsuflarea. Ridic mâna, spunându-i prin gesturi: Stai! Stai! Te rog să stai puţin!

Lomazzo rămâne pe loc. Aşteaptă.

– Bine. Am greşit. Facem afacerea cum vreţi dumneavoastră. Dar nu o implicaţi în povestea asta!

Aud un mârâit satisfăcut şi plin de dispreţ. Lomazzo a vrut să mă facă să capitulez complet şi a reuşit. Se apropie de mine, cu şuviţa atârnându-i pe ochi şi pune o mână pe umărul meu. Mă crispez. Dar nu face nimic, nu spune nimic. Nici o şoaptă, nici o lovitură. Îşi dă şuviţa la o parte şi pleacă. Uşile care dau spre curtea interioară se deschid şi se închid.

Bine – acum gândeşte-te! Afacerea nu se poate derula fără Francesca. El ştie foarte bine asta. Aşa că m-a ameninţat doar, mi-a oferit o „explicaţie", şi-a manifestat puterea – puterea supremă. Nu am motive să cred că Lomazzo nu mai vrea să se implice în această afacere şi atât timp cât o să vrea asta, nu se vor atinge de ea. De mine însă nu mai au nevoie. Dacă vor, ar putea s-o sperie şi s-o convingă să lucreze pentru ei. Iar cadavrul meu ar fi un argument zdrobitor. Asta se va întâmpla acum? Mă vor ucide în răstimp de o oră, pentru că aceasta este cea mai eficientă modalitate de a ajunge la ea şi pentru că acum – după ce le-am explicat stratagema în termeni cât mai simpli cu putinţă şi le-am evidenţiat faptul că profiturile sunt atât de atractive – se pot dispensa de mine. Oare jefuirea galeriilor Uffizi, cazul pe care trebuia să-l investighez în Italia, se va înfăptui în cele din urmă din pricina mea? Îmi vine să râd. Dar trebuie să plec de aici.

Ușa din față este încuiată. Ușile care dau spre curtea interioară sunt și ele încuiate. Durerea pe care o simt la fiecare pas pe care îl fac îmi întunecă vederea. Încerc o altă ușă. Dau într-o bucătărie. Vârcolacul stă pe un scăunel la o masă lungă și citește un ziar ținând în mână un pahar cu apă. Ridică privirea spre mine; ochii săi mari sunt obosiți, congestionați. El ia o înghițitură de apă. Pe masă este un pistol. Un revolver. Se ridică în picioare și îl pune la brâu. Zâmbește, cu gura până la urechi; are niște dinți mari și încălecați.

Ieșim afară și ne îndreptăm spre BMW. Suntem singuri. Îmi imaginez că – dacă ar urma să fiu împușcat sau aruncat într-o râpă și lăsat pradă lupilor – ar trebui să mai fie și alții. Sau poate că nu. În situația de față, un singur om ar putea foarte bine să-și ducă misiunea la bun sfârșit. Nu mai am resurse. Nici măcar instinctul de autoconservare. Vârcolacul mă invită să mă urc în mașină; el își așază pistolul la brâu. Durerea pune stăpânire pe mine, împiedicându-mă să mă mișc normal. Ca să mă urc în mașină, trebuie să fac mișcări lente. Vârcolacul așteaptă răbdător. Când mă aflu, în sfârșit, înăuntru, îmi sprijin capul de spătarul scaunului și închid ochii. Aud – undeva la distanță – cum vârcolacul își pune centura de siguranță și pornește motorul. El mă trage apoi de braț. Deschid ochii. Vârcolacul îmi flutură prin față banda cu care trebuie să-mi acopăr ochii. Are vreun rost? mă întreb eu. O iau oricum. Mi-o prind peste ochi cu mâini nesigure. Nu-i mai ascunzi destinația unui om pe care îl duci la moarte. Dar nu asta mă preocupă; în timp ce mă duce înapoi la hotel, mi-e teamă că vor pune mâna pe Francesca.

II

Vârcolacul nu rostește nici un cuvânt în timp ce parchează în fața hotelului. Nu spune nimic nici în clipa în care se apleacă și îmi deschide ușa. În ciuda trăsăturilor sale – ochi mari, pleoape leneșe, ten măsliniu și o gură plină de dinți încălecați – chipul său nu este lipsit de bunăvoință. Nu-mi dau seama ce știe, ce voi găsi sau nu voi găsi când voi intra în cameră. Simt impulsul de a-i mărturisi totul. De a-i spune că singurul meu scop a fost să pun mâna pe Caravaggio. Spune-i lui Lomazzo că afacerea pe care i-am propus-o a fost pură ficțiune! Îmi pare rău. Dar spun foarte puțin. Și tot ce spun, o spun cu glas pierdut. Unui om suferind nu-i prea arde de vorbe. Și nici de politețe. Și mai sunt încă multe de făcut. Asta în cazul în care Francesca mă mai așteaptă. Trebuie să plecăm de aici. Vârcolacul așteaptă răbdător în timp ce ies cu greutate din mașină. Așteaptă în timp ce urc cele câteva trepte ale hotelului. Nu pleacă nici atunci când sunt deja înăuntru. Oare cât timp i s-a spus să rămână aici?

Văd o singură lumină la recepție. Carmine citește un ziar. Își ridică privirea spre mine; chipul său este impasibil, sever. Probabil că arăt ca un drogat, palid, transpirat, împleticit. Știe de ce arăt așa? Va ști totul în curând. I-a lăsat oare s-o ia pe Francesca? Dacă asta au vrut într-adevăr. Picături de sudoare îmi apar pe buza superioară. Le șterg cu dosul mâinii.

Îmi este mai ușor să urc scările acum decât aseară, dar mă simt mult mai rău. De sub ușa dormitorului răzbate o rază de lumină. Chiar dacă Francesca este în cameră, nu am nici o garanție că este singură. De aceea n-a plecat

vârcolacul? Să conducă „gorilele“ bătăușe acasă după ce ne vor explica situația. După ce îi vor explicația situația Francescăi. Mă vor bate din nou pentru a fi cât mai convingători cu putință; ei realizează că doar câteva vânătăi nu sunt atât de elocvente. Ea trebuie să vadă pe viu impactul și durerea. O vor lovi și pe ea? Da, probabil. Îi vor lovi chipul frumos, vesel și senin. Și o vor amenința că o violează, atingându-i trupul cu mâinile doar ca s-o facă să simtă puțin această pângărire. Apăs pe mânerul ușii. Nu este încuiată.

Francesca stă pe marginea patului, cu mâinile în poală. Nu mai este nimeni în cameră. Se întoarce spre mine, răsucindu-și corpul și urcându-și genunchiul în pat. Este palidă. Mișcarea trupului ei îmi dezvăluie faptul că nu este singură. În spatele ei, tolănit într-un fotoliu, îl văd pe Storaro. Sunt prea slăbit ca să-mi trădez mirarea și mânia sau ca să cer explicații.

Francesca se ridică în picioare, dezvăluindu-și abdomenul rotund și cafeniu, care i se revarsă peste blugii descheiați la primul nasture. Își dă părul peste spate, cu mâini agitate și tremurânde.

Storaro poartă unul dintre costumele sale în dungi. I s-a spus oare că dungile verticale îl fac să pară mai înalt? Ca de obicei, costumul este încheiat până sus, iar cămașa – de un alb imaculat – este deschisă la gât. Își ține mâinile pe coapse. M-a așteptat. A insistat să mă aștepte. A afișat atitudinea unui om care așteaptă.

Iată, așadar, că spectacolul înfrângerii și eșecului meu a adunat un mic public! Nu le voi explica nimic. Să mă privească în voie și să afle singuri răspunsul – transparența durerii le va explica totul.

Mă așez pe pat. Unde este limuzina neagră, din crom, Range Rover Vogue? Unde este Luca?

Storaro nu pare în largul lui. Acesta este un ținut cu totul diferit de cel din Nord. Știe de ce se află aici, dar realizează, de asemenea, că nimeni nu-l înțelege în aceste părți uitate de lume. Acest ținut nu este obișnuit cu oameni ca el – de teapa lui. Nu este obișnuit cu luxul. Cu pretențiile și cu atenția pe care le implică luxul și bogăția. Este conștient că, în ciuda banilor lui, n-ar cumpăra decât un pământ neospitalier. Nu este protejat de lucrurile fine și subtile ale nordului – eleganța, luxul, extravaganța – adevărate baricade în Nord.

Mă uit la Francesca.

– Ce caută aici?

Ea are ochii roșii. Abdomenul ei cafeniu i se revarsă peste blugi. Se odihnea când a venit el? Citea? Învăța cum să aștepte? Patul îmi oferă o singură variantă. Pe noptieră se află o carte deschisă, cu fața în jos.

– Ai tabloul? mă întreabă Storaro.

Îmi întorc privirea spre el. Rămâne pe loc, deși și-a schimbat poziția mâinilor de pe coapse pe genunchi. Repetă întrebarea.

Răspunsul – adevărul – are același impact devastator ca o lovitură în stomac, refuzând parcă să fie dezvăluit; mă arcuiesc, prăbușindu-mă aproape pe podea. Francesca se apleacă peste mine, îmi pune mâna pe umăr, îl masează și mă întreabă în șoaptă:

– Ce s-a întâmplat?

Îi dau mâna la o parte și o împing din calea mea. Am nevoie de aer, de spațiu; trebuie să văd scena și actorii cu multă claritate. Ea și el. Ușa.

– Adu-mi pistolul!

Storaro intră în raza vederii mele periferice și văd cum mâinile i se contractă pe genunchi.

Francesca se apleacă peste mine. Simte nevoia să-mi explice. Să se justifice.

Storaro o face în locul ei.

– Francesca m-a sunat. Era îngrijorată din cauza ta. Este foarte bine că a apelat la mine. Ar fi putut să se ducă la poliție.

– N-am știut ce să fac, adaugă Francesca, încercând să se scuze.

O picătură de sudoare îmi cade de pe frunte pe covor. O picătură argintie, transparentă, domoală. Se rotește în aer. Aterizează leneșă pe podea și devine o pată mică, cenușie. Sunt prea slăbit ca să stau în picioare sau chiar să mă ridic în picioare. Trebuie să vorbesc stând pe jos.

– Ce cauți aici, Storaro?

– Am venit să-mi ofer ajutorul. Vreau tabloul. Dar vreau să te și ajut.

Îmi răsucesc gâtul ca să-l pot privi. Un omuleț care stă răbdător într-un fotoliu, cu mâinile pe genunchi.

– Du-te dracului!

Înjurătura mea, deși rostită în engleză, nu și-a pierdut sensul. El se ridică din fotoliu și se ghemuiește lângă mine, cu picioarele depărtate, cu coatele pe genunchi și cu mâinile atârnându-i între coapse. Pare și mai mic, și mai îndesat. Sare ca o minge pe loc; degetele de la picioare se îndoaie în pantofii moi.

– Am avut o înțelegere. Tu ai venit la mine. Eu m-am retras. Asta a fost dorința ta.

Altă înțelegere. Altă înțelegere – simplă și perfectă. Și Storaro a crezut în viabilitatea ei, la fel cum și Nenni a crezut în afacerea vânzării vaselor furate. N-ar mai trebui să fac afaceri; nu-i înțeleg prea bine pe oameni. Îi fac vânt lui Storaro, care se rostogolește la pământ.

– Francesca! Ea se apropie de mine. Ajută-mă să mă ridic! Ajută-mă să mă schimb!

Storaro sare în picioare, ca un boxer în colțul său, care se pregătește pentru prima rundă – corpul lui, spre deosebire de al meu, este sănătos, robust, agil. Îl privesc în timp ce Francesca îmi scoate cămașa, dezvăluind amploarea rănii mele; vânătaia s-a extins pe piele, creând o gamă de culori – purpuriu, roșu, cafeniu și roz. El își încleștează maxilarul și își duce mâna în buclele sârmoase. Francesca se învârtește în jurul meu, ștergându-mi transpirația. Eu stau în picioare, cu brațele ridicate în aer ca un copil cuminte. Încordarea mă face să tremur. Apar noi picături de sudoare. Francesca îmi trage pantalonii, lăsându-i în jurul gleznelor în timp ce îmi scoate pantofii și șosetele. Storaro se așază din nou în fotoliu, cocoțându-se pe margine, cu mâinile pe genunchi – este nervos, agitat.

– Ai tabloul?

Vrea să știe. Este nerăbdător și asta îl plictisește. Suspansul îl plictisește. Se plictisește să mă privească. Trupul meu plin de răni îi aruncă însă o provocare. Voința sa ar fi cedat în fața unei pedepse atât de aspre? Și întrebarea asta îl plictisește.

– Dacă nu ai tabloul, continuă el, Francesca vine cu mine. Își ridică bărbia într-un gest imperial, adăugând: Este periculos să rămână cu tine.

– Plecăm cu toții. Împreună, specifică Francesca.

Stau în picioare îmbrăcat doar în boxeri. Piciorul drept mi se contractă în ciuda faptului că pare amorțit. Calc apăsat pe el ca să apreciez senzațiile; nu-mi dau seama ce simt. Francesca mă ajută să-mi pun un tricou și o pereche de pantaloni. Mă ajută să ajung în pat. Mă întind și închid ochii. Francesca îmi pune în picioare o pereche curată de șosete; când vine rândul pantofilor, se cam poticnește, deoarece picioarele mi s-au umflat din cauza febrei. Cum se simte, oare, obligată să aibă grijă de mine în fața lui Storaro? Se simte umilită pentru că a decăzut până la nivelul unei servitoare? Este întruchiparea eficienței desăvârșite – face atât de multe fără să fie nevoie să-i dau prea multe indicații. Îi mulțumesc. Îmi fixez privirea în ochii ei, dincolo de oboseala și roșeața lor, cufundându-mă în căldura pe care o degajă. A citit oare o scenă ca aceasta în romanele ei de dragoste? Probabil; aceste cărți nu promovează de obicei progresul sexului frumos.

Storaro se ridică din fotoliu. Stă pe picioarele lui micuțe. Își descheie nasturele de la costum. Are un abdomen rotund. Îl trage înapoi și îl ascunde din nou sub haină.

– Daniel, ai tabloul?

Sunt conștient că mă aflu pe un nou câmp de luptă. Singur – cu mine însumi. Cu negarea eșecului meu. Nu mă pot declara înfrânt. Nu în fața acestui individ. Nu pot să-i citesc disprețul pe chip și ușurința cu care se debarasează de mine, concepându-și imediat alte planuri.

– Du-te acasă, Storaro, și ia-o pe Francesca cu tine! Apoi, îi spun Francescăi: Teama ta a fost justificată. Ai făcut foarte bine că l-ai sunat. Acum trebuie să pleci.

Storaro asteaptă un răspuns, ținându-și mâinile îndesate în buzunare.

– Fă-ţi bagajele, Francesca! îi spun eu obosit.

– Rămân cu tine, îmi răspunde ea, îndrăzneaţă, supărată chiar, dar şi mândră de tot ce-am realizat împreună.

Dar oare *ce*-am realizat? mă întreb eu.

– Pleci cu Storaro! repet eu.

Este vădit supărată acum: prea multe ordine şi decizii luate în numele ei. Se luptă să pună stavilă lacrimilor. Ea îmbracă în cuvinte crezul lui Storaro.

– Nu-i pasă de tine. Nu-i pasă de mine. Vrea doar tabloul.

– Da, vreau doar tabloul, repetă Storaro.

Este un principiu perfect conturat în mintea lui.

Este rândul meu să dau glas voinţei mele.

– Şi *eu* vreau tabloul.

Abia acum Francesca observă că primul nasture de la blugi este descheiat. Îşi trage burta, îl încheie şi se acoperă cu tricoul, întinzându-l până la limită. Apoi se uită la mine. Vorbesc serios, mă întreabă ea din priviri, sau doar îmi expun aceeaşi dorinţă ca Storaro în încercarea de a scăpa de ea?

Storaro rupe tăcerea, interpretând greşit cuvintele mele, înţelegând din mărturisirea mea că nimic nu s-a schimbat, că suntem amândoi de aceeaşi parte a baricadei.

– Pot să aduc o echipă de medici în decurs de o oră. Pot să-ţi dau bani. Tot ce vrei.

Este la fel de naiv ca mine. Echipe de medici, bani, promisiuni. Nimic nu va schimba situaţia.

– Ajută-mă să mă ridic, Storaro!

Este fericit să-mi întindă o mână de ajutor dacă în acest fel voi putea să mă concentrez, să mă pregătesc să-mi pun în aplicare planurile pe care le-am conceput. Mă trage

întâi de coate, apoi mă prinde de brațe. Este puternic, exact așa cum mi-am imaginat. Mă sprijin de el cu toată greutatea, rezemându-mi capul de umărul lui.

– O zi. Doar atât va mai dura, îi spun eu în șoaptă.

Francesca se apropie de noi.

– Nu mai promite nimic, Daniel! Ai nevoie de ajutor.

Nu rostesc nici un cuvânt. Storaro nu prea știe ce să facă cu mine. Sunt prea slăbit ca să mă mișc; mă agăț de el, rezemându-mi în continuare capul de umărul lui. El o strigă pe Francesca. Ea mă ajută să mă așez pe marginea patului. Pot să-l conving oare pe Storaro că voi fi din nou gata de luptă?

– Dar trebuie s-o iei pe Francesca cu tine, adaug eu.

Aceasta este o clauză nouă. Care nu ține de afaceri. Îl privesc cum trage de buclele lui rebele. Știe că Francesca este la fel de intransigentă ca el.

– Nu plec fără tine, intervine ea.

Seamănă cu eroinele din romanele ei. Stă în picioare, îmbrăcată în blugi și într-un tricou; poartă sandalele Birkenstock și ochelarii; buclele i se agită nervoase, iar mâinile le ține îndesate în buzunare. Atacă situația la fel cum ar muta o piesă de mobilier greu de urnit; după ore de efort, problema încă nu este rezolvată. Emoțiile nu-și au rostul aici.

Storaro vrea supunere. În afaceri, lucrurile se bazează pe supunere.

Încerc să mă ridic în capul oaselor.

– Pleacă, Francesca! Ne vedem la Florența.

– Nu. Ai nevoie de mine.

Se așterne o clipă de tăcere. Francesca rămâne pe loc. Storaro se uită la mine. Știe că ea nu va accepta să-l

însoțească dacă el îi va cere asta. Trebuie să duc mai multă muncă de convingere sau să mă resemnez și s-o las să stea cu mine.

A plecat oare vârcolacul? Vom putea pleca dacă o voi lăsa să rămână alături de mine? Îmi ațintesc ochii spre pistol.

– Dă-mi pistolul, Storaro!

Îmi urmează direcția privirii fixate pe servietă; ușurința cu care o deschide trădează precizia unui om obișnuit să deschidă serviete de acest tip – un gest pe care îl face din reflex pentru a scoate la iveală documente și contracte. Scoate pistolul dintre teancurile de bani. Pare mare în mâna lui mică, un obiect greoi, o formă ciudată, pe care o ține cu stângăcie. Îi fac semn să-l pună lângă mine pe pat.

– Aș putea să te împușc. Ești mic, dar eu sunt un trăgător bun.

Izbucnesc în râs. O aud și pe Francesca râzând.

Storaro își recunoaște vulnerabilitatea în fața armelor și a gloanțelor. Își trage burta mică și rotundă. Îmi place că l-am speriat. Iau pistolul. Nu pare stângaci în mâna mea, în ciuda slăbiciunii și a efortului pe care îl depun ca să-l țin îndreptat spre acest individ.

Francesca face un pas înapoi. Mi-ar plăcea să îndrept țeava spre ea – să simulez un moment de nebunie. Dar îl las jos. Abdomenul lui Storaro se relaxează și se revarsă sub haină.

– Tabloul îți aparține, Storaro. Acum poți să pleci.

Este un om al tranzițiilor rapide. Pieptul i se umflă de o plăcere debordantă. Plictiseala pare să se fi risipit ca prin minune; pare să fi uitat că se află în această cameră

îmbâcsită, în acest orășel murdar, cu oameni refractari și ostili. Vede tabloul agățat în galeria lui. Singur – numai el și tabloul. Este o imagine senină, luminoasă, în ciuda obscurității pânzei și a tainelor adânc ferecate în sufletul lui.

Nu încearcă s-o convingă pe Francesca să-l însoțească. Clipește repede din ochii lui alungiți, estimând în gând promisiunea pe care i-am făcut-o. Iar celelalte lucruri – pedeapsa mea, pistolul – astea trebuie uitate. Simt cum gândurile îi clocotesc în cap.

Îl urmărim plecând, tulburat doar de faptul că lasă în urmă necunoscutul și absolutul imposibil de controlat. Costumul strâns îi trădează un ușor tremur al corpului.

Stau încă pe marginea patului, ținând o mână în poală, iar pe cealaltă pe post de proptea nesigură. Francesca, ce-și ține în continuare mâinile îndesate în buzunare, se apleacă spre mine. Ce facem acum? Ce se întâmplă mai departe?

O rog să se așeze la același nivel cu mine. Ca s-o pot privi. Ca să nu vorbesc cu ochii ațintiți în pământ.

Ea se așază în genunchi și își ridică privirea spre mine.

– Ce este?

– Trebuie să plecăm de aici.

– De ce?

– Te rog, Francesca!

– Spune-mi ce s-a întâmplat!

– Trebuie să plecăm. S-ar putea să vină după tine.

Nu sunt sigur că mă aude. Nimic din expresia ei nu-mi dă de înțeles că m-a auzit.

– Trebuie să te odihnești.

– Fă abstracție de mine! M-au amenințat că vor pune mâna pe tine.

De data asta mă aude. Un fior îi străbate tot corpul și ea clatină ușor din cap, făcându-și buclele să vibreze. A intuit pericolul și îl transpune în acest gest aproape imperceptibil; înțelege acum că teama nu mai este un produs al imaginației, ci pură realitate.

– Te rog, Francesca! Împachetează-ți lucrurile de care ai nevoie și hai să plecăm!

Stă în genunchi, legănându-se pe spate, cu mâna la gura – da, trebuie să împachetez, își spune în gând. Să împachetez.

O cuprind cu brațul și o trag spre mine.

– O să-mi revin, îi spun în șoaptă. Dar acum trebuie să plecăm.

Este suficient. Se desprinde din strânsoarea mea, privește camera și începe să scoată toate lucrurile din sertare – ale mele și ale ei, aruncându-le apoi pe pat. O aud cum adună toate articolele de pe etajera din baie și le aruncă de-a valma în borsetă.

Am gura uscată. Uscată și cleioasă. Ce înseamnă asta? Să-l ia dracu' pe Lomazzo! Ar fi trebuit să-mi iau pistolul. Dar vârcolacul l-ar fi găsit la percheziție. N-are nici un rost să mă gândesc că aș fi putut să-l împușc pe Lomazzo și să recuperez tabloul în stilul cowboy-ilor din Vestul Sălbatic.

Francesca se oprește o clipă din activitatea ei febrilă, adâncită în gânduri, apoi îndeasă totul – rapid, la voia întâmplării – în cele două genți. Sprijină tabloul de pat. Și pune servieta în pat. A strâns într-un singur loc, pe un metru pătrat, toate lucrurile pe care le-am adus cu noi.

Au de gând să vină după ea sau îmi fac griji inutil? Amenințarea face parte oare din jocul lui Lomazzo pentru

a-și exercita influența și dominația chiar și după ce a încetat să se mai gândească la mine și la afacerea mea? Vrea ca nimicirea englezului să fie desăvârșită, vrea să-l arunce pentru totdeauna în ghearele fricii.

Ce-aș face acum, mă întreb, dacă Francesca ar fi plecat cu Storaro? M-aș băga în pat și aș dormi, cu pistolul lângă mine. Aș spera ca a doua zi de dimineață să mă simt mai bine și să plec de aici.

Mă ridic în picioare. Francesca mă ajută să-mi pun paltonul. Îndes pistolul în buzunarul din dreapta – este greu, foarte greu. Iau servieta și geanta cea mai mare.

– Te descurci cu tabloul și cu geanta ta?

Francesca pune tabloul la subraț, apucându-l de baza ramei incrustate; o parte din stratul suflat cu aur s-a șters. Mut servieta în mâna în care țin geanta și îi deschid ușa Francescăi. La recepție este întuneric. Verific să văd dacă afară ne așteaptă cineva. Vârcolacul a dispărut. Mașina mare și neagră, din crom, a lui Storaro – Vogue – nu se zărește nicăieri. Oare vârcolacul l-a urmărit pe Storaro? Este trecut de miezul nopții. Poate că fost timpul pentru „vizite". Poate că s-au concentrat asupra afacerilor cu adevărat importante. Oare *cosca* lui Lomazzo este atât de mică? Doar el, vârcolacul, trei „gorile" și BMW-ul? Sper să fie așa.

Punem gențile în portbagajul mașinii. Francesca se urcă la volan; eu mă așez pe scaunul din dreapta.

– Știi să ieși din oraș?

– Ce se întâmplă dacă încearcă să ne oprească?

– Nu ne oprim.

Mă sprijin de spătar, cât sunt de lung, scot pistolul din buzunar, îmi fixez degetele pe trăgaci și îl las în poală.

Francesca se uită la pistol.

– Aș putea să-ți spun să nu-ți faci griji, dar am trecut de faza asta.

– N-am putea să ne ducem la poliție?

– Care poliție?

Ea pornește motorul, pleacă din fața hotelului, intră în piață și o ia pe strada pe care se află barul, îndreptându-ne spre biserică. La capătul străzii, virăm la dreapta și refacem în sens invers drumul pe care l-am parcurs atât de greu de la marginea orașului spre hotel în urmă cu două nopți, când a început toată povestea asta. Orașul este tăcut, întunecat, pustiu. Roțile sar peste pietrele de pavaj, zgomotul motorului se lovește de ziduri, iar farurile – în fază lungă – străpung întunericul nopții.

– Cred că – dacă nu ar fi vrut să ne lase să plecăm – ne-ar fi așteptat în fața hotelului.

Replica nu este formulată nici sub formă de întrebare, nici sub formă de afirmație, ci este un gând îmbrăcat în cuvinte, menit să ilustreze o perspectivă cu totul diferită.

Francesca stă dreaptă la volan și se concentrează asupra drumului; la un moment dat, întoarce volanul ca să ia o curbă abruptă și schimbă vitezele, anticipând o pantă. Ne apropiem de marginea orașului. Drumul șerpuitor se sfârșește cu o ultimă curbă înainte ca priveliștea presărată cu case din piatră să dispară, lăsând locul unui ținut arid și antic. Sunt tentat să sting farurile, să opresc motorul și să coborâm coasta învăluiți în întuneric. Dacă BMW-ul ne așteaptă, poate că băieții dorm și ne putem strecura neobservați pe lângă ei.

Nu ne așteaptă nimeni la cotitură. Nu vedem nici faruri, nici gabaritul uriaș al mașinii negre și nu auzim nici zgomot de motor.

Lăsăm orașul în urmă; Francesca conduce prudent, ținând seama de denivelări, de porțiunile unde există pericolul alunecărilor de teren și rădăcini dure care ies la suprafață. Mă așez cât mai comod pe scaun, încercând să-mi fac cât mai mult loc cu putință. Când vom ajunge pe drumul principal și voi fi sigur că ne îndreptăm spre nord, mă voi întinde pe bancheta din spate.

Mă întorc spre Francesca.

– Îmi pare rău. Francesca își ține privirea ațintită asupra drumului. Am dat greș, continui eu. Totul a mers pe dos.

Ea îmi aruncă o privire.

– O să-mi spui mai târziu.

Nu e nimic de spus – fie reușești, fie dai greș.

– Îmi pare rău de povestea cu Storaro. Nu l-am chemat eu. El doar... Ai avut dreptate. Tot timpul a stat în fotoliu și m-a întrebat unde ești. Ce-ai descoperit. Dacă știu unde este tabloul. Mi-a spus că viața ta nu merită cruțată dacă se va ajunge aici, că ești un simplu mercenar. Că te interesează doar gloria și banii. El mă va salva. Cred că era puțin nebun – după cum vorbea și născocea tot soiul de scenarii. Se imagina un erou. A spus că mă va salva. A spus-o atât de calm de parcă mă informa.

Nu o mai ascult. Văd niște faruri în oglinda retrovizoare. La câțiva metri distanță, urmărindu-ne pe drumul în pantă. Au venit în urma noastră de undeva din stânga. La o joncțiune. Francesca vorbește în continuare.

– A tăcut doar cu puțin înainte de sosirea ta.

O întreb în timp ce mă concentrez asupra celor două faruri, strălucitoare și șerpuitoare:

– Era singur?

– Nu. Oamenii lui s-au dus să mănânce.

Dau din cap.

– Poți să încetinești?

– De ce? Ochii Francescăi se îndreaptă spre oglinda retrovizoare. Crezi că ei sunt? Ce facem?

– Încetinește!

Francesca ia piciorul de pe accelerație. Mașina încetinește. Farurile sunt puternice. Mașina din spatele nostru are viteză mică. Francesca se uită la mine. Așteaptă noi instrucțiuni.

– Trage pe dreapta! Și oprește farurile!

– Ești sigur?

Ea vrea să stabilească contactul vizual cu mine, să-mi interpreteze decizia. Dar eu mă uit fix în oglinda retrovizoare, urmăresc farurile și forma neagră a mașinii care se apropie.

– Acum!

Suntem chiar la marginea drumului, după ce am trecut de o curbă. Mașina care ne urmărește nu ne va observa decât în ultimul moment, dacă ne va observa. După treizeci de secunde, trece pe lângă noi. Mare, zgomotoasă, nesigură pe drumul denivelat. Vogue-ul negru, cromat. Storaro. S-au rătăcit? Nu mai știu pe unde s-o ia? Mașina uriașă sare și se hurducăie în întuneric. Nu ne-au văzut. Suntem singuri.

– Îi urmărim?

– Stai pe loc!

– Poate că ei cunosc drumul.

– Nu.

Pornim după câteva minute. Nu vreau ca Storaro să afle că am dat greș și acum fug. Lomazzo se bucură deja de acest privilegiu. Mă întorc cu fața spre fereastră. Priveliștea este întunecată, presărată cu siluetele măslinilor. Umbre vechi. Cerul nopții este negru, o cupă imensă de șelac negru, care acoperă pământul. Orizontul pare încremenit. Mă uit în stânga, în dreapta, înainte. Suntem într-o vale, o vale largă, înconjurată de dealuri. Văd mașina care se află cu mult înaintea noastră, pe dealurile înalte – o rază de lumină care străpunge întunericul.

Picăturile de sudoare care mi se formează pe frunte îmi udă sprâncenele și îmi cad pe obraz mă obligă să-l imit pe Lomazzo și să le șterg cu mâna. Nu este suficient. Ridic tricoul și îmi șterg fața cu el.

Francesca se întoarce spre mine.

– Nu știu unde mergem. Nu este nimic aici. Nimic.

Nici aceste cuvinte nu sugerează vreo întrebare sau o afirmație, dar de această dată perspectiva este irelevantă – putem să mergem doar înainte.

Privesc vârful unui deal în formă de semilună. Dacă aș putea să iau vreo decizie, dacă aș putea să aleg un drum, aș spune: Mergi în așa fel încât să vezi mereu la stânga semiluna aceea! Dar noi nu putem să mergem decât înainte.

– O să ajungem mai devreme sau mai târziu la un drum principal.

– De unde știi?

– Sunt convins că nu trebuie decât să trecem de dealurile din fața noastră și vom ajunge pe autostrada A3 sau pe coastă. Indiferent unde vom ajunge, trebuie s-o luăm la stânga.

– Ești sigur?

Nu, îmi spun în gând. Mă uit din nou pe fereastră, la măslini, la dealul cu vârful în formă de semilună, la cerul de șelac. Îmi sprijin capul de geam; este rece, odihnitor. Mă las în voia vibrațiilor mașinii. Am dat totul – ultimele picături de putere. Lui Lomazzo, lui Storaro, ca să plecăm de aici. Ultimele zvâcniri ale adrenalinei mi-au permis scurte momente de mișcare, gândire, planificare. Dar asta a fost tot. Creierul îmi joacă în cap, mușchii mi se desprind de pe oase, iar simțurile par moarte, reacționând doar la impulsuri puternice. Capul îmi cade pe piept, pe jumătate adormit, pe jumătate cuprins de delir. Încerc să mi-l sprijin de tetieră, dar efortul este prea mare.

– Francesca, trebuie să mă întind. Îmi pare rău.

Ea oprește mașina. Deschid ușa și cobor, prinzându-mă mai întâi cu mâinile de plafon ca să mă pot ridica de pe scaun. Ultimul meu efort. Mă lupt să-mi recapăt echilibrul pe stradă înainte de a împinge scaunul din față și de a mă întinde pe bancheta din spate. Francesca se apleacă, trage scaunul mai în față și închide ușa.

– Încearcă să te odihnești puțin!

Pornim din nou la drum. Încerc să găsesc o poziție comodă, stând întins pe banchetă, cu picioarele atârnând și cu mâinile împreunate pe abdomen. Cele câteva guri de aer proaspăt pe care le-am înghițit mi-au alungat somnul. Pot să-mi răsucesc ochii și să văd cerul nopții, dar mă concentrez în schimb asupra întunericului din mașină, străbătut de razele roșii de lumină care răzbat de la tabloul de bord. Picături de sudoare mi se scurg pe gât și cad pe banchetă. Cea mai cumplită perspectivă la care mă pot aștepta este insuficiența renală și, dacă temerile

mele se vor adeveri, mă voi simți mult mai rău. Dar asta nu este decât o simplă presupunere. Instinctul îmi spune că este vorba doar de o infecție minoră, cauzată de lovituri și agravată de lipsa apei, de prea multă adrenalină, stres și eșec. Antibioticele ar trebui să se dovedească un remediu eficient. Sau consumul de apă. O strig pe Francesca.

– Când vom putea, va trebui să ne oprim să luăm apă.

Încerc să mă întorc pe o parte, cu fața spre banchetă și cu picioarele încovrigate. Sunt prea înalt și cad între scaunele din față și bancheta din spate; chiar și în cealaltă poziție – cu fața spre scaunul șoferului – cad între ele. Nu-mi rămâne decât poziția inițială. Cu ochii ațintiți spre tavan. Cel puțin, nu-mi provoacă alte dureri. Treptat, ochii încep să mi se închidă. Mă gândesc la vârcolac. Ce bine trebuie să fie – să ai pleoape grele care să-ți acopere ochii mari și bulbucați! Ce bine e să elimini lumina!

Sunt conștient de drum, de mișcare, de zdruncinături. Dar și de timp – somnul nu durează mai mult de câteva minute. Și de noapte. Rămâne întuneric. Nu se face ziuă. În visele mele – întrerupte de momentele de luciditate – îi văd pe Nenni și pe Maria. Ei se află pe o stradă îngustă. Se scutură de urmele morții – de pietriș negru, petale și cenușă. Sunt înconjurați de atât de mult grohotiș, încât sunt pe cale să se înece în el. Sunt prinși ca într-o capcană de grohotișul care le ajunge până la brâu. Pot doar să-și miște busturile. Încearcă să ajungă unul la altul. Mă strigă, dar eu îi privesc orbit de o lumină puternică – o lumină portocalie, înspumată. S-a crăpat de ziuă. Nenni și Maria zac pe o stradă cu fața în jos. Par așezați într-o poziție confortabilă, ca și când ar sta singuri într-un

pat uriaș și profită din plin de acest spațiu. Mâna Mariei o caută pe a lui Nenni. Degetele lor pocnesc atunci când li se ating. Totul parcă a înlemnit. Văd cum mâna Mariei, cu degete lungi, aleargă spre mine. Vreau s-o lovesc cu piciorul. Pare un păianjen, nu o mână. Piciorul îmi rămâne agățat în aer și îmi întind brațele ca să-mi mențin echilibrul. Trebuie s-o strivesc cu piciorul. Sunt gata de atac, dar un curent de aer mă împiedică să-mi duc acțiunea până la capăt. Mă trezesc pentru o clipă, în urma unei zdruncinături și văd din nou cerul și luminițele roșii din mașină, apoi... suntem iar toți trei și stăm pe niște trepte uriașe, cu coatele pe genunchi, cu mâinile împreunate, vorbind vrute și nevrute. Eu stau la mijloc. Nenni și Maria, relaxați, aplecându-se uneori ca să vorbească între ei, spun un banc. În napolitană. Eu sunt stresat și îmi frâng mâinile – mi le storc de apă, iar la picioare mi se formează o băltoacă în care îmi privesc chipul – agitat. Le spun ceva și îmi frâng mâinile, mi le storc și le răsucesc, devenind roz și albe. Nenni și Maria sunt deodată minusculi. Stau pe marginea treptei, legănându-și picioarele și lovindu-și călcâiele de marmură. „Plecați de aici! Plecați de aici!" – le strig eu. Dar ei nu au cum să mă audă. Își duc mâna la ureche. Încerc să le vorbesc în italiană și în engleză. Soțul și soția se privesc și râd. Un râs exprimat prin mimică – își țin mâinile pe abdomen și se leagănă înainte și înapoi. Vreau să-i arunc de pe treaptă. Să-i arunc în lumina puternică pe care o scoate aparatul de sudură îndreptat spre ei. Un infern cu o singură flacără. Un soare. Un soare ascuțit. Conic. O suliță. Arzătoare. Îndreptată spre acoperișul unei clădiri. Suntem cu toții acolo. Cu toții. Francesca este și ea pe undeva,

sunt sigur. Și Lorenzo Savarese. Eu stau pe margine, legănându-mi picioarele și lovindu-mi călcâiele. Nenni și Maria sunt lângă mine, în picioare, ținându-se de mână, desculți, cu degetele de la picioare încovrigate peste marginea treptei – trupurile li se clatină într-un echilibru precar și imaginea lor capătă trăsături hiperbolice. Îmi ridic privirea spre ei, protejându-mi ochii de lumina puternică. Savarese este în apropiere. El are o șuviță lungă – șuvița lui Lomazzo – pe care o dă la o parte cu dosul palmei, lovindu-se la ochi. Este furios. De ce m-am dus la Lomazzo ? Îl ignor și râd în fața lui Nenni și a Mariei, ademenindu-i cât mai aproape de marginea treptei – ei stau acum pe vârful degetelor. Nu-i văd căzând; mă uit într-o parte și văd că mâna îmi este îndesată până la încheietură în carne. Pielea mea este deschisă ca buzunarul lateral al unei geci. Pot să-mi scot mâna și să o îndes înapoi după placul inimii. Când Nenni și Maria cad pe stradă, mă uit după ei și dau din cap. Și Savarese se uită, iar șuvița îi cade la picioare. Mă aplec s-o iau. Un singur bobârnac și se va prăvăli la pământ. Mâna îmi dispare în șuvițele de păr. Dar nu e păr, ci sunt fire subțiri de marmură. Fixate pe acoperiș. Coloane. Sute de coloane, care îmi oferă însă destul spațiu ca să mă strecor printre ele – dacă mă subțiez, dacă mă agăț cu mâinile de ele și le împing cu putere. Dacă mai am destulă putere, pot să-l găsesc pe Savarese și să-l ucid.

Mă trezesc scăldat în lumină. Mă agăț cu o mână de spătarul banchetei din spate și cu cealaltă de scaunul din față și mă ridic în capul oaselor.

– Unde suntem ?

– Pe autostradă.

– Cât am dormit?

– Nu prea mult. O oră. Cum te simți?

– Nu știu.

– Suntem la o distanță de o oră și jumătate, poate chiar două, de Napoli.

– Vrei să ne oprim? Cred că ar trebui.

– Când vom ajunge la Napoli.

Mă sprijin de scaunul din dreapta șoferului; Francesca a adoptat poziția ei preferată de condus.

– Arăți îngrozitor, spune ea.

– Din cauza rinichiului. Trebuie să beau foarte multă apă.

– Ești cam palid.

Mă întind cât pot de mult, dau jos parasolarul și mă uit în oglindă. Prea multe lumini îmi străbat chipul – albe, galbene, roșii – ca să-mi dau seama ce culoare are cu adevărat. Pielea mea e palidă, porii sunt deschiși, iar transpirația abundentă; ochii îmi sunt înlăcrimați și congestionați. Chipul meu nu reprezintă întruchiparea succesului. Nu mă întorc victorios acasă, purtând laurii gloriei, nu mă voi bucura de o nouă viață, iar prezența mea nu va inspira respect și venerație. Nu s-a schimbat nimic. Totul este la fel. Sau poate s-a schimbat ceva, dar în rău. S-ar putea să nu scap întreg din această încercare. Ridic parasolarul și mă întind din nou pe banchetă. Saliva mea are un gust metalic și știu că acest lucru semnalează ceva. O înghit. Mi se oprește în gât. Limba o simt amorțită. Mă uit la mâini. Nu văd nimic anormal. Sunt mâinile unui bărbat tânăr, păroase, solide. Nu sunt semne de leziuni grave. Sunt doar puțin bolnav.

Mă trezesc din nou când mașina iese de pe autostradă, intră într-o parcare și se oprește în fața unui motel. Simt acum o durere surdă, care mă lovește în valuri, ca și când somnul ar fi dezactivat-o și trebuie să se reintegreze în trupul meu pentru a o putea redefini cu termenul de „durere".

Francesca deschide ușa și împinge scaunul din față. Am nevoie de ajutor ca să ies din mașină și să-mi mențin echilibrul. Mă ajută să pășesc până la bordură și să mă așez acolo. Toate acestea le facem în tăcere, fără instrucțiuni, fără să rostim nici un cuvânt. Acum, pentru că suntem în siguranță, departe de oraș, într-un motel anonim, simt cum Francesca se prăbușește în ghearele fricii și oboselii. Se duce la recepție ca să înregistreze sosirea noastră.

Parcarea este goală, scăldată în lumină – atmosfera este încărcată de o lumină fumurie, ca de sodiu. Ce crede Francesca, acum, când suntem liberi? Oare ultimele ore au păstrat neștirbit sentimentul irealității despre care mi-a vorbit doar cu o zi în urmă? Eu sper că da. Nu văd de ce ar trăi la maximum toată această experiență, de ce ar renunța la ideea că toată povestea asta este scenariul unui roman de aventuri, acesta fiind de altfel adevăratul motiv pentru care a venit cu mine. Clatin din cap copleșit de absurdul situației. Betonul dintre picioarele mele este crăpat. Dacă aș putea să-i influențez memoria, aș vrea să-și amintească numai plimbarea noastră pe coastă, spectacolul furtunii pe dealuri, pe câmpii, pe mare. Fulgerele care se îndreptau întotdeauna spre orizont. Și călătoria noastră plină de peripeții, de care am avut parte la întoarcere – dezlănțuirea magnifică a elementelor naturii. Atât.

În rest, sper să uite totul sau, cel puțin, să-l considere un vis, un coșmar – o poveste ireală.

Se întoarce la mine; eu mă sprijin de umerii ei, iar ea mă susține cu brațul de talie. Nu cred că pot să fac singur cinci pași. Mă dezechilibrez. Este oare un semn?

Trecem printre ușile din sticlă. Lângă lift, este un dozator pentru băuturi. Francesca țipă sau îmi spune ceva în șoaptă, nu-mi dau seama: se va întoarce ca să-mi aducă apă.

– Stăm la etajul al patrulea, adaugă ea. Nu au oaspeți, dar ne-au cazat la etajul al patrulea.

Liftul este puternic luminat, oglinzile de pe pereți și pereții din metal reflectând extrem de tare lumina.

– Dimineață, voi chema un doctor.

Eu dau din cap. N-are nici un rost s-o contrazic.

Mă susține în continuare cu șoldul în timp ce introduce cardul de acces în ușă. Mă ajută să trec prin holul strâmt și mă așază pe pat.

– Mă duc să aduc apă.

Două paturi. O baie exact pe partea opusă. Gresie albă. Prosoape albe. Apa mă va ajuta să-mi recapăt puterile. Puterile de care am nevoie ca să nu las lucrurile neterminate. Dacă m-aș fi gândit la asta, aș fi înțeles că era o soluție. După ce mi-aș fi revenit... dar eu m-am gândit la alte lucruri – la lucruri eronate. Toate astea sunt consecința faptului că m-am gândit la lucruri eronate. La mine. Și la tablou.

Dar mai întâi trebuie să elimin infecția. Măcar temporar. Pentru câteva ore. O zi. Trebuie să-mi recapăt puterile și să reduc durerea. Trebuie să beau apă. Am avut întotdeauna probleme cu rinichii. Băuturile alcoolice tari

mi-au provocat adesea dureri renale. Analizele pe care le-am făcut anual au scos mereu la iveală infecții minore, pe care le-am înlăturat bând foarte multă apă. Simptomele nu-mi sunt, așadar, necunoscute și știu ce să fac. Trebuie să beau trei litri de apă ca să mă rehidratez, apoi o cantitate și mai mare de apă – dublă – ca să elimin infecția.

Francesca se întoarce cu patru sticle de apă de o jumătate de litru. Desface dopul uneia dintre ele. Mi-o întinde. Apa este rece, având un conținut ridicat de sodiu. Prima înghițitură mă face să vomit; gâtul uscat și stomacul încordat o resping. Aștept puțin înainte de a bea o altă înghițitură. Apa intensifică gustul metalic pe care îl simt în gură; nu-mi potolește setea și nici nu înlătură senzația de uscăciune. Francesca stă aplecată peste mine, pregătită să-mi desfacă o altă sticlă de apă. Îmi ridic privirea spre ea și o întreb:

– Ce părere ai de toată povestea asta?

Nu-mi răspunde. O simt departe de mine. Nu am relații la distanță – nu asta mi-a spus ea la început? Distanța dintre noi este acum uriașă. La ce se gândește oare? Așteaptă cu nerăbdare să se întoarcă la realitatea din Florența, la slujba ei, la praful și vechiturile acesteia. Chiar dacă nu se gândește acum la asta, în adâncul sufletului își dorește toate aceste lucruri. Probabil că și le-a dorit și aseară când am dispărut, doar la câțiva kilometri distanță, doar la treizeci de minute depărtare, ca să recuperez din mâinile mafioților tablouri mitologice. Am înțeles atunci că distanța nu se măsoară doar în kilometri. Ci și în timp. În granițele lumii noastre, în perceperea acestei lumi și în totalitatea ei. În capacitatea de a trăi în lumea asta chiar și atunci când nu ești prezent.

Continui să beau apă – stomacul se contractă, cerând și mai multă apă. Iau o altă sticlă din mâna Francescăi, aruncând-o pe cea goală, care sare pe gresia albă.

Încep din nou să transpir. Reacția la apă. Metabolismul meu trebuie să se readapteze. Beau în continuare – a treia sticlă. Apa însă, indiferent de cantitatea pe care o beau, nu elimină senzația de uscăciune și nici nu-mi potolește setea. Mă uit la Francesca.

– Nu așa ți-ai imaginat lucrurile, nu-i așa?

Ea a pregătit cea de a patra sticlă.

– Francesca!

– Sunt aici.

– Te rog, spune ceva!

Îi scrutez chipul. Mă întreb dacă, după toată povestea asta, nu seamănă puțin cu Sarah.

– Nu știu ce să spun.

Este oare posibil? Ele seamănă atât de bine, iar eu nu mi-am dat seama de asta până acum?

– Cum te simți?

Cred că au ochi asemănători – aceeași strălucire rece, crudă. Nu, ochii Francescăi sunt, fără îndoială, calzi și strălucitori ca aurul. Acesta este farmecul ei – aur presărat cu aur. Ochii lui Sarah au avut întotdeauna o nuanță argintie rece.

Francesca îmi spune că vrea doar să ajungă acasă; este obosită. Foarte obosită.

Ea pare obosită. Se descompune în fața mea. Și vrea să doarmă reîntregindu-se. Asta este oboseala supremă – incapacitatea de a te aduna și de a te cufunda în somn, unde are loc reîntregirea. Este speriată că nu mai poate ajunge în punctul în care va deveni din nou un întreg, unde

totul se va regrupa. Își va reveni. Am fost de multe ori în acest punct unde se află ea acum. Dar eu reacționez diferit. Mă detașez de mine însumi, iar părțile descompuse ale eului meu se deconectează, se despart una de alta, lăsând un semn în urma mea.

– Îți vei reveni.

Ia cea de a patra sticlă din mâna mea – goală.

– Arăți puțin mai bine.

Mi-am recăpătat puțin forțele. Reușesc să mă târăsc în pat și să mă așez în capul oaselor. Francesca intră în baie și dă drumul la duș. Închide ușa. Aud dușul și o aud apoi spălându-se pe dinți; aud și apa de la WC. Mă întind în pat cu puțin înainte ca ea să deschidă ușă. Mă prefac că dorm. O aud – foarte aproape de mine – cum trage cearșaful de pe patul de vizavi. Stinge lumina. Deschid ochii. A căzut în mrejele somnului? Probabil. Sper că da. S-a pregătit bine pentru asta. Îmi simt hainele ude și rigide din cauza transpirației. Nu mă deranjează. Mă uit la ceas: patru fără un sfert. Cu cealaltă mână arunc repede cearșaful de pe mine.

NAPOLI

Am senzația că mă aflu într-un carusel și că un sfert din trup îmi lipsește. Mă simt ușor ca și cum aș pluti. Simt și o stare de amorțeală, sub coaste, stare care coboară spre vintre și se lasă în piciorul stâng. Piciorul încă mă ascultă, ajutându-mă să mă deplasez din cameră spre lift și spre mașină, dar nu simt nimic în timp ce îl masez – toate senzațiile se datorează degetelor mâinii. Trebuie să mă opresc la fiecare pas și să mă sprijin de un zid. Iar pistolul trebuie să fie în buzunarul din dreapta ca să-mi mențin echilibrul. Trebuie să fac unele schimbări, să iau în calcul anumite lucruri. Dar „funcționez" – și încă destul de bine. În timp ce merg, simt cum degetele de la picioare mi se încolăcesc; nu știu de ce. Nu-mi place senzația pe care transpirația o lasă pe trupul meu – senzația de umezeală și de rigiditate pe care o simt pe piele. Aș vrea să fi făcut un duș, dar asta ar fi însemnat să o deranjez pe Francesca, ce dormea încovrigată, învelită în cearșaf, cu degetul în gură. Oare câte nopți am văzut-o dormind și n-am observat asta? Probabil că este speriată.

Se gândește: „Oare când se va termina toată povestea asta? Când voi ajunge acasă? Nu vreau decât să ajung acasă." În apartamentul ei confortabil – cu un foc adevărat, cu umbre calde și un pat mare. Și la Storaro. Un individ pe care îl cunoaște. Îl cunoaște și îi poate anticipa mișcările. Un individ care își exercită puterea și iubirea limitată. O prezență puternică și impunătoare. Nu ca mine – un om care se rarefiază. Un om a cărui prezență este din ce în ce mai anemică. Un om care dispare.

Zorile sunt cafenii. Mi se pare ușor să conduc. Mă așez la volan la fel ca Francesca – prăbușit aproape pe scaun, lipsit de energia și eleganța ei – dar la fel ca ea, înghesuit în colț, cu o mână pe volan, iar cu cealaltă, perfect întinsă, pe schimbătorul de viteze. Nu mă pot uita în oglinda retrovizoare. Pistolul stă pe scaunul din dreapta mea; luminile de pe stradă se reflectă în țeava lui. Nu mă gândesc la misiunea lui, la misiunea mea. Mă concentrez numai asupra drumului, asupra schimbării vitezei; zorile cafenii îmi dezvăluie orașul Napoli, ploaia, picăturile domoale care cad pe strada întunecată și pe parbriz, înnegurându-l. Trebuie să ajung acolo. Mă concentrez să ajung acolo.

Simt cum mă rotesc din nou într-un carusel; starea de amorțeală mă face ușor ca un fulg; ceva mă ține însă ancorat de pământ, dar nu caruselul. Două euri își dispută acum trupul meu: unul mort, care se rotește în carusel, iar celălalt viu, care merge mai departe.

Și în mintea mea sunt două euri. Și între ele un al treilea – un eu pustiu și gol – între dorință și tristețe, căci acestea sunt celelalte două euri care își dispută supremația asupra mea. Simt cum o lacrimă își croiește drum pe

obraz – lacrima tristeţii. Cât despre disperarea care îmi macină sufletul, ea se manifestă în nerăbdarea cu care bat darabana pe volan, în privirile pe care le arunc în stânga şi în dreapta, în hotărârea de a ajunge la destinaţie în cel mai scurt timp.

Napoli este cafeniu. În zori. Cafeniu ca gândurile mele. E bine că nu este mereu un oraş cenuşiu. E bine să fie senin, întunecat, albastru, cafeniu.

Ţeava pistolului şi mânerul lui sunt negre. Un eu al meu este negru. Celălalt continuă să meargă mai departe. Ce culoare are mişcarea? Este verde oare?

Traficul este uşor şi rapid; trebuie să iau decizii – uşoare şi rapide la fel ca traficul.

Nu vreau să pornesc în această misiune copleşit, disperat şi trist. Trebuie să dau dovadă de verticalitate şi integritate. Prin faţa ochilor îmi trec imagini fugitive. Mă aştept ca totul să se întâmple în pragul unei uşi. Să se întâmple rapid şi în tăcere.

Şi apoi voi rosti numele celor doi morţi, celor doi soţi morţi: Italo şi Maria Nenni. Vei plăti pentru moartea lor. Îmi voi putea descătuşa tristeţea în scena asta. Voi vorbi în şoaptă. Îmi voi putea dezvălui vulnerabilitatea – preţul pe care l-am plătit la rândul meu. Savarese va face o mişcare aici. Mă va trage spre el ca să audă ce-i şoptesc – este important să ştie de ce moare. Dar ceva mă străpunge – ceva ascuţit se strecoară în sufletul meu – disperarea şi tristeţea. Cele două faţete ale morţii.

Toate acestea se petrec sub umbra grea a zidurilor negre, luminate de zorile cafenii ale unui Napoli pierdut în timp.

L-am cunoscut pe Savarese în urmă cu doi ani. În pragul unei uși. În trecere. Cineva ne-a făcut cunoștință. Eu făceam afaceri cu oamenii lui. A dat dovadă de politețe, diplomație, tact. Era îmbrăcat în blugi și purta un tricou bleumarin și șlapi – tânăr, chipeș, flegmatic. Avea un chip puțin cam puhav, dar înzestrat cu oase mari și puternice. Ochii lui priveau aiurea, spre decizii lăuntrice, întâlniri, putere.

Las mașina în Piazza Garibaldi – un individ îmbrăcat în palton, care merge șchiopătând și cară un obiect greu în buzunar. Vezi mai întâi trupul, nimic mai apoi. Ignori chipul frumos. Târându-mă ca un schilod, șchiopătând și adus de umeri, te aștepți să vezi un chip schimonosit, o gură strâmbă și niște ochi disperați.

Trag aer în piept. Este umed și îmi rămâne în gât. Trebuie să-l împing ca să ajungă în plămâni. Pieptul mi se contractă. Mă simt mai bine după ce înghit aerul proaspăt de dimineață, după ce-l simt în corpul meu. Mintea devine mai ascuțită. Adopt o poziție mai dreaptă. Voi ucide un om, pentru că astfel voi deveni mai puternic și voi înțelege mai bine această lume; asta înseamnă că data viitoare nu voi mai da greș, nu voi mai face o greșeală atât de stupidă, nu voi mai fi un străin, un outsider, nu după ce îl voi ucide pe Lorenzo Savarese. Mă opresc, sprijinindu-mă cu mâna de un zid negru. Nu, nu pentru asta îl voi ucide. Îl voi ucide pentru că nu mai am cum să îndrept răul făcut lui Nenni și soției sale; numai așa voi putea da sens morții lor, moarte care ar fi putut fi evitată dacă nu m-aș fi gândit numai la mine, la planul meu măreț – la Caravaggio.

Rămân pe loc, cu ochii aţintiţi spre conştiinţa mea. Îl voi ucide pe Savarese pentru că... Motivul este acolo. În mintea şi în sufletul meu. Pentru că el... Dau din cap. *Gândeşte-te!* Pentru că...

Nu ştiu de ce. Trebuie să mă odihnesc şi să găsesc motivul.

Sunt la marginea cartierului Forcella. Partea întunecată din centrul oraşului. Pustie la ora asta. Afişe politice, postere cu interpreţi de muzică pop, reclame ieftine – atârnă sfâşiate de balustrade negre. Ţigări şi gume de mestecat zac între pietrele de pavaj. Seringile completează tabloul dezolant.

Mă prăbuşesc, greu ca un mort, pe o treaptă din piatră, o treaptă mică, ce dă în stradă. Îmi odihnesc capul de zidul din cărămidă neagră, de uşa de metal. Zorile s-au risipit aproape; mă învăluie acum un alt întuneric – un întuneric fumuriu.

Ucide-l pe Savarese! Împuşcă-l! Am un pistol şi gloanţe – mâna dreaptă e sănătoasă şi neşovăitoare. Vreau să fac asta. Vreau o confruntare. Poc, poc – şi eşti mort. „Vrei să ştii de ce?"

Dar răspunsul la întrebarea asta îmi scapă.

Mă ridic în picioare şi intru în Forcella, îndreptându-mă spre Via San Gennaro. Am senzaţia că jumătate din trup mi-a dispărut, iar paltonul ascunde un hău. Acest lucru este şocant şi îmi lovesc cu pumnul partea stângă a pieptului – nu simt nimic acolo, deşi pumnul se loveşte de ceva. Gustul metalic mi-a revenit în gură. Mi se pare că limba, gura, gâtul mi-au fost toate suflate cu mercur – totul este alunecos, plat, amorţit. Apuc mânerul pistolului, îl simt în mână şi îl pot ţine bine.

Prin fața ochilor îmi trec imagini cu apartamentul Francescăi. Mă văd tolănit în fața focului care arde în șemineul mare, din piatră. Tresar când văd imaginea asta, când mă văd revenindu-mi după aventura asta. Francesca, la serviciu, îi parează avansurile lui Storaro până când el se obișnuiește cu... cu mine și cu ea. Zilele sunt lungi.

Merg mai departe. Trag aer în piept, iar trupul mi se rotește din nou în carusel; la fiecare pas pe care îl fac, trebuie să mă sprijin de zid. Merg din ce în ce mai încet. Francesca se va trezi și... nu știu: va pleca acasă. Îl va suna pe Storaro. Îi va povesti totul de-a fir a păr. Îi va oferi toate detaliile. Mă va părăsi – și pe bună dreptate. Două imagini se derulează acum prin fața mea: abdomenul ei rotund și cafeniu, care se revarsă peste blugii descheiați și degetul pe care îl ține în gură. Sarah.

Sarah. Uită-te la mine! Acum! Să vezi cum arăt acum.

Trebuie să mă așez din nou undeva. Trebuie să găsesc un loc unde să mă odihnesc mai mult timp. Scrutez strada cu privirea. Ochii îmi fug peste tot, se opresc și trec mai departe: Trebuie să găsesc un loc la umbră, îmi spun în gând. Ca să stau jos. Să prind puteri.

Toate ușile dau direct spre stradă. Ajung pe strada următoare, fără să-mi dezlipesc mâna de pe zid. Primele scutere Vespa au prins viață și străbat în viteză străzile pustii – fără să se aștepte să întâlnească în cale un om care merge atât de încet. Fiecare stradă îmi secătuiește energia, mă distruge încetul cu încetul.

Dacă voi lua viața unui om, asta nu va însemna că mă voi simți mai bine, gândesc eu. Nu va avea loc nici un transfer de energie.

Găsesc o treaptă care dispare undeva în întuneric. Un loc unde pot trece neobservat. Mă sprijin de zid, cufundat în întuneric, mă așez jos, scot pistolul din buzunar și îl pun în poală.

Pistolul este greu, îndepărtându-mi picioarele și căzând între ele – metal, haine, piatră. O greutate inertă mă țintuiește la pământ. Îmi întorc capul într-o parte, spre zid, și mă sprijin de el. Mă uit la pistol, la forma lui compactă, care stă între picioarele mele inutile.

Îmi văd imaginea cu propriii ochi – mă văd cum stau în acest colț, prăbușit la pământ. O văd ca și cum mi-aș examina ochii. Ca și cum aș căuta această imagine. Este acolo, o știu prea bine. Știu asta pentru că stau în acest colț, prăbușit la pământ. Dar nu o deslușesc prea bine.

Dacă trupul și mintea mea sunt plămădite din două jumătăți, atunci și eu sunt divizat în două entități. Una stă jos, cu ochii deschiși, iar cealaltă în genunchi, uitându-se în ochii mei. Sunt convins că aceste două entități sunt masculine. Ceva îmi spune că în acest moment este posibil să existe două entități ale aceluiași eu. Dau din cap. Și individul care stă jos dă din cap. Individul care stă în genunchi încearcă să se regăsească în ochii celui care stă jos. Dar nu reușește.

Soarele este sus pe cer – un disc alb, arzător. Un chiparos înalt se leagănă în bătaia vântului. Chiar și crengile din vârf i se leagănă. Un diapazon verde. Pânza a fost întinsă pe pământul aspru și prăfuit, plutind pentru o clipă pe praful care se împrăștie în aer. Văd o masă și niște scaune. Și o mașină. Dar sunt singur. Crăpăturile și fisurile care străbăteau pânza au dispărut. Ea este acum întunecată și strălucitoare. Poate chiar proaspăt pictată.

Îngenunchez deasupra ei și încerc să ating ușor vopseaua cu degetul.

Aș vrea să pot sta în picioare – aici, acolo; în pragul ușii, pe vârful dealului; individul care stă jos și cel care stă în genunchi. Dar știu că efortul ar fi în zadar. Slăbiciunea mea este copleșitoare. Este un izvor de neputință. Văd acum o altă imagine – a individului care stă prăbușit într-un colț. Este imaginea unui muribund.

Îmi adun ultimele puteri și ridic mâna. Întind degetul arătător și ridic degetul mare. O mână care sugerează pistolul. Nu trebuie să mimez gestul. Am într-adevăr un pistol. Pregătit să împuște un om. Dar nu-mi dau seama de ce. O, da! Motivul – moartea acelui individ simpatic și a soției sale. El i-a ucis. Totul a mers prost din clipa aceea. Un motiv foarte bun. Mă uit la mâna mea care mimează pistolul. Aș putea să-l omor. Să-mi duc gândul la îndeplinire. Nu are nici un rost. O mână care mimează pistolul nu poate să ucidă. Îmi încolăcesc degetul arătător în jurul nasului și îmi bag degetul mare în gură. Asta este menirea gestului. N-am mai făcut de mult asta. Sunt convins că nu este o simplă imagine. Dacă îmi examinez ochii, voi vedea două entități care își sug degetele. Senzația este stranie. Ca și claritatea ultimului meu gând: Crede-mă când îți spun asta, maestre, te rog să mă crezi! Nu gloria m-a îndemnat să pornesc în această cruciadă. Ci dragostea.

MULȚUMIRI

Am scris acest roman în timpul primilor doi ani de viață ai gemenilor mei, Wilder și Macleod. Ar trebui să le-o dedic lor, dar, după părerea mea, este o operă prea întunecată, care le-ar umbri frumusețea. Prezența lor se face însă simțită în referirile – poate mult prea numeroase – la nevoia de somn.

Mulți oameni m-au susținut pe tot parcursul etapelor în care am scris această carte, motiv pentru care am conceput o listă: aș vrea să mulțumesc, așadar, tuturor celor de la BLINC (pentru concediul de doi ani); lui Jim Poyser (pentru călătoria în Calabria și pentru că este unul dintre cei mai pasionați cititori); lui Simon Trewin și Sarah Ballard de la PFD (pentru atenția acordată lucrării mele); lui Luke Meddings (consilierul meu); lui Keith Baverstock (furnizorul neobosit de informații de la Napoli); lui Valarie Smith și Brian Libby (experții mei din Portland); părinților mei (cărora le transmit dragostea mea); lui Thomas Harding (un prieten neobosit, cum rar întâlnești); lui Richard Macauley (pentru că este unul dintre cei mai exigenți cititori de la *BIN*); lui Paul Tyrrell (căruia îi mulțumesc în mod deosebit pentru alegerea titlului cărții); lui Neil Marengo (susținut de Mark Stephen Marengo); Emmei Horton (munca de editare este o artă prin excelență); Tessei Balshaw-Jones (pentru ajutorul pe care mi l-a acordat în domeniul limbii italiene); lui Leo Hollis (pentru energia și altruismul lui); lui Kate Barker de la Viking (pentru sinceritatea ei unică); și lui W.S. și S.B. (pentru îndrumarea lor tacită pe valurile influenței).

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI

PARTEA A DOUA

PARTEA TREIA

Scott Mariani

MANUSCRISUL LUI FULCANELLI

Într-o fortăreață din Languedoc, un secret uimitor zace ferecat de secole. Cine va sparge codul și va dezlega enigma va dobândi înțelepciune deplină și putere fără margini...

Benedict Hope este exact omul de care milionarul Fairfax are nevoie: un fost soldat de elită care ascunde un secret. Ajutat de un bătrân librar din Praga să îl descopere pe enigmaticul alchimist Fulcanelli, singurul care cunoaște taina elixirului vieții, Fairfax îl angajează pe Hope să găsească leacul miraculos care ar putea-o salva de la moarte pe Ruth. Dar oare licoarea cu pricina să fie într-adevăr un leac?

„Fiecare are o slăbiciune, Benedict. Avem, cu toții, ceva în viața noastră, în trecutul nostru. Un schelet în pivniță, o taină. Odată ce ai reușit să le afli, le și poți exploata. E ușor să-ți impui voința în fața unui om cu trecut rușinos sau cu vicii ascunse. Iar cine a comis o crimă e încă și mai ușor de ținut în mână. Dar tu, Benedict..., tu erai altfel. [...] N-am reușit să găsesc în trecutul tău nimic de care să mă pot folosi ca să te conving să-mi accepți oferta, dacă, inițial, ai fi refuzat-o. Eram supărat din pricina asta. [...] Dar, pe urmă, investigatorii mei au descoperit un amănunt interesant din viața ta. Și imediat mi-am dat seama cât era de important."

Scott Mariani, *Manuscrisul lui Fulcanelli*

STEPHEN KING

POVESTEA LUI LISEY

PREMIUL BRAM STOKER, 2006

„Bu-Luna – o sursă de teroare perpetuă, o magie în care plonjezi cu o fascinație morbidă."

New York Times

„O poveste de dragoste pasională, terifiantă și delicată. Cu acest roman, descoperi... tentația nebuniei – o lume a râsului sardonic, a formelor întunecate furișându-se, a miasmelor exotice, numită metaforic Bu-Luna, un amestec de bucurie, teroare și durere."

Publishers Weekly

„E o atmosferă înfiorătoare lângă mormântul lui Paul. Nu vreau să mă tem de el și nici nu mă tem, nu cu adevărat, dar mă tot gândesc la lucrul dinlăuntrul lui și mă întreb dacă mai e încă-n el. Și dacă lucrurile de aici, care sunt bune la lumina zilei, se transformă în otravă noaptea, poate că un lucru rău adormit, unul care hibernează adânc în carnea moartă și putrezită, ar reveni la viață. Dacă va face ca brațele lui Paul să iasă din pământ? Dacă-i va face mâinile murdare de mort să mă prindă? Dacă fața lui rânjită s-ar ridica spre fața mea, pământul curgându-i de la colțul ochilor ca niște lacrimi?"

STEPHEN KING, *Povestea lui Lisey*

STEPHEN KING

SALEM'S LOT

„Unul dintre cele mai dure romane cu vampiri scrise vreodată."

Kirkus Reviews

Dincolo de labirintul buruienilor înalte, în dosul obloanelor stricate ale caselor zăvorâte, chipuri palide, cu căutătură dementă, pândesc creaturile întunericului, căci în această parte a lumii oroarea s-a infiltrat și s-a întins ca noaptea ce coboară ineluctabil peste Salem.

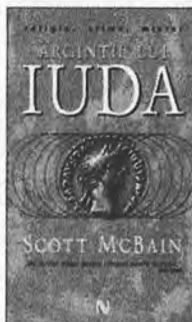
„Lovi în plin capătul țărușului și tremurul gelatinos al cadavrului îi va bântui pe veci visele. Acționați parcă de forța loviturii, ochii lui Susan se deschiseră brusc, mari și albaștri. Sângele țâșni din rana făcută de țăruș într-un șuvoi strălucitor, împroșcându-i mâinile, cămașa, obrajii. Într-o clipă, pivnița se umplu cu miasma lui fierbinte.

Trupul ei se chirci pe masă. Mâinile i se ridicară și loviră nebunește aerul, întocmai ca aripile unei păsări. Picioarele-i începură să bată un ritm inutil pe lemnul platformei. Gura i se deschise larg, descoperind colții înspăimântători, ca de lup; și începu să scoată țipăt după țipăt, ca o goarnă a iadului. Șiroaie de sânge îi izvorâră prin colțurile gurii. Ciocanul se ridică și coborî; o dată... și încă o dată... și încă o dată."

STEPHEN KING, *Salem's Lot*

Scott McBain

ARGINȚII LUI IUDA

„Un thriller mistic despre tentația puterii extreme."

Irish Times

Acum 2 000 de ani, 30 de monede l-au trădat pe Iisus. Opt dintre acestea, pe care Sfântul Petru nu a reușit să le distrugă, au intrat în posesia sufletelor negre...

MENIREA LOR A FOST SĂ TRĂDEZE ȘI SĂ DISTRUGĂ BISERICA.

Ele săvârșesc o operă malefică, îi aduc în lume pe îngerii întunericului, cărora nicio putere omenească nu li se poate opune.

CINCI DINTRE ELE S-AU PUS ÎN SLUJBA DIAVOLULUI...

Dioclețian a pornit persecuțiile împotriva Bisericii. Iulian Apostatul a profanat moaștele sfinților. Un general din armata sarazinilor a devastat basilica Sf. Petru, distrugând marele altar. Papa Ioan al XII-lea locuia „într-un bordel în care diavolul era un oaspete de seamă". Papa Silvestru al II-lea a încheiat un pact cu diavolul: sufletul lui în schimbul tronului papal.

Mai sunt trei monede ale lui Iuda în lume, iar...

„RĂUL ESTE ÎNZESTRAT CU O RĂBDARE IEȘITĂ DIN COMUN."

RICHARD & RACHAEL HELLER

AL 13-LEA APOSTOL

UN THRILLER ISTORIC,
O CONSPIRAȚIE MONDIALĂ

PENTRU APOSTOLI...
el nu era decât un învățăcel. Pentru Iisuș însă, el era cel de-al treisprezecelea apostol.

UN MANUSCRIS...
ascunde un mesaj care ar putea zdruncina Biserica din temelii și care este cheia unor bogății inimaginabile.

DOMINATĂ DE LĂCOMIE...
lumea întreagă este pregătită chiar să ucidă pentru a afla secretul.

DOI OAMENI...
pornesc într-o cursă contra cronometru pentru dezlegarea misterului.

OMENIREA VA FI CONDAMNATĂ LA PIEIRE...
dacă cel de-al doilea manuscris nu va fi găsit.

Phillip Margolin

CRIMA DIN LOST LAKE

Un candidat la președinția Statelor Unite, implicat într-unul dintre cele mai mari scandaluri din istoria politică a Americii.

O crimă de o cruzime inimaginabilă – crima din Lost Lake, ultima misiune a lui Carl Rice, veteran al războiului din Vietnam.

SENATORUL ERIC GLASS
deține dovezi ce pun în pericol existența unei unități militare secrete, conduse de generalul Wingate, actualul candidat la președinție.

VANESSA KOHLER,
fiica generalului, martora fără voie a crimei atroce, este internată într-un sanatoriu privat pentru a nu dezvălui adevărul.

CRIMINALUL,
dispărut ca și cum nu a existat niciodată.

NEMIRA

plăcerea lecturii

TITLUL CĂRŢII	AUTOR	PREŢ (TVA INCLUS)
COLECŢIA BABEL		
Tristeţi de lămâie	Julian Barnes	17,50
Trois	Julian Barnes	18,90
Iubire etc.	Julian Barnes	18,90
Café au lait	Julian Barnes	19,90
Papagalul lui Flaubert	Julian Barnes	18,90
Pedantul în bucătărie	Julian Barnes	14,90
Scrisori de la Londra	Julian Barnes	27,90
Anglia, Anglia	Julian Barnes	22,90
Porcul spinos	Julian Barnes	18,90
Arthur & George	Julian Barnes	33,90
Călătorie la capătul nopţii	Louis-Ferdinand Céline	34,50
Moarte pe credit	Louis-Ferdinand Céline	34,99
De la un castel la altul	Louis-Ferdinand Céline	29,90
Câinii Paradisului	Abel Posse	25,00
Despărţiri	Juan Carlos Onetti	14,90
Viaţă scurtă	Juan Carlos Onetti	23,90
Şantierul-fantomă	Juan Carlos Onetti	18,90
O pisică, un bărbat şi două femei	Jun'ichirō Tanizaki	14,90
Sarinagara	Philippe Forest	18,90
Teoria norilor	Stéphane Audeguy	19,90
Fratele lui Rousseau	Stéphane Audeguy	19,90
Vânătorii de câini din Loyang	László Darvasi	15,00
Vibrator	Mari Akasaka	10,00
Zoo. Animale sau oameni, aceeaşi junglă	Rodrigo Rey Rosa	13,90
Şobolanul	Andrzej Zaniewski	18,90
John Infernul	Didier Decoin	24,90
Câmpul electric	Kerri Sakamoto	24,90
Marea	John Banville	17,90
Onorată instanţă	John Banville	18,90
Rătăcit în casa oglinzilor	John Barth	19,90
Varieteu pe apă	John Barth	23,90
Pe neaşteptate, un înger	Jaime Bayly	18,90
Alchimia dorinţei	Tarun Tejpal	36,90
Iisus, Fiul Omului	Kahlil Gibran	18,90
Nud cu insulă	Álvaro Pombo	22,90
Călătoria Feliciei	William Trevor	19,90
NEMIRA CLASIC		
Bilanţ	W. Somerset Maugham	18,90
Sandra Belloni	George Meredith	34,90
Vrăjita. Cavalerul Des Touches	Barbey d'Aurevilly	22,90
Faunul de marmură	Nathaniel Hawthorne	29,90

Jonathan Wild	Henry Fielding	19,90
Micile ironii ale vieții	Thomas Hardy	22,90
Povestiri despre Bunul Dumnezeu	Rainer Maria Rilke	12,90
Ultima zi a unui condamnat la moarte. Bug-Jargal	Victor Hugo	19,90
Jurnal	Jules Renard	29,90
Corsarul. Falk	Joseph Conrad	24,90

COLECȚIA NAUTILUS

Dune	Frank Herbert	39,50
Canonicatul Dunei	Frank Herbert	35,00
Copiii Dunei	Frank Herbert	29,50
Ereticii Dunei	Frank Herbert	35,00
Împăratul-Zeu al Dunei	Frank Herbert	29,50
Mântuitorul Dunei	Frank Herbert	19,50
Efectul Lazăr	Frank Herbert, Bill Ransom	29,90
Factorul Înălțare	Frank Herbert, Bill Ransom	27,90
Incidentul Iisus	Frank Herbert, Bill Ransom	29,90
Copiii minții	Orson Scott Card	24,90
Jocul lui Ender	Orson Scott Card	19,50
Vorbitor în numele morților	Orson Scott Card	24,50
Xenocid	Orson Scott Card	34,50
Umbra lui Ender	Orson Scott Card	24,90
Umbra hegemonului	Orson Scott Card	24,90
Umbra marionetelor	Orson Scott Card	23,90
Umbra uriașului	Orson Scott Card	24,90
Fluviul vieții	Philip José Farmer	14,90
Planul misterios	Philip José Farmer	29,90
Vasul miraculos	Philip José Farmer	18,90
Furnica electrică	Philip K. Dick	23,90
Visează androizii oi electrice?	Philip K. Dick	19,90
Omul din castelul înalt	Philip K. Dick	17,90
Timpul dezarticulat	Philip K. Dick	19,90
Ubik	Philip K. Dick	18,90
Cele trei stigmate ale lui Palmer Eldritch	Philip K. Dick	19,90
Substanța M	Philip K. Dick	21,90
Contact	Carl Sagan	29,90
Inițiatul	K. Kurtz, D.T. Harris	22,90
Lordul Luminii	Roger Zelazny	22,90
Mâna stângă a întunericului	Ursula K. Le Guin	18,90
Lumea lui Rocannon	Ursula K. Le Guin	12,90
Ghidul autostopistului galactic	Douglas Adams	49,50
Timperfect	Gregory Benford	27,90
Vatican, ultimul conclav	Robert Silverberg	18,90
Răbdarea timpului	John Brunner	14,90
Zanzibar	John Brunner	34,90
Marte roșu	Kim Stanley Robinson	34,90
Marte verde	Kim Stanley Robinson	42,90
Marte albastru	Kim Stanley Robinson	44,90
Magicienii	Christopher Priest	24,90
Lumea inversă	Christopher Priest	19,90

Negurile, vol. 1	Marion Zimmer Bradley	36,90
Negurile, vol. 2	Marion Zimmer Bradley	36,90
Sanctuarul	Marion Zimmer Bradley	27,90
Replay	Ken Grimwood	22,90
Omul demolat	Alfred Bester	17,90
Carantina	Greg Egan	19,90
Camuflaj	Joe Haldeman	22,90
The Year's Best Science Fiction, vol. 1	coord. Gardner Dozois	45,90
Urzeala tronurilor, 2 vol.	George R.R. Martin	63,90

COLECȚIA SUSPANS

Pasăre de pradă	Michael Ridpath	24,50
Eroare fatală	Michael Ridpath	24,50
Lovitură virtuală	Michael Ridpath	24,90
Stăpânul jocului	Michael Ridpath	24,90
Tranzacții sângeroase	Michael Ridpath	24,50
Misterul regelui. Despre scris	Stephen King	21,90
Salem's Lot	Stephen King	49,90
Povestea lui Lisey	Stephen King	45,90
Mobilul	Stephen King	33,90
Colorado Kid	Stephen King	10,00
Apocalipsa, 2 vol.	Stephen King	89,50
Carrie	Stephen King	13,63
Christine	Stephen King	34,50
Cimitirul animalelor	Stephen King	35,00
Misery	Stephen King	19,62
Orașul bântulT	Stephen King	59,50
Shining	Stephen King	27,25
Al cincilea as	Rodica Ojog-Brașoveanu	24,50
Anonima de miercuri	Rodica Ojog-Brașoveanu	29,50
Bărbații sunt niște porci	Rodica Ojog-Brașoveanu	19,90
Dispariția statuii din parc	Rodica Ojog-Brașoveanu	29,50
Grasă și proastă	Rodica Ojog-Brașoveanu	19,90
Necunoscuta din congelator	Rodica Ojog-Brașoveanu	22,90
Ochii jupâniței	Rodica Ojog-Brașoveanu	19,90
Răzbunarea sluților	Rodica Ojog-Brașoveanu	22,90
Să nu ne uităm la ceas	Rodica Ojog-Brașoveanu	17,90
320 de pisici negre	Rodica Ojog-Brașoveanu	20,00
A înflorit liliacul	Rodica Ojog-Brașoveanu	24,50
Cianură pentru un surâs, 2 vol.	Rodica Ojog-Brașoveanu	39,50
Coșmar	Rodica Ojog-Brașoveanu	24,50
Întâlnire la Elysée	Rodica Ojog-Brașoveanu	29,50
Letopisețul de argint	Rodica Ojog-Brașoveanu	19,50
Logofătul de taină	Rodica Ojog-Brașoveanu	14,72
Poveste imorală	Rodica Ojog-Brașoveanu	29,50
Telefonul din bikini	Rodica Ojog-Brașoveanu	29,50
Vulturul dincolo de cornul lunii	Rodica Ojog-Brașoveanu	20,00
Caraliii	Ed McBain	19,90
Cifrul	Ed McBain	14,90
Ascultă și mori!	Ed McBain	22,90
Codul Bibliei	Michael Drosnin	23,00

Codul Bibliei 2	Michael Drosnin	24,90
Codul lui Nostradamus	Michael Rathford	13,90
Comedia rataţilor	Tonino Benacquista	12,90
Malavita	Tonino Benacquista	19,90
Coşmar de închiriat	Serge Brussolo	16,90
Crucifix	Serge Brussolo	16,90
Haita	Serge Brussolo	15,90
Cu frica în sân	Ann Granger	19,50
Cu ochii în patru	Ann Granger	17,50
Totul pe o carte	Ann Granger	19,50
Cazul Lauren Szabo	Ann Granger	4,00
Misterul morţii din strada Jubilée	Ann Granger	14,50
Duffy sau cu stângu-n dreptu'	Dan Kavanagh	15,00
Duffy sau cum se taie caşcavalul	Dan Kavanagh	15,00
Duffy sau praf în ochi	Dan Kavanagh	15,00
Duffy sau os de ros	Dan Kavanagh	16,90
Contesa Dracula	Javier García Sánchez	25,00
Indiciu fatal	Patricia Cornwell	24,90
Raţiuni criminale	Patricia Cornwell	24,90
Legile crimei	John Sandford	24,90
Crima din umbră	John Sandford	24,90
Gărzile morţii	John Sandford	24,90
Masca Lui Atreus	A.J. Hartley	19,90
Nopţile bestiei	Chelsea Quinn Yarbro	24,90
Hotel Transilvania	Chelsea Quinn Yarbro	24,90
Nopţi cu ploi şi stele	Maeve Binchy	19,90
Povestiri incredibile, #1	***	39,50
Povestiri incredibile, #2	***	27,90
Striptease	Carl Hiaasen	29,90
Ultimul templier	Raymond Khoury	27,90
Amurgul templierilor	Hanny Alders	33,90
Un glonţ, un mort	Elmore Leonard	22,90
Hot Kid	Elmore Leonard	19,90
Viu sau mort	Peter James	24,90
Să mori frumos!	Peter James	24,90
Aproape mort	Peter James	27,90
Numele meu a fost Iuda	C.K. Stead	18,90
Crimele lui Van Gogh	José Pablo Feinmann	19,90
Ultimul Jihad	Joel C. Rosenberg	24,90
Mânuitorii de bani	Arthur Hailey	33,90
Codex Siracuza	Jim Nisbet	24,90
Arginţii lui Iuda	Scott McBain	24,90
Din ordinul preşedintelui	W.E.B. Griffin	34,90
Cercul crucii	Iain Pears	39,90
Graalul măsluit	D.L. Wilson	21,90
Al 13-lea apostol	Richard & Rachael Heller	19,90
Barcelona Connection	Andreu Martín	18,90
Ucigaşul din umbră	Mathew Scott Hansen	27,90
Piramidele lui Napoleon	William Dietrich	29,90
Manuscrisul lui Fulcanelli	Scott Mariani	24,90

Cavalerii în alb și negru	Jack Whyte	34,90
Cinci piste false	Dorothy L. Sayers	29,90
Crima din Lost Lake	Phillip Margolin	21,90
NEMIRA DAMEN TANGO		
Vanilie și ciocolată	Sveva Casati Modignani	27,90
Roșu-coral	Sveva Casati Modignani	29,90
Anti-Lolita	Emily Tanimura	14,90
Vanille	Mari Akasaka	13,90
Dincolo de bine, dincoace de rău. Despre iubire	Aurora Liiceanu, Alice Năstase	18,90
Vieți încercate	Nicholas Evans	24,90
Plagiatul	Camilla Baresani	18,90
Sezonul otrăvit	Tasha Alexander	19,90
COLECȚIA GOSSIP GIRL		
Gossip Girl	Cecily von Ziegesar	17,90
Știți că mă iubiți	Cecily von Ziegesar	17,90
Vreau totul	Cecily von Ziegesar	17,90
Pentru că merit	Cecily von Ziegesar	18,90
Cum îmi place mie	Cecily von Ziegesar	16,90
Pe tine te vreau	Cecily von Ziegesar	17,90
NEMIRA JUNIOR		
Școala de vrăjitorie	E. Rose Sabin	19,90
Puteri periculoase	E. Rose Sabin	18,90
Bestiile atacă	E. Rose Sabin	19,90
Bufnița	Carl Hiaasen	17,90
Autobiografia lui Moș Crăciun	Jeff Guinn	24,90
COLECȚIA BONTON		
Bomba sexy	Laren Stover	16,90
Bucătăria lui Antonio Passarelli	Antonio Passarelli	24,90
Bunele maniere	Asfa-Wossen Asserate	30,00
Ce este cultura?	Jérôme Clément	10,00
Femeile și dragostea	Jérôme Clément	24,90
Ghid Gourmet	David D'Aprix	15,00
Ghidul ipohondrului	John Naish	18,90
Ghidul leneșului	Tom Hodgkinson	19,90
Cum am ales libertatea	Tom Hodgkinson	21,90
Poți să nu ai o familie perfectă	Libby Purves	15,00
Poți să nu crești un copil perfect	Libby Purves	15,00
Poți să nu fii o mamă perfectă	Libby Purves	15,00
Viața ca o țeapă	Alan H. Cohen	17,50
Butoiul lui Arhimede	Sven Ortoli, Nicolas Witkowski	14,90
Singură și nu regret	Marjorie Hillis	14,90
Ghidul misoginului	***	12,90
Cartea ignoranței	John Lloyd, John Mitchinson	24,90
Cum m-am lăsat de gândit	Hannes Stein	18,90
COLECȚIA TOTEM		
Prăbușirea Satanei	René Girard	22,90

Dezvrăjirea lumii	Marcel Gauchet	29,90
Dimineața magicienilor	Louis Pauwels, J. Bergier	38,50
Erotismul	Georges Bataille	25,00
Insem(i)nările magistrului din Cajvana	Luca Pițu	30,00
Metanoia	Aimé Michel	24,90
Misterul catedralelor	Fulcanelli	25,00
Omul și sacrul	Roger Caillois	24,90
Tentația inocenței	Pascal Bruckner	30,00
Tratat despre banalitate	Nicolas Grimaldi	19,90
Adevăr și existență	Jean-Paul Sartre	14,90
American Vertigo	Bernard-Henri Lévy	34,90
Cufărul lui Newton	Loup Verlet	44,90

PORTA MAGICA

Căi de acces la esoterismul occidental, vol. 1	Antoine Faivre	45,90

BIBLIOTECA DE PSIHOLOGIE

Satisfacția: arta de a găsi adevărata împlinire	Gregory Berns	22,90
Revolta trupului	Alice Miller	12.90
Mușchiul mental	David Gamon, Allen D. Bragdon	39,90

BIBLIOTECA DE ISTORIE

Arhivele Securității vol. 1	***	49,50
Arhivele Securității vol. 2	***	45,00
Dosarul Ana Pauker, 2 vol	***	78,90
Jurnale din Rezistența anticomunistă. Vasile Motrescu, Mircea Dobre	***	24,90
Ortodoxie și putere politică în România contemporană	George Enache	39,50
Partidul, Securitatea și Cultele	***	34,90
Nicu Steinhardt în dosarele Securității. 1959-1989	***	27,50
Intelectuali români în arhivele comunismului	***	49,90
Ion Flueraș (1882–1953) Social-democrație și sindicalism	Sorin Radu	15,00
Partiturile securității	***	49,90

DICȚIONARELE NEMIRA

Dicționar cultural al Bibliei	Danielle Fouilloux ș.a.	34,90
Dicționar de științe ale limbii	Angela Bidu-Vrânceanu ș.a.	59,50

IDEI POLITICE FUNDAMENTALE

Noua Atlantidă	Francis Bacon	19,90
Amintiri	Alexis de Tocqueville	39,90

BIBLIOTECA DE POLITICĂ

Animalul politic	Jeremy Paxman	39,99
Conștiința conservatoare	Ioan Stanomir	24,50
Din Țara Măgarilor. Însemnări	Ștefan Zeletin	19,90
Politica pentru barbari	Daniel Barbu	19,99
Manifestul Partidului Comunist	Marx, Engels	19,90

Spectatorul angajat	Raymond Aron	39,90
Rațiunea națiunilor	Pierre Manent	16.90
Liberalism și democrație	Norberto Bobbio	14.90
COLECȚIA ALFA ȘI OMEGA		
Axiologia teologiei fundamentale	Preot Petru Răzuș	15,00
Gâlceava dracului cu lumea	Răzvan Codrescu	15,00
Tâlcuiri la Epistola a doua către Timotei, Epistola către Tit, Epistola către Filimon ale Sfântului Apostol Pavel	Sf. Ioan Gură de Aur	19,50
Tâlcuiri la Epistola întâi către Timotei a Sfântului Apostol Pavel	Sf. Ioan Gură de Aur	17,50
COLECȚIA UTIL		
Cartoful. Tehnici de cultivare	Ștefan Victor	15,00
Căpșunul, zmeurul, murul, coacăzul	Dorel Hoza	17,50
Citrice de apartament	Dorel Hoza	15,00
DIVERSE		
Cartea cărților pierdute	Stuart Kelly	39,90
Evreul din Linz	Kimberley Cornish	39,90
Memorii	Casanova	29,90
102 minute	Jim Dwyer, Kevin Flynn	49,90
Imperiul deschis	Mark Taplin	34,90
Ocultismul în politică	Gérard & Sophie de Sède	21,90
Texte esențiale	Marshall McLuhan	39,90
Codul Zambaccian	Adrian Năstase	15,00
De ce Biserica?	Luigi Giussani	16,35
Eul, puterea, operele	Luigi Giussani	19,00
Poftele	Dan-Silviu Boerescu	19,90
Povestea poveștilor	Ion Creangă, Mircea Nedelciu	10,00
Proza	Vasile Voiculescu	49,90
Singur sub duș	Dan Chișu	24,90
Timișoara, mon amour	Tudor Eliad	25,00
Conservatorismul românesc	Laurențiu Vlad	25,00
Confesiuni	Sfântul Augustin	44,90
Mai jos de Figueras	Valentin Nicolau	9,90

parte a Grupului Editorial NEMIRA

SERIA „SHREK AL TREILEA"

Rege pentru o zi, căpcăun pe viață	Judy Katschke	9,90
Cartea tânărului cititor	Kathleen Weidner Zoehfeld	14,90
Prieteni și dușmani	Catherine Hapka	12,90
Greu găsești un rege bun!	Catherine Hapka	12,90
Și regii greșesc	Annie Auerbach	14,90
Povestea Fionei	Annie Auerbach	14,90
Povestea filmului	Alice Cameron	24.90

Gălăgioasa Lily	Sofie Laguna	22,90
Vrăjitoare mari și mici și... vrăjitoare-pisici	Nicoletta Costa	24,90
Odrin în Țara Fiburnuțelor	Dan Vasile	12,90
Sora cea mică	Jessica Meserve	24,90

ÎN 1969...

tabloul lui Caravaggio, *Nașterea Mântuitorului,* care valorează milioane de dolari, este tăiat din ramă și sustras din altarul unei capele din Palermo.

DANIEL WRIGHT...

un detectiv specializat în recuperarea obiectelor de artă și expert în Caravaggio primește misiunea de a se infiltra printre istoricii de artă de la galeriile Uffizi ca să dejoace punerea la cale a unui jaf.

FASCINAT DE EXISTENȚA TABLOULUI FURAT...

Daniel se hotărăște să abandoneze misiunea oficială și să încerce să salveze tabloul lui Caravaggio înainte de a se pierde pentru totdeauna.

OBSESIA LUI...

îl duce în inima lumii interlope italiene, pe care face greșeala să o subestimeze.

colecția
SUSPANS

